

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LUCY ROBINSON

Bitmeyen. Senfoni

“Romantik, neşe ve kahkaha dolu...” —*Cosmopolitan*

Ücretsiz PDF

vi - <https://rantey.org>

KİTABIN ORJİNAL ADI

THE UNFINISHED SYMPHONY
OF YOU AND ME

YAYIN HAKLARI

© LUCY ROBINSON
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

BASKI

1. BASIM/MART 2017/İSTANBUL
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ MATBAASI

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 2276 - 5

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Matbaa ve Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel.: 0.212.446 38 88 pbx

Faks: 0.212.446 38 90

<http://www.altinkitaplar.com.tr>

info@altinkitaplar.com.tr

Bitmeyen. *Senfoni*

LUCY ROBINSON

TÜRKÇESİ
DOĞANAY BANU PİNER

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

**TÜM ZAMANLARIN EN BÜYÜK AŞK HİKÂYESİ
AŞKIN TUHAF HALLERİ**

Giriş

Aynadaki halimi görünce dehşete kapıldım. Namia'daki^(*) o buruş buruş tüylü yaratıklara benziyordum. Aynadaki yansıma-bakarak, "Oofff," dedim ümitsizce.

"Oofff," diye karşılık verdi aynadaki uzaylı.

Günün çoğunu eski oyuncak ayımla birlikte giysi dolabında geçirmiştım. Ayımın ismi Havuç'tu. Birlikte, dolabın içine saklanmıştık, çünkü yarın hayatım önemli ölçüde değişecekti ve ben dehşet içindeydim.

Normal şartlarda, yoğun korkuların kurbanı olmazdım. Hayatım genel anlamda fazla dramatik değildi ve böyle kalması için de epey çaba sarf ediyordum. Fakat bazı olaylarda kontrolümün dışında bir tehlikeyle karşı karşıya kaldığımda giysi dolabıma girip kapıyı kapatır ve ancak kendimi tekrar güvende hissettiğimde dışarı çıkardım.

Orada Narnia'yı falan aramıyordum. Aslına bakılırsa, hikâyedeki gibi tüylü bir poposu ve çatal tırnakları olan neşeli bir adam

(*) C. S. Lewis'in *Narnia Günlükleri* adlı kitabında adı geçen kurgusal bir ülke.
-çn

çıkagelse öfkelenebilirdim bile. Yalnız kalmak, sessizlik ve güven duygusunu hissetmek için oradaydım. Ve Havuç için.

Normal şartlarda bu sağlam tahta duvarlar iş görürdü. İçeride, sıcak ve ümitsizlik içinde yavaş yavaş kendi suyumda pişerdim ve nihayet kaynayarak suyumu çektiğimde dengemi bulmuş olurum. Daha akliselim ve sakinleşmiş bir şekilde, dünyayla yüzleşmek üzere tekrar dışarı çıkardım.

Oysa bugün böyle olmamıştı. Saatler boyunca pişmiştim; sıcak hava yüzümü alazlamış, acı verici şekilde sırtımı yakmıştı ama dinginlik yanıma uğramamıştı. Sonunda, yarı delirmiş ve yarı titreyerek kendimi zorla dışarı atmak zorunda kalmıştım. *Giyisi dolabım bile bana yardımcı olamıyor*, diye düşündüm çıldırmış bir halde ve canavarı andıran yansımama baktım. *Bu bir acil durum!*

Gerçekten de acil durumdu. Yarın dünyanın en yetenekli on genç şarkıcısıyla birlikte, Royal Müzik Okulu'nda lisansüstü sertifika programına başlıyordum. Üstelik, saten elbiselerle dolu bir dolaba ya da Gloucestershire'da uşakları ve atlarıyla bir sayfiye evi olan bir aileye sahip bir opera sanatçısı olmak şöyle dursun, herhangi türden gösteri sanatçılığıyla da alakam yoktu. Midlands'ta, sosyal konutlarda oturan, ilgi odağı olmaktan nefret eden, sessiz sedasız bir kızdım. *Dediğimi duydunuz mu? Bir opera sanatçısı falan değildim ben.*

İç organlarım amatör birer pres makinesi gibi birbirine baskı yaparak kasılırken hareketsiz kalıp bekledim. "Aahh," diye mırıldandım yeniden. Sesim ümitsiz bir miyavlama gibi çıkmıştı.

Donuk bir şekilde mutfağın olduğu tarafa baktım ve bir şeyler yemenin işe yarayıp yaramayacağını merak ettim. Yemek yemek her zaman işe yarardı. Küçük bir ziyafet mesela?

Ağır ağır ve ruhsuz bir şekilde, ayaklarımı sürüyerek yatak odamdan çıktım ve kollarımı sıvayarak buzdolabına yöneldim.

Ne var ki, kaderim bana yardımcı olmuyordu. Elli dakika sonra Wiltshire usulü domuz etim hazır olduğunda ve tam acınası bir teşebbüsle neşeli bir ısıklık tutturdüğüm sırada, beklenmedik bir misafirin –bir adamın– sokak kapıma doğru geldiğini gördüm. Ve bu adamın yarınki olayla ya da şarkı söylemekle hiçbir alakası yoktu. Bu adam hayatımı değiştirecekti. *Bugün!*

Pazar gecesi Marks & Spencer Yemek Şenliği Gecesi'ydi; normal şartlarda keyif aldığım bir aktivitemizdi bu. Doğma büyüme Barry Adası'ndan olan arkadaşım Barry'ye bakılırsa, benim gibi bir kasabalının yemek şenliklerinden hoşlanması zaten kaçınılmazdı. Maksimum yiyecek minimum fiyatın birleşimi, benim "türüm" için yaratılmıştı.

Barry, benim yemek yeme alışkanlıklarım ile ilgili görüşlerini paylaşmaktan hiç çekinmezdi. Bu, benimle ilgili başka şeyler için de geçerliydi; benim hakkımda böyle tam bir dokunulmazlıkla konuşmasına müsaade etmemin nedeni ise sahip olduğu Galler aksanıydı. O aksanı o kadar çok seviyor, söylediği her kelimeyle öylesine kendimden geçiyordum ki, bir şekilde kendimi savunma içgüdümü yitiriyordum.

"Sally, obur bir domuzsun sen," derdi bana gayet duygusuzca. "Şu anda iyi görünüyorsun ama kronik obeziteye doğru yol alıyorsun, Tavuk'çuğum." Hüzünlü bir şekilde gülümseyip ızgara balığına ya da tabağında hangi ufacık porsiyon varsa ona dönerdi. Bense fiyatı-yarım-ama-yağı-tam lazanyama döner, sevimli bir şekilde, onun Galler'li bir şeytan olduğunu ve baleden emekli olduğunda bir şişko haline gelmeyi hak ettiğini söylerdim.

Barry, Yemek Şenliği'nin geleneği gereği, satın aldıklarının yarısını yemeyi reddetmişti, bu nedenle yemekle dolu bir masada oturuyordum. Masa muhteşem görünüyordu: domuz eti, biberiyeli patates ve tatlı olarak da komik isimli Berry misu.

Ancak görüntüsü hiç bana göre değildi. Fena halde mide bulandırıcıydı.

Barry, yatak odasında yeni aldığı bale çamaşırını deniyordu. Bale çamaşırlarıyla başı beladaydı, benim tanga çamaşırlarla olan ilişkim gibi. Her ikimiz de edep yerlerimizi sıkıştıran sentetik şeylerden hoşlanmıyorduk.

"Barry?" diye seslendim Shakira'nın sesinin yükseldiği yatak odasına doğru. Belki gelip yanıma oturursa bir lokma olsun sindirebilirdim.

Böyle bir korkuyu daha önce hiç yaşamamıştım. Geçen yıl New York'ta gerçekleşen katastrofik olaylardan sonra bile hâlâ *kendim* olarak kalmaya, Sally Howlett olmaya devam edebilmiştim. Kendi halinde, boy yoksunu, alt tarafı geniş Sally Howlett. Güvenilir, ölçülü ve net. Şu anda ise, içinde güçlü patlayıcı gazlar barındıran oynak bir top gibiydim.

"Barry?" diye seslenerek şansımı tekrar denedim. Yerler hafifçe titriyordu, bu da onun ayna karşısına geçmiş, "Hips Don't Lie" şarkısı eşliğinde ateşli Amazon dans figürlerini denediğini gösteriyordu. Shakira'ya bayılıyordu ve sahip olmadığı Latin saçlarını sallarken yakalandığı da çok olmuştu.

"BARREEEEEEEEE!"

Barry gelmiyordu. Hızla bir şeyler yapmalıydım. Aşırı zengin arkadaşım Bea'nın geçen sonbaharda ani bir dürtüyle benim için –lanet New York seyahatinden sonra beni neşelendirmek amacıyla, Fendi çantanın ve nadide Robert Piguet parfümünün yanı sıra– satın aldığı iPad, mutfak tezgâhının üzerindeydi. Aleti kapıp parmaklarımla yanlış tuşlara basa basa bir e-posta yazmaya koyuldum. New York'tan döndükten sonra bir türlü parmağımdan çıkarmaya cesaret edemediğim, sağ elimdeki koca ve parlıtlı çirkin yüzük yazmamı zorlaştırıyordu.

fOina, lütfen eve dön. Sana ihtiyacm var, komiksurat. Lanet deracede KORKUYORUM OOOFF! Seni çok öxzledim, Çilli. Hemen dön, lütfen. Burada olmadığın için sana sinir oluyorum. Zaten yarın olacaklar da senin suçun. Sen ve senin o "günü yakala" saçmalığın! Seni seviyorum, lütfen geri gel. Öpüğüçüğüler

'Gönder' tuşuna bastıktan sonra e-postayı, kuzenim Fiona'nın okuduğunu hayal ederek okudum. Fiona manik olmadığı zamanlarda çok güzel gülümserdi; on dokuzuncu yüzyılda geçen, des-tansı bir Rus romanının ilk sayfalarında tasvir edilen türden bir tebessümü vardı.

Fiona'yı fena halde özlüyordum. Biz kuzen gibi değil, iki kardeş gibi büyümüştük. Birlikte binicilik oynar, erkeklere aşk mektupları yazardık, ergenlikte çıkan ilk kıllarımızı bile karşılaştırmıştık. Ben Stourbridge'den Londra'ya taşındığımda Fiona, yedi (çoğu) harika yıl boyunca ev arkadaşım olmuştu. Fakat geçen yılki trajedinin ardından New York'tan ayrılmayı reddetmişti ve ona sürekli eve gelmesi için yalvarmama rağmen fikrini bir türlü değiştirememiştim. (Bu konuda daha az iyimser olan Barry, yaklaşık dokuz ay önce onun odasına taşınmıştı. Soluk tenli, çilli ve zor kuzenimi, Barry Adası'ndan gelme, soluk benizli, çilli, iri bir herifle değiş tokuş etmiştim. Yine de, bütün dehşet verici yorumlarına rağmen Barry'yi de çılgınca seviyordum.)

Bir an Fiona'ya olan hasretimin göğsümü sıkıştırdığını hissettim, sonra bu duyguyu bastırarak çevrimiçi olma ve bana hemen cevap yazma ihtimaline karşı dikkatimi posta kutuma verdim.

Ama cevap yazmadı.

Onun ya da Barry'nin yokluğunda, destek için Bea'yı arama fikrini değerlendirdim. Bea, makyaj ve peruk departmanının

başı olarak geçirdiği on yılın ardından sonunda Royal Opera'yı bırakmış, Glyndebourne'da yaşıyordu. Şimdilerde Sussex'te bir sosyal tesiste, opera sanatçılarına kıvrıkcık sakallar ve protez burunlar takmakla meşguldü ve belli ki oldukça yoğundu: Beş ay önce mayıs ayında sezonları açıldığından bu yana toplamda on dakika bile konuşmamıştık.

Yine de onu aradım. Telefona cevap vermedi.

Evi arama fikrini bile değerlendirdim, fakat annemi ve babamı aklımdan geçirmek bile beni öfkeli ve tedirgin hissettirmeye yetiyordu. Annem ve babam bu programa başlayacağımı duyduklarında afallamış ve net bir biçimde dehşete kapılmışlardı; tam anlamıyla emin olmadığımı fark ederlerse beni bu fikirden caydırmaya çalışacaklarına şüphe yoktu. "O dünyaya ait olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?" diye sormuştu annem. "O tür insanların yaşadığı bir dünyaya? Züppe ve gösterişli insanların olduğu bir dünyaya?"

Elbette öyle düşünmüyordum.

Ama bunu hâlâ soruyor olmasına içerliyordum.

O sırada biri kapıyı çaldı.

Şaşırarak kapıya doğru baktım. Birisi binaya girip evimin kapısına kadar gelmiş olmalıydı; bu da bugünlerde ustalık isteyen bir şeydi, çünkü *Occupy London* eylemleri sırasında birileri beşinci kattaki boş daireye girip hırsızlık yaptıktan sonra güvenlik görevlisi Mustafa orada yaşamaya başlamıştı.

Masadan kalktım ve Tanrı'nın bizzat bana yardım etmeye gelmiş olması ihtimaline karşı en güzel gülümsememi takınıp üzerimde domuz desenli bir pijama olduğunu unutarak kapıyı açtım.

Kapıda duran ve suratında tuhaf bir tebessüm olan adam, Tanrı'ya hiç benzemiyordu. Fakat kesinlikle tanıdık geliyordu.

Hatta o kadar tanıdıktı ki, acaba meşhur biri mi, diye düşündüm. Meşhur olacak kadar çekici olduğu kesindi. Son derece yakışıklı ve şıktı; Santa Barbara'da büyük bir evi olan ve özel kumsalında günbatımını fotoğraflayan tiplere benziyordu.

Hayranlıkla, ağzı açık seyredilecek bir adam, diye düşündüm, geçici bir hipnoza girerek, *pek de benim tarzım olmasa da.* Uzun parlak saçları vardı, üzerine kör edici şıklıkta bir gömlek, gıcır gıcır bir kot pantolon ve ayağına da sivri uçlu ayakkabılar giymişti. Bakımlı bronz teninden misk kokulu lüks bir tıraş losyonu yayılıyordu ve kolunda da kocaman bir Rolex vardı. Şaşkın bir halde hafifçe gülümsedim. Böyle bir adamın benim kapımda ne işi vardı? Ve neden bana bu kadar tanıdık geliyordu? Acaba ona bir kostüm falan dikmiş olabilir miydim?

Ancak birkaç saniye sonra yarı Devon, yarı Amerikan aksanıyla, "Selam," dediğinde, saçını uzatmasının ne kadar yanlış bir karar olduğunu düşünmeye, parfümünü neden değiştirdiğini merak etmeye başlamıştım, çünkü onun bir ünlü ya da bir opera sanatçısı değil, benim çok iyi tanıdığım biri olduğunu fark etmiştim.

O, aynı zamanda hayatımda bir daha görmek istemediğim biriydi. Zamanında, çıkmamakta direndiği hafızamdan onu atabilmek için çok fazla çaba sarf etmem gerekmişti.

Oda aniden bembeyaz oldu ve ben gözlerimi kapadım.

Gözlerimi tekrar açtığımda hâlâ karşımda duruyordu.

"Selam," diye tekrarladı süklüm püklüm. Sesini –gelmiş geçmiş en tuhafından bu aksam– duymayalı bir asır geçmiş gibiydi. "Sanırım bu senin için biraz sürpriz oldu, değil mi?"

Ona bir karşılık vermeye çalıştım ama sesim çıkmadı. Başımı eğip domuz desenli pijamalarım baktım fakat umurumda değildi. Kilometrelerce aşağıdaymış gibi gelen zemin ayaklarımın altında titriyordu.

“Sally?” dedi nazik bir sesle. “İyi misin?” Yüzünde belirgin bir endişeyle beni izliyordu. Tuhaf ve ifadesiz birkaç saniye boyunca ben de inanamaz gözlerle ona baktım. Bir zamanlar tanıdığım adama benzeyen, yalnızca yüzüydü. Geri kalanı tanınmaz haldeydi. Şık, zinde ve bakımlı. Tamamen yabancı bir manzaraydı bu.

“Ah, Sally, kusura bakma. Böyle *çat kapı* gelmemeliydim. Şeyi başka nasıl... yani... Bir dakika.” Ceplerini karıştırmaya başladı.

Kendimi sanki ayağımın biri gaz pedalında, diğeri ise frendeymiş gibi hissediyordum.

Kot pantolonunun cebinden sarı bir kâğıt parçası çıkardı; kâğıdı açarken elleri hafifçe titredi. Daha önce hiç görmediğim şık bir erkek çantası takmış olduğunu fark ettim. Sonra elindeki *Postit*’e yazılmış notu tanıdım.

“Bunun hâlâ geçerli olup olmadığını merak ediyordum,” dedi usulca notu uzatarak. Dünyada kimsenin onunki gibi bir aksanı yoktu. Melez, ancak bir şaka konusu olabilecek türden aptal bir aksan. Bir zamanlar ona eşlik eden kabarık saçlar ve unutkanlık huyuyla birlikte çok sevdiğim bir aksan.

Post-it’e bakmadım, çünkü üzerinde ne yazdığını biliyordum. “Git buradan, lütfen,” diye fısıldadığımı duydum. “Lütfen git ve geri dönme.”

Sempatik bir şekilde gülümsedi. Ne *cüretle* bana böyle, öfke nöbeti geçiren bir çocukmuşum gibi bakabiliyordu?

“Git, lütfen,” diye tekrar ettim daha net bir şekilde. Öfkeden şişip kabarırken bir yandan da kapıyı kapamak üzere hareketlenmişim. Bunu nasıl yapabilirdi? Nasıl buraya gelebilirdi? Onca şeyden sonra ne yüzle?

Kısa bir duraksamadan sonra omuzlarını silkti. “Peki. Şimdilik gidiyorum. Fakat, Sal, seni rahat bırakamam. Anlata...”

"GİT!" diye çığlığı bastım. (Ben az önce çığlık mı atmıştım? Ben hayatım boyunca hiç çığlık atmamıştım ki!) "EVİMDEN DEFOL! BİR DAHA BENİ RAHATSIZ ETMEYE DE KALKMA! ASLA!" Kafam iyiden iyiye atmıştı. Öyle atmıştı ki tehlikeli olabilirdim. Yok, o kadar da değil.

Adam pahalı ayakkabılarından birini kapıyla eşiğin arasına sokarak kapanmasma engel oldu. Aramızdaki hava, ince metal bir levha gibi esneyip gıcırdadı.

"Dinle beni," diyerek söze başladı, beni duymamış gibiydi. "Sal, açıklamama izin verirsen..."

Sonra bana çok şaşırtıcı gelen bir şey oldu. Ben, çatışma türünden olabilecek *her şeyden* kaçman Sally Howlett, arkamı dönüp masanın üzerinde duran domuz etimi kaptım. Sonra bir gülleci edasıyla tekrar dönüp elimdeki parça eti kapımda duran adama doğru savurdum. Tam suratının ortasına. Elbette yüzünü ıskalamıştım. (El-göz koordinasyonu konusunda daima başarısız olmuşumdur.) Et parçası, ılık çalarak adamın kulağının yanından geçip karşıdaki duvara çarptıktan sonra orada yağlı bir leke bırakarak yere düştü. Bu olaya, benden çıktığını fark ettiğim bir nara da eşlik etmişti.

Adam, koridordaki halının üzerinde duran et parçasına, sonra da dönüp bana baktı. Uzun ve ağır bir sessizlik oldu.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım. Ve bu doğrudu. Hem de çok. Kalbim öfke ve üzüntüyle sıkıştı. "Bir daha adını bile duymak istemiyorum."

Kapıyı suratına çarptım.

Uzaklaştığını duyana kadar orada durup bekledim, sonra da masaya geri döndüm.

"Olamaz," diye soludu Barry, muhteşem Galler aksanıyla.

Ten renginde özel tanga bale çamaşırı haricinde çıırılçıplak, yatak odasının kapısında duruyordu. Dehşet verici şekilde soluk

teni ve çilleri, mutfağın ışığında neredeyse neon renklerde parıldıyordu. Parmaklarını sarı-kızıl, parlak saçlarına daldırdı; ellerini çektiğinde saç tutamları yüzünün iki yanına döküldü. "Şu gösterişli kıyafeti olan adam," diye fısıldadı. "Benim tahmin ettiğim kişi miydi?"

Başımla onaylayıp ağlamaya başladım.

Barry'nin gözleri büyüdü. "Ah... aman... *Tanrım!*" dedi korkutucu bir ses tonuyla. Bana baktı, ben de ona baktım. İkimizin de ne yapmamız gerektiğine dair en ufak bir fikri yoktu.

Giysi Dolabında Şarkı
Söyleyen Kız
Beş Perdelik Bir Opera

BİRİNCİ PERDE

Birinci Sahne

Stourbridge, Batı Midlands, 1990–2004

Her şey 1990'ın Nisan ayında başladı. Anne ve babası olmadığı için bir süre önce yanımıza taşınan kuzenim Fiona'yla mut-fakta binicilik oynuyorduk. Azılı bir engelli atlama turundayken radyoda alışılmadık bir ses duydum.

Beacon FM'deki spikerlerden biri Cio-Cio-San'm meşhur aryası *Madam Butterfly*'dan "Un Bel di Vedremo"yu ("Güzel Bir Gün") çalıyordu. Opera, Beacon FM'in tarzı değildi ve bu, hatırladığım kadarıyla, hiç de komik olmayan bir spiker şakasıydı. Fakat melodinin tüyler ürpertici o hüzünlü tonu beni çok şaşırtmış-tı. Bir insanın hayatı boyunca yaşayabileceğinden fazla trajediyle karşı karşıya kalmış olan yedi yaşındaki Fiona'ya baktığımda aniden gözyaşlarına boğulduğunu gördüm.

Engelli atlama turunu bırakıp ağlamaya başladım ve küçük kuzenime sarıldım. Fiona benim bu hareketimden utanmış, bana bir lezbiyen gibi davrandığımı söylemişti.

Arya sona erdiğinde hayretle radyoya baktım. Bu da neydi böyle?

Operayla ilk tanışmam böyle olmuştu. Operayı sevmiştim.

Fakat aynı yıl, temmuz ayında ikinci kez duyduğumdaysa resmen *bayılmıştım*. O kadar hoşuma gitmişti ki, iç organlarım tuhaf şekilde kıpırdanmaya başlamıştı. Tombul ellerimde tuttuğum çikolatalı dondurmayı yemeyi bırakmıştım. Saat gece onu çeyrek geçiyordu; çikolatalı dondurma yemek şöyle dursun, o saatte ayakta bile olmamam gerekiyordu; fakat annem ve babam tombala oynamaya gitmiş ve Karen Castle'ı Dennis, Fiona ve bana bakıcı olarak bırakmışlardı. Karen Castle, anne ve babamın evimize girmesine izin verdiği en iddialı ve özgür düşünceli insandı.

Ben uykuya dalalı bir saat kadar olmuştu ki Karen, ağabeyim Dennis'i elinden tutmuş halde odama geldi ve bana alt kata inip televizyonda önemli bir şey izlememiz gerektiğini söyledi. Bu, 1990 Dünya Şampiyonası'ydı ve meşhur Üç Tenorlar(*) konseri Roma'dan canlı olarak yayınlanacaktı.

"Live Aid'i bile unutturacak," diye fısıldadı Karen Castle ateşli bir şekilde. "Bu, müzik tarihinin en önemli anlarından biri. Operayı büyük kitlelere taşıyacak. *Büyük* bir olay."

"İstemiyorum," diye homurdandı Dennis uykulu bir halde, fakat ben operanın ne olduğunu tam anlamıyla anımsıyordum ve pembe pijamalı bir roketatar gibi merdivenlerden alt kata doğru uçtum.

Pavarotti, Domingo ve Carreras o gece hayatımı değiştirdiler. Andrew Lloyd Webber yorumlarını fena bulmadım, fakat sonra esaslı parçalara geçtiklerinde dinlemeye devam ettim. "Nessun dorma"yla eski stadyumu gümbürdetmeye başladıklarındaysa

(*) 1990'larda ve 2000'lerin başlarında popüler olan ve Plácido Domingo, José Carreras ve Luciano Pavarotti isimli opera sanatçılarından oluşan grup. -çn

artık benim için hayatta hiçbir şeyin aynı kalmayacağını biliyordum.

Fiona hiç etkilenmemişti. Dennis ise uyuyakalmıştı.

Kumbarama saldırıp *En Sevilen Operalar* adındaki, sonradan favorim haline gelen kaseti satın aldım. Onu dinlerken zevkten dört köşe oluyordum ve bir süre sonra –mümkün olduğu kadar sessiz bir şekilde şarkı söyleyerek– parçalara eşlik etmeye başladım. Okul arkadaşlarım MC Hammer’la *rap* yaparken ben, anlayamadığım sözler ve anlayabildiğim melodilerle şarkı söyleyen Joan Sutherland ve Marilyn Horne’la kendimi buluyordum.

Yedi yaşında bir çocuğun opera söylemek gibi bir alışkanlık edinmesinden daha acayip bir şey varsa, o da yedi yaşında bir çocuğun *gizli* bir opera hayranlığı geliştirmesiydi. Nedenini tam olarak bilemesem de, içgüdüsel olarak kimsenin karşısında şarkı söyleyemeyeceğimi ve *söylememem gerektiğini* hissediyordum. O nedenle ben de giysi dolabımda, kimsenin beni duyamayacağı bir yerde söyledim şarkılarımı.

Ve bunu asla sorgulamadım, çünkü aşırı raddelere varan mahremiyet, Howlett ailesinde önemli bir değer olarak kabul edilirdi. Annem ve babam özel meselelerin çoğunlukla feryatlar eşliğinde tartışıldığı bir sosyal konutta yaşıyor olmalarına rağmen, konu mahremiyet olduğunda son derece muhafazakâr bir tavır sergilerlerdi. Zamanlarını komşularımızın utanmak nedir bildikleri, hayatlarını gösteri malzemesi haline getirdikleri konusunda söylenerek ve tüm güçleriyle tamamen görünmez olmaya çalışarak geçirirlerdi.

Bu da onlar için büyük bir sorun teşkil etmişti, çünkü Fiona’nın gelip bizimle yaşamak zorunda kalışı, yalnızca yerel gazetelerde değil ulusal baskılarda da yer bulmuş yaygın bir haber haline gelmişti.

Midlands Kanalı'nda bir kadın cesedi bulundu

Baba nerede? Turnede olan oyuncu için yurt genelinde arama başlatıldı: Bu kıza kim sahip çıkacak?

Fiona'nın babası kayıp: Kanal öksüzü, ölen kadının kardeşi tarafından sahiplenildi

Gazeteler bizim "trajediyle sarmalanmış" bir aile olduğumuzu yazıyorlardı. Annemin, kardeşinin cenazesindeki fotoğraflarının altına, "Acı içindeki Brenda Howlett, küçük yeğeni Fiona'yla" gibi başlıklar atılmıştı. Okulda özel bir kurul (bizim girmemizin yasak olduğu) toplanmıştı. Fiona ve ben, o kurulda müdürün herkese ailemizin korkunç bir felaketle sarsıldığını, o nedenle de son derece hassas ve saygılı davranılması gerektiğini söylediğini öğrenmiştik.

Ben insanların bizi başka bir aileyle karıştırdığını düşünüyordum. Bizim evimizde matem havası esmiyordu. Bir felaket durumu da yaşanmıyordu. Anneme, kardeşinin cesedinin kanalın تنها bir köşesinde, yüzeye çıkmış olarak bulunduğu söylenildiğinde, polisler zaman ayırdıkları için teşekkür ettikten sonra odasına girmiş ve bir hafta da çıkmamıştı. Sonra kalkıp cenaze için üzerine bir elbise geçirmiş ve bir daha da bu konuda konuşmamıştı.

Babam ise babası için yarım yamalak bir arama yapılan Fiona için bir yatak odası hazırlayarak kendini oyalamıştı. Bu esnada Fiona, bütün günü ve geceyi televizyon izleyerek geçirmişti. Dennis ve ben bununla ilgili konuşmamıştık, çünkü kimse bu konuyla ilgili konuşmuyordu.

Bizim ailede olayları ele alışı biçimimiz bu şekildeydi.

Bu durum, büyük bir yas hali ve sinir krizleri bekleyen basının hoşuna gitmemişti. Kapımızın önünde gerektiğinden çok daha uzun zaman geçirdiler. "Nasıl dayandığınızı anlatın bize,"

diye dil döküyorlardı posta kutusuna attıkları mektuplar aracılığıyla.

“Biz kirli çamaşırlarımızı ortaya dökmeyiz,” diye hatırlatmıştı annem hepimize. Sesinin korkutucu bir tarafı vardı. “Mandy gitti ve bu evin içinde ya da dışında ondan bir daha bahsetmeyeceğiz. Anlaşıldı mı?”

Böylece tüm hengame dindiğinde muhabirler birer birer evin önünden ayrılmıştı. Fiona, Harry Potter’daki gibi merdivenin altındaki dolaptan bozma yere yerleştirilmişti. Annem ve babamın göz önünde olma konusundaki aşırı huzursuzlukları da patolojik hale gelmişti. “Ses çıkarmamak” yeterli değildi. Howlett’lar için görüntüden kaybolma zamanıydı.

Yıllar sonra tanıştığım, masmavi gözleri olan ütüsüz tişörtlü bir adam, Harlem’deki bir caz kulübünde elimi tutarak matemini bizi tuhaf şekillerde hareket etmeye zorlayabileceğini hatırlatacaktı bana.

Fakat 1990 yılına geri dönelim. Yaz mevsimime. IRA’nın arabalara yerleştirdiği bombalara, kavurucu sığağa, parlak yeşil dondurmalara ve dizlerde kabuk bağlamış yaralara. Stourbridge’de ilk kez birlikte yaşayan küçük Sally ve küçük Fiona’ya; haftalarca süren basın kovalamacasından sonra rahat bir nefes alan Howlett ailesine.

Giysi dolabında şarkı söylemek, günlerimin en önemli olayı haline gelmişti. Şarkı söylemek içimi ürpertiyor, bana yaşadığımı hissettiriyordu: Havanın ağzımdan girip hızla mideme doğru yayılması ve düzgün bir melodiyle –doğru perdede ve doğru zamanda ve beni şaşırtacak bir gürlükle– dudaklarımdan dökülmesi, peynir ve mısır turşusunun birlikteliğinden ya da patates kızartmasından ya da Wotsits cipslerinden bile güzeldi. Hatta dondurmalı pastadan bile güzeldi.

Şarkı söylemek beni ailemin boğuculuğundan ve aslında konuşmamız gereken ama bahsini bile açmadığımız trajediden koruyordu. Evimizde mutlu olması pek de muhtemel görünmeyen Fiona için saplantılı bir biçimde endişe duymama engel oluyordu. Sanki bir yaz akşamında gezinen bir sıcak hava balonuymuşum gibi minik bedenimi kaygıya boğan her şeyden koparıp yukarı doğru yükselmemi sağlıyor, olağan hayatımdan uzaklaştırıyordu.

Fakat *gizli opera bağımlılığı* her zaman o kadar da basit bir şey olmayabiliyor.

Fiona, benim en yakın arkadaşımdaydı ama bazen son derece sinir bozucu olabiliyordu. Nasıl olduysa bir gece, benim şarkı söylediğimi duydu. Ertesi gün okulda, yüksek sesle benimle dalga geçmeye başladı; bana sesimin süslü şişman bir kadın gibi çıktığını ve ancak Eddie Spencer'ı terk edip koluna bir yumruk atarak bir tezek gibi koktuğunu haykırırsam susacağını söylüyordu. Bunu yaptım. Fi de insafa gelerek benimle dalga geçmeyi bıraktı.

Ardından operayı kitlelere taşıma sorunu ortaya çıktı. Ben şarkı söylediğimi kimsenin bilmesini istemiyordum ama dünyanın –ya da en azından Stourbridge kasabasının– operayı öğrenmesi gerektiğine de yürekten inanıyordum. İşe, *En Sevilen Operalar* kasetimi ilk erkek arkadaşım Jim Babcock'e dinleterek başladım. Jim fazlasıyla sıkılmış görünerek osurduktan sonra dinlediğim müziğin boktan olduğunu söyleyerek tepki verdi. Ardından, *çumartesi sabahları paten kayma* seansımızda DJ'e "Ghostbusters"ı çalmayı bırakıp biraz Puccini koymasının mahsuru olup olmayacağını sordum. O da benim bu ricamı sosyal tesise bildirdiğinde Fiona dahil olmak üzere herkes başkaldırıp bana mankafanın teki olduğumu söylediler.

Fiona daha sonra özür dilemek için kafeden bana buzlu meyve suyu aldı ama ben de dersimi almıştım. Opera ve Stourbridge asla dost olmayacaktı.

Ne yazık ki, ilkokulun müdür yardımcısı ve başarısız, eski bir piyanist olan Bayan Badger'ın başka planları vardı. Bayan Badger, Fiona'nın benimle dalga geçmesine kulak misafiri olmuştu. Öğle tatilinde beni bir köşeye çekip gülümseyerek, ikna edici bir ses tonuyla normal şartlarda üst sınıflar için düzenlenen Noel konserinde kısa bir solo söylemeye ikna etti. Hem daha o zamandan mükemmel bir balerin olan Fiona da solo bir performans sergileyecekti. Ayrıca Bayan Badger bana çikolata sözü vermişti. Ben de kimseye hayır diyememek gibi bir alışkanlığım olması nedeniyle anında teslim oluverdim.

"Muhteşem olacak," diyerek beni telkin etti Bayan Badger. "Annen ne kadar gurur duyacak düşünsene!" Hiç de ikna olmamıştım ama Bayan Badger'ın gözleri heyecanla parlıyordu. Bana bunun hayatımın unutulmaz gecelerinden birini olacağını söyledi.

Bayan Badger yanılmıyordu.

Konser gününe kadar endişeden hasta oldum. Jim Babcock dinlediğim opera müziğinden nefret etmişti. Sosyal tesis dinlediğim opera müziğinden nefret etmişti. Ve annemle babam duyduklarında ne diyeceklerdi bilmiyordum ama hâlâ tecritte olmamız gerekirken şarkı söyleyeceğimi öğrendiklerinde mutsuz olacakları, hatta kızacakları kesindi.

Fakat masum, tatlı ve inatçı yanım, opera söylemek beni mutlu ettiğine göre anne ve babamı da edecektir, diyordu. Belki de ne kadar güzel olduğunu duyduklarında o kadar utanç duymayacak veya rahatsız olmayacaklardı.

Gerginliğimi bastırmak için beslenme kutumdaki ve sonra da Fi'nin beslenme kutusundaki (Fi, sekiz yaşındaydı ama ilk perhizine girmişti) her şeyi yemem gerekmişti. Yine de sahneye adım attığım anda belirgin şekilde titriyordum ve soluk soluğaydım.

Bulanık suratların arasında, neler olacağını anlamış gibi görünen anne ve babamı fark ettim. Annemin gözleri yuvalarından fırlamış gibiydi. Gururdan mı utançtan mı olduğunu bilemiyordum ama gururdan olması bana pek de mümkünmüş gibi gelmiyordu. Tek bildiğim, Bayan Badger "L'ho perduta"yı(*) çalmaya başladığında ağzımdan tek kelime çıkmadığıydı.

Tek bir kelime bile çıkmadı. Çenesinde kabuk tutmuş bir yara, üzerine uymayan askılı elbisesiyle dili tutulmuş küçük bir kız olarak öylece donup kaldım.

Bayan Badger, hiçbir şey anlamamış halde, kendimi toparlayabilmem için giriş bölümünü baştan çaldı. Kalp krizi geçirmek üzereymiş gibi görünen anne ve babam bir kez daha gözüme ilişti. Annemin suratı, polisin eve gelip Wolverhampton kanalında cesedi bulunan kadının kardeşi Mandy olduğunu söylediği günkü gibi donuk ve beyazdı.

Sonra sıcak bir sıvının sol bacağımdan aşağı doğru aktığını hissettim. Sahnede, bütün anne ve babaların (ve beni terk edeceğinden emin olduğum Jim Babcock'un) karşısında öylece durup sıcaklığın ayaklarıma kadar inişini ve yerde şişman ve oval bir şekle dönüşünü izledim. Fiona kulisten koşup beni sürükleyerek götürene kadar, düşünmeyi hatta belki soluk almayı bile bırakıp öylece donakaldım.

Eve vardığımızda annem üst kata çıkıp suyu açtı ve küveti baloncuklar ve yıllardır kullanmadığım için altı yosun tutmuş ve kararmış plastik ördeklerle doldurdu. Küvet dolarken beni yatak odama götürüp korkutucu bir sesle, "Nerede?" dedi. Bu bir soru değildi, bir emirdi.

Sorduğunun ne olduğunu tahmin etmeye çalışmak gereksizdi. Giysi dolabıma uzanıp *En Sevilen Operalar* kasetini ve koca

(*) Mozart'ın *Figaro'nun Düşünü* adlı eserindeki aria. -çn

memeli şarkıcıların resimlerine bakmak için aldığım *Opera* dergisini ona uzatmakla yetindim.

Annem kasete ve dergiye sanki ona dumanı tüten bir köpek kakası veriyormuşum gibi baktıktan sonra onları alıp alt kata götürdü. "Sally!" diye seslendi sert bir şekilde. Ben de arkasından seğirttim. Annem her ikisini de mutfaktaki çöpe atıp Dennis'in ketçaba bulanmış balık bifteğinden kalanları üzerine boca etti. İşini sağlama almak için bir de Fi'den kalan portakal püresini üzerine ekledi. Fi'nin yeni favorisi, yemeğini püre haline getirip sonra yememektir. Maria Callas'm suratını, dökülen kızartılmış ekmek parçalarının arasından görebiliyordum.

"Bundan böyle şarkı söylemek yok!" dedi annem.

Dudaklarım titredi. Bu gece olanlara rağmen, şarkı söylemeyi seviyordum. Bilebildiğim en güzel duyduydum.

"Bunu yapamazsın!" diye araya girdi Fiona. Evde annemin işine karışabilen tek kişiydi. "O çok güzel şarkı söylüyor!"

Annem dönüp ona bakmadı bile.

"Bundan böyle şarkı söylemek yok," diye tekrarladı. "Eğer seni bunu yaparken yakalarsam başın dertte demektir. Kendi iyiliğin için, Sally." Annem asla sesini fazla yükseltmezdi, sadece kızgın bir yılanın kullandığı farklı tonlarda tıslardı. "Bu konuda daha fazla sıkıntı istemiyorum..." Duraksadı. "Gösteri sanatlarıyla ilgili yani," diye ekledi zayıf bir sesle. "Şimdi yukarı çık ve yıkan, Sally."

Hepsi bu kadardı.

Ama hepsi o kadar olmadı. Ben şarkı söylemeye devam ettim, çünkü söylemeden yapamadım. Artık bunu *yalnızca* giysi dolabımda ve *yalnızca* evde kimse olmadığında yapıyordum. "Hiç kimse," diye söz verdim kendi kendime, "hiç kimse bir daha şarkı söylediğimi duymayacak."

Sally Howlett görünüşte normal, güvenli ve muteber haline geri dönmüştü. Çok istememe rağmen değişik ve güvenilmez olmaya çalışmanın anlamı yoktu. Fiona, bütün okulu (bazen hayat sadece okuldan ibaretmiş gibi görünüyordu) eğlendirmeye yetecek malzemeyi zaten yaratıyordu. Bu da anne ve babamı çileden çıkarmaya yetiyordu ve Fiona pek etkili olmasa da sürekli olarak ceza alıyordu. Fiona yangına körükle gidiyordu. İnsanlara eziyet çektiriyordu. Perşembe öğlenleri milli marş söylenirken oğlanlara tahta göğüslerini gösteriyor, sonra da okul müdürü onu paylarken pis pis gülüyordu. Basketbolda hile yapıyor, kantinden yiyecek çalıyordu. Sık sık kabahatlerinde benim de parmağım olduğunu iddia etse de ona pek inanan olmuyordu.

Ben buna pek aldırımıyordum, çünkü bana bulaşanları pataklıyordu; ayrıca benim cesur ve güzel bir prenses olduğuma dair hikâyeler yazıyor, sonsuza kadar ayrılmayacağımızı anlatan şarkılar uyduruyordu. Her gece yatağıma gelip bana sarılıyor ve beni sevdiğini söylüyordu. Ben de ona onu sevdiğimi söylüyordum. Gerçekti: Onu Dennis'den, annem ve babamdan bile daha çok seviyordum.

"Bütün vaktini Fiona'yla geçirmemelisin," diyordu annem sık sık. "Bütün yumurtalarını aynı sepete koyma, Sally. Başka arkadaşlar da bul."

Dediklerine aldırımıyordum. Fiona benim bütün dünyadaki en iyi arkadaşımdı.

Fiona Lane, babası tiyatro grubuyla kaçıp giden, annesi ise kafayı üşütüp Wolverhampton kanalında boğulan, yaramaz trajik küçük bir kızdı. Ve Sally Howlett da onun hiç mesele çıkarmayan bodur ve güvenilir kuzeniydi. Ben benden istenilenleri yapan ve insanları mutlu eden biriydim. Sorunları yaratan kişi değildim, her zaman sakın ve neşeliydim. Küçük bir kızken, genç kızlığımda ve yetişkinliğimde daima öyleydim.

Adamın kapıma geldiği ve kafasına domuz eti yediği gün otuz yaşındaydım ve ilk aryamı duyduğum yedi yaşmdaki halimden farksızdım. Tıknaz, kısa boylu ve geniş kalçalı.

Anormal derecede kalın saç telleri olan (bir zamanlar bir kuaförün tabiriyle, "at kılından bile kalın"), sarışın ve bana göre gayet sıradan bir yüze sahip bir genç kızdım.

Nereye gidersem gideyim ve hangi yaşta olursam olayım, insanlar bana daima, "Sen sağlamsın," ya da "Ne kadar da soğukkanlısın, Sally!" gibi şeyler söylerlerdi.

Bazen, acaba giysi dolabımda opera söylediğimi ve yıllar boyunca, önce Walkman, sonra Discman ve şimdi de iPod'da opera dinlemeye devam ettiğimi bilseler ne düşünürlerdi, diye merak ederdim. Ünlü şarkıcıların hevesli öğrencilere verdiği ders kayıtlarını önce VHS'de, sonra DVD'de ve nihayet internette bulmuş ve bu kayıtları kendimi eğitmek için kullanmıştım.

Sesimin güzel olduğunu inkâr edemezdim ama kendini övmek bana yabancı bir kavramdı. Ne var ki, eğitimimde profesyonel ustalık derslerinden başlayarak bazı hayati noktaları kaçırdığımı da biliyordum. Bunun en büyük nedeni kayıtlardaki öğretmenlerin söylediği pek çok şeyin kulağa tamamen delice gelmesiydi. "O stentando'yu tutun, en sonuna kadar tutun!" diye bağırıyorlardı. Stentando'nun ne olabileceğini düşündüğümde aklıma demir çağından kalma bir silah geliyordu.

"Daha fazla diyafragmatik hücumu!" diye haykırıyorlardı, "O aksanları yanlış yapıyorsunuz, bu, SFORZANDO OLMUYOR!" (Bu da bir tür Rus ekmeği olabilir miydi?)

Ancak VHS'deki öğretmenlerin dediği çoğu şeyi anlamıyormuş ya da insanlar öğrenecek olurlarsa ne derler korkusu veya herhangi başka bir şey, sesimi duyduğumda hissettiğim zevkin, krema toplarının lezzetini hatırlatan keyfine gölge düşüremiyordu. "L'ho perduta... Bulom bulom buloom bulom...

a ki saaa du duuu du du..." Sessizce, gururla ışıldayarak şarkı söylemeye devam ediyordum. (Ancak yine de İtalyanca öğrenmem gerekiyordu.)

Fiona on bir yaşına geldiğinde, annesinin ölmeden önceki isteğini yerine getirmek üzere Royal Bale Okulu için valizini toplayıp boğucu bir sessizlik içinde evden ayrıldı. Her ne kadar duyusuz görünen anne ve babamdan kaçtığına sevinsem de yokluğu benim hayatımı renksiz ve anlamsız hale getirmişti; üstüne üstlük annem tatillerde görüşmemizi de zora koşuyordu. Onun yerine beni yan komşumuz Lisa'yla oynamaya teşvik ediyordu.

Lisa, kendini beğenmiş ve kötücül bir kızdı ve tek istediği kardeşim Dennis'in peşinden koşmaktı.

Şarkı söylemek tüm bunları hafifletiyordu. Şu hayatta hiçbir şey, o ilk nefesin, kasların kasılma hissiyle birlikte ses tellerimin sanki beynimin yardımı olmadan bir araya gelmesiyle *En Sevilen Operalar* kasetimdeki parçaları hatırlatan sesler ürettiğinde hissettiklerimden daha rahatlatıcı olamazdı.

İşte, benim giysi dolabında şarkı söyleyen kız haline gelişim böyle oldu. O dolabın içinde eksiksiz her gün şarkı söyledim. Ve on dört yıl sonra Londra'ya taşındığım sırada dolabı M6 otobanında babamın aracıyla taşıttım. Böylece kimse sırrımı öğrenmedi.

İKİNCİ PERDE

Birinci Sahne

Londra, Birleşik Krallık, 2004–2011

“Bizimkiler dehşet tipler,” dedi Fiona, Londra’ya taşınmamızdan kısa bir süre sonra.

Southwark’un berbat bir bölgesinde yeni kiraladığımız dairemizin döşemesinde oturuyorduk. Daire, kaçak bir atık alanına bakan Juliet balkonuyla dikkat çekiyordu. Bozuk peynir gibi kokuyordu ve banyosunda da mantar yetişiyordu. İğrenç bir evdi ama biz orada mutluyduk. Ve bunun sebebi, altımızdaki küçük tembel kafeyi işleten Bay Pickles’ın da bizim gibi Stourbridge’den olması değildi kesinlikle.

Fiona ve ben artık yirmi bir yaşındaydık ve on yıllık ayrılığımıza rağmen hâlâ iki yakın arkadaştık. Sevinçle doluydum. Bu deli böceği özlemediğim ve iki yetişkin haline geldiğimizde tekrar birlikte yaşayıp yaşayamayacağımızı merak etmediğim tek bir gün bile geçirmemiştim.

Bay Pickles’ın eve servis paketleriyle yaşıyorduk. Ben her zamanki gibi popo çatalımı gösteren ucuz bir kot pantolon giymiştim (gerçi bundan böyle aynı şekilde giyinemeyecektim).

"Bizimkiler dehşet tipler, dedim," diye tekrarladı Fiona, ben cevap vermeyince. "Hem de *KRONİK ANLAMDA*."

Fiona bunu sıklıkla yapardı. Ortamın huzurlu olmasına dayanamaz, en sonunda birileri patlayana kadar olayları kurcalayıp dururdu.

"Ah, o kadar da kötü değiller," diye karşılık verdim tamamen onunla aynı fikirde olsam da. "Baksana, nelere katlanıyorlar."

Fiona kahkahayı bastı. "Neymiş katlandıkları? Beraber yaşamımıza *izin vermeleri* mi, hayallerimizin peşinden gitmemiz mi? Bunlar zaten bizim hakkımız..."

Fi'nin söylediklerinde haklılık payı olduğu kesindi. Yeni işlerimizi duyduğunda annemin verdiği tepki, en iyimser deyişle, kayıtsızlık olarak tanımlanabilirdi.

Fi, Royal Bale'de üç yıl *corps de ballet*^(*) olarak görev yaptıktan sonra solo dansçı olmuştu. Ben ise kostüm tasarımı diplomamı yeni almıştım. Bir sonuç çıkacağını düşünmesem de Fiona, özgeçmişimi Royal Opera'nın kostüm departmanına ulaştırmıştı.

Fakat üç hafta önce görüşmeye çağırılmış ve işe alınmıştım. *HEM DE KRALİYET OPERASI'NDA!* O kadar mutlu olmuşum ki Covent Garden'da meydana fırlayıp çığlık atmıştım. Stourbridge'e giden yol boyunca sevinçten çığlık çığlığaydım, eve vardığımda annem bana bir bakış atıp terslenmişti, "Pat! Birileri bunları haplamış! Pat! Pat! Ne yapacağız?"

Ben daha yolun çok başındaydım ama bu yol beni opera dünyasının deneyimli kostümcüsü, hatta bir tasarımcı olma hayalime götürecekti. Beni ilgi odağı olmaktan koruyacak ama çok sevdiğim operayla iç içe olmamı sağlayacaktı! Bu bir mucizeydi!

Ayrıca içinde tekstili de barındıran bir kariyerin anne ve babamı da mutlu edeceğini düşünmüştüm. On sekiz yaşındayken Hagley yolunda bir giyim fabrikası olan Hall's'ta tanışmışlardı ve o zamandan beri de orada çalışıyorlardı: Annem bana

(*) Baleda solistler haricindeki dansçı topluluğu. —çn

su ısıtıcısının nasıl çalıştığını öğretmeden önce iğneyi ipliğe geçirmeyi göstermişti. Gözlerinde benden gurur duyduğunu gördüğüm birkaç seferden biri de on altı yaşındayken Dudley'deki bölgeler arası dikiş yarışmasını kazandığım gündü.

Fakat yeni parlak kariyerim onları pek de heyecanlandırmamıştı. Dennis (elbette yan komşumuz Lisa'yla evlenmişti) Harrow'da Crate-World adında bir kiralık depo firması kurduğunda gözlerinde gördüğüm gururun zerresi yoktu.

Aslına bakılırsa, annemin dehşete kapıldığı bile söylene-bilirdi. "Royal Opera mı?" dedi endişeyle, sanki egzotik bir masaj evinde çalışmaya başladığımı duymuş gibi. "Ama orada her türden insan olacak! Gösteriş meraklıları. Züppeler. *Homolar*."

İnsanların laflarına çoğunlukla kayıtsız kalan babam, gözlüklerinin üzerinden bakarak, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Eşcinseller de mi?"

Annem, yüzü panikten kızarmış bir halde onaylarcasına başını salladı. Babam piposundan güçlü bir nefes çekti. "Pekâlâ..." O bile kaygılanmış gibi görünüyordu ve bu da büyük bir meseleydi, çünkü babam duygularını belli etmezdi. Boğazını temizledi. "Kulağa iyi bir iş gibi geliyor, Sal, ama senin hoşuna gidecek mi? O şarkıcılar falan? Yani biz seninle gurur duyuyoruz falan ama..."

"Ama bu işin gerçekten sana *uygun* olduğuna emin değiliz," diyerek söze karıştı annem.

Gözlerimin yandığını hissediyordum. Benim hakkımda ne biliyorlardı ki? Annem lojistik düzenleme haricinde konuşmayı reddetti, babamsa herhangi bir şeyle ilgili konuşmayı reddetti. *Beni tanımıyorsunuz bile*, diye düşündüm kızgın bir şekilde ve bir karşılık vermedim. *Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz*.

"Ayrıca Fiona'yla aynı yerde çalışmak da senin için riskli olabilir," diye ekledi annem aniden ve kurnazca. "Ya belaya bulaşır ve seni de bulaştırırsa? Arana mesafe koymalısın."

Tahmin etmeliydim. Tiyatroyla ilgili herhangi bir şeyin onlara fazla geleceğini tahmin etmeliydim. Fazla patırtılı bir caz orkestrası gibi. Mandy teyze gibi. Ne de olsa, oyuncunun tekiyle bir kaçamak yaşamak için evden kaçmış ve sonra da bekâr, hamile, rezil bir halde Stourbridge'e dönmüştü.

"Sanırım *biraz* coşkusuz davrandılar," diyerek kabullendim üzgün bir şekilde. "Tüm bu olanlarla ilgili yani." Sanki çatı katı bir evden görünen Thames manzarasıymış gibi dışarıdaki atık alana doğru kollarımı açtım.

"Biraz coşkusuz mu?" dedi Fiona öfkeli bir şekilde. Daha fazla yemeyeceğinin işareti olarak Bolonez makarnasının olduğu paketi torbaya geri koydu. Onu duymazlıktan geldim. Fiona'nın, yemeğinden beş lokmadan fazla yediği pek görülmemişti. Fakat içki içmek konusunda güvenilirirdi. Sözlerine devam etmeden önce ucuz şarap şişesinden koca bir yudum aldı.

"Sally, annemiz, yani *senin* annen tam bir cadı."

"Ah, Fiona, yapma ama..."

"Hayır! Onu savunmaktan vazgeç! Seninle gurur duymalı! *Bizimle* gurur duymalı!" Gözleri çakmak çakmak olmuştu.

"İçten içe duyuyor aslında."

"Saçmalık! Utanıyor bizden! Utanç duyuyor! Annemin yaptıkları yüzünden her ikimiz de *tiyatroda* çalışacağız diye öfkeleniyor. Halbuki orası lanet olası bir tiyatro değil, dünyaca ünlü bir opera. Neden bu kadar kafaya takıyor ki?"

"Eh, çünkü kardeşini çok kötü bir şekilde kaybetti ve bütün bunların suçlusu olarak da..."

"Kimmiş suçlusu?" diye hırladı Fiona. "Sahne sanatları mı suçlu? Olanlardan sahneyi sorumlu tutamaz! Annem kaçığın tekiydi! Kendisini umursamayan bir oyuncuyla birlikte oldu! Neyse ne! Bunlar her zaman olan şeyler! Yakından uzaktan alakası

olmayan bir sektörde çalıştığımız için neden kendimizi suçlu hissetmemiz gerekiyor? *Tanrım!*" Bakışları kinle dolu, şarap şişesini başına dikti.

Yardım ister gibi odaya göz gezdirdim ama görebildiğim tek şey, yarısı açıkta olan kıcımın aynadaki peynir beyazı görüntüsü oldu.

"Annen," diye devam etti Fiona, sesi sarhoş bir balerin gibi titremeye başlamıştı, "bir bitki kadar bile sevecen değil. Ve lanet olası bir tekstil fabrikasının bünyesinde yer almayan bir işe girdiğin için, her zaman olduğu gibi, sana kendini bok gibi hissettirmeye çalışıyor. İngiltere'de tekstil fabrikasında çalışan kimse kalmadığı halde hem de. Neden onu savunup duruyorsun ki?"

"O sadece benim işimi anlamıyor..." diyerek söze başladım zayıf ve ikna edicilikten uzak bir tonda, sonra sustum. Fiona'nın az önce söylediği her şey doğrudu. Kendi çocukluğumu düşündüğümde kendimi bayağı bayağı küskün hissediyordum. Fakat Fi'ninkini düşündüğümde öfkeleniyordum. Konuyu değiştirmek zorundaydım.

"Benimle yaşamana da sinir olduğundan eminim," dedi Fiona sakın bir şekilde.

"Alakasız yok! Bak, Çilli, haklısın. Saçmalıyorlar, gerçekten saçmalıyorlar ama haydi bu konuda anlaşıp hayatımıza devam edelim."

"Öyle olsun," dedi belli belirsiz.

Bolonez'imden bir lokma alıp çiğnemedi yuttum ve ağzımı yaktım. Lanet olsun! Fiona, beni gaza getirmek konusunda çok başarılıydı.

"Cidden, onlarla ilgili konuşmayalım." Öyle hissetmiyor olmama rağmen sesim tasasız ve rahat çıkıyordu. "İstedikimizi yapabiliriz, Çilli. Annemin onayı olsa da olmasa da. Biz artık yetişkiniz."

Fiona şaraptan bir yudum daha alırken bu konuyu daha fazla eşleyip eşelememek konusunda karar vermeye çalıştığını fark ettim. Eşelememeye karar verdi. “Sanırım öyle... Ama bu ‘yetişkin’ olayından ben çok da emin değilim, Sally.” Nihayet sırtıttı. “Bu sabah odana girdiğimde Havuç’a onun yakışıklı olduğunu fısıldıyordun.”

“Ama öyle!”

“Şapşalın tekisin,” diyerek iç geçirdi. “Ama oyuncak ayıları bir yana bırakırsak *gerçekten* de yetişkiniz ve tiyatrodaki çalışmaların bizi bir kaçığa dönüştürmesi için hiçbir neden yok. O HAL-DE, HAYDİ BAKALIM.” Çatalını makarnama sokup çevirdi. (Bir başkasının tabağından yediğinde kendini fazladan kalori almış saymıyordu.)

Çatallarımızı şarap şişesine vurarak anlaşmamızı yaptık. Şu andan itibaren tam anlamıyla birer yetişkin olacaktık.

Sarhoş olup boş oturma odasında bir çağdaş bale gösterisi sahneledik, sonra da otobüse binip Soho’ya giderek, dans edecek havalı ve yeterince yetişkin bir yer bulmak üzere etrafta dolandık. Bir şekilde bu fikirden cayıp kendimizi birer vibratör satın alırken bulduk. Ardından, saat sabahın üç buçuğunda, bir yerlerde pasta yiyip çay içiyorduk. Sonuç olarak, Fiona’nın zil zurna sarhoş olup bela çıkarmadan yatağını gördüğü keyifli gecelerden biriydi.

Mutluydum.

İkinci Sahne

Ertesi gün operadaki ilk iş günümdü. Cila ispiertosu gibi kokuyordum. Sahne kapısından beni, açık kahverengi kumaş pantolon giymiş olan Faye adında bir kız aldı; organik yulaf kepeği ve Batı Londra kokuyordu. Birden ucuz kıyafetimden utanç duydum

Bitmek bilmeyen koridorlarda Faye'i takip ederken ilk çay molamın ne zaman olacağını merak ediyordum. Beynim pelte gibiydi ve yoğun bir sis bulutuyla kaplıydı. Biraz kestirmeye ve bol yağlı abur cubur yemeğe ihtiyacım vardı. *Lanet olsun!* Buradaki ilk günümünden önceki gece neden dışarı çıkıp içki içmiştim ki? Fiona'nın önerdiği *her şeyi* yapmak zorunda mıyım? Vahim derecede embesildim.

Ama sonra kadife sesli bir kadının yaptığı bir anons imdadına yetişti: "Bay Allen ve Bayan Jepson, beş dakikanız kaldı. Beş dakikaya bekleniyorsunuz, Bay Allen ve Bayan Jepson."

Beni heyecanlandıran isimler ya da duyurunun içeriği değildi: fondaki müzik sesiydi. Duyuruyu yapan kişi, *Così fan tutte* olduğunu hemen anladığım operanın sahnesinden sadece birkaç metre uzakta duruyor olmalıydı.

“Così fan tutte!” diye haykırdım kahverengi kumaş pantolonlu Faye’e doğru. Memnun olmuşa benziyordu. “Evet, aferin!”

Her yanıma olağanüstü bir rahatlık hissi kaplamış ve akşamdan kalma halim bütün mikroplarından arınmıştı. Nihayet. *Nihayet* operayla ilgili bir şeyler bilmenin etkileyici sayıldığı bir yerdeydim. *Artık bunu saklamak zorunda kalmayacağım*, diye düşündüm sersemlemiş bir halde. *Bu gerçekten muhteşem bir şey!*

Üzerinde takım elbise olan bir adam bize doğru geliyordu, ağzıyla zımlama sesleri yapana kadar onun yöneticilerden biri olduğunu düşündüm.

“Zzzuuuummm,” dedi, aniden durup bu kez de sürat teknesi sesleriyle yapmaya başladı. Yüzünde ağır bir makyaj vardı.

Bunun Thomas Allen olduğunu fark ettiğimde neredeyse bayılacaktım. Thomas Allen fena halde meşhurdur. O kadar ki, bende onun olduğu bir DVD ders kaydı bile vardı. Yan gözle ona baktığımda bana hoş bir şekilde gülümseyerek karşılık verdi. “Merhaba,” dedi sürat teknesi seslerini keserek.

Birkaç saniye kadar daha embesil gibi ona bakmaya devam ettikten sonra, insanların beni soğukkanlı oluşumdan dolayı sevdiklerini hatırladım. Aslında başarılı iş görüşmemin en önemli geri bildirimlerinden biri de bu olmuştu.

Gülümseyerek sakın bir şekilde karşılık verdim, “Ah, selam, Thomas.”

Başını salladı ve hâlâ hoş bir şekilde gülümseyerek yürümeye devam etti.

Sırıttım. Hâlâ dut gibi sarhoş olmama ve bir kokarca gibi kokmama rağmen bu işi sevmeye başlamıştım. Ve bu işte beklenenden öteye gidecektim.

Ve öyle de oldu. Ne yazık ki, o ilk gün çantamdaki vibratör çalıştı (sabah hâlâ sarhoş olduğum için onu çantamdan çıkarmayı unutmuştum), o kadar yüksek bir ses çıkarıyordu ki iş arka-

daşlarımdan biri Güvenlik'ten dolabı açmasını istemişti. Ve ertesi gün acemi dikiş becerim nedeniyle bir baritonun pantolonu, düet sırasında belinden kayıp ayaklarına kadar indi – bu ufak talihsizliklerin dışında işi çabucak öğrendim. Kendime yünlü kumaşlardan yumuşacık ve zevkli parçalar edindim (ve sonra ilk ay, ucuz ekmekten başka bir yiyeceğe param yetmedi ama bunun bir önemi yoktu).

Adım, Sağlam Sally Howlett'a çıkmıştı. İş kıyafet ve kostümlere; kumaşlar, makaslar ve metreler, kutularca düğme, çengelliğne, kopçalar, makaralarca iplik, kurdele ve şeritler gibi manifatura adı verilen malzemelere geldiğinde ne yaptığımı biliyordum. Her türlü manifatura parça ve numunelerinin yığılı olduğu dükkânlarda dolanıyor, ümitsizce annem ve babamın bir gün buraya gelmeye razı olmalarını diliyordum, çünkü buraları görseler *gerçekten* bayılırlardı.

Bir kostümcü olarak her gösteri için elimde *olay dizimi* adı verilen bir plan oluyordu: Kimin kostümünü ne zaman değiştirmem gerektiğini söyleyen talimatlardan oluşan önemli bir listeydi bu. Olay dizimleri bana önceleri deli işi gibi gelmişti – “*Marchesa elbiseyi hemen SR değişim alanına götür; ***TURUNCU SUTYEN!!***, Café des Amis malzemelerini karıştır!*” – fakat bunları nasıl çözeceğimi hızlıca öğrendim.

Soğukkanlı mizacım ve problem çözme becerimle bir kez daha popüler hale geldim. Tanıştığım herkesle iyi geçiniyor, ego-su okşanması gereken şarkıcıların egolarını okşuyordum ve geri kalanlarla tehditkâr olmayan bir arkadaşlık rutini oturtmuştum. Birçoğunun ne kadar normal tipler olduğunu gördüğümde de şaşırmıştım. Ve “Asıl Ses” diye anılan büyük ve önemli olanlar bile, Midlands aksanımdan ve gerçekçi dünya görüşümden keyif alıyor gibi görünüyordlardı. Onlarınkı kadar koca bir kışım olması ve Regina Wheatley adında bir şarkıcıya “Vajina Wheatley” diyecek kadar esprili oluşum hoşlarına gidiyordu.

Brian Hurst adında çok sevdiğim, tatlı bir bariton vardı. Huddersfield'lı olduğu için onun da aksam benimki kadar abes sayılırdı. Covent Graden'daki Rock & Soul'da birlikte börek yerdik. Bazen de başka şeyler. Harika biriydi. Gerçek bir yıldızdı ve dünyanın farklı operalarında şarkı söylemişti. Kök birası içer, hiç sinirlenmezdi. Mesela birisi, Asıl Ses'in yanında saç spreyi sık-maya cüret ettiğinden öfke nöbeti geçiren bir şarkıcı için elimde içlikle koştururken bana gülümserdi.

"Üzerimizde iyi bir etkin var, deli arkadaşım," diyordu bana. Ve tabii bir de müzik vardı. Bütün gün, her gün, hoparlörlerde, sahnede, giysi odalarında, prova odalarında, her yerde. Gamlar, arpejler, arylar, resitatifler. İçimde, bir tiyatro sakalı takıp havayı yumruklayarak haykırma isteği uyandıran, gürleyen nakaratlar. Hayatımda ilk kez kendimi evimdeymişim gibi hissediyordum.

İlk başlarda rahat ve havalı pantolonları ve şık bluzlarıyla bana birer uzaylı gibi görünen kostüm ekibi sıkı çalışmamı takdir etmiş olacak ki, sadece dokuz ayın ardından bana kostüm asistanlığı teklif edildi.

İlk gün paltomu askılıklar ve buharlı ütülerin arasına astığımda hissettiğim heyecan, ancak kendi giysi dolabımda zor bir arayı öğrenirken hissettiklerimle karşılaştırılabilirdi.

O işte iki yıl geçirdikten sonra başka bir terfi daha aldım ve bir yılın ardından Islington'ın güney taraflarında, kanalın yanında, yeni yapılmış ufak bir daireye ön ödeme yapabilecek kadar para biriktirmiştim. Yirmi altıncı yaş günümde hayallerimdeki evin kapılarını açtım: Son derece temiz, düzenli ve özenle tasarlanmıştı. Akıllı depolama alanı, kapısı olan bir park yeri vardı. Bambeyaz bir banyosu ve uğultulu sakinliği de cabası.

Sıkış tepiş yaşadığımız, tutarsız bir sadelikle dekore edilmiş, kâğıt kalınlığında duvarları olan çocukluk evimden veya

Fiona'yla birlikte tuttuğumuz sefil apartman dairesinden sonra tam bir cennetti.

Son dört yıl içinde bir kuruş bile para biriktirmemiş olan Fi, bütün karmaşasını ikinci yatak odasına yığıp bana acınası miktarda bir kira ödemeye başladı. Annem kendimi ondan koparmam gerektiğini homurdanmaya belli aralıklarla devam ediyordu: Beraber çalışıyor olmamız yetmiyor muydu?

Ben ona aldırmayıp Fiona'nın gayri resmi annesi rolünü üstlenmeyi sürdürdüm. Bu durum herkese uyuyordu ve birlikte çok eğleniyorduk.

Üçüncü Sahne

Operada işe başladıktan kısa bir süre sonra, çok önemli iki arkadaş edindim.

İlki, küçük taşları andıran kol kaslarına ve duyduğum en güzel Galler aksanına sahip olan baş dansçılardan Barry Adası'ndan Barry'ydı. Onunla iş ilişkim yoktu –ben balede değil, opera tarafındaydım– ama onu gözden kaçırmak olanaksızdı. Bir sabah kantinde, elimde çikolatalı çöşeğimle oturmuş pencereden Covent Garden pazarını izlerken, soluk tenli, delici deniz mavisi bakışları olan çok yakışıklı bir adam, içinde ızgara tavuk eti olan bir kutuyla yanıma geldi.

“Yapma bunu bana,” dedi ben sempatik bir şekilde onun tabağını süzerken. “Ben hamur işi yiyemiyorum.” Üzgün bir surat takınıp kutuyu açtı ve yaramazca bana gülümsedi. “Yesem ben de de bunlardan olur.” Elbisemden görünen sivri göbeğimi işaret ediyordu. “Ve beni işten kovarlar. Ciddi söylüyorum.”

Ben de ona karşılık olarak, fırından yeni çıkmış hamur işi yiyebildiğim sürece tombul olmakla bir problemim olmadığını söyledim.

Arzu içinde yüzünü buruşturdu. "Fırından yeni çıkmış mı?" dedi boğuk bir sesle çöreğime bakarak. Hiçbir şey demeden çöreği kapıp kocaman bir ısırık aldı. "Aaah," diye inledi. "İşte bahsettiğim tam da buydu."

Bir kahkaha patlattım. "Kuzenim de yapıyor bunu," dedim. "Hatta hep yapıyor. Onu tanıyor musun? Fiona Lane?"

Adam güldü ve bembeyaz mükemmel dişleri göründü. "Ah, evet, Fiona. O bayağı ince ve bunu laf olsun diye söylemiyorum."

Tanrım, aksanı beni öldürmüştü, bayılmışım. Hayran hayran ona bakıp bunun duyduğum en güzel aksan olduğunu söyledim. "Şey, teşekkür ederim, Tavuk," dedi. "Sana tavuk dememin sakıncası var mı? Bu harika sabah burada oturmuş ızgara tavuk yediğim için bana uygun geldi." Kabul ettiğime dair başımı salladım (ve o günden sonra da adım Tavuk olarak kaldı).

"Harika. Ben Barry ve Galler'de yer alan Barry Adası'ndan geliyorum ve şiddetli bir acı içinde olduğumu da belirtmem gerekir." Plastik kutudaki yemeğinden üzgün küçük bir ısırık aldı.

"Neden?"

Sesini alçaltıp fısıltıyla konuştu: "Bale çamaşırım yüzünden, Tavuk'çuğum."

Ona boş boş baktım. "Bale çamaşırı mı?"

"Bale çamaşırı denen şey," dedi derin bir trajediyle, "her gün giymem gereken ve tarif edebileceğimden daha fazla nefret ettiğim korkunç bir şeydir. Bir dolgu yığınıyla birlikte penisimi kaplayan bir tanga külot düşün. Penisine baskı yaparak yaygınlaştırıp onu bir... yumuşak bir şişlik haline getirir. Bilirsin, atın testisleri gibi."

İrkildim.

Barry minnettar görünüyordu. "Anladığın için teşekkür ederim, Tavuk," dedi duygusal bir şekilde. "Teşekkür ederim. Bilsen ne kadar şanslısın, bütün bu... bu *yatak çarşaflarını* beline dolayabiliyorsun."

Bol keten eteğime dokundum ve kendimi bir parça aptal gibi hissettim. Artık kostüm ekibine daha uygun giyindiğimi biliyordum ama bunun tam olarak beni yansıttığından emin değildim.

Ertesi gün kantinde bu kez Fiona'yla birlikte Barry'ye rastladık ve nasıl olduysa o cumartesi günü Walthamstow'daki köpek yarışma gitme planı yaptık. Stadyumdayken Barry telefonundan Madonna çalmaya başladığında bir kavgadan kıl payı kurtulduk. Fiona pek de kendine özgü olmayan bir şey yapıp bir kova tavuk ısmarladı, sonra da sarhoş olup başı kovanın içinde uyuyakaldı. Ve ben de Essex'ten çekici bir ikinci lig oyuncusuyla tanışmayı başarıp ona numaramı verdim.

Ardından üçümüz, zil zurna sarhoş bir halde benim eve yollandık. Ertesi sabah düzgün bir kahvaltı hazırlayıp iki dansçıyı zar zor uyandırmayı başardım. Sosis ve jambonlarımızı yerken benim şehvetli talibimin telefonumun sekreterine sabahın üçünde bıraktığı mesajları dinledik –memelerimin arasından şeftalili Bellini içmeyi ne kadar da arzu ettiğine dair romantik laflar etmişti– ve gözümüzden yaş gelene kadar güldük.

Edindiğim diğer arkadaşsa Bea'ydı. Bea İtalyan'dı ve son derece zengindi. Neden çalışmaya gerek duyduğunu hiçbir zaman anlayamadım ama yaptığı işte inanılmaz başarılıydı. Beatriz Maria Stefanini, makyaj ve peruk departmanının müdürüydü ve olağanüstü biriydi.

Tanıdığım –her anlamda– en güçlü insandı. Kendimi de oldukça güçlü görüyordum ama aslında bu sadece etrafımdaki insanların zayıf ya da deli olmasından kaynaklanıyordu. Fakat Bea başka türlüydü. O, gücün diğer adıydı. Kendi başına bir operaydı.

Bea'yla kuliste, bariton Brian'ın *Sihirli Flüt* sırasında, krem rengi pantolonunun ağına nasıl olduysa yapışmış bir bıyıkla sahnede dolandığını olduğum yere mihlanmış bir vaziyette izlediğim sırada arkadaş olduk. Tarihteki en komik ama aynı zamanda en korkunç olaydı ve bu benim hatamdı.

“Mükemmel,” dedi Bea, Brian’ı gözleriyle takip ederek. “Ben de o bıyık nereye gitti diyordum. Onu pantolona özellikle mi tutturdun?”

Dehşet içindeydim. “Elbette özellikle yapmadım! Oraya nasıl yapışmış bilmiyorum. Ama bunun bir felaket olduğunu biliyorum.”

Bea tiz bir kahkaha patlattı. Bir sahne amiri asistanı ona sessiz olmasını işaret etti ama Bea aldırmadı. “İsmin ne?” diye sordu.

“Sally,” diye karşılık verdim. “Bıyık bakanı Sally. Belki de peruk departmanında bana bir iş teklif etmelisin.”

Bea tekrar gülüp parfüm kokan güçlü kolunu omzuma doladı. “Sahne dünyasına hoş geldin,” dedi. “Böyle şeyler sürekli olur. Ve olduğunda da hakikaten paha biçilmezdir. Gösteriden sonra peruk odasına gel. Bir içkiye ihtiyacın var bence.”

Bir saat sonra peruk odasına girdiğimde yutkundum. Opera binasının en tepesindeydi ve West End’e ve Güney Londra’nın uzak köşelerine doğru bakan büyüleyici bir manzarası vardı. Crystal Palace radyo direği bana göz kırparken ben de peruk ve makyaj malzemeleri deryasının içinde dolanıyordum. Tel tokalar, şekilsiz protezler, saç kurutma makineleri, yapıştırıcılar, fırçalar. Tamamlanmamış sakallar, makyaj çizelgeleri, büyüteçler, maskalar ve saç spreyleri. Maskelerle dolu bir hazine sandığı.

“Otur,” dedi Bea, masaların birinin altındaki mini bir buzdolabını açtı. Etrafa bakıp sonunda bir tabureye oturarak ellerimi ovuşturdum. Ellerim sürekli üşüyordu. “Ah, ellerini fırınlardan birine soksana,” dedi canlı bir edayla, metal kırtasiye dolaplarıyla dolu küçük bir odayı işaret etti.

Kaşlarımı çattım. “Fırın mı?”

“Sì. Onlar peruk fırını. Perukları gecedен oraya bırakıyoruz. Yılın bu zamanında bunun faydası oluyor,” diye ekledi inanılmaz derecede pahalı görünen kaşmir şalına sarınarak. İnsan kafası

şeklindeki blokların üzerine yerleştirilmiş peruklarla dolu bir fırını gösterdi ve boş olanlardan birinin kapağını açtı. Dolabın yanına iki sandalye çekip elime içinde limonu ve buzu bile olan bir bardak votka tonik tutuşturdu. Sırtımızı sıcak fırına verip oturduk ve Londra'yı seyretmeye koyulduk.

"Bıyık bakanı Sally," dedi bardağını benimkiyle tokuşturarak. "*Eccellente.*"

Kıkırdadım. "Muhtemelen beni kovarlar."

Bea bir kahkaha attı. "Hayatım, bence seni terfi ettirirler."

"Ona ne şüphe!" dedi bir adam sesi. Babacan bariton Brian Hurst, elinde malum bıyıkla peruk odasına gelmişti. "Sanırım bu senin," dedi ve tatlı bir şekilde bıyığı Bea'ya uzattı. "İyi iş, Sally," diye ekledi.

"İkinizin aksanı da çok garip," diye yorum yaptı Bea. Brian güldü. "Sally ve ben kenar mahalle çocuklarıyız. Konuşurken aslimızı inkâr etmiyoruz." Tebessüm ettikten sonra odadan çıktı.

Bea keyifli görünüyordu. "Ah, *favoloso!*" dedi neşeyle. "Kenar mahalle çocuğu! Nerelisin sen?"

"İ, Stourbridge"

Boş boş baktı. Elbette. Zengin bir İtalyan kadın, Stourbridge'i nereden bilecekti?

"Midlands'ta, Birmingham'a yakın sayılır," diye açıkladım. "Black Country'nin en güneyi?"

Bea hafifçe başını salladı. "Aksanın muhteşem, hayatım." Gülümsedi. "Sevdim seni."

Böylelikle arkadaşlığa kabul edilmiş oldum.

Yıllarca birbirimizi neredeyse her gün gördük. Daha sonra onun Glyndebourne'da kaybolduğu ve Fi'nin eve dönmeyi reddettiği New York'taki o vahim geceye kadar.

Dördüncü Sahne

Haziran 2011

“Ama... ama sen bir BALERİNSİN!” diye patladım. Fiona önce suçlu bir şekilde bana, sonra da önünde düzgün bir çizgi haline getirilmiş olan kokaine baktı. Çizgi o kadar kalındı ki aynaları çevreleyen çıplak ampullerin ışığında kötü ve pütürlü bir gölgesi bile vardı.

Yirmi sekiz yaşındaydım. Yedi yıldır Royal Opera’da çalışıyordum ve kostüm müdür yardımcısı olmuştum; kişisel operamın ikinci perdesi sona eriyordu. Üçüncü Perde’nin yaklaştığını hissedebiliyordum. Birinci ve İkinci Perdeler bayağı yumuşak geçmişti ama bu yeni dönemin farklı olacağını hissediyordum. Değişik bir koku alıyordum. Koku her yerdeydi: Güçlü bir akıntı beni peşi sıra sürüklüyor ve beni nerede bırakacağını da söylemekten kaçınıyordu.

Bea, o sabah beni üst kata, peruk yıkama odasına çağırmış ve Royal Balesi’nin yaz turnesinde bana iş ayarladığı haberini

vermişti. “*Bahar Ayini*, altı haftalığına Amerika’nın doğu yakasında turneye çıkıyor,” diye mırıldandı. “New York’ta Metropolitan Operası’nda başlıyor.”

Ağzım açık kalarak ona baktım. “Ama... ben balede çalışmıyorum ki,” diye geveledim. “Ben operada...”

Bea saçlarını savurarak bir kahkaha attı. “Ben de öyleydim, hayatım, ama bir değişikliğin zamanı geldi. Ben esnek biriyim. Sen de öylesin.”

Şüpheyle ona baktım. Ben rutinlerin insanıydım. Baledeki kıvrak ve kaslı o küçük yaratıkları giydirebileceğimden pek emin değildim. Ve daha da önemlisi, işim gereği, yaz boyunca envanteri gözden geçirmem ve Cardiff’teki mağazamızda bulunan birkaç yüz kadar opera kostümünü tamir etmem gerekiyordu. Bunu yıllardır her yaz yapmıştım ve Barry’nin orada kafe sahibi olan bir arkadaşıyla yaşadığım yaz aşkından da oldukça keyif alıyordum. Galler’li ve beyaz olmasına rağmen gerçek adı Jesus’tu.

Fakat Jesus, Bea’nın o yaz benim için yaptığı yaz planlarının bir parçası değildi. Sadece kendisinin becerebileceği bir şekilde her şeyi ayarlamıştı. Kostüm dükkânlarında geçirdiğim yedi yaz mevsiminin ardından patronum Tiff, bir molayı hak ettiğim konusunda hemfikir ve yerimi alacak birini tutmaya razı olmuştu. Ayrıca Amerika’ya gitmesi gereken asıl kişi, bale departmanındaki kostüm müdür yardımcısı, üçüz bebeklerini doğurmak üzereydi.

Olaya dahil olmuştum.

“Barry turnede dans edecek, Fiona da öyle,” dedi Bea, “HA-ŞİN!” adındaki kırmızı ruju aynaya bakarak sürerken. “Dördümüz Amerika’yı kasıp kavuracağız. Her şehirde ziyaret edeceğimiz arkadaşlarımız var. Her gece kokteyl içip ıstakoz yiyeceğiz. Bu yaz... nasıl desem... *muazzam* olacak.” Rujunu bir peçeteyle hafifçe kuruladı. “Evet. Muazzam.”

Eğer Bea bir şeyin muazzam olacağını söylüyorsa muazzam olurdu.

Öte yandan, Fiona'yla birlikte turneye çıkma düşüncesi her yerimin karıncalanmasına neden oluyordu. Fiona son dönemde, birinci solo dansçı olarak kalmaya devam edeceğini öğrenmişti, bu da son yedi yıldır olduğu pozisyonundan sonra terfi alamadığı anlamına geliyordu. Bunun çok şişman olduğu için olmasından kaynaklandığına kanaat getirip geçen hafta "daha ZAYIF olmak için" alkol almayı bırakmıştı. Anlayabildiğim kadarıyla yemek yemeyi de neredeyse tamamen bırakmıştı.

Yurtdışında onunla nasıl baş edeceksin? diye sordu küçük bir ses beynimde. Sesi duymazlıktan geldim. Ben NEW YORK'a gidiyordum. Bir şekilde hallolurdu; daima bir yolunu bulmuştuk.

"Bir de senin için düzgün bir bavul sipariş ettim," dedi Bea bana. "Naylon bavulunla seyahat edemezsin, Sally. Bu işi birinci sınıf yapacağız, si?"

"Ben... Si! Teşekkür ederim." İç geçirdim. "Aman Tanrım!" Bea beni yanağımdan öpüp her zaman yaptığı gibi beni kapı dışarı etti.

Koridorda asansöre doğru ilerlerken bir yangın merdivenine oturmuş pastırmalı sandviç yediğimi ve Carrie Bradshaw'la karşılaştığımı hayal ettim. Olasılıklarla dolu bu seyahati düşünmek, midemde kelebeklerin uçuşmasına neden oluyordu.

Tek başına bir soprano, koridorda *I puritani*'den neşeli bir parça söylüyordu ve benim keyiften öyle bir başım dönüyordu ki alçak sesle ona eşlik ettim. "*Son vergin vezzosa! Ah si! Son vergin vezzosa in vesta di sposa! Ah, evet! Gelinliğimin içinde büyüleyici bir bakireyim!*" Kostüm departmanına gidene kadar kıkırdayıp durdum.

Birkaç saat sonra kendimi giyinme odasında kuzenimle ve birinci sınıf bir uyuşturucuyla baş başa buldum. Yanaklarına vişne kırmızısı bir renk oturmuştu ve ruh hali ölümcüldü. Fi, iş

yemek yemeye geldiğinde tam bir deli ve alkole geldiğinde de tehlikeli biri olabiliyordu ama bu... bu çok yeniydi.

Bu geceki *La Bohème* gösterisine bir saat kalmıştı ve ben bir çift kayıp botu aramak için çocukların giyinme odasına girmiştim. Sekiz çılgın konservatuvar öğrencisiyle boğuşmaya hazırlanıyordum ki onların başka odaya alındıklarını fark edip şaşırdım, onların yerini bir öbek beyaz tozla birlikte Fiona almıştı.

"Ve bunu ÇOCUK GİYİNME ODASINDA yapıyorsun bir de!" dedim alaycı ve telaşlı bir sesle.

"Ah, tatlım, saçmalama." Kendine gelmeye başlamış olan Fiona, sanki onu bir briç oyununda hile yaparken yakalamışım gibi tartışmaya böyle noktayı koydu. Sonra ansızın eğilip çizginin yarısını burnuna çekti. Tatlı, çilli suratını yaramazca bir ifade kapladı; kalbimin sıkıştığını hissettim.

"Yapma bunu, Çilli!" diye fısıldadım çaresiz bir halde.

"Şştt!" dedi, küçük bir kahkaha eşliğinde. İnsanın iç organlarının bile karıncalanmasına yol açan türden bir kahkahaydı. "Sadece biraz kokain! Kokain ciddi bir şey değildir, bebeğim." Tozun kalan parçalarını da burun deliklerine çekti. "Herkes yapıyor," diye ekledi laf olsun diye. "Muhtemelen yapmayan tek kişi sensin."

Kararsız kalarak duraksadım. Gerçekten mi?

Fiona, çizginin diğer yarısını düzeltmeye koyuldu, kemikli omuzlarına tatlı bir kırmızılık yayılmıştı. Son yaptığı diyetle daha da zayıflamış görünüyordu. Arkadan bakıldığında, ense-sinde, örümcek ağını andıran tüy gibi saçlarıyla sıksa ve az gelişmiş bir çocuk gibiydi.

Buna dayanamıyordum. "Çilli..." diye sızlandım, küçüklüğümünden beri yaptığım gibi at kuyruğunu çekiştirdim. "Lütfen kes şunu."

Çizginin geri kalanını da burnuna çekti. "İnsanları yargılamadan önce," dedi kaygısızca, "biraz hayatını yaşamalısın, Sally."

Parmaklarını yalayıp sonra da makyaj masasında gezdirdi, ardından da kalan tozu dış etlerine sürdü. "Yirmili yaşlar sınırları zorlamak, *eğlenmek* içindir." Duygusuzca da olsa neşeyle gülümseyerek arkasını döndü. Benim yirmili yaşlarda olmayı beceremediğime dair bir ithamdı bu. "Ben de *diğer herkesin* yaptığımı yapıyorum, seni budala!"

Gerçekken öyle miydi?

Bundan pek emin değildim. Diğer dansçıların hiçbiri Fiona gibi değildi. Görünüşe bakılırsa gayet eğleniyorlardı ama kendilerine de son derece iyi bakıyorlardı. Sahneye çıkana kadar bacaklarını sarıyor veya üşütüp hastalanmamak için binanın sadece ısıtılmış bölümlerinde dolaşıyorlardı. Hatta yürüyüşlerine bile dikkat ediyorlardı. Izgara yemekler yiyor, özel masajlar yaptırıyor ve sürekli esneme hareketleri yapıyorlardı. Doğal olarak, bedenlerine böylesine özen gösterirken uyuşturucu kullanıyor olamazlardı.

Fiona sürekli üşüyor ve etrafta ayaklarını vura vura dolaşıyordu. Çok içki içiyordu, fazla şamatacıydı ve bazen kendini sıcak tutmaya bile uğraşmıyordu. İyi bir dansçıydı ama bazen terfi alamama nedeninin bu düzensiz halinden kaynaklandığını düşünmeden edemiyordum.

Hayır! Ona inanmıyordum! Diğerlerinin uyuşturucu kullanıyor olmasına imkân yoktu. Fiona tekti. Ellerimin, sanki kanım içeride köpürüyormuş gibi titrediğini hissettim.

"Bak, bu boku istediğim zaman alıp istediğimde bırakıyorum," dedi başını yana eğip. "Kokain ciddi bir olay değil. Taş kokain ya da eroin ya da ona benzer bir şey olsa tamam, haklısın. Fakat Sally, bu sadece bir parça eğlenmek için! Yan etkisi yok, akşamdan kalma olma derdi yok."

"Ama yine de bu bir uyuşturucu," diye mırıldandım.

Fiona tekrar o sahte gülüşünü takınıp koca dansçı çantasını omzuna aldı. "Ben henüz ölmedin, Sally. Sen ve orta yaşlı kıya-

fetlerin de biraz eğlenebilirsiniz. Ben çıkıyorum. Görüşürüz, bebek.” Veda ediş şekli buz gibiydi.

Çıkıp kapıyı ardından kapayışını izledim, ardından her yanı huzursuz edici bir sessizlik kapladı. *Henüz ölmedin.* Aynaya baktım. Benim orta yaşlı biri gibi göründüğümü mü düşünüyordu? Başka insanlar da benim orta yaşlı biri gibi göründüğümü mü düşünüyorlardı? Ama daha yeni New York işine evet demiştim! Ben...

Yanaklarımdan tuzlu bir sıvının süzüldüğünü hissettiğimde ağladığımı fark ettim. Aslına bakılırsa, çılgınlık konusunda daima başarısız olmuştum. Yedi yıl önce Londra’ya taşındığımdan bu yana, sadece şarap dükkânlarını ve gurme restoranları keşfetmişim; biraz seyahat de ediyordum ama sadece opera binası olan Avrupa şehirlerine gidiyordum. Uyuşturucuyu hayatımda hiç denememişim, lezbiyenliğe merak salmamış ya da orman partilerine katılmamışım, çılgın değil belirgin şekilde uysal olan erkeklerle kısa dönem hoş beraberliklerim olmuştu. Ve bulduğum ortama uygun olmak için de böyle giyiniyordum. Bu başarısızlık mıydı? Ben başarısız mıydım?

Hayır! Böyle diyerek ümitsizce karşı çıktım. *Fiona benim üzerimi böyle çizemez!* Derin nefesler alarak ağlamayı kestim ve yüzümü kuruladım. İş için kullandığım bel çantamdan ıslak mendil çıkarıp kokain kalmış olabilir diye masayı sildim.

Ben sıkıcı değilim, ben sıkıcı değilim, ben sıkıcı değilim!

Birileri ağladığımı anlamasın diye hızlı adımlarla koridorda yürürken Brian’a rastladım. Halimi anlamış gibi omzuma dokunup kibar bir şekilde gülümsedikten sonra yürümeye devam etti. *La Traviata*’dan bir şeyler mırıldanarak köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Onu koridorda öyle normal, güven verici şekilde yürükken görünce, nihayet biraz kendime gelmişim. *İyiyim*, dedim kendi

kendime, derin bir nefes alarak. *Fi, sadece onu suçüstü yakaladığım için tepki verdi, ayrıca kokain ciddi bir şey değil diyorsa belki de öyledir.*

Sonuçta ben uyuşturucularla ilgili ne biliyordum ki? Her şey yoluna girerdi.

O gece Fiona, "işin tadını kaçırdığını" kabul ederek defalarca özür dileyip beni bu kadar üzüyorsa bir daha asla kokain kullanmayacağını söyledi. "Alıp sonra bırakabiliyorum," diye yineli. "Ama seni bırakamam, Sal." Ertesi sabah da pişmanlığının göstergesi olarak, Bay Pickles'tan en sevdiğim ve uzun zamandır yiyemediğim kahvaltılıkları almak üzere Southwark'a kadar gitti.

"Sen sıkıcı falan değilsin, Sal. Sen benim idolümsün. Sen ve ben New York'ta SÜPER vakit geçireceğiz! Sonsuza kadar dostuz, öyle değil mi?"

Gülümseyerek yumurtalı çöreğimi yemeye koyuldum. Fiona'yı ona kızgın kalamayacak kadar çok seviyordum. Ayrıca, söylediklerinin doğru olduğuna inanmak istiyordum.

ÜÇÜNCÜ PERDE

Birinci Sahne

Haziran 2011, Londra

Barry'nin uçmaktan hastalık derecesinde korktuğunu New York'a uçağımız gün öğrendim.

"Ben gelmiyorum, Tavuk!" dedi hararetli bir şekilde, Dördüncü Terminal'de nihayet izini bulduğumda. Benzi atmış bir halde, valiz arabasının tepesine oturmuş, elleri dizlerinde ileri geri sallanıyordu. "Fikrimi değiştirdim." Ne yaptığının farkında biri olduğunu göstermek ister gibi otoriter bir şekilde başını aşağı yukarı salladı.

Gülümsedim. "Saçma. *Bahar Ayini*'nin Amerika turnesine gidiyoruz. Altı hafta sürecek! Hayatının en heyecanlı olayı bu!"

Barry, tıpkı Bea'nın sahte deri çantalar kullanan insanlara yaptığı gibi bana bakıp yüzünü buruşturdu. "Lütfen git, Sally." Sesi az öncekinden daha da üzgün çıkıyordu.

"Hayır." Barry pek sinir krizi geçirmezdi, öyle bir şey olsa da Fiona'nınkilerin yanında çocuk oyuncağı kalırdı. Yanına oturdum. "Uçmaktan korktuğunu bilmiyordum, Barry, ama..."

"Evet, korkuyorum; bu konuda daha fazla konuşmayacağız ve ben kalkıp eve gideceğim, Tavuk, tamam mı? Hoşça kal."

Ayağa fırlayıp birkaç adım attı. Neredeyse aynı çeviklikle yere çöküp başını dizlerinin arasına soktu.

"Ölüyorum, Tavuk," diye mırıldandı. "Başım dönüyor. Çabuk, aç da senin şu kat kat kıyafetlerinin içine saklanayım."

"Ölmüyorsun, sadece biraz korkuyorsun. Dinle beni, Barry, sana harika haberlerim var. Delta, senin ve diğer dansçıların bilgilerini Business Class'a yükseltti!"

Barry ümitsiz bir şekilde bana baktı. "Ben o uçağa binmeyeceğim," diye isyan etti.

"Bineceksin. Uçağa binene kadar seninle ilgileneceğim ve Fi de Business Class'ta seninle meşgul olur. Bütün gün içip, sonra o DÜMDÜZ olup yatan koltuğunda uyuyabilirsin!"

Barry'nin rengi daha da soldu. "Uyumak mı?" diye fısıldadı, sanki tamamen aklımı kaçırmışım gibi. "Uyumak mı? Tavuk, yolun her saniyesinde uyanık olmam gerekiyor benim! Tetikte olmalıyım! Yatak falan istemem!" Ayağa kalkıp onu çekiştirdim. "Haydi!" dedim sert bir şekilde.

"Benim yatağımı *sen* al," dedi. "Yer değiştirelim, Tavuk, ben senin ekonomi sınıfındaki yerini alayım. Orada uyuyakalma riski olmaz."

Karşı çıktım ama beni dinlemiyordu. Böylelikle ilk deniz aşırı yolculuğumda, uçağa bindiğimde sola, Business Class'a doğru döndüm. Tıpkı kitaplarda olduğu gibi. Daha ben, "Hayır!" bile diyemeden elime bir şampanya tutuşturmuşlardı ve Henk adında, dünyanın en neşeli adamı, zorla bana kanepeler ikram edip daha sonra TAM BOY BİR YORGAN ve YASTIK getireceğini söyledi. "Sana bir içki getirmemi ister misin, hayatım?" diye sordu. Dilim tutulmuş halde başımı sallayarak onayladım. Midlands aksanlı ve koca popolu bir kızın ne ara bu noktaya geldiğini merak ettim.

Dört tabaklık bir ziyafetin ardından göbeğimi sıvazlayarak son derece keyifli bir şekilde arkama yaslandım. Pavlovanın ardından peynir ve sınırsız şarap da vardı! Şampanya da! "DÜZ YATAKLARIMIZI açalım mı bebek?" diye sordum yan koltukta suratını asan Fi'ye. Terfiyi elinden kaçırdığından beri soğuk davrandığı dansçılar, yemek boyunca birbirleriyle neşeli bir şekilde sohbet ettikten sonra yatmışlardı. Fi'nin içki arkadaşı Bea, bize söylemeden kendini First Class'a yükseltmişti.

Ekonomi sınıfında ziyaret ettiğimiz Barry, önceden verdiği uçuş boyunca UYANIK ve TETİKTE kalma sözüne rağmen anında uyuyakalmıştı. Şimdi Fi'nin gözlerinde o tehlikeli bakışı görüyordum. *Oyna benimle, HEMEN ŞİMDİ. Yoksa gidip yapacak başka bir şey bulurum. Ve bu senin hiç de hoşuna gitmeyecek bir şey olur, bakışı.* "Bir içki daha," diye dil döktü. (Havaalanına vardığımız anda içkiyi bıraktığını unutmuştu.) "Yukarıda, First Class'ta bar var ve Henk, sadece ikimiz olursak yukarı çıkabileceğimizi söyledi... Haydi ama, Sal. Sen ve ben, iki çulsuz bir daha ne zaman New York'a Business Class uçacağız?"

Beni bu dertten kurtaracağını umut ederek esnedim. Kurtarmadı.

"Yatmadan önce son bir içki," diyerek yalvardı Fi. "Yoksa nasıl uyuyacağız? Şu motorların gürültüsüne baksana!" Fi'nin her zaman içmek için bir bahanesi olurdu. Hastaysa sıcak şarap, gerginse brendi. Uyuyamıyorsa uyku ilacı niyetine. Sık sık bir "rahatlama" şarabı ya da biraz kutlama votkasına da her zaman yer vardı. Bu başlarda bana da anlamlı gelmişti ama yıllar geçtikçe ben ya da tanıdığım herhangi birinin –belki Bea dışında– böyle düzenli ve "tedavi edici" alkole ihtiyaç duymadığını nihayet fark etmiştim.

Teslim olacağımı bildiğimden iç geçirdim. Fiona'ya çok ama çok kez hayır demek istediğim oluyordu fakat bunu çok ama çok

az yapıyordum. Bunun sebebi kısmen onu sevmemden, kısmen de fazlasıyla kırılgan olan mutluluğunu korumak istememden, ama en çok da şiddetli bir krizden kaçmak için hemen her şeyi yapmaya hazır oluyordum.

Yukarı çıkıp gösterişli bir ortamın hâkim olduğu Skybar'a oturduk. Burası, yatan koltuklarına *ihtiyaç duymayan*, bu zorluğu viskileriyle atlatacak olanların bölgesiydi. Tablet bilgisayarına bir şeyler yazan takım elbiseli bir kadın, spor pantolonunun içinde, Jamie adında biriyle ilgili tartışmaya dalmış birkaç aşırı kilolu adam vardı. Dar bir kot pantolon giymiş, düşünceli bakışlarla viskisini yudumlayan dikkat çekici bir adam, içeriye girer girmez bizi inceledi. Bakışları üstünkörü benim üzerimde gezindikten sonra Fiona'ya ve pileli eteğinin altından görünen ince bacaklarına kaydığında her zamanki hayal kırıklığını yaşadım. Tek kaşını ve ardından da bardağını kaldırdı. *-Ne? Bu ciddi olamaz!- Aman Tanrım! Ben, reklamlardaki ikinci kız rolündeydim.*

İsteksizce Fiona'nın peşine takıldım ve birlikte bara, adamın yanına oturduk. Fiona adama yanaştığında oluşan elektrik, en azından artık çekilebileceğimin işaretiydi. "Selam, kızlar," dedi adam rahat bir şekilde, tek kaş hareketiyle kadınları yanına çağır-maya alışkın görünüyordu. "Ne içiyoruz?"

Bardaki bütün içkilerin bedava olduğu düşünülürse bu, bana biraz gereksiz gelmişti. "Diyet kola," diye karşılık verdim cesurca. Fiona, benden utanıyormuş gibi bir tavır takıp yüzünü ekşiterek konyak gibi bir şeyler mırıldandı.

"Raúl," dedi adam, seksi bir şekilde Fiona'ya bakarak. "Raúl Martinez."

"Branchlines'den," dedi Fiona heyecanla. Sonra sesini bir oktav düşürdü. "Süper."

Raúl memnun görünüyordu. "Ta kendisi," dedi, cazibeli olmayı unutarak. "İngiliz kızlarının bizim müziğimizi sevdiklerini bilmezdim!"

Olan olmuştu. Düelloya davet anlamına gelen eldiven, barın halı döşeli zeminine atılmıştı bile. *Hiçbir türden* meydan okumaya dayanamayan Fi, eldiveni alıp yola koyuldu.

“Doğrusunu istersen,” diyerek söze başladı Fiona, “ben önceden bir müzik grubundaydım. Bizim müziğimiz de sizinkinden çok farklı değildi...”

Eskiden bir müzik grubundaydı. Adı “Summer of Love” olan o berbat grubun müziği, Branchlines’in yaptığı müzikle hiçbir benzerlik taşııyordu. Şarkı sözlerinin genel tarzı, çıkış şarkılarından kolayca anlaşılabilirdi:

Bana dehşet olduğumu söyle
Bana aptal olduğumu söyle
Kafamı tam kışına
SOKABİLECEĞİMİ SÖYLE.

Kantinde çalışan kadınlardan biri tesadüfen bu şarkıyı duyduğunda, annem ve babam okula çağrılmış ve ev sonraki birkaç gün boyunca azılı bir savaş alanına dönmüştü.

Karanlık düşüncelerimden sıyrılıp, Fiona ve Raúl’un beklenti içinde bana baktıklarını fark ettim. Fiona, cilveli bir tavırla içkisini yudumlarken Raúl da elindeki viskiyi, “Selam, benim bir içki fabrikam var,” demek ister gibi tutuyordu.

Ben de gözlerimi onlara dikerek karşılık verdim.

“Şarkı söylüyormuşsun,” dedi Raúl bana. Fiona hafifçe kızardı.

“Ne?”

“Ah, utanma ama,” diyerek rahatça güldü adam, ama ben aynısını beceremedim. İçgüdüsel olarak pis bir koku alıyordum.

“Fiona senin opera söylediğinden bahsediyordu,” diye açıkladı.

Midem bulanıyordu. Fiona bunu nereden biliyordu ki? Beni duymuş olabilir miydi? Öyleyse, *ne zaman?* Ah, Tanrım, ah, Tanrım! Opera benim yirmi bir yıllık sırrımdı. Yoksa değil miydi? *Ah, Tanrım!*

“Yoo, söylemiyorum,” dedim hayal meyal. Panik hissi midemi sımsıkı sarmıştı. “Yani tam denemez. Duştayken falan biraz...”

“Nedense giysi dolabında şarkı söylüyor,” dedi Fi gülümseyerek. “Ayrıca biliyor musun, Raúl, sesi de fena halde güzel! Onu vokal falan olarak gruba almalısın bence!”

“Yani ders almıyor musun ya da bir yerlerde çıkmıyor musun?” diye sordu Raúl, garsona bir brendi daha istediğini işaret ederken. Fiona ilkini bitirmişti bile.

“Tanrım, hayır!” dedim titrek bir sesle, taburemden kalktım. *Fiona biliyordu. Bunca yıl gizlice beni dinlemişti.* “Hayır, ben öyle takılıyorrum işte. Öyle ciddi ciddi bir şarkıcılık durumum yok...”

Ağlamak üzereydim.

“Öyle öyle,” diye dayattı Fiona. “Ve bu konuda hiçbir şey yapmıyor, mesela *ben* dansçı olmak için doğmuşum ve bunu gerçekleştirmek için elimden geleni yapıyorum, üstlerim buna engel olmak için ellerinden geleni yapıyor olsalar bile. Ama Sally denemiyor bile!” Fiona’nın anında cesaretlendirici bir gülümsemeyle yumuşatmaya çalıştığı kötü ve acıma dolu bir içnelemeydi bu.

“Ama yeteneğini böyle harcama.” Raúl’un sesi *X Factor* jürilerinininki gibi çıkıyordu. “Benim en yakın arkadaşım opera söyleme yeteneğini boşa harcadı. Tanrım, sivri akıllı işte.”

“Demek ki ben de öyleyim.” Sahte bir şekilde güldüm. “Ha ha! Size iyi geceler!”

Oradan sıvışıp yatan koltuğuma doğru ilerlerken panik göz yaşlarının göz pınarlarımda biriktiğini hissediyordum. Bunu

bana neden yapıyordu? En başından beri biliyorsa bunu neden şimdi söylüyordu? Ve başka kime söylemişti?

Bunun neden bu kadar önemli olduğu sorusuysa aklıma gelmemişti ama öyleydi.

Şarkı söylemem sadece beni ilgilendirir, diye düşündüm keyifsiz bir halde. Sadece ve sadece beni ilgilendirir. Eğer Fiona böyle sıkıntı yaratmaya başlayacaksa, hemen evden taşınsa iyi eder.

Şarkı söylemek sahip olduğum en güzel şeydi. Ve bana özeldi.

İkinci Sahne

Uyku ilacı almış olmama rağmen iki saat sonra hâlâ son derece uyanıktım ve damarlarıma adrenalin pompalamakla meşguldüm. Hapın sebep olduğu uyuşukluk, uykusuzluğumu daha da sarhoş edici hale getirmişti.

Fi, şarkı söylediğimi biliyordu ve daha da kötüsü bu konuda yalnız değildi. Çantamda bunu kanıtlayan bir mektup vardı. Fi ve o diğer işgüzar kişi, korunaklı dünyamdaki herkesin giysi dolabında şarkı söylediğimi öğrenmesini sağlayabilirlerdi.

Dirayetimi geri kazanmaya çalıştım. Elbette bunun fazla bir önemi olmamalıydı.

Ama vardı ve geri kalan her şeyden daha önemliydi.

En kötüsü de, bu bahsettiğim diğer kişinin –Bariton Brian’ın– şarkı söylediğimi biliyor olması *benim* suçumdu. Benim aptal, beceriksiz, isteklerini frenlemeyen nefsimin suçuydu.

Amerika’ya gitmeden bir gün önce, her şeyi bitirdiğimden emin olmak için işe saat yedi buçukta gitmiştim. Güzel bir gündü ve 38 numaralı otobüsten Holborn’da indiğimde sakin bir hava vardı. Drury Sokağı’nda yürürken kendimi sanki sepya bir balon-

cuğun içinde ilerliyormuş gibi hissediyordum. Her şey yumuşak ve sakin bir şekilde hareket etmeye başlamıştı. Getirdikleri kahve çekirdeği paketlerini, yeşilliklerle dolu tahta kasaları, çöreklerin yığılı olduğu kutuları boşaltan araçlar bile, insanların daha yavaş hareket edip daha az kaygı yaşadıkları başka bir zamana aitmiş gibi görünüyordu.

İşe çok erken gittiğim zamanlarda yaptığım gibi boş oditoruma yöneldim. Onca yıldan sonra, şimdi bile, bana hayal edebileceğim en iyi uyuşturucudan dahi daha fazla heyecan veriyordu.

Ön sahnenin kapıları arkamdan ağır ağır kapandı ve kırmızı, kadifemsi sessizlik etrafımı sarıp beni kucakladı. Yukarıya, zarif görünümlü, altın ve kırmızı renklerde, kadife ve mermer dokularıyla hazine sandıklarını andıran, sıra sıra dizilmiş localara bakıp mutlu bir şekilde iç geçirdim. Mum şeklindeki lambalar loş bir ışık yayıyorlardı ve kocaman bir kabuğu andıran güzelim altın kemerli çatı, koltuklardan hayli yüksek, tam karşımda yükseliyordu.

Bir koltuğa oturup gözlerimi kapadım, hafif hafif nefes alarak bu gece burada esecek havayı hayal ettim: ılık, yüzlerce sesle dolu, eski moda pudra kokularıyla, genç insanların daha keskin ve daha seksi parfümleriyle sarmalanmış havayı. Orkestranın yerini aldığını, bir gemi tersanesindeki gibi birbirine karışan o alçak sesli gürültüleri ve tiz sesleri hayalimde canlandırdım. Sahne amirleri mikrofonlu kulaklıkları ve ufak fenerleriyle koşuşturuyorlardı; makyaj takımı perukları tutturuyor ve yüzleri pudralıyordu, kostüm departmanından takım arkadaşlarım gurur duyduğumuz sakin ve telaşsız çalışma şekilleriyle askılıklardan kostümler seçiyorlardı.

Ve son olarak da güvenlik perdesinin ardında, çeşit çeşit renklerde giyinmiş, bu gece sahne ışıklarının altında olmayacaklarından dolayı hem rahatlamış hem de hüsrana uğramış, hazır

ve nazır bekleyen şarkıcıları hayal ettim. Onca yıldan sonra bile hâlâ heyecanlanan, nefes alıp esneyerek ve şarkılarını mırıldanarak hazır bekleyen iki yıldız da aralarındaydı.

“Keith!” diye seslendi sahne arkasından biri. “*La Bohème*’in setini atölyeden çıkaracaklar. Çek şu koca kıcını!”

Gülümseyerek oditoryumdan çıkıp *La Bohème*’i düşünerek kostüm departmanına giden asansöre bindim. Gelecek sonbaharda, ben New York’tan döndükten sonra, kadroda değişiklik olacaktı, bu nedenle yeni başlayan şarkıcıların kostümlerini gözden geçiriyordum.

Benim için büyük bir onurdu: *La Bohème* benim gelmiş geçmiş en sevdiğim operaydı. Eşi olmayan bir partiyon ortaya koyarak hem güzel hem de kahredici olmayı (en azından benim için) başaran bir aşk hikâyesi.

Mimi ve Rodolfo’un ilk perdedeki düetleri tam anlamıyla mükemmeldi. Barry’nin bir keresinde dediği gibi, “İki insanın bir oturma odasında buluşup ebedi olduklarını ilan etmeleri muhteşem derecede çılgın. Hiç normal değil, Tavuk. Hiç de inanılır değil.” Fakat bir şekilde, o düetin melodisi bunu inanılır kılıyordu. İki insanın buluşup, *Ah, selam, ben Mimi, ben Rodolfo. Ah, ellerin çok soğuk, otur da bana hayatını anlat, tatlı şey... Ah! Neler oluyor? Ben sana âşık oldum! Seni sonsuza kadar seveceğim! Ve sen de beni sonsuza kadar seveceksin! Bu muhteşem! demelerini normal ve inanılır kılıyordu.*

Müziği duyduğunuzda gerçekten de bir anlam ifade ediyordu. Bu düeti dinlemek altı dakika geçirmenin bilinen en güzel yoluydu.

Yirmili yaşlarımdaki gelişmelerle şarkı söyleme kabiliyetim ilerlemişti ve ben dün sabah atölyedeki işime gittiğimde kendimi bu düeti mırıldanırken buldum.

Normal şartlarda işyerindeyken fısıldayarak bile olsa şarkı söylemezdim. Biri beni duyacak olsa bu çok utanç verici olurdu ve benim işsiz güçsüz, hakkı yenmiş ve hüsrana uğramış bir şarkıcı olduğum zannedilebilirdi.

Fakat birilerinin gelmesine daha saatler vardı; bundan daha güvenli başka bir zaman dilimi daha olamazdı.

Sesimin tonundan memnun, hafifçe şarkı söylemeye başladım. Sesim odanın küçük bir parçasını dolduruyordu ve oldukça da iyi çıkıyordu. "Beni seviyor musun?" diyerek düeti söylemeye devam ettim, tonumu bir parça yükselterek. Rodolfo ve Mimi kadar çok âşık olma duygusunu hayal etmeye çalıştım.

"Sonsuza kadar senin olacağım." Sesimin biraz daha yükselmesine izin verdim.

"Sonsuza kadar!" Kendime engel olamayarak hızımı artırdım. Durmam gerektiğinin farkındaydım –ya da sesimi birkaç desibel indirmem gerekirdi– ama yapamadım.

"Seni asla bırakmayacağım." Kelimeler dudaklarımdan hızla dökülüp bütün odayı dolduruyordu. Şoke olmuş bir halde aniden sustum. Ses dalgaları etrafımda kırılıp yankılandı.

Sesim gerçek bir şarkıcı gibi çıkmıştı. "Ah," dedim kendi kendime yüksek sesle.

"Sally?" Bu, sanki lambadan çıkan davetsiz bir cin gibi kapıda beliriveren bariton Brian'ın sesiydi. Eylül ayındaki *La Bohème* kostümü için ölçü aldirmek üzere "uğrayacaktı". Onu görmek için gerçekten de can atıyordum. En azından şu âna kadar öyleydi.

"O sen miydin?" Afallamış gibi görünüyordu. "Hayır."

Brian'm kaşları çatıldı. "Ah, birinin sesini duydum da..." Bakışlarıyla odayı tarayıp suçu üzerine atacağı birilerini aradı ama sonra bana doğru döndü. "Hayır, o sendin," diye üsteledi. Yarım ay şeklindeki gözlüklerinin üzerinden bana baktı. "Mimi'nin bölümünü söylüyordun. Ve gerçekten muhteşemdi."

Çok fazla yüzü kızaran biri değildim, çünkü kendimi asla yüzümün kızarmasını gerektirecek bir duruma sokmazdım. Ama şimdi kızarmıştım, hatta o kadar kızarmıştım ki İspanya'da Fi'nin her yıl gittiği domates festivalindeki domatesler gibi görünüyordum olmam muhtemeldi. *İşte giysi dolabının dışında şark söylemiyor olmamın nedeni bu*, diye düşündüm öfkeli bir şekilde *Burnunu sokan çok oluyor...*

Brian artan öfkemle arama girdi. "Ne kadar iyi olduğunu anlatmama imkân yok," dedi usulca. "Sen şarkıcı mısın? Yoksa yıllarca harcanıyor muydun, Sally?" Bana hoşuma gitmeyecek kadar yoğun bir şekilde bakıyordu.

Buharlaşılabilmeyi dileyerek kıpırdandım. Annemin okulu konserindeki panik olmuş suratına ait korkunç anılar havada asılı kaldı. Başımı iki yana salladım.

Brian gülümsedi. "Utanılacak bir şey yok," dedi. "Aslına bakarsan tam tersi. Devam et! Seni dinlemek isterim!"

Bir dünya çamaşır sipariş etmem gerektiği için erkek geldiğime dair bir şeyler geveleyip Tiff'in onun kostüm ölçüsüyle ilgileneceğini ekleyerek çamaşır odasına doğru gözden kayboldum. Brian, benim çamaşır makineleriyle dolu bir odada çamaşır siparişi veremeyeceğimi tahmin ediyor olmalıydı ama neyse çıkıp gitti.

Olayın ardından kalbim çılgınca atmaya devam etti, ama öğle arası geldiğinde buna bir son vermeyi nihayet becerebildim. Her şey yolundaydı. Ertesi gün New York'a gidiyordum, o da bütün yaz buralarda olmayacaktı ve eylül ayında birbirimizi tekrar görene kadar bu mesele unutulurdu.

Ancak öyle olmadı. Gün bitip de valizimi toplamak üzere eve gitmeye hazırlanırken sahne kapısından sorumlu Ivan, bana bir mektup uzattı. Mektup o andan itibaren bir sonraki emre kadar sevmekten tamamen vazgeçtiğim, aptal, rezil, işgüzar Brian'dandı.

Mektup, sonraki yirmi dört saat çantamda alev alev yandı ve bir şekilde uçağa benimle birlikte binmeyi başardı:

Ben emekli oluyorum [diyordu]. Karım her beş dakikada bir dünyanın bir başka köşesine gidiyor olmamla ilgili bana demediğini bırakmadı. 2012'nin Paskalya döneminde başlamak üzere, Royal Müzik Okulu'yla şan hocalığı için görüşmeler yapıyorum. Orada uluslararası çapta şöhret yapmış bir opera okulu var. Eğer benim düşündüğümün onda biri kadar iyiysen bile, sınavlara girmelisin, Sally. Yeteneğini gizlemeye sakın yeltenme. BUNA PİŞMAN OLURSUN!

Ufak bir türbülansa girdiğimizde uçak hafifçe sarsıldı, fakat beynimin aksine çabucak toparlanıp eski sükûnetine bürünerek siyah ipeksi gökyüzünde hafif bir uğultuyla ilerlemeye devam etti.

Bunu düşünmeye bile gerek yoktu, asla sınavlara girmeyeceğimi biliyordum. Fakat Brian huzurumu kaçırmaya devam edecekse –bildiğim kadarıyla Fiona da– başım dertte olabilirdi.

O zaman ben de ayrılırim, diye düşündüm kızgın bir şekilde. *İnsanların benimle ilgili dedikodu yapmalarına müsaade etmeden bu işten ayrılırim.*

Nihayet, saat sabah üç civarlarında, beynimin içindeki kapıyı kapamayla başardım. *Bir seçim şansın var, Sally,* dedim kendi kendime. Rehavet tekrar eden dalgalar halinde her yerimi sardı. *Henüz gerçekleşmemiş bir şeyin korkusuyla debelenebilir ya da gidip Amerika'nın tadını çıkarabilirsin. Hangisini seçeceksin?*

Dakikalar sonra derin bir uykuya dalıp gözlerimi ancak tatlı Henk bana mükemmel şekilde çırpılmış yumurtalar, füme somon ve tost ekmeğinden oluşan kahvaltımı getirdiğinde açtım. Bir saat sonra New York için alçalmaya başladığımızda ve Barry uçma korkusunu unutup yanımıza gelerek heyecan dolu çığlıklar

atmaya başladığında Henk bir şekilde onun da oturabileceği bir koltuk buldu. O sırada Fiona bana dönüp sersemlik ettiğini, anem ve babam gibi "tuhaf ve içine kapalı" bir tip olduğum için bir daha kimseye şarkı söylediğimden bahsetmeyeceğini söyledi. Tam o anda binlerce filmde gördüğüm ve gökyüzüne doğru hücum eden o binaları fark ettim ve gözyaşlarına boğuldum. Mutluluk gözyaşlarıydı bunlar.

İnanamıyordum. New York. Düşler şehri! Şimdiye kadar yaptığım en heyecan verici şeydi bu. Üçüncü perdemın başlangıcıydı; hayatımın en büyük macerasıydı.

DÖRDÜNCÜ PERDE

Birinci Sahne

10 Eylül 2012 Pazartesi, on beş ay sonra, Londra

Kimden: Sally Howlett [howler_78@gmail.com]

Kime: Fiona Lane [fionatheballetlegend@hotmail.com]

Tarih: 10 Eylül Pazartesi 2012, 07.03.55 GMT

Fi – OOOFFFFF, İŞTE GÜN GELDİ ÇATTI! Geldi, geldi, geldi!

Başın dertte, kahrolası Fiona Lane! Bu berbat, *iğrenç*, korkunç müzik okulundaki berbat, *iğrenç*, korkunç opera okulu, *tamamen senin hatan*. Dün gece hiç uyumadım. Öylece yatıp kafayı yedim veya etrafta dolanıp durdum ve ishal oldum (dikkat: yatağıma yapmadım), saçımı başımı yoldum, bir sürü paket cips yedim, birkaç damla rom da içmiş olabilirim, *çünkü* benim ve Barry'nin evde başka bir şeyimiz yoktu. Fakat asıl nokta şu ki, sana sinir oluyorum. *Hırrr!*

Bana kalırsa, bu berbat yerdeki ilk haftamda bana yardım etmek için Londra'ya gelmemen çok ayıp.

HERKES ÇOK HAVALI VE KORKUNÇ OLACAK
VE YETERİNCE İYİ OLMADIĞIM İÇİN BENİ KAPI
DIŞARI EDECEKLER ve SONRA KAFAMI BİR FIRINDA
PIŞİRECEKLER VE HEPSİ SENİN SUÇUN OLACAK.

Evet. Kahvaltı yapmak söz konusu bile değil ve zaten kahvemiz olsa BAŞIM GÖĞE ERERDİ, o yüzden burada böyle bir saat daha oturup KAFAYI YEMEYE DEVAM EDECEĞİM.

New York nasıl? Hoş ve sonbahar havasında mı? Hım, eminim öyledir. Lanet olsun sana, seni aşağılık bencil!

Bir de seni seviyorum. Hem de çok.

Lütfen hemen geri gel. Hiç olmazsa kısa bir ziyaret için. Bir gün bile olsa gel! Hepimiz seni çok özledik. Öpücükler.

İkinci Sahne

Aynı gün

Güney Kensington'da metrodan indiğimde rüzgârlı ama ılık bir hava vardı. Ağaçlar, yağmurlu geçen bir yaz mevsiminin ardından ne yapacaklarını bilemez olmuşlardı, yaprakları çoktan içe doğru bükülmeye ve dökülmeye başlamıştı. Ahenksiz trafik ve insanoğlunun insafsız hızından oluşan şehir manzarasında kaldırımlarda kaygısızca dans ediyorlardı. Birkaç saniye, sonbaharın alacalı ve nefes kesen renklerine bürünen Central Park'taki yaprakları düşündüm. Fakat bu hatırayı zihnimde canlanır canlanmaz kovaladım. New York anılarını depreştirmenin böyle bir günde faydası olmuyordu.

Doğa Tarihi Müzesi'nin yanından yürürken binanın pencereleri ani bir güneş ışııyla parıldadı ve aynı anda Stourbridge servisindeki çocuklar otobüslerinden indiler. Koşullar farklı olsa, bu cıvılcıvıl karmaşa, dans eden yapraklar ve mahallemden gelen çocuk grupları... tüm bunların beni ne kadar da memnun edeceğini düşündüm.

Ama bugün etmiyordu. "Ah, dinazorları görmek istiyorum ben!" diye bağırdı içlerinden biri ve ben bu sözlere tebessüm bile edemedim.

Başka bir dünyada yaşıyorlardı. Muhtemelen en büyük korkuları, beslenme çantalarındaki meyvelerin lezzetli trans yağlı yiyeceklerden daha fazla olmasıydı.

"Merhaba. Siz Londralı mısınız?" dedi içlerinden biri bana. Erkekçe bir tavırla göz kırpıp dişsiz ağzını yayararak güldükter sonra, yedi yaşında bir çocuk için hayret verici şekilde kendinder emin bir şekilde cevabımı bekledi.

"Selaaam," diye karşılık verdim neşeli görünmeye çalışarak "Aslında ben de Stourbridge'denim."

"Yalan söylüyor," dedi çocuk gayet kendinde emin bir tavırla arkadaşlarına dönüp. "Muhtemelen küfür de ediyordur bu."

Ne neşelenmiş ne de kırıgın, bedenimi sanki bir başkası yönlendiriyor gibi havada yürüyormuş hissiyle ilerlemeye devan ettim. Fakat bu duygu tatlı bir süzülme hissine benzer bir şey değildi, düpedüz bedenim dışına çıkma haliydi.

Kocaman bir kahve fincanı şeklinde kostüm giymiş biri bana bedava bir krep verdiğinde minnettar bir şekilde aldım ama bi lokma bile yiyemedim.

Tanrım, bu gerçekten bir kriz durumuydu. Ben yemek içi.. yaşayanlardandım. Fakat son yirmi dört saattir bunu gerçekleştiremiyordum. Mesela dün geceki domuz eti, istenmeyen ziyaretçi çıkagelmiş olmasa bile benim mideme giremeyecekti. Bu sabahki kahvaltı gevreği de tasın içinde sertleşip gitmişti. Ve şimdi de, normal şartlarda benim için bir dilim mutluluk anlamına gelen bu krep! Onu yiyememekle kalmamış, bir de yere düşürmüştüm. *Ellerimden öylece kayıp gitmişti.*

Bir yiyecek, özellikle de reçelli bir yiyecek benim ellerimden asla kayıp düşmezdi. Etrafta bir sokak köpeği görür mü-

yüm diye bakındım ama kalan az sayıdaki sokak köpeklerinin de uzaklarda, ancak SW7 bölgesinde olabileceklerini düşündüm.

Heybetli ve gösterişli, kırmızı tuğla binalar üzerimde yükseliyordu. İnsanlar taarruz halinde, amaçlı bir edayla etrafımda yürüyorlardı. Bir adam, telefonuna Marta'yla ilgili bir şeyler yapmanın zamanının geldiğine dair bir şeyler bağırıyordu ve ben yemek yiyemiyordum. Kendimi delirmiş gibi hissediyordum. Parmağımdaki kocaman yüzüğü çevirmeye başladım, bir çöp kutusuna kusmayı düşündüm.

Dün gece telefonla konuştuğumuzda Fiona, pek de yardım-sever davranmamıştı. Ne kadar bahane bulmaya çalışırsam çalışayım, opera okuluna gideceğime dair ona söz verdiğimi beş kere, on kere, belki bin kere hatırlatmıştı. Ona söz vermiştim. "Ânı yakalayacaktık, hatırladın mı?" demişti. "New York'tayken bana söz verdin, Sal!"

"Ânı yakala," diye yineledim yavan bir biçimde.

Ve işte, yüreğim ağzımda, mideme yerleşmiş dehşet hissiyle birlikte buradaydım.

Etraf, Royal Müzik Okulu, Royal Albert Hall, Skempton Binası ve Bilim Kütüphanesi tabelalarıyla doluydu. Hiçbirine aldırmayıp belki beni başka bir Royal Müzik Okulu'na, tercihen Islington'da, Bevan Caddesi'ndeki giysi dolabımda yer alana yönlendirir umuduyla, telefonumdaki haritaya baktım. Gerçi canım eve de gitmek istemiyordu. Dün geceki misafirin geri gelmesinden çekiniyordum ve bu gerçekleşecek olursa ne yapacağımı gerçekten...

"KES ŞUNU!" diye çıktım kendi kendime. Bugün zaten yeterince kötü bir gündü; zihnimde bir de o adama ayıracak yer yoktu. Sadece yüksek hızdaki domuz etini hatırlayıp bir daha asla geri gelmeyeceğini ummak zorundaydım. *Aşağılık şey! Palavracı, zayıf, omurgasız aşağılık!*

“KESECEK MİSİN ŞUNU!” dedim kendime daha da yüksel sesle. Bu sefer ciddiymdim. Okul gitgide yaklaşıyordu ve sakinmiş gibi görünmeye başlamam gerekiyordu. *Ânı yakala. Ânı yakala. Ânı yakala.*

İşte orada, Albert Hall’un karşısında ıslıl ıslıl duran oydu. Royal Müzik Okulu. Süslü cam tavanlı girişinin üzerinde dalgalanan İngiliz bayrağıyla korkutucu derecede büyüktü; kulesi de olan, Gotik tarzı kırmızı tuğla bir binaydı. Süslü kapılarına kocaman merdivenlerden çıkılıyordu.

Bu bina büyük insanlar düşünülerek tasarlanmıştı. “Öğrencilerimiz 125 yıldan beri uluslararası yıldızlar arasında yer alıyorlar,” diye yazılıydı broşürde.

Yutkundum. Uluslararası çapta olması bir tarafa, benim herhangi bir türden yıldız olmak gibi bir isteğim yoktu. Okumay. hayatta her şeyden çok istediğim yer o kadar havalıydı ki kendisine Fransızca bir isim vermeyi uygun bulmuştu. Bana sınavlarda yardımcı olan moda düşkününü bir öğrenciden adının *conservatoire*^(*) olduğunu öğrenmiştim. Bu kelimenin sözlük anlamına bakmamıştım ama tanımının Midlands aksanıyla konuşmayan *müstesna ve yetenekli* insanlarla alakalı olduğunu biliyordum. Hatta Midlands’ın adını dahi *duymamış* kimseler için tasarlanmış bile olabilirdi.

Kendimi şişman hissediyordum, acı olsa da New York’tan beri aldığım kiloların farkındaydım. Merdivenlerin dibinde durdum. Katiyen cüsseli denebilecek durumda olmasam da, kendisine *conservatoire* adını seçen bir yer için son derece uygunsuz olduğum aşikârdı. Barry bu korkuyu dindirmek için hiçbir şey yapmamıştı. “Belki arada kaynarım,” diye gevezelik etmiştim. “Opera sanatçıları daima biraz kısa ve kalm olmuşlardır.”

(*) (Fr.) Konservatuvar. –çn

“Ama senin *kadar* değil,” diye karşı çıkmıştı şefkatle göbeği-mi sıvazlayarak. “Onlar aristokratlar. Kaz yağı ve kaliteli ithal et yiyorlar. Biliyorum da konuşuyorum, Tavuk; o opera sanatçıları dörtlü paketlerde etli, böbrekli böreklerden almıyorlar.”

Lanet olsun sana, Barry! Bazen Fiona’yla bile yaşamının daha kolay olduğunu düşünüyordum. Delinin tekiydi, tamam ama en azından şişman biri değilmişim gibi yapardı.

Şaşırtıcı derecede sakın görünen Prince Consort Sokağı’na kaçamak bir bakış attım. Caddenin karşısında belli belirsiz bir şekilde aksayarak yürüyen bir deli vardı ama görünürde müzik öğrencisi olmadığı kesindi. Kaçacaksam tam sırasıydı. Onlara bana saldırdıklarını ve ses tellerimin çalındığını söyleyin ve burs parasına dokunmadığımı, her iki bursumu da geciktirmeden geri ödeyeceğimi açıklayın. (Niye *iki* tane vardı ki zaten? Bu, işleri daha da zorlaştırıyordu. Sadece Falanca Komitesi’ne değildi borcum, muhtemelen bir pelerin giyen ve tek camlı gözlük kullanan Lord Peter Ingle adında bir lorda karşı da sorumluydum.)

Aksayan adam şimdi benim tarafıma doğru aksamaya karar vermişti.

Ve ben gitme zamanının geldiğini biliyordum.

Arkamı dönüp total adamdan kaçarak gerisin geriye metroya ve özgürlüğüme doğru yöneldim. Gerçekten anlamlı bir faaliyette bulunan bedenim, hiç de tarzı olmayan bir tepkiyle karşılık verdi.

Kaslarım şişerken zihnim açıldı. Bunu elbette yapamazdım. Elbette gidip gösteri sanatlarıyla ilgili bir bölümde okuyamazdım. Şarkı söyleyebiliyor olmam hiçbir şeyi değiştirmezdi: Ben herhangi türden bir gösteriye çıkamazdım. Sınavlarda o üst düzey insanların –operadaki kahrolası Brian da dahil– karşısında durmak bile hayatım boyunca yaptığım en zor şey olmuştu: Midemi bozmuştum ve o zamandan beri de ıstırap içindeydim. Hiç

kavga etmediğim Barry'yle kavga ediyordum, daima kavga ettiğim kardeşim Dennis ve karısı Lisa'yla kavga ediyordum, hatta Fiona'yla dahi uzun mesafeden kavga çıkarmaya çalışıyordum. Hiç ona özgü olmayan bir ilgisizlikle durumu gitgide daha da sinir bozucu hale getiriyordu.

Karar verilmişti. Bursu geri ödeyecektim, Brian'dan ve okuldaki diğer ahaliden özür dileyecektim, bana işimi geri vermeleri için operadakilere yalvaracaktım ve kendimi rahat ve son derece mutlu hissettiğim hayatıma geri dönecektim. Fiona ve onun o "ânu yakalama" sevdası bunu kabullenmek zorundaydı.

"HAH!"

"Aaahh!"

İki kişi sert bir şekilde çarpıştı.

Elbette, çarpıştığım kişi Brian'dı. Onca insan dururken, Exhibition Yolu'nu kestirme kullanarak karşıma çıkıveren kişi o olmuştu. Ve yine elbette, öfkeleneneğine son derece neşeliydi.

"Ah, hay aksi!" diyerek tepki verdi, sanki son hızla göğsüne bindirmemişim de yere bir kalem düşürmüştüm sadece. "Hayrola? Bir şey mi unuttun?"

"Aklımı," diye mırıldandım. "Brian, çok üzgünüm ama ben bir hata yaptım. Bu bana göre değil, burası..."

"Hayır," dedi neşeyle ve hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermeden. "O kadar kolay pes edemezsin, Sally. Bu tür bir pozisyon için rekabetin nasıl olduğundan haberin var mı? Sadece senin pozisyonun için otuz kişi geri çevrildi."

Söylediklerinde gerçekten ciddi olup olmadığını merak ettim. Bunu neden tartışıyorduk ki?

Görünüşe bakılırsa, ciddiydi. "Hah, o halde içinden seçim yapabileceğin yirmi dokuz harika şarkıcın var demek ki," dedim çantamı alırken.

“Hayır. Bizim seçtiğimiz harika şarkıcı *sensin*,” dedi Brian sabırlı bir şekilde, dirseğimden tutup beni okulun olduğu tarafa doğru çevirdi. Yürümeye başladı; oysa ben olduğum yerde duruyordum. Bu yüzden beni de peşi sıra hareket ettirebilmek için dirseğimden çekıştirmek zorunda kaldı.

“Başaracaksın, ufaklık,” dedi, daha yumuşak bir sesle ve ben onun o yumuşacık Huddersfield aksanını işittim. “Gel ve sadece kaydol, tamam mı? Okulu bir tanı. Bugün şarkı söylemek zorunda değilsin.”

“Değil miyim?” Hafif bir umut ışığı belirmişti.

“Hayır, şarkı markı yok,” diye onayladı. Tekrar girişe yaklaşıyorduk ve aksayan adamın doğrudan bize doğru geldiğini fark ettim. “Jan!” diye haykırdı Brian neşeyle. “Eski dostum! Gelebildin demek!”

Jan, kafasının tepesindeki saçlar öne doğru gelip yüzünün etrafını bir perde misali çevrelemiş, kısa boylu, kızgın görünümlü bir adamdı. İşin aslı, *La Bohème*’in bendeki VHS kaydından fırlamış gibiydi; ikinci perde sırasında Café Momus’taki pis kokulu öğrencilerden biri gibi görünüyordu. Üzerinde uzun ve yırtık bir palto ve on dokuzuncu yüzyıla ait olduğu kuşkusu uyandıran bir pantolon vardı. Boynunda fular vardı (olamaz! Yo! Yo! Yo!) ve ön cebine kocaman bir Nokia’nın yanı sıra kirli bir mendil sıkıştırmıştı. Ah, sadece tek bir ayağında ayakkabı vardı. Brian’ın elini sıkmak için ona yaklaştığında aslında topallamadığını fark ettim. Sadece tek ayağında ayakkabı olduğu için dengesini tam olarak sağlayamıyordu.

Aklım, *Ciddi olamaz bu*, diye düşündü. Ağzım da ben daha ne olduğunu anlayamadan, “Ciddi olamaz bu,” deyiverdi. Neyse ki kabalığım, Brian’ın coşkulu selamının ardında kayboldu.

"Hoş geldin!" dedi şevkle. "Royal Okulu'na! Londra'ya İngiltere'ye hoş geldin! Buraya gelmekle mükemmel bir iş yaptın Jan!"

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim," dedi Jan, sert bir Doğı Avrupa aksanıyla. "Günler sürdü. Ama işte buradayım! Burada öğrenciyim!"

"Demek öyle!" dedi Brian. Tekrar el sıkıştılar. Çok mutlu olduğu belli olmasına rağmen Jan'ın yüzü hâlâ öfkeli görünüyordu. Bu hiddet dolu ifadenin geniş bir duygu yelpazesini gizlemeye ya radiğini hemen anladım.

Brian ve Jan'ın selamlaşma töreninin orta yerinde şişko bir budala gibi dikilirken, gizlice sıvışıp sıvışamayacağımı düşünüyordum.

Brian buna fırsat vermedi. "Sally Howlett, sınıf arkadaşın Jan Borsos'la tanış," dedi ve el sıkışmamız için bir adım geriledi.

Ondan hoşlandığıma o an karar vermiştim. Jan Borsos, *Harry Potter*'daki Hogwarts benzeri o kocaman binanın dışında, orantısız duruşuyla benden bile daha abes görünüyordu. Elimi ona doğru uzattım ama o reddederek ayakkabısız ayağına kadar eğilmeyi tercih etti.

"Bayan Sally," dedi saygılı bir sesle. "Jan Borsos. Ben Macaristan, Pzjhkhkjbjbkbhjb'denim."

"Selam, ıı, Bay Borsos," diye cevap verdim, selamımın yeterince saygılı olduğunu umarak. "Bana Sally de. Ben... ııı, ber Stourbridge'denim. Batı Midlands'tan. Sen nereliyim demiştin?"

Alçak kurnaz Brian da bu arada yavaştan bizi kapıya doğru götürüyordu. Jan da kendi kendine bir şeyler mırıldandı. "Ber Pusztaszabolcs'tanım," dedi yavaşça, "Budapeşte'nin güneyinde. On sekiz yaşında güzel bir Rus *répétiteur*'la evlenene kadar Budapeşte Opera Okulu'nda okudum. Genç ve budalaydım ve

eğitimi bırakıyorum, fakat bir yıldır sonra birbirimizi boşadık. St Petersburg Konservatuarı'nda opera çalıştım. Büyük usta László Polgár'a mektup yazdım ve o da bana, 'Evet, Jan, sana İsviçre'de ders vereceğim, çok geç kalmadan bana gel,' dedi. Ölüyor olmandan iki yıl onu çalıştım."

Jan konuşmayı bıraktığında yüzü hüznle gölgelenmişti. Şaşkınlık içerisinde ona baktım. Beklediğim bir hayat hikâyesi değildi ama oldukça etkilenmiştim: Kendi içinde bir opera gibiydi. "Vay canına!" dedim canlı bir sesle. "Peki, o zamandan beri ne yapıyorsun?"

"İki küçük yıl önceydi," diye mırıldandı Jan. "László öldü ve ben yas tutmaya Budapeşte'ye gittim. Para almadan iki yıl kilisede şarkı söyledim, eğitime devam etmem gerektiğini biliyordum. Bu yüzden buraya, Londra'ya geldim. Başka güzel bir *répétiteur*'a âşık olmam umuyorum. Benim için tehlikeliler. Bugün yirmi üç yaşgünüm."

Daha *répétiteur*'ın ne olduğunu bile merak edemedim veya yirmi üç yaşında biriyle aynı okula gidiyor olmamla ilgili panik yaşamaya fırsat bulamadan, o anda çoktan Royal Müzik Okulu'nun resepsiyonuna geldiğimizi fark ettim. Sınavlar o kadar gözümü korkutmuştu ki geçen sefer ayaklarımdan öteye bakmaya cesaret edememişim. Brian uzun boylu, deri ceketli, güzel bir kadınla konuşmak üzere hızlı adımlarla yanımdan ayrılırken ben yutkunarak etrafımı tarıyordum.

On beş yaşından fazla göstermeyen iki çocuk, sırtlarına astıkları büyük viyolonsel çantalarıyla yanımdan geçtiler. Her ikisinin üzerinde de havalı birer yünlü ceket, kısa etek ve kalın taytlar, ayaklarındaysa konçlu spor ayakkabıları vardı. Ellerinde de birer kahve taşıyorlardı. Anlayamıyordum. Duvarlarda asılı Mozart büstleri ve paha biçilmez elyazmalarının olduğu camekânlarıyla bu afilli ortamda, müzisyenlerin de keçi sakallı ve cüppeli olma-

ları gerekmez miydi? "Adrian'ın bütün yaz Chen'i düdüklelediğini biliyor muydun?" diye haber verdi biri diğerine.

"Saçmalama!" diye geldi cevap.

Saygıyla başımı salladım. Demek cüppe falan yoktu.

Ahşap merdivenlerin her iki yanında okulun meşhur konser salonuna açılan iki kapı vardı. O konser salonunun ne anlama geldiğini düşünüp kusmamaya gayret ettim. Bana, sınavlar boyunca bu "eşi bulunmaz" performans salonunda konser verip ustalık dersi alabilmek için fazlasıyla "şanslı" olmamız gerektiği söylenmişti. Oysa ben, yüksek tavan ve uzun, geniş balkondan oluşan manzarayı gördüğümde orada sahneye çıkmanın hayal edebileceğim en şanssız deneyim olacağını düşündüm.

"Vay canına!" dedi Jan Borsos, benimle aynı yöne bakarak. "Burada olduğumuza inanamıyorum! Bu bir mucize! Çok şanslıyız!"

"Yaaa," diye karşılık verdim.

"Sally, Jan!" diye seslendi Brian neşeyle. "Gelin de Violet Elphinstone'la tanışın. Bir okul arkadaşı daha. Aynı zamanda gelmeniz ne muhteşem!"

Bu gereksiz neşenin dozunu azaltmazsa olası bir cinayetin gerçekleşebileceğine dair bir uyarı mahiyetinde Brian'a kötü bir bakış atmaya çalıştım ama yüzüm donuklaşmıştı. Muhtemelen bu iyi bir şeydi, çünkü o artık iş arkadaşım değil eğitmenimdi, Eğitmenim mi? Aman Tanrım!

Violet Elphinstone'un yüzü de benimki kadar donuktu, gerçi onunki hakiki duygularını yansıtmayan bir gülücükle donuklaşmıştı. Muhtemelen bir altmış boylarındaydı ama giydiği karamel rengi kısa çizmelerle bir seksen gösteriyordu. Göze batacak bir garipliği yoktu. Sadece film yıldızlarıyla bolca sevişmiş bir hali vardı. Küt kesimli saçları, hiçbir zaman yağlanmayan türden ve

parlaklı. Ve yüzü tek kelimeyle kusursuzdu. Matematiksel anlamda altın oran denilen ölçüye sahip, Da Vinci tasdikli denilebilecek kadar kusursuz.

“Merhaba, her ikinizle de tanıştığıma memnun oldum,” dedi. Gerçek anlamı ise, “Bu iki moron ucubenin BENİM OPERA OKULUMDA ne işleri var?” olabilirdi.

Kendimi son derece şişman hissediyordum (ve fazla giyinik). Ayaklarımı sürüyerek yaklaşıp elini sıktım. “Aynen,” dedim. “Ben Sally.”

“İı, evet, Brian az önce seni tanıştırdı ya,” diye belirtti tatlı bir edayla, ardından da kıkırdadı, sonra da içerlemeyeyim diye elini son derece samimiyetsiz bir biçimde kolumun üzerine koydu.

Rahatsız edici birkaç saniyenin ardından birbirimize söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştık. İlk konuşan ben oldum. “Güzel çizme!”

Violet Elphinstone standart bir, “Teşekkürler,” ile başlayıp ekledi. “Gina’danlar, ben de seninkileri sevdim, onlar nere...”

Fakat ben en kaba Midlands aksanıyla gürleyerek onun sözünü kestim, “ÇİZMELER!”

“Ne?”

“Pardon. Güzel çizme dedim ama çizmeler demek istedim... Ah, pardon, benimkiler Office’ten,” diye ekledim, çizmelerimin nereden olduklarını sorduğunu hatırlayarak. “Beş yıl önce aldım, sanırım...” Başımı eğip eskimiş ve kestane kabuğu gibi bükülmüş kar botlarıma baktım ve utandım. Daha güzel bir şeyler satın almalıydım. Ve çenemi de kapamalıydım.

“Ah, bazen biraz Office ürünü iyidir,” dedi Violet komplocu bir edayla. “Ne de olsa UCUZCU! Fakat sen de ucuz ayakkabılar giyildiğinde üstünün de onunla uyumlu olması gerektiğini düşünenlerden misin? Ee, yani *dengeleme* açısından, öyle değil mi?”

Chloé marka çantasıyla oynadı, ipek ya da pahalı Japon bürüm-
cüğü kumaşından olmayan gri elbisemi açıkça görmezden geli-
yordu. "Ooo, yüzüğünü de çok beğendim," diye mırıldandı, sah-
telikten ölecekti. Kimse hatta ben bile bu yüzüğümü sevmezdim.
"Öyle çok özel bir şey değil!"

Ben bu tür pasif-agresif tavırlara alışkındım. İşyerindeki
daha genç ve kalitesiz birkaç opera sanatçısı bu tavırları sık sık
takınırdı; bu bir eşitçilik oyunuydu –*insanlar sırf beni dinlemek için
gecede 350 pound ödiyorken sen dikiş makinesi olan bir dangalak olsan
da, ben yine de seninle arkadaşlık ediyorum*– fakat alt metin daima
net oluyordu. Biz eşit değiliz. Asla da olmayacağız.

Ahşverişe gitmem gerek, diye düşündüm somurtkan bir ifadeyle.
Etrafımdaki herkes, bilhassa da bu yanar-döner, sırık kadın
bozuntusu çok havalıydı ve gençti. İşyerinde alıştığım orta-sınıf
Bohem modası burada geçerli değildi. Sadece bol bol... moda sev-
dalısı vardı. *Ama burası kahrolası bir müzik okulu!* diye hayıflandı
beynim. *Burada herkesin birinci sınıf anti-sosyal olması gerekmez mi?*

Neyse ki, Jan Borsos araya girdi. "Violet Elphinstone, iyi
günler," dedi görkemli bir şekilde eğilip büyük bir reverans daha
yaparak. "Lütfen, ayakkabım için beni affet. Bir tekini Londra'ya
yaptığım seyyahlık sırasında, Fransa'da kaybettim. Bugün senin-
le tanışmak pek çok güzel."

Violet'in ayaklarının dibinde, sahnedeymiş gibi süslü konu-
şan tuhaf adam karşısında ne yapacağını bilemeyişi izledim.
Dudak bükmesini bekledim ama öyle yapmadı. Onun yerine
gülümsemeye koyuldu. "Ne hoş bir selamlama bu böyle," dedi.
"Yani, vay canına, Jan Borsos! Ve nasıl bir isim bu!" Jan onun elini
öptü ve Violet kıkırdayıp kolunda duran Chloé çantasını Jan'ın
yüzüne çarpmasını diye omzuna aldı.

“Ondan pek hoşlanacağımı sanmıyorum,” dedi hemen yanı başımda bitiveren bir kız. Dağınık bir at kuyruğu ve parlak pembe ruju vardı, elinde büyük bir klasör tutuyordu: “OPERA OKUL YILI 1”. Jan Borsos’un etrafında kasıla kasıla dolanan Violet’e baktı. “Fikirleri alayım?” diye sordu. Ardından da: “Ah, Tanrım, kız kardeşin falan değildir umarım?”

Dehşete kapılmıştım. “Sence?” Kız sırtıttı. “Pek öyle gibi görünmüyor.”

“Doğru. Ama madem sordun, söyleyeyim: Violet’i fazla seveceğimi ben de sanmıyorum, evet.” Duraksayıp korku içinde olduğum tarafa doğru ilerleyen öğrenci kalabalığına baktım. “Gerçi kimseyi fazla seveceğimi sanmıyorum. Üzerine alınma.”

Kıs kıs güldü. “Bendensin o halde,” dedi. “Helen. Helen Quinn. Sadece gergin değil, dehşet içindeyim de. Üç gündür hiçbir şey yemedim ve kaçıp gitmeyi düşünüyorum.”

Büyük bir rahatlamayla neredeyse haykırdım. “Ah, ne büyüksün Yüce Tanrım!” Sonra fısıldadım. “Açıksözlü olduğun için teşekkür ederim, Helen Quinn. Hayatımı kurtarmış olabilirsiniz.”

Helen sırtıttı opera okuluna doğru yöneldi.

Brian’ın bu acıklı manzarayı gururlu bir baba edasıyla izlediğini fark ettim. O an ondan nefret ediyordum. Gerçekten o an herkesten nefret ediyordum. En başta beni şarkı söylerken duyduğu için Brian’dan ve bana giriş sınavlarına katılmam için şantaj yapan Fiona’dan. Beni, “Ne muhteşem bir hikâye! Kostüm departmanında harcanıp giden kız!” haykırılarıyla karşılayan Royal Müzik Okulu’ndan da nefret ediyordum. Ve şarkı söyleyebildiğim ve opera okuluna gideceğime dair haberler yayıldığında bana karşı iyi ve teşvik edici yaklaşmış olan herkesten TİKSİNİYORDUM.

“Çok heyecan verici!” diye haykırmışlardı.

Bir avuç dangalak, diye düşündüm öfke içinde. Hepsini teker teker yumruklamak istiyorum.

Lütfen, lütfen kes şunu! diye yakardım kendime.

Son zamanlarda böyle delirmiş olmam çok üzücüydü. Hayatım, New York'tan beri dramatik biçimde değişmişti ve başta duygularım olmak üzere net olan hiçbir şey kalmamıştı. Kontrol altında ve öngörülebilir olmayı özlüyordum. Sabahları uyanıldığında hissettiğim o hoş sakinlik hissini, Fiona'nın tepesi atsa veya işyerinde bir kostüm ortadan kaybolsa dahi her şeyin düzeleceğini bilme hissini özlüyordum. Bugünlerde zamanımı çoğunlukla duygularımın yangınına söndürmekle uğraşarak harcıyordum. Bu, son derece yorucu ve tedirgin ediciydi. Okula bu şekilde başlamak istemiyordum.

Aslına bakılırsa, okula hiç başlamak istemiyordum.

Üçüncü Sahne

Aynı gün, ilerleyen saatlerde

Kimden: Sally Howlett [howler_78@gmail.com)

Kime: Fiona Lane [fionatheballetlegend@hotmail.com)

Tarih: 10 Eylül 2012, Pazartesi, 22.59.55 GMT

Fiona Çilli. Selam hayatım. Bunu sürekli söylediğimi biliyorum ama seni özledim. Her zamankinden de daha fazla. Londra'ya gelme şansın hiç yok mu? Lütfen desem?

Yaa. Bugün ağlamamıştım ama şimdi avaz avaz bağıryorum. Neyim var, onu bile anlamıyorum. Sanırım bu hâlâ New York'un etkisi. Üzüntü, kızgınlık, bu tür şeyler. J'nin dün gece aniden çıkagelmesi de tuz biber oldu. Ya da sadece bu aptal okul yüzünden delirdim. NEFRET EDİYORUM, Fi. Bir de kendimi çirkin bir şişko gibi hissediyorum. Üçü bir arada.

Şans eseri şarkı söylememiz gerekmedi, çünkü öyle olsa oracıkta, herkesin önünde altıma yapıverirdim. Günün çoğunda sesim çıkmadı, o nedenle muhtemelen herkes kendini beğenmişin teki olduğumu düşünüyor. Nereye gitsem kaybolup duruyorum; her yer çok kalabalık. Ve

sonra Violet denilen, muhteşem güzellikteki kadının yan tuvaletindeyken gerginlikten dolayı bayağı gürültülü bir kaka yaptım, ve o kesinlikle okulun yıldızı olacak biri, o ve ben asla arkadaş olamayacağız, çünkü İNANILMAZ görünüyor ve ben her zamankinden daha şişkoyum ve o benim KAKA YAPTIĞIMI DUYDU.

Tiyatro salonunda hoş geldiniz konuşması yapıldı. Korkunçtu. Adam, "Burada sadece bir kez öğrenci olacaksınız, o yüzden bu fırsatı boşa harcamayın," gibi korkutucu şeyler söyledi. Yani adam şekerdi ve bizim yerimize heyecanlanıyordu falan ama ben sadece...

Ah, çok anlamsız. İnsanlar oradalar, çünkü ileride dünyanın en iyisi olacaklar. Ben dünyanın en iyisi olmak istemiyorum, Fi. Ben oradaki zamanımı en iyi şekilde "değerlendirmek" istemiyorum, çünkü zaten orada olmayı istemiyorum. Bu yüzden kendimi daha da kötü hissediyorum, çünkü herkes kabul edildiği için gururdan patlamak üzere.

Ooff.

Okul arkadaşlarım bir grup acayıpten oluşuyor. Onların basketbolda ezdiğimiz yatılı okulun –neydi hani o okulun adı?– öğrencilerine benzeyeceklerini sanıyordum. Hepsi öyle tipler olacak sandım. YANILMIŞIM. Bu Violet denen kız, aşırı havalı ve bir de birkaç tane aristokrat kılıklı var: parlak turuncu ve elli yaş tarzında kabarık saçları olan Hector bilmem ne (bu arada sadece otuz yaşında), Eton'a gitmiş olan mega-zengin Malezyalı bir çocuk, ve tıpatıp birbirlerine benzeyen ve "Yok artııııııı!" gibi şeyler söyleyip duran birkaç kız. Ama bunların dışındakiler bayağı normal görünüyorlar. Benden bile zavallı durumda olan biri bile var. Macar ve tam bir kaçık. Daha yirmi üç yaşında ama tam bir deli fişek. Hatta bir *repetitor*'la evlenmiş (galiba kelimeyi yanlış yazdım ama kısaca, insanlar şarkı söylerken eşlik eden piyanist, diye düşünebilirsin) ve sonra da boşanmış ve opera efsanesi olan bir adamdan ders almış. Ve dediğim gibi sadece yirmi üç yaşında. Ne biçim iş yaa?!

Asıl şunu dinle –bu kesinlikle en süperi– okula gelmek için AVRUPA’YI YÜRÜYEREK GEÇMİŞ. Macaristan’dan Calais’ye ve oradan da Londra’ya! Yürümek zorunda kalmış, çünkü parasının çoğunu boşanma sırasında vermiş ve kalanı da şubattaki sınavlara gelerek harcamış. ŞAKA YAPMIYORUM! Hatta Fransa’da ayakkabısının tekini kaybetmiş! Ve YÜRÜMEYE DEVAM ETMİŞ! TAM BİR KAÇIK, Fi. Sen olsan burayı çok severdin.

Aslında böyle yazınca tüm bunlardan biraz daha az nefret ettim.

Yani belki.

Neyse bu Jan benimle arkadaş olmak istiyor gibi görünüyor, ki bu da iyi bir şey, çünkü herkes ona şimdiden bayılıyor, ayrıca babası doktor olan Helen adında tatlı bir kız da var; babasının reçetelerinden çalıp ilk haftasında korkudan ölmek için kendisine beta-bloker almış! Bu benim hoşuma gitti. Ben de ondan biraz isteyebilirim – ilaçlarla bayağı sakın görünüyordu.

Garip olan şu: Belli ki ben ve Jan dışında herkes birbirini ya da birbirlerinin şan hocalarını tanıyor ya da geçen sene birlikte aptal bir seminere falan gitmişler. Dikiş kulüplerindekiler gibiler, Fi. Herkes birbirinin ne yaptığından haberdar. Bu hoşuma gitmedi.

Neyse. Konuya dönecek olursak, çarşamba günü Amerika’dan Julian Jefferson’la ustalık dersi yapacağız. Amerika’da bayağı meşhurmuş ve onu “esin kaynağı olması” için almışlar, gerçi bu benim işime yaramayacak. İlk şan dersim de çarşamba günü, fakat bununla ilgili konuşmayı ya da bu konuyu düşünmeyi reddediyorum

Muhtemelen intihar etmek isteyeceğim. Ooff! Ama âni yakalıyorum.

Bıkkın bir şekilde.

SENİ SEVİYORUM ama aynı zamanda da NEFRET EDİYORUM, Çilli.

Öpücükler

Ben

Dördüncü Sahne

İki gün sonra

Çarşamba günü –ilk tam günüm– okula vardığımda Queen Kulesi’nden gelen çan seslerinden mest olmuş halde, binaya doğru çekildiğimi hissettim. Yine koşar adım metroya doğru kaçmayı düşünerek kemer altında duruyordum ki çan sesleri ahenkle çalmaya başladı ve ben aklımı yitirdim. O, “Saat şu anda on! Ho ho ho!” tarzında çalan, alışılmış ve berbat çan seslerinden değildi, müzik gibiydi: Bana *Brideshead Revisited*’ı hatırlatan ve beni 1920’lerden ılık bir yaz akşamına, Oxford Üniversitesi’ne taşıyan gür çan sesleri. Uzaklardan belli belirsiz duyulan Christ Kilisesi’nin çan sesleri eşliğinde, başında hasır şapkasıyla porto şarabı içen, zarif bir öğrenci oluvermiştim birden.

Londra’nın merkezinde, bir okulun önünde, neredeyse tükürürcesine yağan yağmurun altında durmuş, üzerinde sevip sevmediğini bile bilmediği pahalı ve yeni alınmış kıyafetler olan koca popolu bir öğrenci olduğumu hatırladığımda, çoktan ön kapıdan girip opera okuluna giden tarafa sapacak kadar kendimi kaptırmıştım.

Birkaç salak çan sesine kanıp içeri girdiğim için kendime kızgındım. Beta-bloker’lı yeni arkadaşım Helen’a mesaj attım.

Gelmene sevindim. Giyinme odasında buluşalım, diye cevap yazdı.

Duruma bakılırsa okuldaki ikinci adresim haline gelecek olan giyinme odasına doğru yollandım. Burası oldukça itici bir odaydı: Yerin altındaydı, kostümleri asmak için uzun bir askılığı ve bir sürü aynasıyla büyük, kare bir şekli vardı. Fakat okul arkadaşlarım fotoğraflar ve tebrik kartlarıyla ortamı oldukça neşeli hale getirmişlerdi, ayrıca aynaların etrafındaki ampuller de operadaki sakin hayatımı hatırlatarak beni az da olsa rahatlatıyordu. Duvarları çevreleyen makyaj masalarından bana da yangın çıkışının yanında bir tane ayrılmıştı.

Helen henüz gelmemişti. Kimsecikler yoktu. Giyinme odasının kokusunu içime çektim –şaşırtıcı derecede tanıdık geliyordu– ve kaygılarımın bir miktar azaldığını hissettim. Burada kalabilseydim, bu ana rahmine benzeyen yerde gizlenebilseydim ne kad...

“SALLY!” Gelen, Violet Elphinstone’du. Aşırı dar ve parlak bir kot pantolon ve kol kısımları deri olan bol, pahalı bir bluz giymişti. Gözünde de gözlük vardı ve bu da ona harekete hazır bir hava veriyordu. İşe hazır. Sekse hazır.

Yıldızların kimler olacağını hemen anlayacaksın, diye uyar-mıştı işyerindeki opera sanatçılarından biri beni. *Onlar en iyi olduklarını bilirler. Şanslıysan karşına iyi tipler çıkabilir. Ama değilsen... Sana bol şans.*

Violet Elphinstone okulun yıldızı olduğunu gayet iyi biliyordu. Bu kadar çekici bir kadının herhangi bir şeyde kötü olması olanaksızdı.

“Selaaam,” dediğimi duydum. Böyle zamanlarda elimde olmadan kelimeleri uzatırdım.

Violet’in yüzünde büyük film yıldızlarına özgü bir tebessüm belirdi. “Aah, aksanma bayılıyorum,” dedi neşeyle. “Gerçekten hoş. Nerelerdeydin?”

Cevap vermek üzere ağzımı açtım fakat tam yanımdaki yan-
gın merdiveninden gelen patırtılar yüzünden söze giremedim
Tereddüt içinde merdivenlere doğru baktım. Bir uyuşturucu satı-
cısı ya da bir katil miydi acaba? Paniklemiş olan deli beynim her
şeyin mümkün olabileceğine inanıyordu.

“Açsana, tatlım,” diye yönlendirdi beni Violet bir kenara otu-
rurken. “Kızlardan biridir.” Violet iki yıldır okulda ustalık sını-
fındaydı ve her şeyin nasıl işlediğini çoktan öğrenmişti. Pazartes-
günü kantinin bir köşesinde bir masada oturduğum için bana
gülmüştü, çünkü anlaşılan şan sınıfından biri olarak Şarkıcılar
Masası’ndan başka *hiçbir* yere oturmamam gerekiyordu.

Benden beklendiği üzere kapıyı açtım ve anında yüksek
perdeden çığlıkların ve gürültülü çizme seslerinin saldırısına
uğradım.

“BEBEK!”

“VIOLET!”

“AAAYYYY!”

“AH, TANRIM. SENİ ÇOK ÖZLEDİM!”

Kucaklaşmalar, Violet’in ortasında olduğu bir grup kadının
ciyaklamaları ve tiz çığlıkları eşliğinde büyük bir itiş kakış içi-
nde gerçekleşiyordu. Bense şaşkın bir şekilde bir kenarda durmuş,
onları izliyordum.

İtişip kakışmalar devam ederek hoplayıp zıplamalara
dönüştü. O sırada Helen ana kapıdan içeri girdi. “Selam, bayan-
lar,” dedi sakın bir sesle.

Onları böyle durdurmak benim aklıma gelmezdi. Beta-blo-
kerlerini çoktan almıştı belli ki.

İtişip kakışmalar yavaştan sakinleşmeye başlamıştı. “Mer-
haba!” dedi kızlardan biri sıcak bir tavırla, üzerindeki tozu
silkeleyerek elini sıkmak üzere Helen’a doğru yürüdü.

“Ben Ismene... Sen Sally Howlett mısın?”

"Selam," dedi Helen, Ismene'nin elini sıkarken. "Hayır, ben Helen Quinn. Sally Howlett o." Beni gösterdi.

Ismene hızla bana doğru döndü. "Ooo," dedi, gözleri heyecanla büyüyerek. "Sally! Seninle tanışmak çok heyecan verici!"

Şaşırmıştım. Anlaşılan Helen da şaşırmıştı ama beta-bloker almış sakın suratından gücenmişlikten çok keyif okunuyordu.

"Teşekkürler, Ismene. İı, seninle tanışmak da öyle," demeye çalıştım. Neler döndüğünden pek emin değildim.

Ismene söylediklerimi gülerek geçiştirdi. "Saçmalama. Asıl olay sensin," dedi çok gizli bir şey söylüyormuş gibi. "Havadis sensin yani. Kesinlikle MUHTEŞEMSİN ve hayatında hiç ders almamış olman... Doğru mu bu?"

Helen kıs kıs gülüyordu. Helen'ı bayağı sevmeye başlamıştım.

"Ah, o mu. Evet, öyle," dedim. "Korkarım, tek bir ders bile almadım." Helen, pazartesi günü insanların bana ilk soracakları şeyin eğitimim olacağı konusunda beni uyarmıştı. *Nerede eğitim aldın, kiminle çalıştın, hangi tarafın öne çıkıyor?*

Ne var ki, cevabım nedense Ismene'nin hoşuna gitmişti. Gürültülü sesler çıkaran kızların da. "AMAN TANRIM!" dedi içlerinden biri heyecan içinde. "Sen ALFIE gibisin!" Birkaç yıl araba tamirciliği yapmış, inanılmaz bir sesi olan ve herhangi bir eğitim almadan bu okulda okuyup dünya çapında ünlenen tenorun hikâyesini anlattılar. Şimdi dünyanın her yerine birinci sınıf uçuyor ve olağanüstü yüksek fiyatlı konserlerde söylüyordu, kadınlar ona koltuklardan demet demet gül atıyorlardı.

Alfie'nin hikâyesini hiç de rahatlatıcı bulmamıştım.

"Alfie ve ben aynı *değiliz*," diye görüş bildirdim oldukça ikna edici bir tonda. Kendimi 'okuldaki sahtekâr' olarak tanımlamak utanç vericiydi ama kimseyi kandırmamak gerektiğini biliyor-

dum. "Onun mükemmel bir sesi olabilir ama benim yok. Samimi söylüyorum. Benim orta karar, ham ve eğitilmemiş bir sesim var."

"Hiçbir eğitimin olmadan seni kabul etmiş olmaları ne kadar da *muhteşem*," dedi Violet. Grubun geri kalanından hafifçe uzakta duruyordu ve suratında hiç de hoşuma gitmeyen bir gülümseme vardı. "Böyle büyük bir kumar oynadıkları için aferin onlara!" Bunu aşırı bir coşku içinde söylemişti ama ben samimiyetsizliğin farkındaydım. Benim şişko popolu bir sahtekâr olduğumu biliyordu. Oraya ait olmadığımı biliyordu.

Ama başarılıydı. Ah, hem de çok başarılıydı. Beni dışlamaya çalışmayacak kadar akıllıydı: Onun yerine beni *küçümsemeyi* tercih edecekti.

"Seni sevmiş olmalılar, Sally!" diyerek araya girdi kızlardan biri. "Seninle ilgili oybirliğiyle karar verdiklerini duydum! Ne harika!"

Violet'ten ayrı tutulduklarında bu kızların aslında fena olmadıklarını fark ettim. Onun aksine, benimle tanıştıkları için gerçek anlamda heyecanlı görünüyorlardı, hep bir ağızdan, heyecan içinde benim giriş sınavlarındaki hikâyemi anlatmaya koyuldular.

"Ustalık sınıfı için şubatta sınava gelmiş..."

"...ikinci aryasının tam ortasında onu durdurmuşlar..."

"...inanamamışlar! Hugo'nun nutku tutulmuş! Hugo'yu nutku tutulmuş düşünabiliyor musun? Süper değil mi?"

"...ona hemen gitmesini ve opera okulu sınavlarına gelmesini söylemişler..."

"...onu ayakta alkışlamışlar..."

"...okula girmesi için ona yalvarmışlar! Hem de OPERA OKULU için! Nicole bile okul programına alınmamıştı! Rekabetin her zamankinden daha sert olduğunu söylediler..."

"...buna rağmen o başarmış..."

“...harika değil mi?”

“...ve işte buradasın!”

Gözleri parlayarak ve inkâr etmemi bekleyerek bana baktılar. Bunu yapamadım. Çünkü hepsi doğruydı. New York’tan döndükten sonra haftalar süren iç çatışmaların –zaman zaman büyük çapta bir mücadele haline geldikleri olmuştı– ardından Royal Müzik Okulu’ndaki programa başvurmaktan başka seçeneğim olmadığını fark etmiştim. Bunu yapacağıma dair Fiona’ya ciddi bir söz vermiştim ve bedenimdeki her bir hücreyi –hayır, hatta her bir *atomu*– korkuyla dolduruyor olsa da başka bir seçeneğim olmadığını biliyordum.

Hemen arkasından okulda işe başlayan Brian, sevinçten deliye dönmüştü. “Seni havada kapacaklar,” demiş ve sınavlar için sınırsız koçluk önermişti. Bu teklifi geri çevirdim. Tam anlamıyla boşa zaman harcamak olurdu: Ders sırasında şarkı söyleme fikri şöyle dursun, nefes bile alamıyordum. Tek umudum, en sevdiğim giysi dolabı aryaralarımın o an ortaya çıkıvermeleri idi, bir de kalp krizi geçirip ölmemeyi diliyordum.

Program çeşitliliği kafamı karıştırmıştı ama Brian, sınava usalık sınıfı için girmemin en iyisi olacağım söylemişti: Orada işin temellerini öğrenirdim ve benim için opera okulundaki profesyonel programdan daha kolay ve rahat olurdu.

Fakat her şey ters gitmişti. Sınavda beni üç ses eğitmeni –aslına bakılırsa bayağı tath insanlardı– dinlemişti, şarkıyı yarıda kesip sesimin “olağanüstü” olduğunu ve bir ay sonra opera okulu programı için tekrar gelmemi söylemişlerdi. “Ama ben... hazır *değilim*,” diye mırıldanmışım Brian’ın dediklerini hatırlayarak.

“Hazırsın,” dedi opera okulunun müdürü Hugo. “Bakın buraya yazıyorum. Sizi bilmem, bayanlar ama bence bu özel bir an.”

“Bayanlar” da aynı fikirdeydiler. Bunları duyan Fiona da “SÜPER!” diye haykırdı kötü bir Amerikan aksanıyla ve heyecan içinde. “HATTA SÜPER ÖTESİ, Sally! Gitmelisin!”

Dört hafta sonra tekrar gittiğimde Brian da dahil olmak üzere bir heyet tarafından sınava tabi tutulmuştum.

Tarif edilemeyecek kadar acı vericiydi. Suratım öylesine şiddetle titriyordu ki, sarsılmaları durdurmak için bana özel egzersizler vermek zorunda kaldılar. Söylerken bayılmanın eşiğinde döndüğüm üç aryanın ardından uzun süre alkışlanmışım; bana muhteşem olduğumu da söylediler.

Yanılıyorlardı. Hepsi yanılıyordu. Demek ki bir başka Alfie hikâyesinin özlemiyle tutuşuyorlar, diye düşündüm. Benden iyi bir tanıtım işi çıkardı. Ne de olsa ağır bir Midlands aksanım ve yıllarca sürecektir okul konserleri, hafta sonu seminerleri ve küçük opera festivalleri eksikim vardı. Hiç yabancı dil eğitimi almamıştım ve söylediğim sözlerin anlamı konusunda en ufak bir fikrim yoktu. O aptal İtalyan müzik terimlerini de bilmiyordum. Gerçek bir mizah konusuydum.

“Tanınmamış ama faydalı olabilecek ezikler” adı altında bir kayıt kontenjanı varsa bunun için mükemmel olmalıydım. Muhtemelen bu, tüm masrafları karşılayan ve geçim giderlerini de kapsayan iki okkallı bursumu da açıklıyordu.

“Elbette iki bursun olacaktı, seni harika kız,” demişti Fiona’yla konuştuğumda. “Sally, bu senin kaderin!”

Aynı fikirde değildim.

“Dürüst olmak gerekirse, ben harika bir şarkıcı falan değilim. Bence hepsi delirmiş,” dedim giyinme odasındaki kızlara. Bana gülüp bu kadar alçakgönüllü ve umursamaz olmamamı söyleyerek makyaj masalarına oturdular.

Helen, Violet ve ben hâlâ ayakta duruyorduk. “Seni takdir ediyorum, Sally,” dedi Helen kısa ve öz olarak. “Cesaretin varmış. Bana tecrüben olmadığını söylemiştin ama ben... yani, hiç olmadığını anlamamışım.”

Violet neşeli bir şekilde gülümsüyordu. "Seni küçük cesur sosis," dedi.

Sosis mi?

"Yani ben senin yerinde olsam korkudan ölürdüm! Çok az zamanda çok şey öğrenmen lazım..." Benim cesaretime yapmacık bir saygı göstergesi olarak titrer gibi yaptı. "Bu arada, Sally, televizyon seçmelerine girecek misin?" diye sordu.

Okul panosunda kadın sopraneların alınacağıyla ilgili bir duyuru asılıydı. Bir TV reklamı için *Prince Igor*'dan ünlü bir parçanın solo kaydına ihtiyaçları vardı – ve iddialara göre bu, "mükemmel bir fırsattı".

"Hayır!" Güldüm. Violet Elphinstone'un yakınlarında olduğum sürece gülmeye kararlıydım. Bu, benim zırhım olacaktı. "Hayır, benim yarı zamanlı bir işim var. Fazladan biraz harçlık için bu işle meşgul olacağım."

Violet meraklı bir şekilde tek kaşını kaldırdı. "Ben kostüm departmanı müdürüyüm," dedim gururlu bir edayla. Bu sözleri söylemek bile bana kendimi daha güvende hissettiriyordu. "Eh, şimdilik kostüm asistanlığı yapacağım, çünkü sadece boş birkaç saatim var... Ama evet, Royal Operası'nda çalışıyorum. Birkaç yıldır oradayım."

"Oooo, demek arka kapıdan girmeye çalışıyordun?" dedi komplocu bir tavırla. "Seni kurnaz!"

Kaskatı kesildim.

"Sanmıyorum," dedi Helen sakın bir sesle. "Hikâyesini duymadınız mı? Buraya sürüye sürüye getirilmiş." Konunun kapandığını ima etmek ister gibi kesin bir edayla başım salladı, sonra da sandalyesini çekip memnun bir ifadeyle masaya vurdu. "Eve-eett," diye mırıldandı kendi kendine Violet'e ilgisiz kalarak. "Buradayım! Sonunda!"

Helen'ı kesinlikle seviyordum. Sağlam ve iyi bir kızdı ve üzerinde Violet'inkinin aksine iki bin pound değerinde gibi görünmeyen eskitilmiş bir deri ceket vardı.

Dışlanmaktan hoşlanmayan Violet, tiz bir ses çıkararak güldü. "Eh, kostüm işini bayağı seviyor olmalısın. Burada abartısız *herkes* eğitimini şarkı söylenen işlerle destekliyor. Fakat farklı bir şey yapmak istediğin için *aferin* sana."

Ona bezgin bir şekilde baktım. Ciddi mi?

"Bilirsin, konserler, suareler, festivaller, kayıtlar... sanırım daha az yetenekli olanlardan bazıları da şan dersi veriyor," diye ekledi kendini onlardan ayırmak ister gibi hafif bir sesle.

Ben sudan çıkmış bir balık değil, Mars'ta yaşamaya çalışan bir balıktım, durum bayağı ümitsizdi.

Derin bir nefes alıp kendi makyaj masama oturarak ne yapacağımı hatırlamaya çalıştım. Ah, oyalanmak... evet, yapmaya çalıştığım buydu. İlk şan dersim birkaç saat içinde başlayacaktı -hepimizin seyretmesi gereken ustalık sınıfı dersinden hemen sonra- ve buraya, Helen'dan biraz beta-bloker alabilmek umuduyla gelmişim.

"Şans eseri yanında birkaç hap olabilir mi?" diye fısıldadım dolabını partisonlar ve opera metinleriyle doldurmaya uğraşan Helen'a.

"Mümkün değil," dedi canlı bir sesle. "Belli ki sen bir opera efsanesisin. Daha önemsiz bir ölümlü olarak benim onlara ihtiyacım var, Sally. Beni sadece birkaç gün daha idare edecek kadar var. Onlara dokunamazsın o yüzden."

"Aahhh," dedim üzgün bir şekilde. Çılgın beynimi dinlemek zorunda kalmamak için, ümitsizlik içinde, Ismene ve diğerlerinin sohbetine dahil olmaya çalıştım. Dedikodu yapıyorlardı ve belli ki konu, bir tuvalet sapığıyla alakalıydı.

“Ah, anlatsana,” dedim çekingen bir tavırla. “İyi bir tuvalet skandalını hiçbir şeye değişmem.” Ismene keyifle ortalarda dolaşan esrarengiz bir tuvalet sapığı olduğunu açıkladı. “Bizim kendi banyomuz var,” dedi bir başka kapıyı işaret eden bir hareket yaparak. “Bize özel, sadece bu giyinme odasmdakiler için. Ve birisi her sabah oraya koca kütükler bırakmayı ihmal etmiyor. Sifonu dahi çekmiyor! İĞRENÇ!” Kızlar kıkırdayıp öfkeyle sövdüler.

Sonra Violet söze girdi –ve sanırım bu sözleri hayatım boyunca hatırlayacaktım– “Ah, bak şu işe, sanırım ben kim olduğunu biliyorum...” Cilveli bir edayla hafifçe güldü ve bana baktı. Bekledim ve bunun beni arkadaş çevresine çekme teşebbüsü olduğunu umarak heyecanlandım.

Ve sonra başka bir şey söylemedi ama bana bakıp gülümsemeye devam etti. O zaman beni esrarengiz tuvalet manyağı olmakla suçladığını fark ettim. Pazartesi günü o benim yan tuvaletimdeyken işimi gürültülü bir şekilde yaptığım için.

Kıkırdamaya başladı. “Bizimle paylaşmak istediğin bir şey var mı tatlım?”

Beşinci Sahne

Hemen arkasından, ustalık dersini izlemek için sırayla Britten Salonu'na girerken hâlâ utanç içinde yanıp tutuşuyordum. Elbette esrarengiz tuvalet sapığı ben değildim, fakat bunu ne kadar hararetle inkâr edersem bir o kadar kızarıyordum ve Violet de bir o kadar hararetle gülüyordu. Gerçekten de bana göstermeliği bir şekilde sarılıp sırrımın kızlar arasında güvende olduğunu söyledi.

Şimdiden yenik durumdaydım ve daha öğlen saati bile olmamıştı.

Hugo Dalton sahneye çıkıp bize coşkulu bir hoş geldin dedi, "Daha fazla patırtı olmadan," diye ekledi, "sizleri gerçekten özeli biriyle tanıştırmama izin verin. Eminim çoğunuz, okulumuzda 1997 yılında mezun olan ve son on yılın en heyecan verici tenorlarından Julian Jefferson'ı tanıyorsunuz. Bu sömestr şan hocası olarak aramıza katıldığı için çok heyecanlıyız ve dönemin ilk ustalık dersini yapacağı için de çok mutluyuz. Çünkü bu adam gerçek bir usta. Bayanlar ve baylar, Julian Jefferson!"

Dünyaca ünlü bir tenoru buraya getirtmenin ne anlamı var ki? diye düşündüm ilgisiz bir şekilde alkışlarken. Onu hiç izlememi olsam da Julian Jefferson'ı elbette az çok tanıyordum. *Lanet olası uluslararası bir başarıyı izlemek istemiyorum. Ben, şarkı söylemekten en az benim kadar korkan birini izlemek istiyorum.*

Kendimi dinleyerek öğrenmeye adanmış şekilde iç geçirerek Julian Jefferson'ın sahneye çıkışını izledim. Başka ne yapacaktım ki? Bir defter ve kalem çıkarıp o sahnede yerini alırken ona iyice bir baktım.

Yavaş yavaş gelen kişiye odaklandım. Odanın sesi kulaklarımda yumuşak bir çınlamaya dönene kadar yoğunlaştım.

Bu, Julian'dı. *Benim* Julian. Üzerinde pazar gecesi aniden evime geldiği zaman giydiği son derece şık kıyafetin aynısı vardı, aynı parlak ve tuhaf, uzun saçları gördüm.

Sahnede durmuş gülümsüyor ve yüksek tondaki alkış ve çiğliklere başını sallayarak eşlik ediyordu ve zaman bir kere daha durdu.

Şok ve kafa karışıklığı beynimi bir çorba haline getirmişti. Onun adı Julian Jefferson değildi ki. Onun adı Julian Bell'di! Ayrıca o bir şarkıcı *değildi*! New York'ta yaşıyordu ve son moda, budala bir dergi olan *Brooklyn Beaver*'da çalışıyordu!

Ve benim eski erkek arkadaşım. Ona, birlikteyken soluğum kesilecek kadar çok âşık olmuştum.

Düşüncelerim biçimsiz sesleri olan ağır dalgalar gibi yavaş yavaş geri geldi. Dünyaca ünlü tenor demekle ne demek istiyorlardı? Parmağımdaki yüzüğü çıkarmaya çalıştım ama sıkışmıştı. Her şey sıkışmıştı.

Alkışlar devam ediyordu.

Bir cümledeki kelimeleri bir araya getirmeye çalışan bir sarhoş gibi New York'tan bazı ipuçları bulmaya çalıştım.

Önce aklıma bir şey gelmedi. İlişkimiz, bir yıl önce ben ülkeden kaçıp gittiğimde bitmişti ve arkasından yaşadığım acı öylesine büyüktü ki New York'ta yaşadığım zamanların hafıza dağarcığı virüslü bilgisayar dosyaları gibi silinip gitmişti.

Fakat sonra birkaç lekeli manzara, duman kümeleri gibi yukarı doğru kıvrıldı: Delta uçuşunda birinci sınıfın barında, Raúl'un opera söyleyen fakat "yeteneklerini boşa harcayan" arkadaşından bahsettiği an.

Ve sonra Julian ve ben bir yaz akşamı onun yatağında üst üste yatarken. Komşunun şarkı söyleyen sesinin ılık bir esintiyle havada dalgalanışı ve Julian'ın konuşması – şarkı söylemenin en sevdiği hobilerden biri olduğuyla ilgili bir şeyler mi demişti?

Olamaz, diye düşündüm kızgın bir şekilde. Bunların hiçbir-i yeterli değil! Bu gerçek değil! O bir opera sanatçısı değil! DEĞİL! Benim âşık olduğum Julian, dünyanın en pasaklı, en uykucu, en unutkan, sarsak, paytak adamıydı. Üzeri köpek kollarıyla kaplı kazaklar giyer, yazı işleriyle ilgili teslim tarihlerini sürekli kaçı-rır ve beş dakikada bir cep telefonunu kaybederdi. Saçı ve sakalı sürekli uzun olurdu, çünkü onları kestirmeyi unutturdu; dahası *kabarık* saçları vardı, çünkü saç kremi kullanmak hiç aklıma gel-mezdi ve onun da, benim gibi, sık kıyafetleri yoktu. O sempatik bir yaramazdı! Bir yün yumağıydı! Yakışıklı kocaman bir ayıydı!

Ama bu adam değildi. Asla değildi.

Fakat *Gıcır Gıcır ve Şık Giyimli Julian* devam eden alkışlara doğru gülümseyerek eğilirken, aklıma gelen bir başka hatırayla mideme bir yumruk yemiş gibi oldum. Tanıştığımız akşam, ken-diliğinden gelişen olaylar, spontane bir şarkı ve Julian'ın güzel sesi.

Ah, Tanrım, ah, Tanrım! Nefes alma ihtiyacıyla yutkundum: Julian Bell, hiç de Julian Bell değildi. Julian Jefferson adında meş-hur bir tenordu ve ben bununla ilgili en ufak bir fikre dahi sahip değildim.

Nasıl? Onu nasıl olmuştu da tanıyamamıştım. Çılgın bir halde bir açıklama arıyordum. Elbette Julian Jefferson'ın varlığından haberdardım; herkes haberdardı. Fakat onun canlı bir perfor-mansını izlemiş miydim? Aşlına bakılırsa, hayır. Onu televizyon-da görmüş müydüm? Olabilir. Hatırlayamıyordum. Fakat görmüş olsam dahi, muhtemelen peruk ve sakal takıyordu ve Tanrı bilir daha neler. Ayrıca ADI DA JULIAN JEFFERSON'dı.

Bayılacağımdan korkarak koltuğumun iki yanındaki kolçaklara yapıştım. Afallamış bir şekilde bana bakan ve bir şeyler fısıldayan iki surat bana doğru döndü.

Bunlar iki yeni arkadaşım Helen ve Jan'dı. Onları duyamıyordum. Julian, alkışa bir son vermek için elini kaldırdığında kendimi boş boş sahneye bakarken buldum. Gergindi. Ve bunu görmek –onca zamandan sonra hiç çaba göstermeye gerek kalmadan onu anlamak– korkutucuydu. Bu salondaki kimse bunu fark edemedi: az da olsa samimi olmayan bir tebessüm, ceplere sokulmuş eller, gözdeki hafif seğirme. Fakat ben bir zamanlar Julian Bell'i o kadar çok sevmiştim ki fiziksel repertuvarındaki her bir hareketi biliyordum.

Ancak şimdi ondan bütünüyle nefret ediyordum, ona baktığımda dahi öfkeden boğazım düğümleniyordu. O beni perişan etmişti. Ailemi mahvetmişti. Hayatımda tomurcuklanan her bir renk zerresini karartmıştı.

"İYİ MİSİN?" diye fısıldadı Jan. Sıkıca elimi tutmuş, gözlerini ay ışığı ve uluyan kurtların da olduğu bir film karesindeki kadar korkutucu şekilde bana dikmişti. "TIBBİ YARDIMA İHTİYACIN VAR MI?" Yüzü her zamanki gibi hiddetli görünüyordu.

Yüz hatları yavaşça netleşti. Neden bilmiyorum ama gülümseyip başımı iki yana sallayarak yediğim peynirli sandviçin midemi bulandırdığıyla ilgili bir şeyler geveledim. Başka ne yapabildim ki? Ardından alarma geçmiş bir halde bana bakan Helen'a döndüm ve korkutucu bir şekilde sırtarak, "Sahnedeki adamı görüyor musun? Julian'ı? Ben onunla çıkmıştım. Şimdi birkaç beta-bloker alabilir miyim, lütfen?" dedim.

Helen yutkundu. "HADİ BE! Sen ciddi misin?! *Julian JEFFERSON*'la mı çıktın?"

"Ciddiyim." Kendimi berbat hissettiğim halde gülümsedim. "Biraz hap alabiliyor muyum?"

Helen reddetti ama bana biraz sakız ikram etti. "Kusura bak ma ama sana inanmıyorum, Sally. *Bütün* dünya Julian Jefferson'ı yatmak istiyor. Sen delirmişsin."

Sonra Julian söze girip salona teşekkür ettikten sonra belli ki gerek olmamasına rağmen kendisini tanıttı. "...ve bazılarını bildiği gibi şarkı söylemeye uzun bir ara vermek zorunda kalmıştım. O nedenle burada eğitmen olarak göreve başlamak bana büyük bir keyif veriyor, özellikle de..." Sesi beni lime lime ederek parçalara ayırdı. Birkaç cümleden sonra odaklanamadım.

"NELER OLUYOR?" diye fısıldadı Jan Borsos. "ŞU ANDA ÖLÜYOR MUSUN?"

"Şarkıcım şimdi opera okulunun yıldızı." Julian coşkuluydu "Ve onunla çalışacağım için sevinçliyim. Bayanlar baylar, Violet Elphinstone."

Elbette onu yanağından öptü, sonra da piyanonun yanını götürdü, Violet bizlere o gün için seçtiği şarkıyı anons ederker cesaretlendirici bir edayla gülümsüyordu.

Julian'ın piyano çalabildiğini bilmiyordum.

Violet, gereksiz ve bilinçli bir hareketle omuzlarını gevşetti Julian'a bakarak gülümsedi. Fakat Julian'ın gözleri salonu tarıyordu. Bakışları benimkileri bulup kilitlendi ve zaman durdu.

Feci olduğu kadar ufak bir duraksamanın ardından Julian gülümseyip özür dilemek ve, "Sana söylemeye çalıştığım işte buydu..." demek istermiş gibi omuzlarını silkti - sadece benim anlayabileceğim bir hareketti. Gözüme gümüş oklar batıyordu sanki.

Sonra Helen fısıldadı, "Vay canına, söylediklerin doğrudu Az önce sana gülümsedi!"

Kendimi bıraktım ve oturduğum yerde kendimden geçtim

ÜÇÜNCÜ PERDE

Üçüncü Sahne

Haziran 2011, bir yıldan biraz öncesi, New York

New York başa inen bir darbe gibiydi.

Sirenler, kuru bir sıcak, ortaya çıkan şaşkınlık. Kırmızıyla yazılmış GEÇMEYİN tabelası, yeşil renkli Tren 6, sarı taksiler. Ayakların ve tekerleklerin büyüleyici bir karışımı; altta gümbürdeyen metro, üstte vızıldayan uçaklar. Kahverengi kâğıt torbaları ve dumanı tüten kutularıyla kalabalıktan çıkıveren kurye görevlileri. Buhar çıkaran havalandırmalar, kornalar, yankılanan sirenler. Her bir köşede göze takılan nefes kesici yeni bir manzara; film setinden fırlamış bir başka sahne.

Hiç kimse hareketsiz oturarak vakit kaybetmiyordu. Erkekler seksi enerji içeceklerini yudumluyor ve caddeleri arşmlarken bir yandan da görüşmelerini yapıyorlardı; kadınlarsa bir taraftan fiçı gibi bardaklardan şekersiz kahvelerini içiyor, diğer yandan hararet içinde BlackBerry'lerine bir şeyler yazıyorlardı. Tüm şehir

güneş gözlüklü, mini etekli, eşofmanlıydı. Ya sıcaktan kaynıyordu ya da klimadan serindi. Ateşliydi, stresliydi, afiliydi.

Her gün otelden Times Meydanı'nın elektrikli parıltısını çıkıyor, ilk kez görüyormuş gibi hayretle etrafıma bakakalıyordum. Bataklik bir araziden böyle bir şehir nasıl çıkabilmişti? Her gün böyle acayip bir insan mozaığı görmek nasıl mümkün oluyordu? Ve nasıl oluyordu da onca insan bana iyi günler diliyor ve bunu gerçekten *kastederek* söyleyebiliyorlardı?

Nazik oldukları için onlara teşekkür ettiğimde, "Rica ederim ne demek!" diyerek adeta şakıyorlardı. Şüphe içindeki bakışları dahi onları gülümsemekten alıkoymuyordu.

"Gerçekten umursuyorlar," dedim Bea'ya. "İyi bir gün geçiyor muyum, bunu gerçekten önemsiyorlar!"

"Elbette umursamıyorlar." Güldü. "Onlar da siz İngilizleri kızgın ve rahatsız bir ifade takınmaları gibi kolaylıkla gülümsüyor yip cana yakın davranabiliyorlar. Ama bunu tam olarak *kastederek* yapmıyorlar."

"Elbette *kastederek* yapıyorlar," diye araya girdi Barry. "DÜNYANIN EN TATLI İNSANLARI. ŞAPKAMIN ÜZERİN YEMİN EDERİM."

Şapka takmamıştı ama çok iddialı görünüyordu, o nedenle kimse onu sorgulamadı.

Metropolitan Opera Binası'nı ve şimdi iki hafta boyunca Royal Balesi'ne ev sahipliği yapan Lincoln Center'ı gördüğümde New York'a duyduğum hayranlık solda sıfır kaldı, resmen nul kum tutulmuştu. Kostüm departmanı, anne ve babamın sosyal konutlardaki dairesinden çok daha büyük ve on kat daha davetkârdı. Oraya girer girmez kendimi rahat hissettim.

Kostüm personeli biraz deli ama samimi insanlardan oluşuyordu ve önceki prodüksiyondan kalma arsız mı arsız iki minik fareleri vardı. Bana ve Royal Operası'nın kostüm sorumlusu olan

diğer kızlara eski dostları gibi davranıyorlardı; bizi Chelsea'deki barlara, Greenwich'teki piyano barlarına, East Village'teki gizli saklı restoranlara götürüyorlardı. Bea da MET'in peruk sorumluları tarafından aynı sıcaklıkla karşılanmıştı; ayrıca dansçılara da halı kaplı ve şezlonglu giyinme odaları verilmişti. *Herkes* hayatından memnundu. Özellikle de *Bahar Ayini*'ni ayakta alkışlayan seyirciler.

O ilk iki hafta çok hoşuma gitti. Sanki hayatım yeniden başlıyor gibiydi. Yirmi sekiz yaşında, olayların pek de önemi yokmuş gibi hareket edildiği, gürültülü, sarhoş edici, güzel bir dünyaya yeniden doğmuştum. Bir sabah kendimi "yaya kaldırımında" büyük boy bir koyun gibi sekerken buldum. Bu, pek tipik bir Sally Howlett davranışı olmasa da umurumda bile değildi.

Fiona'nın biriyle görüştüğünü fark etmiştim. Çok mutlu olduğunu iddia ediyordu ama bütün bu olanlar beni geriyordu.

"Ah, uçaktaki adam," dedi fazla düşünmeden. New York'a geleli bir hafta olmuştu ve Barry, Fiona ve ben SoHo'daki Café Select'te yemeğimizi henüz bitirmiştik. Favorisi olan patatesli börekten yemiş olan Fi, gayet rahat bir tavırla kalkması gerektiğini, bir adamla buluşacağını söyledi.

"Raúl, hatırladın mı? Uçaktaki barda tanışmıştık hani? Telefon numaralarımızı almıştık. Aslında bayağı ilginç biri. *Brooklyn*'de yaşıyor." Hiçbirimiz daha önce *Brooklyn*'de bulunmamıza rağmen hayranlık belirtmemizi bekledi.

"Kes şunu, budala!" diye lafa girdi Barry sakın bir şekilde. "Fiona, ben Barry Adası'ndan geliyorum ve Sally de Stourbridge'li. *Brooklyn*'le ilgili herhangi bir şey bilmemiz mümkün mü bizim? Dediğimi anlıyor musun, bebeğim?"

Barry, Fiona'yı içinde yüzdüğü hayal dünyasından çıkarıp şimdiki zamana geri döndürmek konusunda daima başarılı olmuştu.

"Ah, asıl sen kes şunu!" diye karşılık verdi sevgi dolu bir tavırla. "Peki o halde, Brooklyn," deyip Manhattan'ından (birer tane ismarlamadan edememiştik) bir yudum alarak biraz düşündü. "Eh, orası... orası çok hoş, ilginç ve değişik bir yer."

Barry bir kahkaha attı. Her ikimiz de bu sözlerin Fiona'ya ait olmadıklarını biliyorduk. "Bir sürü... 11, *vintage* mağazası var ve kültürel olaylar oluyor," diye devam etti. Barry artık hiç saklamadan gülüyordu. "Raúl, on beş yıl önce bir arkadaşıyla ortak, harabe bir depo almış; o üst katmda oturuyor ve geri kalanını bir servet karşılığında kiraya veriyor. Sanırım, kiracılarından bazıları da sanatçı. Ah, kapasana şu çeneni, Barry!" Mahcup bir şekilde saçıyla oynadı.

"Kusura bakma, tatlım," dedi Barry, demek istediğinin tam olarak bu olmadığı belliydi. Fiona, hiç tereddüt etmeden onu affettiğini gösterir şekilde Barry'nin eline hafifçe vurdu. Benim gibi o da, Barry'nin istediği yorumu yapmasma izin verirdi. "Uçakta ekonomi sınıfında kaldığın ve benim gibi barda fit yakışıklılar bulamadığın için kıskanıyorsun."

Barry, uçağın barında dangalağın tekine yumulmanın kıskanılacak bir şey olduğunu düşünüyorsa Fiona'nın zor günler geçirdiğine dair bir şeyler söylüyordu ki, ben araya girdim. Fiona'nın daha fazla üstüne gitmese iyi olurdu. "Eh, sen mutluyusan mesele yok," diye kestirip attım.

Fiona minnettar görünüyordu. "Teşekkürler Sally."

Sonra yüzünde yaramaz bir ifade belirdi. "İl," diyerek başladı. "Sally, seninle bir şey konuşmam gerekiyor. Ben..."

İrkildim. *Tanrım, lütfen bir sorun çıkmazın.* Keyfim fazlasıyla yerindeydi...

"Aslında, Barry, bize biraz müsaade edebilir misin?" diye sordu uzun bir süre duraksadıktan sonra.

Barry yüksek sesle gülüp, "Hoppala!" ve "Süpermiş," gibi şeyler söyledikten sonra her ikimizi de yanağımızdan öpüp yatağa gitme vaktinin geldiğini söyledi. "Yarın görüşürüz, İngiltere'nin tuhaf bir yerinden gelme, tuhaf insanlardan oluşan tuhaf aile."

"İyi geceler, embesil Galler ülkesi insanı," diye cevap verdim.

Fiona belli belirsiz gülümsedikten sonra toparlandı. "Üzgün olduğumu söylemek için birkaç haftadır bekliyordum," diyerek söze başladı. "Şey için... yani... tam bir kâbus olduğum için. Bu yıl her zamankinden de beter olduğumu biliyorum. Kusura bakma, Sally, gerçekten öyleyim, farkındayım."

Konuşamayacak kadar şaşırmıştım, bu nedenle Manhattan'ımı bitirip garsona bir tane daha getirmesini işaret ettim. Fiona genellikle patavatsızlıkları için çabucak özür dileyerek konuyu geçiştirirdi, birlikte yaşanması ne kadar zor biri olduğunu hayatında ilk kez kabulleniyordu.

Bu, açık konuşup davranış şeklinin beni ne denli yorduğunu, onun sorumluluğunu sürekli omuzlarımda hissetmekten ne kadar usandığımı ona söylemek için iyi bir fırsat olabilirdi. Haklıydı; son zamanlarda her zamankinden de zordu. İçki meselesi daha da kötüleşiyordu, ayrıca onu o kahrolası kokaini kullanırken yakalamak benim için korkunç bir şok olmuştu.

Fakat her şeyin farkındaydı. "Biliyorum," dedi usulca ben daha tek kelime etmeye fırsat bulamadan. "Gerçekten biliyorum. Sana yaptıklarımı görüyorum ve bunun için kendimden tiksiniyorum. Sadece biraz deliyim, biliyorsun. Ha ha. Biliyorsun tabii... Terk edilmişliğin sonuçları. Hüzünlü yetim hikâyesi işte."

İkimiz birden yorgun bir şekilde gülümsedik; ben ağlamak üzereydim. Fiona için, kayıpları ve hayattaki yalnızlığı için kalbimin sızladığını hissediyordum, yine de onun bakıcısı olarak kapasitemin sonuna geldiğimi biliyordum. Daha fazla devam edemeyecektim. Kendime ve kendi hayatıma yoğunlaşmam gere-

kiyordu. New York beni enerjiyle ve sahip olduğumu bilmediği bir cesaretle doldurmuştu; bu küçük kıvılcımı daha da parlatmak istiyordum. Onu besleyip büyötmek istiyordum. Fiona'nın ödenmemiş faturaları ve nevrofik sinir patlamalarının peşinde koşmayı değil.

"Artık senin annen olmak istediğimden emin değilim," dediğimi duydum. Sesim gergindi ama konuşmaya devam ettim. "Senin için o kadar çok endişeleniyorum ki bazen kendimi hası hissediyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. Üzgün görünüyordu ama ben pe etmedim. Kendime karşı yapmam gereken ve uzun zamandır ilt mal ettiğim bir görevim vardı.

"Ben sadece senin arkadaşın olmak istiyorum. Kuzenin o mak istiyorum," dedim ona. Bunları sindirmeye gayret edere başını doğrular gibi salladı. "Tanrım," diye mırıldandı. "Gerçek ten korkuncum."

Bir sessizlik daha oldu.

"Bütün bunların kendimden nefret etmemle ilgili olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Acıyla irkildim. Bunları duymak istemiyordum, duymayı dayanamazdım.

"Benim gibi," diye devam etti, "zor, kibirli insanlar daim kendilerinden nefret ederler. İçten içe."

"Kendinden nefret etmemelisin," diye mırıldandım. O kadar kaybolmuş ve ufak görünüyordu ki. "Nefret edilecek bir yanın yok. Kendine bir baksana, Çilli. Güzelsin. Komiksin. Akıllısın. Ve büyüleyici derecede mükemmel bir balerinsin. Mandy teyze seni sahnede görse ne kadar gurur duyardı kim bilir. O..." Kelimeler tükenmişti. Fiona'nın durumunun üzücölüğü ve adaletsizliği şimdi de yirmi bir yıl önce olduğu kadar tazeydi.

Mandy teyze, kızını Metropolitan Opera'sında dans ederken görse gerçekten de gururla dolardı. New York'a gelmeyi dahi red-

deden annemin tersine, sanatçıların geri çağrıldığı *bis* sırasında, oturduğu yerde sevinçten bir şarkı tuttururdu.

Fi'nin gözlerinde yaşlar birikmişti; başını salladı, belki de annesinin tezahürat yapıp çılgılık atan halini görmüştü. Onun ağladığını görmek beni de etkiledi; birkaç dakika yanaklarımızdan süzülen yaşlarla sessizce oturduk. Üzüntümüz farklı renklere boyanmış olsa da kaynağı aynıydı. Şimdi, her zamankinden de yakındık.

İçkilerimiz geldi.

Fi içkisini geriye doğru itti. "Alkolü sonsuza kadar bırakıyorum," dedi, yanaklarında dantel şeklinde maskara lekeleri bırakmış olan gözyaşlarını silerken. "Artık her şeyi kontrol altında tutacağım. Sana söylemek istediğim de buydu. Raúl'la tanıştıktan sonra içkiye, diyeteye ya da uyuşturucuya ihtiyacım olmadığını anladım. Bir yetişkin olmaya hazırım artık!"

Ve ben her zaman olduğu gibi ona inandım. Raúl her şeyi iyileştirmişti. Elbette öyleydi.

Dördüncü Sahne

New York, Boston, Philadelphia, Washington

Manhattan'da geçirdiğimiz iki hafta hayatımın en mutlu günleriydi. Kuzeye, Boston'a doğru hareket ettiğimizde günlüküme bir şeyler yazmaya çalıştım, fakat sadece kocaman ve yusu yuvarlak bir gülen surat çizebildim. Bunun budalaca olduğunu biliyordum ama hiç umurumda değildi.

Boston'dan sonra güneye, Philadelphia'ya ve son olarak da Washington'a gittik. Havaalanından şehre inişimizde yaptığımız taksi yolculuklarının hepsi, nerede olduğumuzdan bağımsız olarak birbirinin aynıydı. Otobanların tepesinde yükselen, altlarından gümbürdeyerek dev kamyonlar geçen kocaman yeşil levhalar, paralı geçitleri ve çevre yollarını haber veriyordu. Belirli bir nedeni olmasa da, bu ülkedeki yol tabelalarını bile seviyordum.

Kararan gökyüzüne hücum eden ve şehre yaklaştığımız belli eden o ışıklı tabelaları fotoğraflamaya bayılıyor ve bundan kendimi alamıyordum: Denny's, Wendy's, IHOP, Duane Reade...

Amerikan otellerini de oldukça rahatlatıcı buluyordum. Daima yardım etmek için bekleyen biri, daima yiyebileceğinden fazla yemek ve yıkanıp ütülenmiş havlular, karartma perdeleri ve içinde şarkı söylenebilecek büyük bir dolap oluyordu. Otel televizyonundaki bilgi içerikli reklamların gevezelikleriyle ve çlgın bir gösterinin ardından ne kadar gergin olursam olayım uyumamı kolaylaştıran klima uğultularıyla kendimi tuhaf şekilde sakinleşmiş hissediyordum. Otellerde geçirdiğim harikulade zamanlar heyecan ve yeniliklerle doluydu ama aynı anda sessiz ve sakinliğiyle de öne çıkıyordu. Amerika'ya has olup da hoşuma giden bir başka tezattı bu.

Fiona artık farklı bir insandı. Turun heyecanından mı yoksa Raúl'la olan ilişkisinin ilerleyişinden mi kaynaklandığını bilemiyordum ama şaşırarak sözüne sadık kaldığını görüyordum. Her gün kalkıp diğerleri gibi düzgün bir şekilde ısınıyor, provalara ve gösterilere zamanında gidiyor ve sıklıkla doğru düzgün besleniyordu. Gerçekten de içki içmeyi bırakmış gibi görünüyordu ve bu da onun adına kişisel bir mucizeydi. Boston'da, North End'deki ufak bir balık lokantasında Bea, Barry, Fiona ve ben çocukluk hayallerimizi paylaşıyorduk. Fiona, bir ara, "Ben Sally gibi olmak isterdim," deyiverdi, herkes hafiften duygulanmıştı; bunun üzerine Bea hemen bir kırmızı şarap daha ısmarlayıp çenemizi kapamamızı söyledi.

Elbette Fiona için endişelenmekten vazgeçmemiştim. Asla da vazgeçmeyecektim. Raúl'la telefonda konuşarak çok fazla zaman geçirmesinden rahatsız oluyordum, sabah erken saatlerdeki aşırı gevezeliği bile son derece alışılmışın dışındaydı. Ben onun akşamdan kalma ve suratsız olmasına alışkındım. Bir gece o ve Bea dans etmek üzere dışarı çıktılar ve sabah beşe kadar da dönmeler. Fiona, her ne kadar otele döndüğünde hâlâ enerjiyle dolup taşıyor olsa da nefesinden içki içmemiş olduğunu anlamıştım.

Bunu nasıl başardığıyla ilgili bir fikrim yoktu ama müdahale etmek niyetinde değildim.

Hâlâ zaman zaman savruk olabiliyor ve bir yerlere geç ki labiliyordu ve arada bir asabiliği de tutuyordu, fakat bir süre te başına ortadan kaybolup mutlu bir şekilde geri dönüyordu. Barry ve ben onun meditasyona başladığını düşünüyorduk.

Barry'nin Philadelphia'da, Richard adında, son derece tatlı ve komik bir inşaat mühendisiyle bir ilişkisi oldu. Ben bu işin ciddi bir bağa dönüşmesini arzu ediyordum, oysa Barry daha gerçekçi idi. "Tavuk'çuğum, ben buraya kendime koca bulmaya gelmedim," dedi sert bir sesle. "Buraya, dans mecrasını kullanarak kendimi ifade etmeye geldim. Richard ve ben harika zaman geçirdik ve şimdi bitti. Ne yalan söyleyeyim, erkek ırkının iyi bir örneğiydi, fakat biz farklı kıyılarda yaşıyoruz, Tavuk. Farklı kıyılar."

Benimse herhangi türden bir ilişkim yoktu.

Erkekleri ve ilişkileri çok karmaşık buluyordum. İçten içe, ciddi bir şeyler yaşarsam baş edebileceğimden daha büyük duygular hissedebileceğimden çekiniyor olabilirdim. O nedenle de gayet tipik bir şekilde, (a) eğlendiğim ve (b) bir alakamın olmayacağı erkeklerle zaman geçiriyordum. Elbette bir şeyler oluyordu, ne var ki Fiona'nın Raúl'la yaşadığını iddia ettiği türden değildi.

O türden bir baği ancak birlikteyken kendimi olağanüstü hissettiğim bir erkekle kurabilirdim ve birlikteyken kendimi olağanüstü hissedebileceğim erkekler de tamamen benim kulvarımın dışındaydı. Yeterince hoş olduğumu biliyordum ama özel biri değildim. Asla da olmayacaktım.

Böylece turnedeyken hiçbir şey olmadı. İşime, Doğu yakasını keşfetmeye ve Fiona'nın ıslah olmuş, alkolden bağımsız yeni halinin keyfini çıkarmaya yoğunlaştım. Brian'ın mektubunu ve şarkı söyleme meselesini aklımdan çıkarıp kendimi güvende ve mutlu hissetmeyi seçtim.

Oysa, birkaç ay sonra Julian hayatıma aniden girip aynı hızla çıktığında, İngiltere'ye boynumda asılı bir taş varmış gibi enkaz halinde dönecek, neşeli günlerdeki fotoğraflarımıza bakıp o dertsiz ve tasasız kıza ne olduğunu merak edecektim.

Bale turnesi ağustos ayında sona erdiğinde, New York'u her düşündüğümde içimi tuhaf bir hissin kapladığını fark ettim. Orada geçirdiğim iki haftayı hatırladıkça göğsümde bir sıkışma oluyordu sanki; dikkate almaya değer bir şeydi.

Bu his bir duyguya, duygu da bir düşünceye dönüştü: New York'ta bitmemiş bir şeyler var gibiydi.

Ne olabilirdi acaba? Belki de Noho Star'daki o muhteşem Fransız usulü yumurtah ekmeklerden daha fazla yemem gerekiyordu; belki de bu değildi. Net olan bir şey varsa, o da New York'un çekiminin gün geçtikçe artıyor oluşuydu. *Eve dönme. New York'ta mutluydun. Orada kal. Daha uzun kal. Bu önemli. Gerçekten önemli.*

Derken, Metropolitan Operası'nın kostüm müdürü durup dururken bana –yeni prodüksiyonları *Turandot* için– dört haftalığına hastalık iznine ayrılan bir çalışanlarının yerine geçmekle ilgilenip ilgilenmeyeceğimi sorduğu bir e-posta gönderdiğinde hemen kabul ettim. Hem de vizem olmadığı için bu işi ücretsiz stajyer olarak yapmam gerekmesine rağmen. Hem de nerede yaşayabileceğim hakkında bir fikrim olmamasına rağmen. Hem de telefonda haberi verdiğimde annemin sessiz kalmış olmasına rağmen.

Üç gün sonra, ağustos ortasında, Washington Dulles Uluslararası Havaalanı'nda Royal Bale grubuna veda ettim ve New York'a giden trene bindim.

İşe başlayacağım ilk sabah kahvaltı etmek üzere SoHo'ya gidip güneşin altında oturdum ve Thomson Caddesi'ndeki oyun alanında potaya atış yapan çocukları izledim. Doğru yerde olduğumdan adım kadar emindim. New York bir şekilde beni çağırırmıştı ve ben de onu dinlemiştim.

Beşinci Sahne

New York

Metropolitan Operası'ndaki işime çabucak adapte oldum. İkinci kez burada olmam, bu yerin gözümdeki muhteşemliği, hiç azaltmamıştı. Tek kelimeyle büyüleyiciydi. Binanın, görünmeyen makinelerin uğuldadığı ve birtakım insanların benim anlayamadığım teknik işler yaptıkları iç kısımlar dahil her yerini heyecan verici buluyordum. Görevli olmadığım zamanlarda yeraltındaki prova odalarından birinde takılıyor veya bir dekor değişimi sırasında oditoryumda vakit geçiriyordum. İki yüzden fazla insanın tepelerden sallanarak bir şeyler vidalamalarını, sökmelerini, kaldırıp indirmelerini, çekiç darbelerini, bağırış çağırışlarını; şaşırtıcı bir hızla birkaç saat içinde dekorlar yaratan bu insan fabrikasını izliyordum.

Turandot, destansı bir prodüksiyondur ve rolüm ufak olsa da ben de son sürat çalışıyordum. Yorgunluğumu bile hissetmiyordum. New York'un uyuşturucu etkisine kapılmıştım. Her sabah ayna karşısına geçip kendi kendime, "EVET!" diye haykırıyordum, üstelik dalga da geçmiyordum.

Bu şehre dönüşümün en güzel kısmı arkadaşlarımın da benimle gelmiş olmalarıydı. Üçü de New York macerasını uzatma fikrine öylesine imrenmişlerdi ki onlar da aynısını yapmanın bir yolunu bulmuşlardı. Fiona ve Barry'ye zaten provalarda bir süre ihtiyaç olmayacaktı ve Bea da bir ay daha izin almaya karar vermişti, çünkü o Bea'ydı ve kimse ona karışamazdı.

Fiona'nın sınırsız ısrarları üzerine Raúl'un Brooklyn'de, Williamsburg ve Greenpoint arasında bir yerde, McCarren Park'ın kuzey kenarındaki antrepodan bozma binasında bir daire kiraladık. "Havalı insanlar bu bölgede yaşıyor," dedi Fiona ciddi bir tavırla. Yüzümüzü buruşturduk. "Ve binanın sahibi de Raúl. Daireyi bize neredeyse bedavaya kiralıyor." Yüzümüzü buruşturmaktan vazgeçtik.

Barry ve ben ekonomik olduğu sürece yaşadığımız yerin neresi olacağını umursamıyorduk ve Manhattan'daki fiyatlar hiç de ekonomik değildi. Elbette Bea, Brooklyn'de yaşama fikrinden tiksinimişti fakat evi görmeye gittiğimizde, girişteki lobide eski bir sevgilisine rastlayınca hemen fikrini değiştirdi. Adam, son dönemde Chelsea'den buraya taşınmıştı. "Milyonları var." Dudak büktü. "Brooklyn onun için iyiye Beatriz Maria Stefanini için de iyidir."

Ev oldukça heyecan vericiydi. Fiona'nın deyimiyle "orta alan" onun için yeterince büyüktü ve Barry'ye kompleks bale hareketlerini yapabileceği ve bana da at nalı şeklindeki koca kanepede güzel bir bardak çayın keyfini çıkarabileceğim kadar yer kalıyordu. Ayrıca, Bea'ya üst kattaki eski sevgiliyle şarap içebileceği ve Raúl'a da hoplayarak eski Branchlines parçalarını seslendirebileceği kadar yer vardı. Raúl'un yakınlarımızda olmasının akıllıca olacağı konusunda aramızda anlaşmıştık: Fi'nin üzerindeki sakinleştirici etkisini görmezden gelemezdik.

Giriş katında olduğumuz için manzaramız ormanı andırarak bir iç bahçeye bakıyordu. Bea'nın çok geçmeden yeni sevgilisi haline gelen eski sevgilisi, iki kat üzerimizde oturuyordu ve onun manzarası çok daha heyecan vericiydi; onun dairesinde Manhattan'ın büyük bir bölümü görünüyordu. Fakat en iyi manzara, beşinci katta oturan Raúl'un dairesindeydi. Fiona'nın söylediğine göre, East River boyunca her yön ve New York'un ikonik binalarının çoğu görülebiliyordu.

Gerçekten de havalı bir bölgeydi. Erkekler gür sakalları, minik at kuyrukları ve dize kadar dar şortlarıyla gruplar oluşturmayı seviyorlardı. Ben onları komik ve biraz da korkunç buluyordum. Barry de öyle. Bea ise muhtemelen onları görmüyordu bile, onun radarının çok dışındaydılar, fakat Fiona onların son derece modaya uygun ve ilham verici olduklarını düşünüyordu.

"Raúl öyle havalı ki!" dedi bir gün coşkuyla. "Moda ve ona benzer şeylerle ilgili ondan çok şey öğreniyorum, perspektifimi gerçekten çok değiştiriyor!"

"Fiona," diyerek yüksek sesle onun sözünü kesti Barry. "Tam bir dangalak gibi konuşuyorsun. Topla kendini, kızım. Sen Stourbridgeli'sin."

Fiona kıkırdadı. "Aslında şu anda *vintage* alışverişine gitmek üzereydim. Burada çok var, biliyor musun? Raúl, beni daha bir dolusunun olduğu Bushwick'in oralardaki depolara götürebileceğini söyledi. Yani kokulu seksenler kıyafetleri giymek istemiyorum ama nadide bir Vivienne Westwood bulsam, buna kimin itirazı olabilir? Bu MUHTEŞEM olmaz mıy..."

Barry araya girdi: "Fiona, yavaş olur musun biraz ve sesini alçaltabilir misin? Yanı başında duruyoruz."

"Aynı fikirdeyim, hayatım," dedi Bea oturduğu masadan tatlı bir sesle. Brezilyalı bir adam ona masaj yapmaya gelmişti. "Rahatla."

“Aman Tanrım, çocuklar, ben sadece diyorum ki... Neyse, sakin olun, tamam mı?”

“Sanırım, bizim de *sana* tavsiyemiz buydu, tatlım,” diye karşılık verdi Barry. “Cidden, bırak şu *vintage* merakını, tamam mı?”

Fiona, bize sanki hepimiz birer pislikmişiz gibi bakıp mağrur bir şekilde omuzlarını silkti, sonra yere zıplayıp birtakım bale hareketleri yaparak telefonunda mesaj yazmaya ve bir yandan da saçıyla oynamaya koyuldu. Onu karamsar bir halde bunalımdayken değil de böyle sürekli aktif ve enerjik görmek tuhaftı.

Ben ona göz kulak olmaya devam ediyordum. O gün cumartesiydi ve öğleden sonra çalışmıyordum, fakat zamandan tasarruf edebilmek için, gelecek haftanın işlerinden çok hoş bir elbiseyi üzerinde çalışmak üzere eve getirmiştım.

“Ee, çocuklar,” dedi Fiona sessizliği bozarak, “Dangalak olmaktan söz açmışken...”

Mahcup bir şekilde derin bir nefes aldı. Barry hevesle elindeki bulmacayı bıraktı.

“Raúl bu gece hep birlikte çıkıp East Village’daki şu bara gitmemizi istiyor. Bir şiir atışması olacak,” diye ekledi cesurca.

“Üzgünüm,” diye mırıldandı Bea, Brezilyalı masöre dönüp. “Bana bir dakika izin verir misin?” Çıplak bir şekilde ayağa kalktı ve elleri belinde Fiona’nın durduğu yere yürüdü.

“Fiona, hayatım, az önce bizi bir şiir atışmasına mı davet ettin sen?”

Barry ayağa zıplayıp Bea’ya Chanel bornozunu uzattı. Bea, üzerine bir şeyler giymek konusunda çok başarılı değildi ve sık sık bunun ona hatırlatılması gerekebiliyordu. “Şunu bir kapasak, bebeğim, öyle değil mi?” diye homurdandı Barry. Sonra o da Fiona’ya döndü ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Sen ciddi misin, arkadaşım?” diye sordu ona. “Yoksa bir hata falan mı oldu? Bence bir hata oldu.”

Elimde olmadan kıkırdadım. Fiona sadece birkaç hafta önce olsa öfkelenirdi ama yeni Fiona bana bir bakış atıp kendisi de deli gibi gülmeye başladı.

"Ah, Tanrım, biliyorum, biliyorum! Ama Raúl bu gece eski okul arkadaşlarıyla bir araya geliyor, çünkü içlerinden birinin karısının ölüm yıldönümü ve hepsi *sanatçı* ve *filozof* falan; ve bu şairler kafesine gerçekten gitmek istiyorlar... Raúl da gitmek istemiyor ama onları çok seviyor. Ve ben de onu seviyorum, siz de beni seviyorsanız gelirsiniz... *Lütfen?*"

"Aman Tanrım!" diye mırıldandı Barry şaşkın bir halde, gözüklerini çıkarıp tişörtüyle sildi. "Ah, yüce Tanrım!" Fakat ben artık şairler kafesini falan unutmuştum. "Çilli, sen az önce onu *sevdiğini* mi söyledin?" Dikişimi bir kenara bıraktım.

Fiona kızardı. "Olabilir." Sırıttı.

Bir sessizlik oldu. Bütün gözler ona çevrilmişti.

Bea ellerini tekrar beline koyunca pek de sıkı bağlanmamış olan bornozu açıldı.

"KAPA ŞUNU!" diye haykırdı Barry yırtıcı bir şekilde. "Onun kusuruna bakmayın," dedi Brezilyalı masöre; masör omuzlarını silkti. Bea'nın edep yerlerinden çok Barry'yle ilgileniyordu.

"Ee?" dedi Bea bornozunu bağlarken. "Bu doğru mu? Bu tuhaf bohem adamı seviyor musun? Dul arkadaşları ve şiiriyle? Hı?"

Fiona mahcup bir şekilde şortunun düğmeleriyle oynadı. "Evet," diye fısıldadı, gergin bir şekilde gülerek. "Sanırım öyle. Bence çok ciddi. Yani daha önce hiç böyle hissetmedim, birbirimizi anlıyoruz, bence harika, milyonda bir bulunan biri bence, çok tatlı ve yakışıklı, ayrıca benim için deli oluyor... Ben... OOFFF!"

"Şampanya!" diye kükredi Brezilyalı masör dev buzdolabımıza doğru giderken. Bir haftadır Bea'ya masaj yapıyordu ve

onun içkileri peş peşe nasıl yuvarladığından artık haberdardı. En az üç şişe Dom Pérignon'un dolapta soğumakta olduğundan emin olacak kadar.

"*Preziosa!*" diye bağırdı Bea coşkulu bir tavrıyla. "Senin adına mutlu oldum! O halde şairler kafesine elbette geleceğiz! *Santé!*"

Barry keyfi kaçmış gibi görünüyordu. "Orada dur bakalım," diyerek söze başladı. "Yani ben de onun adına mutluyum falan ama, ciddiym, kızın ne dediğini duymadınız mı? Şiir atışmasına gitmemizi istiyor! İçinizde şiir atışmasının *ne* olduğunu bilen var mı?"

"*Sen biliyor musun, hayatım?*" diye sordu Bea ona, şampanyanın mantarını patlatırken.

"Eh, tam olarak değil ama..."

"O halde sus," dedi Bea. "Şairler kafesine gidilecek. Birkaç şiir dinleriz. Çifte mutluluklar dileriz. Ve ben de Raúl'a küçük kızımızı üzerse penisini kıyma yapacağımı söylerim."

Fiona gergin bir şekilde güldü. "Çok tatlı," diye savunmaya geçti. "Ben sanmıyorum ki..."

"Sen ona aldırma." Ayağa kalkıp ona sarıldım. "Bea'yı onun penisinden uzak tutarız. Senin adma çok sevindim, Çilli!"

Gerçekten de sevinmişim.

Bütün gece ayakta olduğu için yorgun olması gereken Fiona çıldırarak dans etmeye ve Barry'ye laf atmaya koyuldu. Barry belirgin bir şekilde onu umursamıyordu. Bir süre sonra Bea da onlara katıldı ve ben uykulu bir cumartesi gününde böyle bir enerjiyi yakalayabilmek için ne yapmam gerektiğini düşünerek merakla onları izledim.

Biraz akşamdan kalma olup bütün gün de işe yarar bir şey yapmadığım için herkes East Village'a giderken ben eve getirdiğim elbiseyi bitirebilmek için bir yere çıkmadım. Saat sekiz olmuştu ve karanlık, iç bahçeyi yumuşak bir örtü gibi kaplayıvermişti. İnsanı ter içinde bırakan bir yazın ardından geceler kı-

salmaya ve serinlemeye başlamıştı; haftalardır ilk kez kendim¹ üzerime alabileceğim bir hırka bakınırken buldum.

Dikişimi yaparken Fiona'nın verdiği haberi düşündüm. Raúl kesinlikle iyi bir adama benziyordu. Havalı şeylere biraz fazla meraklıydı ama bundan çok daha kötüsü olabilirdi. O gün daha erken saatlerde Bagelsmith'te oturmuş Barry'yi beklerken içeriye üzerinde file bir atlet, altında seksenlerden kalma saten bir koşu şortu ve ayağında da konçlu spor ayakkabılar olan bir adam girmişti. Başına güneş siperliği ile uçuş gözlüğü takmıştı ve kostüm partisine gitmediği de belliydi. (Bunu biliyordum çünkü Barry bu soruyu ona gerçekten sormuştu.) Raúl bunun onda biri kadar bile değildi. Aslına bakılırsa, onunla ilgili internette araştırma yapmış olmasam bir müzik grubunda olduğuna asla inanmazdım. Zamanının çoğunu telefonunda Angry Birds oynayarak ya da Fi'yi güzel yerlere götürerek geçiriyordu.

Ve Fiona'dan hoşlandığı da kesindi. Hem de çok. Onu sürekli arıyordu ve nadiren de olsa "geceyi ayrı geçirme" kararı verdiklerinde dayanamayıp alt kata damlayıveriyordu. Herkesin arasında elini tutuyor, ona Çilli diye sesleniyordu ve bu da benim çok hoşuma gidiyordu. Ayrıca ona bir sürü hediye de alıyordu ve Fiona da tarzı olmadığı halde buna müsaade ediyordu. Fiona iş paraya gelince savruk biri olabilirdi ama rahatsız edici derecede gururluydu.

En güzeli de içki içmesiyle ilgili Raúl'un Fiona'nın üzerinde bıraktığı etkiydi. Daha önce onun bir birayı yudumlayarak içtiğini hiç görmemiştim. Ayrıca, hep bolca enerjisi ve bizimle konuşmak için çok daha fazla ilgisi varmış gibi görünüyordu. Hâlâ zıvanadan çıktığı zamanlar oluyordu ama siniri daha çabuk geçiyordu. Genellikle birlikte olunması çok daha kolay biri haline gelmişti.

İğneyle parmağımı delip karanlığa doğru bir küfür savurdum. Nasıl da hiç fark ettirmeden zifiri bir karanlık bastırmıştı! Uzanıp dairenin dört bir yanına serpiştirilmiş yerden aydınlatmalardan birini düğmesine dokundum. Hiçbir şey olmadı. Ayağa kalkıp ana ışığı yaktım. Yine hiçbir şey olmadı.

“Ah,” dedim karanlık odaya doğru. “Elektrikler kesilmiş! Elektrikler *devre dışı*,” diye ekledim oldukça kötü bir Amerikan aksanıyla.

Elbiseyi bırakıp dışarı çıkarak diğerlerinin yanına gitmeyi düşündüm fakat üzerimde gecelikte hırka olduğunu ve saçımı henüz yıkamadığımı hatırladım. Şairler kafesi türünden yerlerin benzer dertleri paylaşan insanlarla dolu olabileceğini düşündüm; ancak yıkanmamış saçım dün gece Bushwick’te yenen pizzaların, içilen biraların ve tütürülen sigaraların kokusunu da barındırıyordu.

Bir fener aramak üzere “faydalı şeyler” dolabına baktım ama bir şey bulamadım.

Hey! Neredesin? Gel gel gel! ÇABUUUUKKKKK! ÖPTÜM, diye mesaj attı Fi. Kahretsin! Oysa bu gece onun için orada olmak istiyordum.

Elektrik kesintisinin genel olup olmadığına bakmak üzere el yordamıyla koridorda ilerledim. Öyleydi. Gerçi Raül’un olduğu üst kattan titrek bir ışık geliyordu. Sanki birisi kapısının önüne bir mum bırakmış gibiydi.

Sanatçılar. Garip tipler. Neden içmeye ya da şiir okumaya gittiklerinde koridora yanmakta olan bir mum bırakıyorlardı ki Tanrı aşkına?

Mumu birkaç dakikalığına ödünç almak için üst kata çıktım.

Uzun cam bir tüptü ve mumun ışığı tırabzanlardan kırık tuğla duvarlara doğru yumuşak gölgeler vererek merdiven boşluğunda çok hoş bir görüntü yaratıyordu. Onu her kim bıraktıysa etrafını taşlarla çevirmişti. *Bu sanatçılar hiç de fena değiller aslında,*

diyerek haklarını teslim ettim tüpü aşırıırken. Sonra duraksadım. Burada durmuş, sanatçılarla dalga geçerken aynı anda mumların mı çalışıyordum?

En azından orada kimseciklerin olmadığını *kontrol* etmeliydim.

"İı, kimse var mı?" diye seslendim, temkinli bir şekilde kapıyı çalarken. Bende bu şans varken karısının ölüm yıldönümüyle cebelleşen deli sanatçı, içeride kayıpla ilgili yorumlayıcı dans fi gurleri eşliğinde kederli şarkılar söylüyor olabilirdi.

"Hey?" diye seslendi bir erkek sesi.

Olduğum yerde donakaldım. "Ah, pardon," diye karşılık verdim. "Ben şeyi çalışıyordum da..." Kapı açıldı.

"...mumu yani," diyerek suçlu bir edayla cümlemi bitirdim; mumu kaldırıp göstererek. Bir şeyler gevelemeye koyuldum; "Yani, *çalmıyordum* da ödünç alıyordum, çünkü saçlarım kokuyor ve gidip barda diğerlerine katılmam gerekiyor ve... Bir dakika; sen niye onlarla değilsin?"

Kapıdaki adamın sanatçı olduğu belliydi. Bol paça pantolonu ya da kafasında bandanası falan yoktu ama tişörtünün içi dışına, arkası önüne dönüktü ve pantolonun bir düğmesi iliklenmemişti. Ayrıca saçları da kabarıktı. Tüm bunlara rağmen çok hoş görünüyordu.

"Ne?" diyerek tepki verdi bir duraksamanın ardından. "Demek istediğini anlayamadım?"

Duyduğum en tuhaf aksana sahipti. Bir de keyiflenmiş gibi görünüyordu.

Mumu yere geri koydum. Yüzüm ve boynum utanç içinde alev alev yanıyordu.

Doğrulup ona baktım. *Hatanı daima sahiplen*, derdi annem. *Bunun için bir dakika bile bekleme, Sally! Anladın mı?*

Boğazımı temizledim. "Demek istediğim, mumunuzu ödünç alıyordum ve bunun için özür dilerim." Duraksadım. "Ancak tam olarak ödünç alıyordum denemez, çalıyordum, çünkü kapıyı çalmak sonradan aklıma geldi."

Adam, gülümsememeye çalışarak kapının pervazına yaslandı. "Devam et," dedi.

Yutkundum. "Yani bunun için üzgünüm. Ben bir hırsız değilim. Hayatımda hiçbir şey çalmadım. Erkek kardeşim Dennis'in HeMan oyncağı dışında. Onu da tamire ihtiyacı olduğu ve Dennis onu elinden bırakmadığı için çalmıştım..." Adam tek kaşını kaldırıncsa sesim canlılığını yitirmeye başladı. Tanrım, ben neler diyordum böyle?

Ellerini cebine sokup devam etmemi bekledi. *Yüzüme gülmemek için çaba harcıyor, diye düşündüm sefil bir halde.*

Sonra da muma neden ihtiyacım olduğunu açıkladım. "Saçımı yıkamam ve üzerimi değiştirmem gerekiyordu çünkü, yani buna ihtiyacım vardı."

"Tam olarak böyle mi söylemiştin? Kokulu saçlarla ilgili bir şey dedin sanki."

O an öleceğimi sandım. "Ah. Iı, evet. Saçımın koktuğunu söyledim ve sonra da neden senin diğerleriyle birlikte barda olmadığını sordum." Başımı önüme eğdim. "Bu iyi bir selamlaşma olmadı. Kusura bakma. Artık seni rahat bırakayım. Her şey için özür."

Adam bir an bir şey söylemedi. Sonra sarsılmaya başladı. Ve sonra patlayarak gelen bir kahkaha tufanına kapıldı. Güldü, güldü ve sonunda gülmekten iki büklüm oldu. "Lütfen," dedi gülmeye devam ederek, "lütfen gitme! İçeri gel! Hemen içeri gel! Seninle biraz daha konuşmak istiyorum!"

Nereliydi bu adam? Annesi Manhattan'ın kaymak tabakasına mensup ve babası da Devon'lı bir köylü olabilirdi. Aslında bu, görüntüsüyle de örtüşüyordu.

"Ah, hayır. İÇeri gelmeyeyim. Seni yeterince rahatsız ettin zaten..." Ağırlığını bir ayağımdan diğerine verdim.

Adam hâlâ ara ara gülme nöbetine tutuluyordu ama çok geçmeden toparlandı. "Peki. Ama kokulu saçlarınla ilgili ne yapacaksın? Yine de dışarı çıkacaksın, değil mi?" Kokulu saçımdan haberdar olmasını istemediğimden emindim. Sürekli olarak, yarı rısı bantla yapıştırılmış saatinin kayışıyla oynuyor, bir yandan da bana bakıyordu.

"Keşke, kokulu saçımdan bahsetmeseydim," deyiverdim. "Normalde saçım kokulu değildir... Dün gece dışarıda oturduk ve herkes sigara içiyordu. O yüzden."

"Duyduğum en çarpıcı girizgâhtı."

"Bende daha iyileri de var."

"Gerçekten mi? Anlatsana. 'Mumunu çalışıyorum, saçım kokuyor ve NEDEN HERKESLE BİRLİKTE DEĞİLSİN?'den daha iyisini tahmin edemiyorum."

"İlk söylediğimde dediklerimi duyduysan neden bana tekrar ettirdin?" diye sordum.

Benimle bir şekilde dalga geçtiğinin farkındaydım. İyi bildiğim bir şey değildi ama aslında oldukça eğlenceliydi. İlk başta hissettiğim utanç azalmıştı ve normal şartlarda yakışıklı erkeklerin yanında olduğu gibi kendimi ürkmüş de hissetmiyordum.

Hımm... Evet. Çok yakışıklı. Gerçekten de enfesti. Hatta, -sadece dağınık değil kabarık olduğunu da fark ettiğim- saçlarına rağmen, şimdi on saniye önce düşündüğümünden bile daha enfes görünüyordu. Hemen gitsem iyi olabilirdi. Enfes erkekler uzmanlık alanıma girmiyordu.

"Tekrar etmeni istedim çünkü bence muhteşemdi," dedi. "Ah, kahretsin." Saati yere düştü.

“Yardım ister misin?” diye sordum. “Belli ki şansın orada pek yaver gitmiyor.” Dikkatleri kendimden başka bir tarafa çekmek istiyordum. Adam bileğini uzattı. Güzel bir bileği vardı. Ilık ve yumuşak. Saatin kayışını takıp gitmem gerektiğini fark ettim: Ondan etkilenmeye başlamıştım. “Her şey için üzgünüm, hoşça kal,” diye kestirip attım. “Belki şairler kafesinde görüşürüz.”

Adamın kaşları çatıldı. Kollarını göğsünde kavuşturup vedamı duymazdan geldi. “Üzgünüm.” Gülümsememeye çalıştı ama başaramadı. “Üzgünüm... Ama *sen* nerelisin Tanrı aşkına? Aksanın çok değişik!”

“Tencere dibin kara! Senin de şu Amerikalı sohbet programlarındaki hostes kızlardan biri, bir çiftçiyle evlenip seni yapmış gibi bir aksanın var!”

Bunun üzerine adam tekrar iki büklüm olup kahkahayı bastı. Ona katılmamaya çalıştım ama kendimi tutamadım. Aksanım *gerçekten* komikti. Onunkiyse daha da beterdı. O, kabarık saçlarıyla ve ben kokulu saçlarımla, aramızda mum, birlikte kahkahalara boğulduk. Neler olduğuyla ilgili en ufak fikrim yoktu ama kendimi katmerli şekilde iyi hissediyordum.

Nihayet toparlandık ve bana nereli olduğumu sordu. “Stourbridge, İngiltere. Batı Midlands, en güney kenarda, Birmingham’a biraz yakın ama...”

“Stourbridge’in nerede olduğunu biliyorum,” dedi.

“Vay canına! Stourbridge’in nerede olduğunu kimse bilmez. Özellikle de Amerikalılar!”

“Ben Devon’da büyüdüm,” diyerek beni şaşırttı. “Annem Amerikalı ve yıllarım burada, Brooklyn’de geçti. Ama babam bir... ne demiştin? Çiftçi mi demiştin? Aynen öyle. Teign Vadisi’nde bir çiftliği var. Orada büyüdüm. O yüzden aksanım böyle değişik işte.”

"Ah! Şey, ben aksanmla ilgili şaka yapmıştım sadece... Ama iyi tahminmiş..." Artık gerçekten gitmeliydim. Adamla tuhaf aksanlar konusunda anlaşıyorduk ama muhtemelen başka da ortak bir yanımız yoktu.

"Julian," dedi ben dönüp gitmeye hazırlanırken elini uzatarak. Elini sıktım. "Julian ne? Ben Sally." Gözlerinin içine bakarak gerektiğinden daha uzun süre elini tutmaya devam ettim. Benim neyim vardı böyle? Bu gece ne kadar da cüretkârdım!

Cevap vermeden önce duraksadı. Çok da şaşırmamıştım: Kesinlikle kendi soyadını bile unutabilecek bir tipe benziyordu. "İl, Julian Bell," diye cevap verdi nihayet. "İçeri gelmek ister misin? Lütfen gir."

Loş ortamda gözlerimi kısıp ona baktım ve normal görünen ama aslında beni bağlayıp sirke eşliğinde turşumu kurmaya hazırlanan bir tipe benzeyip benzemediğini anlamaya çalıştım.

"Tabii," dediğimi duydum. Onun yanından geçip ne halt ettiğimi bilmeden içeriye girdim. Bedenim bu hareketi beynime danışmadan, kendiliğinden yapmıştı.

Bütün oda mumlarla kaplıydı. Adam, yani Julian Bell, kapıyı arkamdan kapadı.

DÖRDÜNCÜ PERDE

Altıncı Sahne

Londra, Eylül 2012

Kimden: Sally Howlett (howler_78@gmail.com)

Kime: Fiona Lane (fionatheballetlegend@hotmail.com)

Tarih: 12 Eylül 2012, *Çarşamba*, 20.06.30 GMT

Fi, bugün Julian'ın okuldaki ses eğitmenim olduğunu öğrendim. Bunu yapamam, hayatım. Çok üzgünüm.

Seni sevdiğim için bunu denedim, fakat devam etmem mümkün değil. Oraya ait değilim, orada olmaktan nefret ediyorum ve daha kötüsü, Julian'ı her gün görmeye dayanamam. O benim hayatımı mahvetti, Fi. Bunu anlayabilecek birisi varsa o da sensin.

Yarın Brian'la konuşup devam edemeyeceğimi açıklayacağım.

Seni çok seviyorum ve çok üzgünüm.

Çok çok çok öpücükler.

Sally

Yedinci Sahne

Ertesi gün, Londra

Brian gözlüklerinin üzerinden bana baktı. Kahredici utancıma ve üzüntüme rağmen bu adama karşı hâlâ büyük bir samimiyet hissediyordum: eski bir ayakkabı ipiyle boynuna doladığı, annem ve babam gibi üç poundluk berbat okuma gözlüklerinden takan şöhretli bir opera sanatçısı.

Kısa bir süre bir şey demedi. Açık pencereden dışarı, Royal Albert Hall'a baktım; sıcak ve ağır havanın uyuşuk bir şekilde etrafımda dolandığını hissettim. Eylül'e has bir sıcak dalgası yaşıyorduk ve bu da benim okulu bırakma kararımı zorlaştırıyordu. *Gri gökyüzü, soğuk görünümlü ve koyu renkli bir bina işi daha kolay hale getirebilirdi,* diye düşündüm karamsar bir şekilde. Duygusal açıdan depresif olsam, bu yeri bıraktığım için kendimi affedebilirdim.

Ama öyle değildi. Yakınlarda bir yerde birilerinin Bach viyolonsel sütlerinden birini çalıştığını duyabiliyordum ve ses o kadar güzel geliyordu ki ağlayabilirdim. Dışarıdaki ağaçlar hafifçe hışırdıyor ve güneş ışıkları süzülerek ağaç yapraklarının arasından geçiyordu.

Bir sürü özel ve parlak şarkıcının, seslerini eğitmek için mücadele ettikleri 304 numaralı odada durmuş, kendimle ilgili acı bir hayal kırıklığı yaşıyordum,

Ama oraya ait değildim. Royal Albert Hall'un manzarasını her gün görmeyi hak etmiyordum ve Brian'm özenli eğitiminin bir saniyesine bile değmezdim. Özel biri veya orada olmaya katlanacak kadar cesur bir insan değildim. Daha da önemlisi hâlâ nefes alamıyordum. Hele Julian Bell bu binadayken. Daha doğrusu, lanet olası Julian *Jefferson* buradayken.

Dünkü seminerin ardından ağlayarak okuldan kaçmış ve Barry gelene kadar Havuç'la birlikte dolabın içine saklanmıştım. Fiona'yı aramıştım fakat sesi o kadar uzaktan geliyordu ki onu duyamamıştım ve bu da her şeyi daha da kötü yapmıştı.

Barry ilk kez çok ciddi bir ifade takınarak sıkıcı ve saygı dolu bir sessizlik içinde benimle birlikte dolabın içinde oturdu. "Kahrolası Julian! Lanet, alçak, pislik!" diye tekrar edip durdu sessizce. "Pislik! Böyle bir yerde olması bir yana, herhangi bir işi bile hak etmiyor o."

Sonra bana bir pizza söyledi (hatta kahramanca bir hareketle bir dilim de kendisi yedi), ardından birlikte oturup internette Julian'la ilgili araştırma yaptık.

Julian Jefferson, tanınmış Amerikalı tenor, diye başlıyordu Wikipedia sayfası. Julian -zeki ve tuhaf versiyonu- tuğla bir duvarın önünde durmuş, yüzünde güneş ışıklarından kaynaklanan alacalı gölgelerle siyah beyaz resimden bize gülümsüyordu. Üzerinde, mükemmel bir şekilde ütülenmiş, gıcır gıcır beyaz bir gömlek

vardı (soluk, delikli tişörtlerinden eser yoktu) ve saçları kapında geldiğinde ve sonra okulda gördüğüm o berbat uzun ve dalgalı tarzdaydı. Kendinden emin, yetenekli ve hükmeden bir havası vardı. Sanki adı, *Hamlet*'teki Horatio'ymuş gibi. Belli ki ismi hâlâ Julian'dı, ama yine de bir zamanlar çılgınlar gibi âşık olduğum adamdan milyonlarca kilometre uzak görünüyordu.

Barry bir süre fotoğrafa bakıp onun yüksek riskli yatırım fonları idare eden bir şerefsiz gibi görüldüğüne dair bir şeyler geveledi ve ardından kahkahayı bastı.

Akli dengesini tamamen yitirmiş bir kaçık gibi onu izlemekle yetindim.

"Üzgünüm, Tavuk!" diye haykırdı. "Tanrı aşkına, kim gibi görünmeye çalışıyor bu? Julian gayet iyi bir tipti, o yüzden neden uzun saçlı Michael Ball gibi görünüp kendini rezil etmiş anlamadım. O saçlar! Aman Tanrım..." Benim kederli bir şekilde sessiz kaldığını görünce nihayet gülmekten vazgeçti ve ciddi görüntüsüne geri döndü.

Kimsin sen? diye düşündüm üzgün bir şekilde ekrana bakarak. Dün Julian'ı Violet Elphinstone'a bir şeyler öğretirken izlemek, tahminime göre uyuşturucunun kötü etkilerini yaşayan insanların hissettikleriyle aynıydı. Bütün o İtalyanca terimleri ve opera esprilerini duymak –ve Violet'in arıalarını sadece bir saat içinde hakiki anlamda geliştirmesini izlemek– hem korkunç hem de gerçeküstüydü. Daha önceden söylediğini duyduğum veya yaptığını gördüğüm hiçbir şey, bu insan olduğuna, Wikipedia'da mühim bir tanıtımına yer verilen dünyaca ünlü tenor Julian Jefferson olabileceğine, bir Rolex'i ve şık deri ayakkabıları olan bir adam olabileceğine dair en ufak bir ipucu dahi vermemişti.

Julian Jefferson YouTube, diye yazdı Barry.

Onu durdurmak istedim, çünkü Julian'ın şarkı söyleyişini duymamam gerektiğini biliyordum ama sesim boğazımda dü-

ğüm leniverdi. Suskun bir şekilde orada oturup ekrana birkaç yüz tane Julian Jefferson videosunun gelişini izledim. Barry, iç geçirerek kolonlarını benim iPad'ime bağladı ve el ele tutuştuk.

Julian'ın sesi damardan verilen bir ilaç gibi kalbime hücum etti. *İnanılmazdı*. Gür, canlı ve tuhaf bir şekilde tanıdık olan sesi kolonlardan duyulmaya başladığında gerildiğimi, ürperdiğimi ve teslim olduğumu hissettim. Elimde olmadan bir yıldır hiç uğramadığım bir yere gittim ve o yoğun, harika aşkın içimde tekrar tomurcuklanmasına izin verdim.

Hissettiklerim, şimdi de o zaman olduğu gibi hem kimyasal hem de içgüdüsel. Müzik devam etti. Barry ve ben adeta büyülenmiştik. "İ, Tavuk," diye fısıldadı Barry, bir dakika kadar sonra. "Senin de için gıcıklandı mı?"

Benim dilim tutulmuştu. Julian'ın sesi başka bir dünyadan geliyor gibiydi.

"Vay canına!" dedi Barry videoyu durdururken. "Bari şarkı söylemekte kötü olsaydı... Hey, Tavuk?" Kolunu omzuma dolayıp sıktı.

"Gerçekten *olağanüstü*," diye fısıldadım.

Barry geri çekilip gözlerimin içine baktı. "Tavuk," dedi usulca. "Tavuk, ona tekrar âşık olmayacağına dair söz ver bana. Söz ver. O bir uğursuz, anlıyor musun?"

İsteksiz bir şekilde –eski aşkı hatırlama duygusu öyle hoştu ki sonsuza kadar sürmesini istiyordum– zihnimdeki o kapıyı kapadım ve kendimi tekrar Barry'ye ve gerçeklere verdim.

Çünkü gerçekler basitti: Julian her şeyi mahvetmişti. Sadece benim için değil, *herkes* için. Hayatlarımız onun yüzünden geri dönülmez şekilde değişmişti ve bu nedenle okulu bırakmam şarttı.

Aşkın istilasına uğradığım hızda öfkeli duygularıma geri döndüm. *Adı Julian Bell bile değildi*. Bana başka ne yalanlar söy-

lemişti? Kim bilir, okula ne yalanlar uydurmuştu? Bir suçluya verdiklerinin farkında mıydılar acaba?

"Ah, Sally," dedi Brian dalgın bir edayla; gözlüklerini çıkarıp onları tişörtünün kenarıyla temizledi. Başını eğip kara kara düşünerek piyanonun tuşlarına baktı. Sonra çelik grisi gözleri benimkilerle buluştu. Bakışlarında tatlı bir tebessüm vardı. "Bunu kabullenemiyorum. Üzgünüm Sally, ama sen kaybedilemeyecek kadar iyisin."

"Ben de üzgünüm," dedim inatla. Bu sabah bunların üzerinden birkaç kez geçmiştım; vereceği tepkileri öngörmüş ve kendi karşı-savlarımın üzerinde çalışmışım. "Gerçekten üzgünüm Brian. Gerçek şu ki, ben bir opera sanatçısı olmak istemiyorum."

Ayrılışımın tek nedeni olmayabilirdi ama doğruduydu. Son birkaç gündür okul arkadaşlarımın kararlı hallerini, kendilerine olan inancı gözlemlerken bunlara sahip olmadığımı fark etmişim. Onlar opera sanatçısı olmayı arzuluyorlardı ve bunun için dağları bile yerinden oynatmaya hazırdılar. Ben bunu yapmamışım ve yapamazdım.

Brian düşünceli görünüyordu. "Problem şu ki, sen zaten bir opera sanatçısısın."

"Değilim."

"Evet, gerçekten, öylesin. Eğer bir şeyden eminsem, genç bayan, o da budur. Seni dinlemiş olan herkes, duydukları en saf ve ham sese sahip olduğun konusunda hemfikir oldu. Bunu boşa harcayamazsın."

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine geçirdim. Vereceğim cevaplar hazırda. "Bunu söylemen çok hoş ama bunu boşa harcamaktan memnunum. Üzgünüm." Çantamı yerden aldım. "Bugün bursla ilgili kişilerle temasa geçip onlara geri ödeme yapma işini halledeceğim. Brian, hayatımı nefret ettiğim bir şeyi yaparak geçiremem, özellikle de başka insanlar uğruna. Benim için bir

lerce pound ödüyorlar! Ayrıca burada okumak isteyen onca insanı düşün. Onlara bir şans ver."

Brian yumruğunu piyanonun tuşlarına indirdi. Odayı kulakları tırmalayan bir ses doldurdu ve kalp atışlarını hızlanmaya başladı. Onun sinirlendiğini daha önce hiç görmemiştim. Sahneyken kızdığına dahi oyuncak bir ayı sevimliliğinde olurdu.

"Hayır!" dedi şiddetli bir tonda. "Sana bunu pazartesi günü söylemiştim. Biz seni seçtik. Kendine karşı hiçbir sorumluluk hissetmiyor musun, Sally? Ya annen ve baban? Onlar böyle bir fırsatı tepmene ne diyecekler? Burası Royal Müzik Okulu! Bu hayatta bir defa gelecek bir fırsat!"

Derin üzüntü tüm benliğimi kapladı. "Ailem de burada olmamı istemiyor," diye cevap verdim. "İnan bana, mutlu olacaksınız."

"Neden?" Brian gerçekten kızgındı. "Neden okulu bırakmanı istesinler ki?"

Savunmamın zayıfladığını hissediyordum. Burada kalıp birilerinin aile yapımı irdelemesini dinlemeye niyetim yoktu. Tanrı biliyordu ya, bunu yapmayı ben de birçok kez denemiştim. "Çünkü onlar benim düzgün bir iş yapmamı istiyorlar," dedim açık yüreklilikle. "Onlar bunun gülünç olduğunu düşünüyorlar. Kendimi gülünç duruma düşürdüğüme inanıyorlar."

Brian şaşırmış görünüyordu. "Sana inanmıyorum."

"Ama inanmalısın. Ben gidiyorum, Brian. Gerçekten üzgünüm."

Brian uzun bir iç geçirirken ben de çantamı omuzladım. İlham almak ister gibi pencereden dışarı baktı. Dışarıda Albert Hall'a bakarak fotoğraf çeken kalabalık bir grup insan vardı. Rehberleri bir noktayı işaret ederek bir şeyler anlatıyordu.

"Gitmeden tek bir derse gir," dedi, bana dönerek. "Sadece tek bir ders yapalım. Sen ve ben. Güvenli bir ders olur, kimse seni

duymaz. Çünkü problem bu, öyle değil mi? İnsanların karşısında şarkı söylemeyi sevmiyorsun.”

Olduğum yerde kıpırdandım.

“Sally, başından beri belliydi bu,” dedi Brian yumuşak bir sesle. “Korku hissetmeden şarkı söylediğini duyduğum tek an, geçen yıl sen Amerika’ya gitmeden önceydi. Kostüm departmanında, sabahın yedisinde, insanların işe gelmesine daha saatler olduğunu düşünürken şarkı söylemeye başladığın gün. O gün seni yakalamıştım ve çok güzeldi. Ama sonra insanlar seni izlemeye başladığında darmadağın oldun.”

Bir şey söylemedim. Ağlamaktan korkuyordum ve bu da planladığım vedaya uymazdı.

Brian düşünceli görünüyordu. “Bu korku nedir?” diye sordu. “Sence üzerinde çalışabileceğimiz bir şey mi?”

Başımı iki yana salladım.

“Sahne korkusu birçok insanda var,” diye devam etti. “Yapabileceğin şeyler var. Egzersizler, teknikler, terapi... Bazı insanlar ilaç dahi kullanıyorlar. Ama bir şekilde sahne korkularıyla baş ediyorlar, çünkü *buna değerler*. Ve sen de öylesin, Sally.”

Ona nasıl söyleyebilirdim ki? Beni kimsenin şarkı söylerken duymamasının önemini nasıl anlatabilirdim? Ben bile bunu zar zor anlıyordum. Fakat ufaklığımdan beri benimle yar olan bir şeydi ve nefes almak kadar içgüdüsel. “Ben *sahneye çıkmayı* istemiyorum ki,” dedim bıkkın bir tavırla. “Belki sadece orada durup şarkı söylemekle baş edebilirim ama bir de... *rol yapmak* gerekiyor. Bütün o yüz ifadelerini vermek, duyguları yansıtmak gerekiyor. Ben böyle şeyler yapamam.” Royal Opera’da çalışırken duyduğum bir ifadeyi hatırladım. “Ben rol kesmekten çok, şarkı söyleme taraftarıyım,” diye ekledim.

Brian gülümsedi. “Evet, bugünlerde rol yapmak da gerekiyor. Ama Sally, bu şarkı söylemeyi kolaylaştıran bir şey. İyileştiren bir şey. Gösteriyi daha heyecan verici hale getiriyor!”

“BEN HEYECAN VERİCİ OLMAK İSTEMİYORUM!”

Sesim bir süre havada asılı kalıp küçük öfke dalgalarına ayrıldı. Bu ben miydim? Az önce Brian’a kükremiş miydim gerçekten?

Öyleydi. Kendini savunmak ister gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. “Pekâlâ.” Sırıttı. “Nihayet. Demek ki yaşam belirtileri varmış içeride bir yerlerde. Taş kesilmiş bir kurbağayla konuşuyormuşum gibiydi, Sally. Şu ana kadar bana söylediğin her şey planlanmış laflardı.”

Bıkkın bir şekilde başımı iki yana salladım. “Bak. Eğer istiyorsan seninle bir şan dersi yapacağım. Sonra beni kaybetmenin üzüntüsüyle debelenebilirsin. Ya da büyük ihtimalle, ucuz atlatıldığını düşünerek şükredeceksin. Ama ben kalmayacağım. Bugün son günüm.”

Brian son derece memnun görünüyordu. “Öyle mi? Peki hayatım, sana söz veriyorum, benimle şarkı söylerken güvende olacaksın.”

Omuzlarımı silktim. Saat daha onu çeyrek geçiyordu ve şimdiden bitap durumdaydım.

Brian bazı kâğıtları karıştırdı. “Şimdi bir öğrencim var, ardından bir fincan çay içmeliyim... Ama on biri çeyrek geçe gelsen dersi o zaman yapabiliriz. Bir saate burada olabilir misin?”

Savaşacak gücüm yoktu. “Evet. Tamam. O saatte görüşürüz.”

Çıkmak üzere döndüm ama Brian atılıp kapıyla arama girdi. “Lütfen. Aklm sana ne derse desin gel. Bunun için söz ver bana.”

“Söz veriyorum.” Sesim içi boş gibi çıkıyordu ama sözüm boş değildi. Brian’ı seviyordum. Ona bu kadarını borçluydum.

Sekizinci Sahne

Kantine gidip Şarkıcılar Masası'nda oturan okul arkadaşlarıma aldırmayıp bir köşeye ilıştim. Hepsi öylesine normal görünüyordlardı ki. O aptal *çanak koltuklarda* rahat rahat oturmuş çöreklerini yiyorlardı. Jan Borsos, kahkahalar eşliğinde sosyetik kızlardan Sophie ve Summer'la birlikteydi, bu arada Violet ve Ismene de kendi gruplarıyla kıkırdıyorlardı. Zencefil renkli kabarık saçları olan Hector, keten pantolonu ve blazer ceketiyile Helen'ı etkilemeye çalışıyordu; Helen ise her zamanki tatlı gülümsemeşiyile karşılık veriyordu. Hector'ın amacının farkında değilmiş gibiydi.

Hepsi son moda giysiler içinde, hoş, genç ve yetenekliydi. Oysa ben, ortama uymak amacıyla satın aldığım "son moda" kıyafetlerimin içinde, özellikle de burada kalmayacağımı düşündüğümde, kendimi hantal bir budala gibi hissediyordum. Benim sorunum neydi? Neden daima her şeyin dışında kalıyor ve kendimi ortama uyum sağlamak zorunda hissediyordum? Neden bulunduğum ortama ait olmadığımı hissediyordum?

Ayrı. Farklı. Garip.

Bağırsaklarım, bir okyanus dalgası gibi kabaran kendine acıma hissiyle, şiddetle buruluyordu.

"Yakında alışırın," dedi kasadaki görevli. "Göründükleri kadar kötü değildir." Bu, iyi niyetli görünen, altmış yaşlarında bir kadındı, aksanı tamdık geliyordu.

"Aslında şekerler," diye kabullendim. "Problem olan benim."

"Aha!" Sesimi duyduğunda yüzü aydınlandı. "Batı Midlands mı?"

"Sayılır. Stourbridge. Royal Müzik Okulu türünden bir yere uygun olduğumdan emin değilim."

"Ben de Walsall'danım," dedi gurur dolu bir ifadeyle. "Ve ben bu okula uygun olduğumu hissediyorum. Sen de öylesin, tatlım. Göreceksin."

Ne diyeceğimi bilemeyerek gülümsedim, sonra da jambonlu sandviçimi alıp köşeme geri döndüm.

Helen o sırada yanıma geldi. "Anladım," dedi düşünceli bir tavırla. "Demek... herkes orada otururken sen burada olmayı tercih ediyorsun. Gerçekten mi?"

Helen'ı seviyordum. İlk haftanın gerginliğini atabilmek için ilaç tedavisine başvurmuş biri için oldukça cesur sayılırdı. Ayrıca şu anda bana çikolata ikram ediyordu ve bu da onu iki kat harika yapıyordu. Artık kimse bu çikolatalardan satın almıyordu.

"Teşekkürler," dedim keyifsiz bir şekilde. "Sakıncası yoksa iki tane alacağım."

"İstediğin kadar. Çikolata jambonla iyi gider."

Gülümsedim.

"Sen iyi misin?" diye sordu. "Daha yeni tanıştığımız için hemen öyle içli dışlı olmak istemiyorum ama... Yani, pek iyi vakit geçiriyor gibi görünmüyorsun."

Ne demem gerektiğini bulabilmek için çaba gösterdim.

"Ayrıca ben bir lezbiyen de değilim," dedi sert bir biçimde. "Sadece senden hoşlanıyorum."

Midemde bir yerlerde çikolatayla alakası olmayan bir sevinç hissettim. "Ben de senden hoşlanıyorum," dedim ürkek bir tavırla. "Ve şimdi kendimi on yaşındaymış ve sonsuza kadar en yakın arkadaşım olur musun diye sormam gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Aslına bakarsan, bu muhteşem olur," dedi sandalyemin kolçağına otururken. "Bir süre önce kız arkadaşımı terk ettim de. O kisma seni dahil edebilirsem benim için bayağı pratik olur."

Halime rağmen güldüm. "Neden? Kız arkadaş olayı yani."

Helen, en yakın arkadaşının, nişanlısı Phil'e flörtöz mesajlar gönderdiğini öğrenmişti. *Umarım, Helen ne kadar şanslı olduğunun farkındadır. Bu söylediklerimi ona söyleme. Seni düğünde görmek için sabırsızlanıyorum. Çok yakışıklı görüneceğinden eminim. Çok bol öpücükler, tarzında mesajlar.*

"Vay canına!" dedim biraz daha neşeli bir sesle. "Durumu tam anlamamış mı acaba? Yani BİR BAŞKASIYLA EVLENME ÜZERE olan biriyle flörtöz şakalaşmalar ha?"

Helen üzgün bir ifadeyle güldü. "Phil o kadar korkmuştu ki, sonunda telefonunu bana uzatıp, 'İmdat!' diye bağırarakla yetindi. Üstelik bu, benim sevdiğim birine ilk asıllışı da değildi. Onu terk etmek zorundaydım."

"Korkunç olmalı," dedim candan bir tavırla. "En yakın arkadaşını kaybetmek bir sevgili kaybetmek kadar kötü, bence."

Helen dalgın bir halde başıyla onayladı. "Hımm. Yoksa sende mi?"

Fiona'nın ne kadar uzakta olduğunu düşünüp üzüldüm. "Ben de."

"Ah, haydi ama. Ben benimkini gösterdim. Sen de seninkini göster."

Derin bir nefes aldım. Kendim ve Fi hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordum, çünkü bunu ne zaman yapsam, aramızdaki derin uçurum ve karmaşık durum gerçekliğini hissettiriyordu. O nedenle üstü kapalı geçtim. "Kuzenim," diye karşılık verdim nihayet. "Neredeyse kardeşim. Hâlâ en yakın arkadaşım ama New York'a gitti ve geri gelmiyor. Artık sadece birkaç günde bir konuşabiliyoruz." Her yanıma sonsuz bir hüznün kaplamıştı.

"Bu yüzden de," diye devam ettim canlı bir sesle, bir çikolata daha aşırıp neşelenmiştim, "bence bu mükemmel bir plan. Haydi en yakın arkadaşlar olalım. Bunun için bir tören de yapmalıyız."

Helen başıyla onayladı. "Harika! Ben bir boyama kitabı da bulayım, ojeyle boyarız ya da insan en yakın arkadaşıyla ne yapıyorsa onu yaparız. Ne bileyim, gidip beraber tampon falan alırız. Muhtemelen markete gidip biraz aşırmamız gerekir."

Kıs kıs güldüm.

Tabağımı alıp ayağa kalktı. "Haydi. Kaldır kışını da masaya gel. Şarkıcıların onlarca yıldır orada oturdukları söyleniyor. Okulun yüz karası olamayız!"

Dönüp onlara baktım, canlı ve neşeli görünüyorlardı. Kendimi ağırlaşmış ve ümitsiz hissettim. Ona ayrılacağımı söyleyecek gücü kendimde bulamadım.

"Haydi ama," diye üstelleyerek yürümeye başladı. "Diğer insanlarla sosyalleşmez ve birbirimize fazla yoğunlaşırsak kavga ederiz ve ben kendime *başka* bir yakın arkadaş bulmak zorunda kalırım. Açıkçası, Sally, böyle bir şeye hiç hevesli değilim."

Yüksek sesle güldüm. "Çok komiksin," dedim ona.

"BANA ASILMAKTAN VAZGEÇ!" Kolumu tutup beni masaya doğru götürdü. "Lezbiyen, ne olacak!"

Kabarık zencefil saçlı Hector'la daha önce hiç konuşmadığım bir çocuğun arasına oturduk – birilerinin ondan Noon diye bah-

settiğini duymuştum. Ve böyle bir isim olamayacağını düşünen bunun bir hata olduğunu varsaymış, bu bilgiye itibar etmemiştim. "Selam," dedi çocuk neşeyle. Saçını at kuyruğu yapmıştı üzerinde de motosiklet montu vardı "Henüz tanışmadık. Ben Noon..."

"Sally," dedim. Anlamıyordum. Neden ismi Noon'du ki? Bir insanın ismi neden Noon olurdu? Masanın etrafındaki gülen yüzlere, sütlü kahvelere ve boş çikolata ambalajlarına baktım. Royal Opera'da şarkıcıların süt ürünlerinin yanına bile yaklaşmadıklarını hatırladım -belli ki ses tellerine iyi gelmiyordu- ve arkadaşlarımla ne kadar da rahat olduklarına şaşırdım. Kafam karışmıştı. Neden onları bekleyen günün düşüncesiyle altlarına edeceklerini hissedip ter içinde tuvalete koşmuyorlardı?

Helen'in ikinci çikolata paketini açtığını fark ettim. "Kaybol," diye mırıldandı ilgilendiğimi fark ederek. "Beta-blokerlerim bitti."

Bir süre kendimi Hector ve Noon'la konuşmaya zorladım ve güçlükle de olsa bir parça rahatladığımı hissettim.

Fakat bu uzun sürmedi. Saat on bir sularıydı, ortamda bir şeylerin değiştiğini fark ettim ve daha etrafıma göz gezdirmeden bunun Julian ve onun aptal uzun, parlak saçları olduğunu anladım. Kantine gelmiş, kendine bir bardak çay alıyordu. Sadece bir anlığına her şeyi unutup kıkırdadım. Öyle gülünç görünüyordu ki; o kadar Julian gibi değildi ki. Altında fitilli kadife pantolon ve üzerinde gömlek ve blazer ceket vardı. Hâlâ şaşkın olduğum halde, giydiklerine bakarak eğlendim. Bu neyin kafasıydı böyle?

Sen Julian'ın aslen kim olduğunu bilmiyorsun ki, diye hatırlattım kendime. Gülmeyi bıraktım, iyi ki öyle yaptım, çünkü Helen şevkle beni izliyordu.

Julian çayının ve bisküvilerinin parasını ödedi, sonra gözleriyle salonu taradı. Beni mi arıyordu?

Beni arıyordu. Ben daha bakışlarımı kaçırmaya fırsat bulamadan göz göze geldik, gülümsedi ve Jammie Dodgers bisküvi paketini benim olduğum tarafa doğru salladı. Rahatsız edici milyonlarca duygu, kayan yıldızlar gibi mideme hücum etti ve kendimi önüme bakıp yanıma gelmemesi için dua ederken buldum. Özellikle seçtiği Jammie Dodgers bisküvi paketi. Bu, acımasız bir numaraydı.

"Selam," dedi masamıza gelerek. "Merhaba!"

"Selam!"

"Ah, selam Julian!"

Herkesin onu görmekten dolayı aşırı heyecanlandığını fark ettim. Hatta sosyetik Summer, sosyetik Sophie'yi çimdikledi ve Hector'm yüzü parıldayan bir yıldız gibi aydınlandı. "Seninle tanışmak çok güzel," diye mırıldandı, atılıp Julian'ın elini sıkarken. "Çalışmalarının büyük hayranıyım. Ve dünkü ustalık dersi..." Elleri havada çılgınca daireler çizdi ve dili tutulduğundan olacak, söyleyecek söz bulamadı.

"Rossini'yi İtalyanca söylediğimi fark etmediniz mi?" Julian sırttı. "Ya da o küçük bölümü piyanoda gösterirken çatal toynaklı bir hayvan gibi çaldığımı?"

Herkes kahkahalara boğuldu ve ona ciddi olamayacağını söylediler. Ben, o sırada bu saçma aksanını nasıl bir zamanlar çekici bulabildiğimi merak ediyordum. Korkunçtu. Aptal bir aksandı. Ayrıca onu neden hep komik bulmuştum ki? Neden ben-den başka herkes onun komik olduğunu düşünüyordu?

"Muhteşemdi, Jules," dedi Violet coşkuyla.

Kaşlarımı çattım. Jules mu?

"Eh," dedi Julian mütevazı bir tavırla. Jammie Dodgers paketini açıp herkese ikram etti. Ben hariç herkes tercih ettiği bisküvi markasına bakıp kıkırdadı. Ben neyin peşinde olduğunu biliyordum. Bana geçmişî hatırlatmaya çalışıyordu. Beni gülümsetmeye çalışıyordu. Aşağılık!

"Tek kelimeyle muhteşemsin. Seninle tanışmış olmaktan şeref duyuyorum," dedi Jan Borsos. Alışılmış hiddetli ifadesi normalden bile daha hiddet dolu görünüyordu ama heyecan doluydu.

"Hey, dostum! Sen Jan Borsos olmalısın! Senin buraya kadar yürüdüğünü duydum. İyi iş çıkarmışsın, ahbap!"

Jan az kalsın ruhunu teslim edecekti; hiddetli suratı dehşet, zevk ve inanamazlık ifadeleriyle doldu. "Ahbap," diye mırıldandı hayretle. "Bana ahbap dedi."

Julian'ın yüzündeki tatlı gülümsemeyi –ben bu tatlılığın güvenilmez olduğunu biliyordum– gören Violet, iltifat etme işini uzatmadan edemedi. "Seninle çalışmak ÇOK harikaydı." Gözleri parlıyordu. "Aslında seninle daha önce tanışmamamıza şaşıyorum. Geçen sene Chicago Operası'nda da aynı seminere katılmıştım. Ne tuhaf ki..."

Ondan uzaklaştım. Herkesten uzaklaştım; beraber eğitim aldıkları ve Julian'm tanıyabileceği insanları ve Julian'ın akıllarını başlarından alan performanslarını dokunaklı şekilde birbirlerine anlatışlarından uzaklaştım. Elimde olsa çığlık çığlığa bağırır, onun hakkında hiçbir şey bilmediklerini haykırırdım. Onun tehlikeli bir yalancı, bir suçlu olduğunu söyledim.

Julian, anlatılanların doğruluğunu kanıtlarcasına mütevazı; çaresiz ve aç insanlara yiyecek taşıyan dalgalı saçlı bir kurtarıcı edasıyla duruyordu. "Ah, teşekkürler, dostum... Hayır, hiç de değil... Ah, haydi ama ortak, *o kadar* da iyi değildim..."

Her yanımla nefretle karıncalandı. *Kes sesini, kes, kes! New York'a geri dön. Ya da Devon'a. Ya da Sibirya'ya. Sadece çek git buradan!*

Helen, tek kaşını kaldırmış beni izliyordu. *Anlat bana, diyor-du gözleri. Karşılık olarak başımı iki yana salladım. Nereden başlayacaktım? Nasıl başlayacaktım? "Ne zaman hazır olursan," der-*

miş gibi başını aşağı yukarı salladı bu kez ve ben o an bu düzgün ve sadık kıza minnettarlık duydum.

Julian, nihayet iltifatları kabul seansına bir son verip konuyu değiştirdi. "Evet, bayanlar, reklam seçmelerine kimlerin katılacağını öğrenmek için gelmişim yanınıza. İlanı hepiniz gördünüz mü?"

Herkes evet anlamında başını salladı.

"Kesinlikle katılıyorum," dedi Violet. Summer, Sophie, Ismene ve Helen da hemen arkasından onu takip ettiler.

"Harika," dedi Julian sıcak bir tavırla. "Bol pratik yapın. O aryayla harikalar yaratmanızı istiyorum! İş Guildhall'dan ya da RAM'dan bir köylünün almasını istemeyiz, değil mi"

Ben hariç herkes kıkırdadı. ("Köylü!" "Sence de harika biri değil mi?" "Aman Tanrım, bunu söylediğine inanmıyorum, ha ha haaa!")

Julian benim olduğum tarafa baktı. *Yapma. Sakın benimle konuşmaya kalkışma.*

"Sally?" dedi. Sesi biraz daha az kendinden emin çıkıyordu. "Ya sen?"

Tüm bakışlar bana doğru döndü. Violet canlı bir şekilde gülümsedi; yüzünden, "Sen seçmeler için hazır değilsin" ve "Senin adını nereden biliyor?" ve "Senden gerçekten hoşlanmıyorum" gibi farklı mesajlar veren ifadeler okunuyordu. O an Violet ya da onun benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değildi. Şu anda salonda sadece ben ve Julian vardık. Julian ve onun yalanları ve maskeleri.

"Köylüler mi?" deyiverdiğimi duydum. "Cidden mi?"

Julian kollarını göğsünde kavuşturdu ama ben onu, bu hareketinin kendine güvenden çok rahatsızlık işareti olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum. "Tabii ki espri yapıyordum," dedi

usulca. "Bu saygıdeğer kurumun yetenekli öğrencileri köylüler, babamın ineklerinin tezekleri üzerinde yaşamış iğrenç bir nek olarak ben de aynı statüyü paylaşıyorum."

("Tezek mi?!" "HA HA HA!" "Oooh, Julian, babanın inekleri mi var? Büyük bir Amerikan çiftliğinde falan mı yoksa? Çok hoş!")

Kes şunu, diye düşündüm içimden öfke içinde. Benimle samirleşkaleşmalar yapmaya kalkışma sakın.

Julian beni izliyordu. "Pekâlâ? Seçmelere gidiyor musun?"

"Bunun için zamanım olacağını sanmıyorum," diye mırıldandım. "Benim yarı zamanlı bir işim var."

Violet memnun bir şekilde başıyla onayladı.

Diğer kızların Julian'ın benim fikrimi değiştirmeye çalışmasını beklediği kısa bir sessizlik oldu. Fakat onun fikirleri tükenmişti. Gözünün üzerinde bir yerde atan küçük damarıyla, gergin bir şekilde bana bakmakla yetindi. Daha önce hiç duymadığım son derece pahalı bir parfüm sürmüştü ve gömleği de en ufak dikişine kadar ütülenmişti. Hepsi son derece rahatsız ediciydi.

Hafifçe başını sallayıp avuç içini Jan'ınkiyle tokuşturduktan sonra henüz içeri girmiş ve kendisine çay hazırlayan Brian'ın yanına gitmesiyle rahatladım. O arkasını dönmüş giderken kulağının üzerindeki bir tutam saçının jöleden kurtulmuş ve bir fino köpeğinin tüyleri gibi kabarmış olduğunu fark ettim. Bu, bardağı taşıran son damla olmuştu. Gözlerimin battığını hissediyordum ve tırnaklarımı avuç içlerine öylesine sert batırdım ki tırnaklarım neredeyse etime girdi. *Yapma. Bunu sakın yapma, diye emrettim kendime.*

"Herkesin ismini öğrenmiş olması çok hoş değil mi?" dedi Violet. Julian'ın benimkini nereden bildiğini merak ederek beklediği içinde bana baktı.

“Gerçekten öyle,” diye karşılık verdim bıkkın bir şekilde.

Brian ve Julian çay-kahve makinesinin yanında derin bir sohbe dalmışlardı ve bu beni daha da rahatsız etmişti. Tatlı Brian’ımın Julian’dan kötü etkilenmesini istemiyordum.

Julian aklımı okumuş gibi konuşmanın ortasında durup bana baktı, Brian da aynısını yaptı.

Tüylerim diken diken olmuştu. Benim hakkımda konuşmadıklarını umdum. Julian, Brian’a bir şey söyledi, o da düşünceli bir şekilde başımı salladıktan sonra Julian’ın kolunu sıvazlayarak ve kendi kendine bir şarkı mırıldanarak çayıyla onun yanından uzaklaştı. Julian ise okumak için köşesine çekildi.

İlk ve son şan dersime kadarki dakikalarımı Noon ve Ismene’yle konuşarak geçirdim ama söyledikleri tek kelimeyi duymadım. Bu insanlarla tekrar konuşmak zorunda kalmayacağımı bilmek rahatlatıcıydı. Tatlı insanlardı ve hiç beklediğim gibi değillerdi, ama benim hazır olmadığım başka bir dünyaya aittiler.

Dersime gitmek üzere hiçbir şey demeden ayağa kalktım. Burada eğitim almak için tüm hayatları boyunca beklemiş olan bu insanlara durumumu açıklayamazdım.

Fakat kantinden çıktığımda biri yolumu kesti. Daha gözlerim onaylamadan bedenim bunun Julian olduğunu anlamıştı.

“Hey,” dedi usulca. “İyi misin?”

Gözlerimi kırpıştırarak ve kulağının kenarındaki kabarık saç tutamını görmemeye çalışarak ona baktım. “İyi miyim? Sence?”

Julian çok yakışıklı görünüyordu ama bunun bana bir faydası yoktu. Belirgin bir şekilde rahatsız, karşımda durduğu şu an bile uzun saçlı, uykulu bir meleği andırıyordu. Bu kadar kötü biri nasıl olur da bu kadar iyi görünebilirdi?

“Brian’la şarkı söyleme korkun hakkında konuşuyordum,” diyerek söze başladı.

Nefesim kesildi. "Ne yapıyordun ne yapıyordun?"

"Hayır, ben sadece yardım etmeye çalışıyordum, ben..."

Yanından geçip koridora çıktım, görüş alanım gözlerimde biriken utanç ve öfke gözyaşlarıyla bulanıklaşmıştı. Nasıl yapabiliirdi? Nasıl mahallenin tatlı şan hocası gibi hayatıma böyle zor girebilirdi?

Müzik odalarına giden pencereli koridorda yalpalayarak ilerledim. Gidip Brian'a ders yapamayacağımı söyleyecektim. Aptalca bir fikir, bir zaman kaybıydı.

"Sally!" Seslenen Helen'di. Bana yetişmek için hızla ilerleyen ayak seslerini işitebiliyordum. Hızımı artırdım.

"Sally!" Seslenen Julian'dı. O da arkamdaydı. Hıçkırıkları göğsümde birikmiş halde koşmaya başladım.

"Sally!" Bir eliyle beni durdurup önüme geçti. "Lütfen," dedi, "Ah, Tanrım, ah, Sal, lütfen ağlama. Ben..."

"Sakin bana Sal demeye kalkma! Bırak beni!" Öfkeyle hıçkırdım. Ondand uzaklaşmak zorundaydım. Döndüğümde Helen'in biraz ileride ne yapacağını bilemeden bizi izlediğini gördüm.

Pardon, dedi dudaklarını oynatarak ve geriledi. Onu durdurmaya çalıştım ama Julian hâlâ beni tutuyordu.

"Lütfen," dedi Julian usulca. "Sally, gerçekten konuşmamız gerekiyor. Bu şekilde devam edemeyiz. Birlikte çalışmak zorundayız. Ben senin ses eğitmeninim. En az haftada bir kez ders yapacağız."

Ümitsiz ve köşeye sıkışmış bir halde gözyaşı döküyordum. "Ben kalmayacağım," dedim ona, gözyaşlarım akarken. "Okulu bırakıyorum. 'Ânı yakala' olayını hatırlıyor musun? İşte, sen onu mahvettin."

"Hayır," diye fısıldadı Julian. "Gidemezsin. Buna bir çare bulmalıyız, Sally. Fiona için..."

“NE?” dedim soluk soluğa. “Fiona’yı bu işe nasıl karıştırırsın? Onun *adını* bile anmaya nasıl cüret edersin? Utanması olmayan bir insansın sen, Julian. Gerçekte kimsin? Julian Jefferson da kim? New York’ta bana söylediklerinin arasında doğru olan *hiç* bir şey var mıydı?”

Julian içini çekip parmaklarını aptal saçlarının arasında gezdirdi. “Sana söylediğim her şey doğrudu,” dedi. “Benim adım Julian Bell. *Brooklyn Beaver*’da editördüm. Ve seni sevdim. O kadar çok sevdim ki, senin için Atlantik Okyanusu’nu yüzerek geçtim. Şarkı söyleme ve sahne ismi konusunu ve... yani her şeyi sana söyleyecektim ama sonra her şey ters gitti ve ben...”

“HER ŞEY SENİN YÜZÜNDEN TERS GİTTİ!” diye bağırdım. “Hayatımı mahvettin! Fiona’nın hayatını mahvettin! Ve bütün bu zaman zarfında da başka biriymiş gibi davrandın!”

Julian ümitsizce bana baktı. Hâlâ sadece yanında durarak aklını okuyabiliyordum: Tam anlamıyla yıkılmıştı.

Öfkem yok olmuştu. Çok anlamsızdı. Her şey çok anlamsızdı.

“Beni rahat bırak,” dedim yorgun bir sesle. “Beni rahat bırak, Julian ve soyadın her neyse. Şakalaşmalarınızın bir parçası da olmak istemiyorum. Bisküviler, babanın çiftliğiyle ilgili sohbetler... Sıradan bir öğrenci olmak istiyorum ben.”

Sessiz kaldı.

“Julian? Beni duydun mu? Sana beni rahat bırakmanı söyledim. Anladın mı? Yeterince hasara neden oldun. Daha fazlasına dayanamam. Dayanamam.”

Julian’ın elleri ümitsizce iki yana düştü. “Peki,” dedi düz bir tonda. “İsteklerine saygı duyacağım.”

Derin bir nefes alıp kalan az miktardaki gücümü topladım ve yanından yürüyüp geçerek merdivenlere doğru köşeyi döndüm.

“Sally?” Julian hâlâ arkamdaydı. Durdum.

"Ben... ben seni rahat bırakacağım. Sadece annemin selamlarını iletmek istedim. Bu okulda olduğunu duyunca inanılmaz derecede mutlu oldu..."

Karşılık olarak omuzlarımı dikleştirip yürümeye devam ettim. Yüzüme bir tokat darbesi daha yemiştin. Julian'ın annesini çok severdim. Geçen sene iki kez bana yazmıştı, fakat ben ondan gelecek herhangi bir şeyle yüzleşecek durumda değildim. Mektuplar açılmadan geri gitmişti ve şimdi de ondan haber almaya en az o zamanki kadar hazır değildim.

Julian'ın deri ayakkabılarının çıkardığı sesi duydum, yeni! giye uğramıştı. LA, LA LA LA LAAAA, diye şarkı söyledim içimden, aklımdan geçen düşüncelerden ürkererek.

Huzursuz bir ruh haline büründüm, sanki rüyada gibiydim. Öğrenciler yanımdan geçip gidiyorlardı; kocaman bir kontrbas ve taburesiyle ufak tefek bir çocuk yanımdan geçerken zorlandı. Benim için o an bir gölgeden farksızdı.

"Sally," dedi bir erkek sesi. Başımı kaldırıp karşımdaki görüntüye odaklanabilmek için gözlerimi kısarak baktım. Jan Borsos'tu bu. Alışılmışın dışındaki hiddetli haliyle sırtıyordu.

"Seni yemeğe çıkarmak istiyorum," dedi.

Ne dediğini tam olarak algılayamadan, dalgın dalgın suratına baktım. "Benimle yemeğe çıkar mısın?" diye üsteledi. "Yarın? Evet mi? Evet! Bir anlaşma yaptık!" Ve ardından yürüyüp gitti.

Tam 304 numaralı odaya geldiğimde koridorun sonundan bana seslendi.

"Sally! Seni ben yemeğe çıkarıyorum! Ama senin ödemen gerekiyor! Bursumu ancak bir hafta sonra alacağım!"

Dokuzuncu Sahne

"Aferin," dedi Brian usulca, odaya girdiğimde.

"Ne?" Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. Aklım hâlâ New York'taydı ve ben kilometrelerce uzaktaydım.

"Geldiğin için aferin sana," dedi bana bir sandalye vererek. "Bu cesaret işi."

Gözlerimi kapayıp birkaç derin nefes aldım. Sinirlenerek Brian'ı üzme istemiyordum. O tatlı bir insandı; ayrıca içimde kalan son enerjiyi de şimdiye kadar duyulmuş en güzel veda konuşması için harcamak istiyordum.

Kendimi toparlamama müsaade ederek sessizce oturdu.

Sonunda başımı kaldırıp yüzüme gelen saç tutamını iterek gülümsedim. "Kalmayacağım," dedim nihayet. "Çok üzgünüm Brian, ama ders yapmak bile istemiyorum. Mesele sadece korku değil, başka şeyler de var. Ben..."

"Tamam," dedi Brian yumuşak bir sesle. "Tanrı biliyor ya, bu kalbimi kırıyor, Sally. Ama kalmak istemiyorsan, kalmak istemiyorsundur. Seni zorlayamam."

Arkasından gelen sessizlik sırasında dönüp pencereden dışarı baktık. Güneş yer değiştirmişti ve şimdi yoğun bir şekilde pencerelerden içeri sızıyordu. Dışarıda gün hız kazanıyordu. Görünmeyen bir kuş ötüyordu ve bir arabanın müzik setinden bas bas bağırarak McFly grubunun şarkısı duyuluyordu.

Gitme vaktiydi. "Teşekkürler," dedim Brian'a ayağa kalkarken. "Her şey için."

Gözlüklerinin üzerinden bakıp gülümseyerek omuz silkti. "Teması koparmayalım," dedi. "Ve kendine iyi bak, Sally."

Ağlamadan konuşabileceğime inanmadığımdan başımı sallamakla yetindim ve çıkmak üzere döndüm.

Sonra durdum.

Köşede büyük bir giysi dolabı duruyordu. Bir saat önce ben giderken orada olmayan kocaman bir giysi dolabı.

Brian, elleri cebinde gelip yanımda durdu. "Bu senin içindi." İç geçirdi. "Julian Jefferson'ın fikriydi. Giysi dolabının içinde şarkı söylemeyi sevdiğini söyledi."

Şaşkın bir şekilde ona baktım. Brian gülümsedi. "Britten Salonu'ndaki sahne amirinden istedim ve düşündüm ki... ah, neyse, boş ver."

Ona teşekkür etmeye çalıştım ama konuşamadım. Üzgün bir şekilde bir tür ses çıkarabildim sadece.

Sonra Brian bir şey demeden yürüyüp giysi dolabına girdi ve kapıyı kapadı.

Sihirli Flüt'ten Papageno ve Pamina'nın düetini söylemeye başladı. Bir an için donup kaldım, fakat sonra -kafamın içindeki deli kasırgaya rağmen- gülmeye başladım. Şan hocamın bir giysi dolabının içinde kendi kendine şakımasının anlamsızlığına gülüyordum (kadın sesini seslendirirken kötü bir falsetoyla söylüyordu) ve yıllar önce *Sihirli Flüt*'ün Royal Opera prodüksiyon-

nunda aynı düeti pantolonunun ağına yapışmış bir takma bıyıkla söylediğini hatırlayarak güldüm. Şu anda hayatımla ilgili her şey trajikomik bir hale geldiği için güldüm.

Daha ne olduğunu anlayamadan çantamı yere bırakıp dolabın kapısını açtım ve giysi dolabına girerek Pamina'nın bölümüne yetiştim.

İçeri sızan ışıktaki Brian'ın yüzüne yayılan tebessümü görebiliyordum. Düetin sonuna kadar devam ettik ve ben ne yaptığım üzerinde düşünmedim bile. Sonunda Brian dolaptan çıkıp kapıyı hafif aralık bıraktı ve piyanoya oturarak mırıldandı, "Mükemmel! Mükemmel! Haydi başlayalım!"

Acı ve panik hali iki yana açılıp bir şekilde bana nefes alacak alan bırakmıştı. Elbette, bugün okulu bırakacaktım. Fakat şu anda içimde küt küt atan duygu, bastırılmayacak kadar büyüktü. Baba şefkati barındıran bir destek ve içinde şarkı söylenecek bir giysi dolabı ha? Daha ne isteyebilirdim ki!

"Isındın sanırım?" diye seslendi Brian.

"İl, hayır."

"Gerçekten mi? Pekâlâ o zaman, mi sesiyle başlayalım." Piyanoda bir ton çaldı

Hiçbir şey yapmadım.

"Sally? Oradan piyanoyu duyabiliyor musun?"

"Evet."

"Güzel! Mi sesiyle başlayalım." Tonu bir girizgâh gibi kullanarak tekrar çaldı. Ne var ki, başlamam gerektiğini düşündüğüm bölüm geldiğinde ne yapmam gerektiğiyle ilgili en ufak bir fikrim yoktu.

"İl..." Brian ayağa kalkıp dolabın önüne geldi. "Sally, sesini nasıl ısıtacağını *biliyor* musun?" Biraz gergin görünüyordu.

İçeri sızan ışıktaki ona bakıp gülümsedim. O dolabın içinde güvendeydim: Ona her şeyi söyleyebilirdim.

"Hayır."

"Ah, Tanrım!"

"Hayatımda hiç şan dersi almadım! Bunu biliyorsun!"

Bir sessizlik oldu.

"Haklısın," dedi Brian dikkatli bir şekilde. "O halde şarkı söylemeden önce hiç ısınmadın, öyle mi?"

"Doğru," dedim dolabın içinden. "Ya da en azından resmî anlamda ısınmadım."

"Yüce Tanrım!" dedi bir anlık da olsa şaşırarak. "Yani, bildiğini düşünüyordum... Isınmadan sınavda nasıl o kadar başarılı oldun? Şaşkına dönmüş haldeyim, Sally."

Kapıyı itip biraz daha araladım. "Gördün mü? Okulda kal mam tam bir kâbus olurdu! Nasıl ısınması gerektiğini bile bil me yen bir şarkıcı!"

"Dur bakalım," dedi Brian. "Sana ısınmayı öğretebiliriz. Müzik teorisini, İtalyanca, Almanca, her ne gerekirse öğretebiliriz. Bunları burada öğrenemezsen başka hiçbir yerde öğrenemezsin."

"Ama ben ayrılıyorum," diye hatırlattım ona. "Gerçi bir ders yapmamın sakıncası yok. Dolapta yani. Hatta bunu istiyorum!" Devam etmek için sabırsızlanıyordum. Cığerlerimi açmak ve ŞARKI SÖYLEMEK istiyordum. Dolabın içinde güvendeydim ve güvende olduğumda şarkı söylemeyi diğer her şeyden daha çok seviyordum. Yemek yemekten bile daha çok. "LalalaLalalala!" diye mırıldandım alçak sesle.

Brian heyecanla söylemekte olduğum şeyin arpej olduğunu belirtti ve ısınmamız böylelikle başladı. Brian, bana her türden tuhaf sesler çıkarttırarak yumuşak damağımı nasıl açacağımı öğretti – damağıma sıcak patates yapıştığını hayal etmek gibiydi – ve hiç çaba harcamadan do diyeze çıkabildiğimi gördüğümde neredeyse heyecandan bayılacaktım.

"Peki, en üst do diyeze çıkmak iyi midir?" diye seslendim dolaptan. Tanrım, bu harika bir duyguydu! Şarkı söylüyordum!

Brian piyanoyu çalmayı bıraktı. "NE?" Başını ellerinin arasına aldı.

Kafam karışmış bir halde kapının aralığından onu izliyordum. "Brian?"

"Aman Tanrım!" diye mırıldandı. "Sen nota da okuyamıyorsun, değil mi?"

"Elbette okuyamıyorum!" dedim neşeyle.

Brian gülmeye başladı. "Bir yaşıma daha girdim." İç geçirdi. "Ama... sınavları nasıl geçtin? Ustalık sınavlarında müzisyenliğini de test ediyoruz!"

"Beni yarıda kesip çok iyi olduğumu ve opera okulu sınavlarına gelmemi söylediler," diye hatırlattım ona. "Daha ikinci aryamın yarısındaydım."

Brian daha da şiddetli şekilde gülmeye başladı.

Ben de ona katıldım. "Demiştim," diye seslendim. "Benim şan hocam olmanın senin için *bayağı* berbat bir şey olacağını söylemiştim."

Bir sopranonun repertuvarındaki en basit arialardan biri olan ve benim sekiz yaşından beri söylediğim "L'ho perduta"yı söylemeye başladık. Bu, aynı zamanda benim ilkokuldayken söylemeye çalıştığım, fakat sahnede üzerimi ıslatmayı başarıp annemin teveccühüyle şarkı söylemekten sonsuza kadar men edildiğim parçaydı.

O zamandan beri bu aryaya özel bir heyecan besliyordum. Fakat onu anne ve babamın boğucu endişelerinin bana ulaşamayacağı bir yerde yeniden söylemenin coşkusu muazzamdı. Sanki birisi göğsümde parlak beyaz bir ışık yakmış gibiydi.

Brian, tek kelime İtalyanca bilmediğimi ve bu yüzden Barbarina'nın söylediklerinin sadece anafikrini anladığımı fark ederek ümitsizlik içinde gülerken bir yandan da hatalarıma dikkat çekti. Onu benim için kelime kelime tercüme etti. Barbarina

aryayı söylüyordu, çünkü çok değer verdiği iğneli broşu kaybetmişti ve biraz korkuyordu. Söylediği aryada bunu ifade ediyordu.

"Opera absürt bir şey!" diye bağırdım dolabın içinden. "Tek bir duyguyu tekrar tekrar ifade etmek sekiz sayfa alıyor."

Brian sırttı. "Aryalar böyledir. Ama önemli olan müzik, öyle değil mi? Her şeyi canlı hale getirmiyor mu sence de?"

"Evet," diyerek kabullenip iç geçirdim. İnkâr edemezdim. Opera gerçekten de birçok anlamda absürttü ama aynı zamanda dünyanın en güzel şeyiydi. Operanın bana verdiği gücü günlük dozlarda alabilseydim hemen her şeyin üstesinden gelebilirdim. Her şeyin!

Aptallık edip bunu Brian'a da söyledim.

"Aynen!" diye haykırdı dolabın kapısını açarak.

Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım. "Git buradan."

"Ben senin şan hocanım. Bana gitmemi söyleyemezsin."

"Sen benim şan hocam değilsin. Ben okulu bırakmak üzereyim. Sen benim arkadaşısın." *Ve bana neredeyse babalık da ettin*, diye de ekleyebilmek isterdim.

"Ah, Sally, sen insanı çileden çıkaran... bir budalasın!" diye patladı Brian.

Tek kaşımı kaldırdım. "Yavaş ol bakalım, Brian..."

Gülmeye başladı. "Kendine bir bak! Ne kadar kendinden emin olduğuna bir bak. Yarım saat önce, 'Yavaş ol bakalım, Brian,' diyebileceğin aklına gelir miydi? Ve bir de az önce dediğine bak! Opera söylerken hissettiklerinle her şeyin üstesinden gelebilirsin. ÖNEMLİ OLAN NOKTA BU!"

"Ah, hayır," dedim, kapıyı çekip kapayarak. "Beni geri dönmem için kandırabileceğini zannetme. Ben burada, kapısı kapalı giysi dolabında iyiyim. Oraya çıkıp gerçek dünyada şarkı söyleyemem."

Brian ellerini cebine sokup başını iki yana salladı.

“Başını salladığını görebiliyorum,” diye seslendim.

Güldü. “Ah, Sally. Sadece bir dene. Bir ay dene. Şu anda burada, dolabın içinde şarkı söylerken kendini nasıl hissettiğini hatırla. Kendini muhteşem hissediyorsun. Hayat dolusun. Bana bu duygudan biraz daha istemediğini söyleme.”

İçimde devam eden bir savaş vardı. Bir yanım kalmakla ilgili her türlü ihtimali kapatmıştı. Kalmak, ifşa olmak, her gün yaşanacak dehşet ve muhtemelen de küçük düşmek demektir. Ve tabii söylemeye gerek yok: Julian, o aptal havalı kıyafetleri ve tuhaf saçları demektir. Ama burada kalmak özgür olmak, mutluluk ve her gün yaşanacak sarhoşluk ve canlılık hissi de demektir. Şu anda hissettiklerim bildiğim başka hiçbir şeye benzemiyordu. Duygusal anlamda, önemli derecede özgürleştiriciydi. Belki de Brian haklıydı. Belki de şarkı söylemeyi ilaç olarak kullanırsam her şeyin üstesinden gelebilirdim.

Fakat şarkı söylemek problemin kendisiyken nasıl bir tedavi haline gelecekti?

Dolabın içinde oturmuş bu kısır döngünün içinde dolanıp duruyordum. Brian elleri cebinde, orada öylece durup cevabımı bekledi. Ve ben konuşmaya başladığımda ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

Çünkü “evet” demiştim. Evet, bunu deneyecektim. Bir ay için.

“Tavuk, bu muhteşem!” dedi Barry coşkuyla. “Seni küçük kunduz!”

Tabağımdaki pürelili sosisten başımı kaldırdım. “Kunduz mu?” Barry kaşlarını çatmıştı. “Peki, haklısın,” diye kabullendi. “Bu iyi bir tanımlama olmadı. Ama kunduzları bilirsin, korkusuz ve gayretlidirler... Kocaman ağaçları kemirerek kendilerine büyük yuvalar yaparlar...” Söylediğinin biraz tuhaf olduğunu fark

elüğünde sesini kesip bacağına masanın yan tarafından dışarı çıkardı.

"Bence kunduz harika bir kelime," dedim tereyağlı pürede, dev bir lokmayı daha ağzıma atarken. Önümüzdeki dört hafta boyunca kenedimi iyi hissettirecek şeyler yemeliydim. "Ama senin için sakıncası yoksa ben Tavuk olarak kalmayı yeğlerim Kunduz bana şeyi hatırlatıyor... şeyi..."

"*Brooklyn Beaver*,"^(*) diyerek cümlemi bitirdi Barry, sonra bet benzi attı. "Ah, Tavuk, kusura bakma. O aşağılık Julian'ı hatırlayacak yeterince sebebin yokmuş gibi."

Yanıma oturup sosisimden bir dilimi aşırı. "Sen iyi misin?" diye sordu. "Kolay zamanlar değil."

Omuzlarımı silktim. "Ben sadece Fi'ye olan sözümü tutmaya çalışıyorum," dedim usulca. "Ama evet, biraz zor. Dolap Julian'ın fikriymiş. Rastgele kibarlık hareketleriyle beni geri kazanmaya çalışmasına katlanamıyorum. Bence bu çok... yüzsüzce. Bir de annesini gündeme getirdi."

"Ah, tam bir şeytan!" diyerek tepki verdi Barry öfkeyle. "Ama bu tip hareketlerle yaptıklarından kurtulamaz. Onun için artık çok geç, Tavuk."

Sıkıntılı bir sessizlik oldu. "Neyse, ben ânı yakalıyorum. Tıpkı söz verdiğim gibi. Okulda bir ay kalacağım."

Barry dudaklarını yaladı. "Peki, Fiona'ya söyledin mi?"

Barry'nin sesindeki tonlamanın hoşuma gitmeyecek ölçüde lakayt çıktığını fark ederek yemeğime yoğunlaştım. "Evet," diye cevap verdim kısaca. "Ona söyledim."

"Ve?"

"Çok memnun oldu."

Barry'nin huzursuz bir şekilde başını salladığını hissedebiliyordum. Keşke Fiona'yla konuşuyor olmam konusunda bu ka-

(*) (İng.) Kunduz. —ed.n.

dar garip davranmasaydı. Evet, geçen sene bizi bir sürü pisliğe bulaştırmıştı. Ama Barry ne yapmamı bekliyordu ki? Onu terk etmemi mi? Onu New York'a terk edip bir daha asla konuşmayacak mıydım?

"Bu arada, okuldan bir çocukla yemeğe çıkıyorum," dedim canlı bir sesle.

"HAYDİ ORADAN! Kim? Nerede? Ne zaman?"

"İsmi Jan Borsos. Sana bahsettiğim şu çılgın Macar. On sekiz yaşında boşanıp Avrupa'dan buraya yürüyerek gelen."

Barry inanamayarak bana baktı. "Ama, Tavuk, sen onun on beş yaşlarında olduğunu söylememiş miydin?"

"Ah, şey, öyle bir durum var. Yirmi üç yaşında ve aslına bakarsan bayağı da üşütük. Gerçi tuhaf bir yakışıklılığı var..."

Barry bir kahkaha patlattı. "Aman Tanrım, Tavuk. Sen sonunda aklını kaçırdın."

ÜÇÜNCÜ PERDE

Altıncı Sahne

Brooklyn’de bir daire, Eylül 2011

Mumlarla kaplı dairenin içinde durup bir sonraki adımda ne yapacağımı bilmediğimi fark ettim. Kapının önündeki gevezelik sona ermiş, onun yerini rahatsız edici bir sessizlik almıştı. Kimdi ki bu Julian Bell?

Yanıtı, kendimi yanında son derece yalnız hissettiğim ve onun tam anlamıyla bir yabancı olduğuydu.

Julian –yarı kendinden emin, yarı meraklı– duvara yaslanmış, tişörtünü düzelterek yüzüme bakıyordu. Tişörtünün içini dışına ve önünü arkasına giydiğinden habersizmiş gibi görünüyordu.

“Yani mumunu çalmaya yeltendiğim için tekrar kusura bakma,” dedim.

“Endişelenme, Sally.”

Adımı söylediğini duyduğumda sııttım. Aksanı gerçekten muhteşemdi. Bunu ona da söyledim.

Kuşkulu görünüyordu. "Sally, sanırım az önce bir yalan söyledin. Sen benim aksanımm tamamen berbat olduğunu düşünüyorsun. Bu gerçeği saklamak için de hemen hemen hiçbir şey yapmadın."

"Benimki de daha iyi sayılmaz!"

Julian gülümsedi. "Çok haklısın. Benimkinden daha iyi olmadığı kesin. İçecek bir şey hazırlayayım mı sana?"

"Evet," dedim kararlı bir tavırla. "Viski olsun."

"Ciddi misin?"

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Mutfağın olduğu tarafa geçti. "Ne istersin *o halde*?"

Sırıttım. "Aslına bakarsan beyaz şarap istiyorum."

Bunu duyunca yüksek sesle güldü. "Ben de öyle şeyler derim." Kıkırdadı. "Bir fincan çay istediğimde, 'Viski istiyorum,' derim." Duraksayıp bana gülümsedi. "Çok komiksin."

Onun beni komik bulması tuhaf bir şekilde hoşuma gitmişti. Olanlara şaşırmış halde, buzdolabımdan bir şişe şarap alışı izledim. Yakışıklı yabancıların evine girip viski ve ardından da şarap isteyen ve bunun aptalca görünüp görünmediğine aldırmayan bu kendine güvenen kız da kimdi?

"Bu Raúl'un şarabı mı?" diye sordum. Lezzetli bir koku yayıyordu ve bardak buğulanmıştı. Julian kadehi bana uzattığında, her şeyi unutup bu adamla, bu kocaman mutfakta soğuk ve sarhoş edici şaraplar içmek için güçlü bir istek duydum. Hoş ve geniş omuzları olduğunu fark ettim. Omuzları poposundan daha geniş olan erkekler hoşuma giderdi.

Dikkatli ol, Sally.

"Raúl'un şarabı, evet," diye onayladı şişeyi dolaba geri koyarken. "Buraya onun şarabından çalmaya sık sık gelirim. Müthiş bir

zevki vardır, bendeysse hiç yok. Ayrıca, evim burayla kıyaslandığında tam bir bok çukuru. Sen şaraptan anlar mısın?"

"Evet, fena değildir..." diyerek söze başladım. Sonra devam ettim. "Aslında anlamam. Bu da başka bir yalandı."

"Bana bir şarap uzmanı gibi görünmedin."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü şarap konusunda bilgisi olanlar hükmedici ve partitıcı olabiliyorlar. Sense biraz kararsız ve delisin. Bir de bayağı korkmuş görünüyorsun. Seni öldürmek gibi bir niyetim yok, biliyorsun değil mi?"

"Güzel. Ama benim niyetimin o olmadığını nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum," diyerek kabullendi. "Fakat fazla şansın olacağını sanmam. Benim çelik gibi kaslarım vardır." Hiç de öyle olmayan kol kaslarını gerip gösterdiğinde gülmeme engel olamadım.

Mükemmel şekilde soğutulmuş, lezzetli şaraptan bir yudum aldım ve her ne kadar yüzü renk vermiyorsa da içte içte güldüğünü fark ettim.

"Neden gülmemeye çalışıyorsun?" diye sordum.

"Çalışmıyorum!"

"Evet, çalışıyorsun."

Gülmeye başladı. "Sanırım senin viski istemene benzedi bu da. Esrarlı görünmeye çalışıyordum. Sessiz ve gizemli bir adam olma fikrini hep sevmişimdir. Anlarsın ya. Güçlü ve esrarlı."

"Ah, korkarım bu planın pek de iyi gitmiyor." Birbirimizin gözlerinin içine baktık. Beni tartıyormuş gibi kaşlarını çatı.

"İşte yine yapıyorsun!" diye ciyakladığımı duydum. Sesim hoşuma gideceğinden çok daha flörtöz çıkmıştı. "Bana neden öyle bakıyorsun?"

"Bilmem," dedi yavaşça. "Nedenini bilmiyorum. Sen... Bir dakika bekle." Dönüp mutfaktan çıkarak köşeyi döndü.

Onu gözlerimle takip ettiğimi belli etmemeye ve midemde kıpırdayan acayip duygulara aldırış etmemeye çalıştım. Julian Bell'in benim hakkımda herhangi bir yargıda bulunabilmesi için henüz çok erkendi, ama bu aynı zamanda çok da heyecan vericiydi.

"AHA!" Görünmeyen bir odadan bağırıldığını duydum. Gerçekten bir tahtası eksikti.

Elindeki gözlükleri sallayarak geri geldi. "Bunlar olmadan neredeyse kör sayılırım." Güldü. "Başka bir şeyler daha söylemeden önce bunlarla sana iyice bir bakmak istiyorum. Bakabilir miyim? Doğru düzgün?"

"Neyi kastettiğine bağlı. Üzerimdekileri çıkarmam." Anında kızardım. Daha önce bu tür bir şeyi hiç söylememiştim.

Julian aynı fikirdeydi. "Hayır. Bu biraz tuhaf olurdu. Sana tamamen giyinikken bakmak istiyorum. Mümkün mü?"

"İl..."

"Mükemmel." Gözlüklerini taktı ve çok daha yakışıklı bir hal aldı. Ve zeki. Düşünceli. Klasik... *Kes şunu*, dedim kendi kendime.

Julian beni baştan aşağı kısaca bir süzdü ama daha çok yüzüme odaklandı. "Gözlüklerim kırık ve sürekli düşüyorlar," dedi. "O yüzden takmıyorum. Ve annem, ev arkadaşım, arkadaşlarımla iş arkadaşlarımla sürekli azarlanıyorum." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve ben onun ters giydiği tişörtünün dikiş yerlerine bakmamaya çalıştım. "Bu yüzden gözlüklerimi takmak konusunda daha iyi olmam gerekiyor," dedi.

"Sen! Sen..." Başını bir tarafa yatırıp düşündü.

"Kokuyorsun mu diyecektin?" diye sordum.

"İl... Hayır."

Şarabımı yudumlayarak onun doğru tanımlamayı bulmasını bekledim.

Bana bakıp gülümsemeye devam etti. "Harikasın."

"Ne?"

"Harikasın dedim!"

Kocaman bir İtalyan domatesi gibi kızardım. "Teşekkür ederim. Ama daha yeni tanıştık. Benim harika olup olmadığımı bilmiyorsun."

"Tamam, güzel diyelim. Bunu söylemek için seni tanımam gerekmiyor."

Nefesim kesilmişti.

"Hayır, geri alıyorum. Müthişsin. Evet, bence biraz müthişsin!"

Bu bende bir tokat etkisi yarattı.

Ve sonra etrafımızda uçuşan büyümlü hava dağıldı. Adi saprığın tekiyle baş başaydım; çılgın dul olan arkadaş bu olmalıydı. Sırtım hafifçe ürperdi. Acaba güvende miydim?

"Ah, Tanrı aşkına!" Başımı iki yana sallayarak sırtıttı. "Siz İngilizler! Çok tutucusunuz! Tatlı bir kıza tatlı olduğunu söylemek o kadar da kötü bir şey mi?"

"Bana 'Siz İngilizler' deme!" diye karşılık verdim. "Daha yeni tanıştığın bir adamın görünüşün hakkında güçlü tanımlamalar yapmasını tuhaf bulmanın tutucu bir yanı yok. Ayrıca sen *müthiş* demiştin, tatlı değil."

Şimdi de gülüyordu. Hem de açık açık. Kendime engel olmadan ben de gülmeye başladım. Ne kadar gülünç kaçmıştı. Bana bu kadar hoş bir şey söyleyen bir adama sinirlenmek oldukça tutucuydu gerçekten de. Aslında bu, *hiç de* sapıkça değildi.

"Ama sen de İngiliz'sin!" diyerek karşı çıktım. "Bir İngiliz böyle şeyler söylemez!"

Omuzlarını silkip şarap kadehini aldı. "Sanırım, ben her iki ırkın da en iyi taraflarını almışım. O nedenle de 'müthişsin' gibi şeyler söyleyebiliyorum, kendimi sıkıyorum."

İşte yine söylemişti! *Müthiş!* Midem ezilir gibi oldu. Sonra azıcık bile müthiş olmadığımı hatırladım ve bu konuda neden yalan söylediğini merak ettim.

"Ah, kes şunu!" diye emretti sanki aklımı okumuş gibi. "Üzerinde ne olduğunun ya da saçının kokusunun bir önemi yok. Orada durmuş, mumumu çalıp gevezelik ederek viski istiyormuş gibi yapan sendin. Senin gibi geceliğiyle ortalarda dolaşan, biraz sinir bozucu olup buna gülebilen bir kız bence harikadır. *Müthiştir*. Anladın mı?"

"Peki o zaman, teşekkürler," dedim. Bir an ben bile ona inanmaya başlamıştım.

"Daha az banal görünmeme yararsa diye söylüyorum: Mesela ben ineklere güzel derim," diye ekledi. "Köpeklerle de. Özellikle de köpeklerle. Ev arkadaşımın köpeği Pam, şişman ve aptaldır. Ama yine de bence dünyanın en güzel köpeği." Muhtemelen Şişman ve Aptal Pam'ı hatırladığı için güldü.

"Şişman ve aptal bir köpeği çağrıştırmak güzel."

Julian gülererek gözlüklerini çıkardı ve yine enfes göründü. Ve sonra onları geri taktı ve yine enfes göründü. Sonra onları çıkardı ve tekrar taktı ve nihayet kafasının yan tarafına hafifçe vurarak bir tutam saçın havaya kalkmasına neden oldu. "Ben kendimi daha fazla rezil etmeden gel de Raúl'un manzarasına bir bak," dedi.

Ağır çekimdeki gibi açılan manzara muhteşemdi. Mükemmel değildi, çünkü nehirle aramızdaki yaklaşık bir kilometrelik mesafede sanayi atıkları vardı ve birileri araya bir grup lüks apartman dikmişti; ama yine de daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. East River, karanlık ve durgundu, bu arada Manhattan muazzam ve parıltılıydı.

"Tanrım!" diye fısıldadım. "Fiona'nın Raúl'dan bu denli hoşlanmasına şaşırmanın."

Julian gülümsedi. "Soyadın ne?" diye sordu.

"Howlett."

"Selam, Sally Howlett." Elini uzattı ve ben de tüm bu olanların aykırılığından memnun, içten bir tavırla, bana uzattığı elini sıkıttım. *Bana müthiş olduğumu söyleyip sonra elimi mi sıkıyor? Bu adam çatlak! Ondan gerçekten hoşlandım!*

"Pekâlâ, ben Julian Bell. Ben ve Raúl okuldan arkadaşız. O bir rock yıldızı oldu ve ben de küçük ölçekli bir gazeteci oldum. O, Manhattan manzaralı bir antrepoda yaşıyor, bense berbat bir apartman dairesini şişman bir köpek ve onun çatlak sahibiyle paylaşıyorum."

"Kendini güzel özetledin," dedim. "Bana gelince... Muhtemelen daha önce tanıştığın kuzenim Fiona, tanınmış bir balerin oldu. Bense sadece boktan bir kostüm müdürüyüm. O..." Durdum. "Aslında, geri alıyorum. 'Sadece' bir kostüm müdürüyüm dersem yanlış olacak. Ben işimle gurur duyuyorum."

Julian onaylar gibi bir tavırla başını salladı. "Ah, güzel."

"Hatta işimi seviyorum," dedim beni yüreklendirmesiyle neşelenerek. Her ne kadar işim beni çok mutlu etse ve kendimi güvende hissettirse de işe karşı olan heyecanımdan pek kimseye bahsetmezdim. "Şu ara *Turandot* için MET'te çalışıyorum ve gerçekten de, Julian Bell, işimi *seviyorum*... MET'in kostüm departmanı standartların çok ötesinde!"

"Nasıl yani?"

"Sektörü bilmeyen birine bunu açıklamak zor. Operadan anlar mısın?"

Julian belli belirsiz bir tebessüm etti. "Eh, biraz... Çok değil. Tam bir çaylakmışım gibi anlat sen."

"Nasıl desem... muhteşem. Dikiş odası bile benim Londra'daki dairemden büyük, ellerinde yirmi üç bin kostüm var ve insanlar çok yetenekli. Mesela uzmanlığı, yaralarının içindeki gizli

panellerden çıkıp uçabileceği eğri cadı şapkaları olan birini arasan bile bulabilirsin. Bayılıyorum oraya! Düşününce bile mutlu oluyorum."

Julian gülüyordu. "Eğri cadı şapkası," diye tekrarladı korkunç bir Midlands aksanı taklidiyle. "Eğri cadı şapkaları, ah dostum, sen harikası."

"Bana gülüp durmayı kes!"

"Bu imkânsız. Senden hoşlandım, Sally Howlett."

Hoşlanmakla neyi kastediyordu? Amerikan İngilizcesindeki bazı şeyleri hâlâ anlamıyordum. Bu da İngiliz İngilizcesindeki gibi, "sana değer veriyorum", "bir ara sana yumulmak istiyorum," anlamına mı geliyordu acaba?

"Bir Amerikalı, 'senden hoşlandım' dediğinde bunun anlamı nedir?" diye sorduğumu duydum. *Neyin peşindeydin ben?*

Julian bana gülmeye devam etti. Gülmekten bütün suratı buruştu ve gözlükleri kayıp burnunun ucuna düştü. Kahkahasına bayılıyordum. Gür bir sesle, bir ayı gibi gülüyordu ve bana sanki dünyanın en komik insanıymışım gibi hissettiriyordu.

Hafifçe kızardım.

"'Senden hoşlandım'ın anlamı 'senden hoşlandım'dır,' dedi. "Tatlısın, diğer kızların söylediği şeyleri söylemiyorsun ve birlikte takılmamızı seviyorum, demektir."

"Aynen," dedim utangaç bir tavırla.

Birkaç adım ileride duran Julian bana doğru yaklaştı. "Güzel," dedi Manhattan'a doğru bakarak. Şaşkınlık ve beklenti içinde ürperdim. Bu durum tuhaftı! Deliceydi! Ve çok hoştu.

Ondan gerçekten hoşlanmıştım. Çok da güzel kokuyordu. Biraz da Bea'nın bana geçen Noel'de aldığı Jo Malone marka mumun kokusuna benziyordu.

"Evdeki mumum gibi kokuyorsun," deyiverdim. Sonra yüzümü ekşittim. "Ah. Bütün oda mumlarla dolu zaten."

Julian bana gülümsemekle yetindi. Saçının konuşmamız sırasında hafifçe kontrolden çıktığını fark edip keyiflenmişim. Kabarık parçalar halinde her yandan fışkırıyordu.

Onun vücuduyla benim aramdaki elektrik neredeyse elle tutulabilir vaziyetteydi ve ben sakinleşmek için gözümü saçından ayırmıyordum.

"Ah, kahretsin!" dedi aniden, elleriyle başına vurdu. "Saçım kabardı, değil mi?"

Sanki ilk kez fark ediyormuşum gibi kibarca saçlarında göz gezdirdim. "Ah... Yok canım," diye yalan söyledim.

"Yalancı!" diye bağırdı. Tişörtünü başına çekti. Sonra devam etti. "*Lanet ve lanet!*" Başboş bir hayalet gibi iki yana sallanıyordu. "Lanet olsun bu geri zekâlı, salak, kabarık saçlara. Oofff!"

Raúl'un kanepesine çarptı ve yalpalayarak mutfığa yöneldi. Tişörtünün altından gözlükleri düştü.

"Nereye gitmeye çalışıyorsun?" diye sordum. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Kapa çeneni," dedi benim bulunduğum taraf olduğunu düşündüğü yere doğru dönerek. Fakat yanlış taraftı. "Sakın güleyim deme, Sally Howlett. Benim bu saçla ne savaşlar verdiğimi bilmiyorsun, Bu saçlar... OOFFF!"

O ana kadar gülmekten sarsılıyordum. Julian'ın tişörtü hâlâ kafasına kadar çekiliydi ve tökezleyerek etrafta dolanıyordu ama direnen kabarık saç tutamları, yaramaz birer köpek yavrusu gibi ensedeki delikten fışkırıyorlardı. "Bazen herkesin saçları kabarıbilir," diyecek oldum.

"BENİM SAÇLARIM DOĞDUĞUM GÜNDEN BERİ KABARIK!" diye bağırdı Julian. Nara atar gibi haykırmıştı. Yemek masasına çarptı, yanlamasına pufun üzerine düştü, sonra da kalkıp tişörtünü başından indirerek kapıya doğru koştu.

Yere oturup gözümden yaş gelene kadar güldüm.

Nihayet toparlandığımda, Julian ehlileştirilmiş saçlarıyla, hafif bir hindistancevizi kokusu eşliğinde geri gelip yanıma oturdu, "Bu konuyla ilgili bir daha asla konuşmak istemiyorum," dedi ciddi bir edayla.

Başımı sallayarak onayladım. "Anlaşıldı."

Göz ucuyla bana baktı. Ben de göz ucuyla ona baktım ve sonra bakışlarımı pencereye çevirdim, çünkü kendime nasıl hâkim olacağımı bilemiyordum.

Dışarıda uzaklardan Manhattan, içerideyse mumlar parlıyordu. Aramızdaki elektrik de öyle. Gerçekten nefes kesiciydi.

"Benim gıcık bir tip olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Kesinlikle. Sence ben gıcık mıyım peki?"

"Hem de en beterinden."

"Senden beter olamam," dedim. "Bir kere senin tişörtün hâlâ ters ve önü arkasında. İkincisi aksanın dünyanın en manyak aksanı. Ve üçüncüsü, mumlarla dolu, Manhattan'a bakan bir evde takılıyorsun. Porno filmlerden fırlamış bir sahne gibi. Senin neyin var?"

Sonra durdum, neredeyse soluk soluğaydım. Onun neyi vardı hakikaten? Gerçekten de dul olan arkadaş oydu! Midem allak bullak olmuştu. Muhtemelen mumların arasında oturmuş, ölmüş karısıyla konuşuyordu.

Korkunç ve bencilce bir hayal kırıklığı her yanıma sardı. Halbuki Julian Bell'den hoşlanmıştım. Mumlarla aydınlatılmış bir evde onunla çok yakın bir mesafede oturuyordum ve bandı birkaç saat ileri sarabilsem onunla öpüşmeyi de isteyeceğimden emindim. Henüz tanıştığım biri için daha önce hiç böyle şeyler hissettiğim olmamıştı.

Fakat yas tutan bir adamın hayatında yerim olamazdı.

Bandı bu kez, Julian Bell'i hiç tanımadığım yirmi dakika öncesine sarmaya çalıştım ama yapamadım. Benim hayatımdaki yerini çoktan almıştı.

"O kafanın içinde neler dönüyor?" Julian dikkatle beni süzüyordu. "Çıldırarak üzereymiş gibi duruyorsun."

Kendime engel olamadım. "Dul arkadaş sen misin?" diye soruverdim.

Bu soru onu rahatsız ettiyse bile bunu belli etmedi. "Evet."

Kendimden nefret ediyordum. Düşüncesiz, koca budala!

Fakat tekrar gülümsemeye başladığını görerek şaşırdım. "Burada oturup ölümlerle konuştuğumu düşünüyorsun, değil mi?" Güldü.

"Olabilir."

"Ha ha! Dergiyle ilgili yazımı bitiriyordum. Elektrik kesintisi oldu ve dizüstü bilgisayarımın şarjı bitti. O yüzden diğerlerinin yanına gidemedim. Henüz."

"Ah." Ona inanmıyordum ve kendimden nefret etmeye devam ettim. Yas tutmakla ilgili yeterince iyi yetiştirilmemiş olabilir miydim? *Hiçbir şey olmamış gibi devam edeceğiz*, demişti annem ters ters. *Yaygara koparmaya gerek yok.*

"Pekâlâ, ben bir dulum, Sally ve beş yıldan fazla oldu. Yıldönümünde hep çocuklarla buluşuruz, çünkü annem moral bozukluğu yaşayacağını düşünüyor, arkadaşlarım da öyle. Bu nedenle de tek başıma kalmayayım diye bir araya gelmek üzere plan yapıyorlar. Özellikle yaptıklarını bilmediğimi sanıyorlar. Dürüst olmam gerekirse ben de bunu onlar için yapıyorum. İyiyim ama."

Ümitsizce ona inanmak istiyordum. "İşin doğrusu bu." Omuzlarını silkti. "Elbette üzülüyorum. Bazen yıkıldığım da oluyor. Elbette, 'keşke ölmeseydi' de diyorum. Ama artık hayatımın en önemli şeyi değil."

Uzun bir sessizlik oldu. "Aslında bu bayağı başarılı," dedi memnun bir şekilde. "Aferin bana!" Gözlüğünü çıkarıp hırkının ucuyla temizledi.

"Çok üzüldüm," dedim nihayet. "Bu kesinlikle beni ilgilen-dirmez ve açıklama yapmana da gerek yok. Ben sadece senin kapında bitiveren bir ucubenin tekiyim işte. Gitmem gerekiyor. Kusura bakma."

"Peki," dedi. "Ya da bu dramayı bir kenara bırakırsın ve biraz daha şarap içip takılırız." Gözleri yaramazca bakıyordu. "Hangisi olsun?"

Nihayet rahatlamıştım.

"Şarap," dedim kararlı bir sesle. Pencerenin önündeki pufun üzerine oturup gülümsedim. "Haydi, biraz sarhoş olalım!"

Zıplayarak mutfığa gitti. "Gerçi sen," diye seslendi, "burada oturup mumlara bakarak aşk ağıtları yakmamı tercih ederdin ama..."

Şarap şişesiyle birlikte geri geldiğinde parmağımı bana doğrulttu. "İşaretparmağını kaldır," dedi. Söylediğini yaptım. Julian, bir düğmeye basarmış gibi parmağıyla benimkini itti.

"Sıfırıyoruz," diye açıkladı. "Tuhaf dul muhabbeti bitti. Bastan alıyoruz."

Hoşuma gitmişti. "Sıfırıyoruz," diye onayladım.

Kadehlerimizi doldurup tekrar yanıma oturdu. Üstteki camlar hâlâ açıktı ve omuzlarımda hafif ve ferahlatıcı bir esinti hissediyordum.

Kadehlerimiz bitene kadar konuştuk ve sonra isteksizce gidip diğerlerine katılmamız gerektiğine karar verdik. Ben bunun sona ermesini istemiyordum. Julian Bell'in de bunu istemediğini görebiliyordum. Ne var ki bu, Fiona için orada olmam gerektiği gerçeğini değiştirmiyordu.

“Ben gidip çabucak üstümü değiştireceğim,” dedim ona.
“Şarap için teşekkürler!”

Julian da ayağa kalktı. Bana yakın duruyordu. “Raúl’a teşekkür et,” dedi. “Onun şarabını çaldım.” İkimiz birden sırıttık.

Sonra bana doğru bir adım atıp dudaklarımdan usulca öptü. Bunu yapmasına izin verdim, çünkü beni öpmesini gerçekten istiyordum. Geri çekilip yüzüme baktı, bense dudaklarımda daha uzun süre kalmasını diliyordum.

“Normalde bu şekilde hareket etmem,” dedi. Sesi sakın çıkıyordu. “Bu fazla mı oldu?”

“Hayır. Hoşuma gitti.” Yüzümde bastıramadığım bir tebessüm belirdi.

Ben üzerimi değiştirmek için çıkarken o da mumları söndürüyordu.

Yedinci Sahne

Şiir atışmasının olduğu mekân, East Village'in köşesindeki pek de çekici görünmeyen bir sokakta yer alıyordu. "Burası Alphabet City," diye belirtti Julian. "Şehrin bu yakasında kendilerini aktivist ya da yaratıcı diye adlandıran ama sadece kendilerini fazla seven bir sürü pislik yaşar."

"Williamsburg gibi."

Kıs kıs güldü. "Doğru."

"Aslında ben de epey bir aktivistimdir," dedim. "Protestoları, eylemleri ve ona benzer şeyleri severim."

"Hayır, değilsin," dedi Julian sert bir şekilde.

"Ne?" Sesimin öfkeli çıkmasına gayret ettim.

"Sen ancak köpek Pam kadar aktivist olabilirsin, Sally."

"Kim demiş?"

"Ağzını açar açmaz kendini ele verdin." Güldü, ben de kıkırdadım. Kendime engel olamıyordum. Kabarık saçlarından kah-

verengi tuhaf spor ayakkabılarına kadar bu adamla ilgili her şey komikti. "Sen, 'Ben de epey bir aktivistimdir,' dedin. Kimse 'epey' bir aktivist olmaz, seni çılgın küçük sıçan!" Daha da şiddetli gülmeye başladı. Bense ondan da fazla. Çılgın küçük sıçan olarak adlandırılmak hoşuma gitmişti.

Şiir atışmasının olduğu yere yaklaşmıştık, pek göze çarpmayan cam girişten loş görünümlü bir binaya giriliyordu. Adı Nuyorican Şairler Kafesi'ydi. Kendimi nahoş bir deneyime hazırladım.

"Keser misin şunu," dedi hiçbir şey demememe rağmen. "Burası gerçekten özel bir yerdir. Ben ve Raúl öğrenciyken buraya gelirdik."

"Eminim öyledir," dedim cesurca.

Julian tekrar bir kahkaha attı. "Ah, kendine bir bak! Ha haaa! Şapka. Kıyafet. Ve şiir atışmasına gidiyorum diye dehşetle bakan o küçük surat. Bütün bunlar... muhteşem. Hoşuma gidiyorsun."

Trende bana sahibi olduğu ve işlettiği dergiden bahsederken -*Brooklyn Beaver* diye komik bir ismi olan haftalık bir dergi- beni saçımı gizlice koklamaya çalışırken yakalamıştı. Böylece First Avenue'da trenden indiğimizde küçük bir mağazadan benim için bir şapka almış, "Saçını koklamayı bırakman için," diye açıklamıştı. Bu hareketten çok etkilenmiş, her ne kadar o gece üzerimde olan ve All-Saints'ten aldığım elbiseyle ideal bir birliktelik oluşturmaya da hiç tereddüt etmeden şapkayı başıma geçirmiştim.

Julian Bell hâlâ gülüyordu. "Sally Howlett, tam anlamıyla bir Alphabet City Beat kuşağı şairi, kökleşmiş bir aktivist ve paçuli yağı sever bir öğrenci karışımı gibi görünüyorsun," dedi. "Ve ben bu halini sevdim."

Bu tamlamada geçen çoğu şeyin ne anlama geldiğiyle ilgili bir fikrim yoktu ama benim için kullandığı bu betimlemeyi sahiplenmiştim. "Beni yaratıcılığın kalbine götür!" diye emrettim.

Şairler kafesi bir kafeden çok, sahnesi, ahşap bir zemini ve bir balkonlu olan bir gösteri mekânını andırıyordu. Girişten itibaren duvar boyunca devam eden bir barı vardı ve şaşırtıcı derecede doluydu.

Fiona, Raúl, Barry, Bea, Bea'nın Brezilyalı masörü, Raúl ve Julian'ın arkadaşları olduğu anlaşılan birkaç adam, ortalarda bir yerde, şarap ve bira şişelerinden geçilmeyen bir masada oturuyorlardı. Julian ve ben içeri girdiğimizde ara verilmişti ama kalabalık bir sonraki şiir için tekrar yerlerine yerleşiyordu. Fiona heyecanlı ve canlı görünüyordu. "Bu gerçekten de bayağı iyi!" diye fısıldadı. Ardından da, "BU DA KİM BÖYLE?" diye ekledi.

Omuzlarımı silktim ve onun son saat içinde tanışıp öpüşüp hafifçe âşık olduğum dul arkadaş olduğunu açıklamamayı tercih ettim. Çılgın bir hayal gücüne sahip olan Fi dahi, buna inanmakta zorlanabilirdi.

Raúl ve diğer çocuklar Julian'a bakıp kıs kıs güldüler. "Hızlısın, kardeşim," dedi Raúl, etkilenmiş bir şekilde başını sallayarak.

Aldırmadım. Dul bir gazeteci, bir rock yıldızı ve diğer çılgın bir çeşitlilik içinde bir şairler kafesinde olmanın bana ne kadar normal görüldüğüne şaşırarak oturdum. Yine de mekân gözden geçirdiğimde kimsenin aslında pek çılgın görünmediğini fark ettim. Herkes gayet normal gibiydi. Bea bile, her zamanki sivri topuklu ayakkabılarını giymeyi reddetmişti ve ortama uygunsuz görünmüyordu.

Bir sonraki şair mikrofona geçti.

Bu, kendine "Bronx'lu Elf" adını veren, hafifçe gergin görünüşlü bir adamdı ve üzerine büyük gelen paltosu nedeniyle bir cüce gibi görünüyordu. Bu kadar rahatsız görünen bir adamın içinde şiir barındırmasının pek de olası olmadığını tahmin ederek her yanımın onun adına utançla karıncalandığını hissettim.

Fakat yanıldığımı çok geçmeden anladım.

Daha önce hiç şiir performansı izlememiştim –bunu istememiştim– fakat bu adamın bütün gece mikrofonu bırakmamasını diledim. Şiirinin adı “Çifte Hayat”tı ve kimse gerçekte kim olduğunu anlayamadığı için kendisini nasıl yeniden kurguladığıyla ilgiliydi. Oldukça sertti ama yine de bir kendine-acımadan eser bile yoktu. Hatta kimi zaman öyle komikti ki Barry gülmekten masanın altına düştü; gerçi bu Barry’nin sık sık yaptığı bir şeydi.

Elf bitirdiğinde kendi kendime tezahürat yaptım, anlattığı benim hikâyemdi.

Gece yavaş yavaş ilerleyip sonunda bitti ama Raúl kafenin sahibiyle yakın arkadaştı ve bizi oraya hapsetti. Bir şiir atışmasının ardından bir mekâna hapsolan Beatriz Maria Stefanini’nin görüntüsüne gülmekten kendimi alamadım. Fakat Bea’nın keyfi yerindeydi.

Mekânı güzelce zihnime kazıdım, Julian Bell’le aramızda olanları – pek bir şey olmuş sayılmasa da– düşünerek bu geceyi sonsuza dek hatırlamak istiyordum.

Bolca içki içildi. Julian bütün gece yanımdaydı ve ben onun harika olduğunu düşünmeyi bırakıp muhteşem olduğunu düşünmeye başlamıştım. İçki konusunda cömert, bana karşı sıcak, arkadaşlarına nazik ve hep eğlenceliydi: Fiona’ya mankafa dedi – ki daha önce kimse buna yeltenmemiştir. Ayrıca, o ve Raúl atışmalarıyla bizi kırıp geçirdiler. Bir de, bardan içkilerle birlikte geri geldiğimde bana, “Beni delirtiyorsun, Sally Howlett. Poponu saklamak için neden yan yan yürüyorsun? Bence muhteşem!” deyiverdi.

Kıpkırmızı olup karşı çıktım. “Aşırı komiksin,” dedi. “Özellikle de komik olmamaya çalıştığın zamanlarda.”

O bana gülüyordu ama ben de ona gülüyordum. Gece ilerleyip de ortam vahşileştikçe, saçları evden çıkmadan önce aceley-

le sürdüğü ürünlerin etkisinden kurtularak kabarmaya başladı. Beni saçlarına bakarken yakalayınca yüksek sesle haykırarak şapkamı çaldı.

"SÖYLE BAKALIM," diyerek araya girdi Fiona, "Sevgili Sally'yle ilgili ne düşünüyorsun? ENFES, değil mi?" Fiona bu gece fazla patırtıcıydı. Ve... tuhaftı. Onda beni huzursuz eden bir şeyler vardı. Uzun bir süreyi önce Raúl'un suratına bakarak, sonra Julian'ın ve sonra da benim suratıma bakarak konuşmakla geçirmişti ve olaylarla ilgili anlamsız tartışmalar çıkarıp iki dakika sonra ilgisini yitiriyordu. Bir de, Raúl'a zorluk çıkardığını, kaba davrandığını ve en nihayetinde bir deli gibi hareket ettiğini dehşet içinde fark ettim.

Julian bir cevap vermeye hazırlanırken Fiona araya girdi, "Sally'yi herkes sever! İşyerindeki gerçek yıldız ben değil, Sally'dir. O benim kardeşim gibidir, Julian, o yüzden eğer Sally'ye sataşırsan önce benimle uğraşman..."

"Hey!" diyerek sözünü kestim. "Kes şunu!"

Fiona o kadar şaşırmıştı ki denileni yaptı. "Peki!" diyerek tiz bir sesle bağırdı ve hoplayarak Barry'nin yanına gidip ona sesini kesmesini söylediğim haberini verdi.

"Her zaman böyle midir?" diye sordu Julian, meraklı bir şekilde ona bakarak.

Anaç bir savunma hissi ile ona her şeyi anlatma isteği arasında kalmıştım. "Hem evet hem hayır," dedim sessizce. "Biraz zordur. Ama bu gece özellikle tuhaf bir şey var onda..."

"Sanırım uyuşturucu almış," dedi Julian.

Betim benzim attı. "Yoo!"

Julian onu izlemeye devam etti. "Bir sorunu mu var?"

"Hayır! Yani... şey, hazıranda onu kokain kullanırken yakalamıştım ama ara sıra aldığını söyledi. Sonra da bıraktığını söylemişti."

Julian başını salladı. "Hımm."

"Ona inanıyorum. İçki içmeyi de bıraktı. O işi hallettiğini söyledi bana."

"Hep öyle derler."

"Kim öyle der?"

"Uyuşturucu kullananlar."

Midem allak bullak olmuştu. "O bir kokainman değil. Bana bıraktığını söyledi. Tamamen. İçkiyi de bıraktı. Ve çok iyiydi! Çok daha güvenilir olmuştu... O gayet İYİ!"

Julian elini benimkinin üzerine koydu. "Hey," dedi. "Meraklanma. Ben yanılıyor olabilirim."

Midemdeki panik kasılmaları eşliğinde ona baktım. "İyi, uyuşturucu kullananlar hakkında bunca şeyi nereden biliyorsun, Julian?"

Sırıttı. "Bir çizgi kokain ister misin?"

"Ne?"

Sonra güldü. "ŞAKA YAPTIM!"

Tereddüt içinde olduğumu görünce elimi sıktı. "Kesinlikle espri yapıyordum," dedi usulca. "Ben kokainman değilim. Senin kuzeninin de öyle olduğunu sanmıyorum. Neden öyle dedim bilmiyorum."

Onaylar gibi başımı salladım. "Peki..."

"Çok güzel bir gece geçiriyorum," dedi sözü dolandırmadan. Gözleri benimkilere çok yakındı. "Tüm olanlar çok çılgınca, öyle değil mi?"

Her şey bir anda sessizleşti. Fiona, korku, endişe, her şey yok oldu. Derin bir nefes aldım. "Çılgınca ama güzel."

Julian, Raúl ve diğerleri farkına varmadan hafifçe dudaklarımdan öptü. "Şu anda ilk söylediğimden de fazla hoşlanıyorum senden." Yerinden kalkıp hâlâ ters olan tişörtünün etiketi çılgın saçlarının altında dalgalanırken bara doğru yürüdü.

* * *

Daha sonraları –artık midemde birkaç şişe şarap varken ve “EVE GİTMEM LAZIM AMA KIPIRDAYAMAYACAK KADAR SARHOŞUM,” gibi şeyler mırıldanırken– birileri piyano çalmaya başladı. Bea! Evet, bu Bea’ydı. Bea’nın Marylebone’daki beş odalı dairesinde kısa kuyruklu bir piyanosu vardı ve Haydn sonatları tıngırdatmak repertuvarının bir başka parçasıydı.

“Onun neden çalıştığını hâlâ anlayamıyorum,” dedim Julian’a. “Yani, o kadaaaaaar zengin ki. Barack Obama’nın evini bile satın alabilir...”

Julian tek kaşını kaldırdı. “Beyaz Sarayı mı yani? Vay canına.”

“Ve DONALTRUM’INKİNİ! DONALTUMPS’IN EVİNİ! Yani Trump’ın evini. Hayır! Yani DONALD...”

“Aman Tanrım, bence sen konuşmayı bırak.” Julian gülmekten altını ıslatmak üzereydi. “Bana sıkı içtiğini söylemiştin!”

“Yalan söyledim,” diye kabullendim mutlu bir şekilde. “Berbatımdır. TRUMP! TRUMPY DONALT...”

Konuşmamız yarıda kesildi. Raúl’un dairesinde kalan diğer çocuklardan biri –kocaman bir tank şekline ve boyutlarına sahip bir sanatçı– yanımıza gelip resmen Julian’ın yakasına yapıştı. “Gel de şarkı söyle,” dedi.

“Ah, dostum, olmaz...” diyerek karşı çıktı Julian. “İstemiyorum. Burada güzel arkadaşım ile sohbet ediyorum ve o...”

“Gel ve şarkı söyle,” diye tekrarladı çocuk. “Jorge seni istedi. Eve gitme vakti geçtiği halde bize bira veriyor,” diye ekledi. Jorge oranın sahibi ve belli ki bu kaçık bohemlerin arkadaşıydı.

“TAMAM, TAMAM! Bırak beni.” Julian piyanoya doğru yürüdü.

Bea tuşlardan başını kaldırıp mutlu bir çığlık attı. “Bana senin harika bir şarkıcı olduğunu söylediler,” diye mırıldandı. “Gel de Beatriz’in yanına otur...”

Julian yanımdan gider gitmez Fiona bana yaklaştı. "Ne *halt* dönüyor?" dedi ters bir tavırla. "Siz ikiniz seviştiniz mi yoksa? Elektriklisiniz!"

O zaman bende jeton düştü. Fiona, bir ara içki içmeye başlamıştı. Belki çok sarhoş olduğumdan, belki elinde etrafa saçarak dolaştığı pis bir şarap kadehi görmeye alışık olduğumdan bunu fark etmemiştim. Ama sarhoştı. Gözlerinin beyazı sarıya dönmüştü ve odaklanamıyordu, bir de yüzüme çok yaklaşıp konuşuyordu. Nefesindeki alkolü duyabiliyordum. Ve bir şeyi daha: keskin bir kimyasal kokusunu.

Takma kafaya, dedim kendi kendime. Ben de sarhoştum. Hem de zil zurna. Herkesin bir gecelik dağıtmaya izni vardı, öyle değil mi?

Gizli ve gizemli olduğunu düşündüğüm bir şekilde gülümsemeye çalıştım, fakat muhtemelen daha çok ters ters bakan bir geri zekâlıya benziyordum. "Julian tatlı," diyebildim sadece. "Çookk *tatlı*."

"Eh, en azından birimiz mutlu," diye karşılık verdi Fiona. "Yani ben işimde asla terfi alamayacağım, şişmanlıyorum ve muhtemelen Raúl'la da işleri bok edeceğim, ama bari sen mutlu ol. Peşini bırakma, diyorum."

Çaresizlik içinde iç geçirdim ve tam cevap vermeye hazırlanırken Fiona yaramaz bir şekilde kıkırdadı. "Şaka yapıyorum!" dedi kolumu yumruklayarak.

Ancak daha sonra onun sesini duyamaz oldum. Aniden her şey yavaşladı ve salonu dolduran sesle birlikte içimi alkolle alakası olmayan katıksız bir coşku kapladı. Bea, *La Bohème*'de, Rodolfo ve Mimi'nin Quarter Latin'deki dondurucu tavan arasında tanışıp oracıkta birbirlerine âşık oldukları düeti çalışıyordu. Melodi doğrudan içime akıp ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Ah Tanrım, bu müzik adeta canımı yakıyordu! Beni öldürüyordu. Gerçekten çok güzeldi.

Fiona benimle konuşmayı bırakmış, şaşkın şaşkın piyanoya bakıyordu. Birisi Rodolfo'nun bölümünü gayet iyi bir şekilde söylüyordu. Bu bölümü söyleyenin *Julian Bell* olduğunu fark ettim. Usturuplu bir şarkıcı olmadığı belliydi, ama rahat birkaç kova şarap içmiş biri için etkileyici bir hassasiyetle, yumuşak ve mükemmel bir tizlikle söylüyordu.

Bea, Mimi'nin bölümünü cırtlak bir karga gibi söyleyip herkesi güldürdü.

"Bu, normalde söylediğinin sadece onda biri," dedi tank boyutlarındaki adam, gurur dolu bir tavırla. Ona inanmıyordum, çünkü Julian bundan azıcık daha iyi söylüyor olsa bir opera sanatçısı olması gerekirdi. Fakat tank boyutlarındaki adamın gururunun bana da bulaştığını hissettim. *Sen muhteşem birisin*, diye düşündüm sersemlemiş bir halde onu izlerken. *Gerçekten muhteşem*. Sadece birkaç hafta önce muhteşem adamların benim kulvarımın dışında olduğunu ve benim gibi biriyle asla ilgilenmeyeceklerini düşündüğümü hatırladım.

"Bu düet senin favorin, değil mi?" diye fısıldadı Fi. Başımı sallayarak onayladım ve her ne kadar Bea, Mimi'nin bölümünü cırlayarak söylüyor olsa da gözlerimde yaşlar birikti. Kendimi ölesiye mutlu hissediyordum; mum ışığında, etrafım sevdiğim insanlarla dolu, beni öpüp duran harika adamı en sevdiğim şarkıyı söylerken izlemek çok fazla gelmişti.

Fiona kolunu omzuma doladı ve yanağımı öptü. "Seni çok seviyorum, Sal," diye fısıldadı terli terli. "Sensiz ne yapardım bilemiyorum. Sen benim her şeyimsin."

Kimisi ümitsizlik kimisi mutluluk gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülmesine izin verdim.

Julian ve Bea devam ediyorlardı ama daha yüksek notalara gelindiğinde Bea çalmayı bıraktı. "Bu kadarını yapamam!" diye ciyakladı. "Birisi Mimi'yi söyler mi lütfen!"

Hiç tereddüt etmeden ve üzerinde *düşünmeden* ayağa kalkıp piyanoya doğru yürüdüm. Julian'm karşısında durup gözlerinin içine bakarak söylemeye başladım.

Parça bittiğinde ortamın gürültülü olduğunu, her kafadan bir ses çıktığını fark ettim. Bea yine tiz bir sesle bağırıyordu. Bu kez şarkı söylemiyor, bana sesleniyordu. "Sen şarkı mı söylüyorsun? Sen ve ŞARKI SÖYLEMEK, HA? DIO MIO, SALLY, HAYATIM, HARİKAYDIN!" Fi üzerime atlarken diğerleri de alkışlayıp ıslık çalmaya koyuldular. Çıldırılmış gibi etrafıma bakındım. Ben şarkı mı söylemiştim?

Nihayet Julian'a döndüm, bana sanki alev almışım gibi bakıyordu. Başını iki yana sallayarak bir şeyler mırıldandı. Gürültüye rağmen söylediklerini gayet iyi duymuştum: "Vay canına! *İnanılmazdın*. Bu da neydi böyle?"

Bunun betimin benzimin atmasına neden olup, ortadan kaybolarak ölmeme yol açması gerekirdi; normal şartlarda hiçbir şey olmamış gibi yaparak aptalca bir hata olduğuna dair bir şeyler gevelemeliydim ama yapmadım, yapamadım.

Julian, sanki salonda baş başaymışız gibi eğilip elimi tuttu. "Bak, bu numaranı iyi saklamışsın. Yarıştaki sürpriz at gibisin, Sally Howlett. Haydi gidelim. Seni başkalarıyla paylaşmaktan usandım. Artık sadece benim olabilir misin?"

Sekizinci Sahne

Aklı başında bir insanın bir gecede âşık olamayacağı evrensel olarak kabul edilmiş bir gerçektir. En iyi ihtimalle bir saplantı veya *bu* kişinin, milyonlarca başka insanın içinde, bütün problemlerine çare olduğuna dair güçlü bir duygu ya da en kötüsü yanıltıcı bir tahrik olabilir.

Hissettiğim yalnızca cinsel bir arzu olmalı, dedim kendi kendime, sarhoş bir şekilde. *Bildiğimiz cinsel arzu ve yalnızlık.*

Julian, kapıda bar sahibi Jorge'a veda ediyordu. Jorge'un, Julian'a tapıyor gibi bir hali vardı. Sendeleyerek sokakta yürümeye başladığımızda arkamızdan seslendi, "Arkadaşım Jules'a iyi bak! Bu adam bu barın yanı sıra benim hayatımı da kurtardı!"

"Ne demek istedi?" diye sordum.

Julian, üşümeyeyim diye şapkayı benim başıma geri yerleştirdi ve burnumu muncıkladı. "Ah, bir şey değil. Orada çok fazla para harcadığımı söylemeye çalışıyor. Uzun zamandır tanışıyoruz. Çok çok tatlı bir adamdır Jorge."

Asıl sen çok çok tatlı bir adamsın, diye düşündüm içimden. Gerçekten çok tatlı bir adamsın. Ben başka insanlar hakkında tatlı sözlerin çok nadiren kullanıldığı bir evde büyümüştüm. Julian farklıydı. O bu konuda cömertti.

"Şimdi," dedi, kıpırdamayı reddederek, "hemen bana şu sesinden bahset bakalım." Gözleri merak ve neşeyle parlıyordu. "Mimi bölümünü *fena* söyledin! Senin sadece bir kostüm müdürü olduğundan emin değilim."

Bir panik duygusu bağırsaklarımı kamçılardı ama kendimi toparlamayı başardım. "Gerçekten bir kostüm müdürüyüm," dedim ona.

"Fakat şan dersi almış olmalısın. Yıllarca hem de. Kostüm müdürü olsan da olmasan da..."

"Hayatımda hiç şan dersi almadım," dedim içtenlikle.

Julian kollarını göğsünde kavuşturup gülümsedi. "Neden yalan söylüyorsun, Şapkalı Kız?" diye sordu. "Eğitim almadan öyle şarkı söyleyebilmen mümkün değil."

Ben de kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Peki sen bunu nereden biliyorsun? Sen de pek fena sayılmazsın."

Ufak çaplı tartışmanın sonunda başımı kaldırıp saçlarına baktım.

"Ne?" dedi hemen ellerini başına götürerek. "Yine mi kabardılar? OOFF!"

Sırıttım. "Hayır. Ayrıca ben şarkıcı değilim. Şimdi de değilim, hiçbir zaman da olmadım."

Julian bir an beni izleyip güldü. "Ah, beni güldürüyorsun. Hem de çok güldürüyorsun. Gel bakalım, çılgın küçük fare."

Beni Avenue B'ye yönlendirerek oradan bir taksi çevirdi. Hırpani bir film yıldızına benziyordu, sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi elimi tuttu. Bu bana hem çok komik ve hem de tamamen normal göründü.

Williamsburg Köprüsü'ne doğru hızla ilerlerken ikimiz de bir şey söylemedik. Taksinin önceki sakinleri camları sonuna kadar açık bırakmışlardı, ben de artık serinlemiş olan havanın hâk kokulu olan saçlarımı uçuşturmasına izin verdim. Brooklyn'e varıp kuzeye doğru döndüğümüzde göz ucuyla Julian'a baktım. Gözleri kapalıydı ama uyumadığını anlayabiliyordum. Gülümseydi. "Kabarık saçlarıma bakmaktan vazgeç."

"Bakmıyordum!"

Uykulu bir şekilde gülümseyip bacağıma çimdikledi.

Başımı çevirip hâlâ kalabalık olan caddelere baktım. Williamsburg cıvıltı cıvıltı. Moda düşkünleri –onlara *hipster* demeye başlamıştım– Union Pool'un dışında ayakta durmuş sigara içiyorlardı ve *vintage* çantalı iki kız üst geçide bağlanan yolda büyük bir cesaretle yürüyordu.

"Bir melek gibi şarkı söylüyorsun," dedi bir sessizliğin ardından. Bana baktığını hissedebiliyordum. İşin tuhafı ilgisi korkutucu gelmemiştir. Kimsenin bilmediği bir yanımla ilgili bana iltifat etmişti ve benim için bir sakıncası yoktu.

"Sen de güzel söylüyorsun. O düetin sözlerini nereden biliyorsun?" diye sordum haylaz bir edayla. Hâlâ başım pencereye dönüktü ve Williamsburg'un hızla geçen görüntülerini seyrediyordum.

"Ah, bir zamanlar öğrenmiştim. Severim o düeti."

"Tek kelimeyle çok güzel, öyle değil mi?" dedim mutlu bir şekilde. Kendimi az bile olsa budala gibi hissetmiyordum.

10. Cadde'ye geldiğimizde Julian, öne eğilip taksi şoförünün camını tıklattı. "Sola dönüp bizi 11. Cadde'yle Wythe'in birleşiminde indirebilir misin?" Adam ona karşılık vermedi ama beklediği gibi sola döndü.

"Nereye gidiyoruz?"

Julian beni duymazlıktan gelip gülümsemekle yetindi.

"Peynirli tost var mıdır orada? Canım peynirli tost istiyor." Sesim komik şekilde sarhoş çıkıyordu, ağzımı kapalı tutmaya karar verdim.

Fakat Julian kahkahayı patlattı. "Peynirli tost gerçekten *harika* olurdu," dedi. "Ve bir fincan gerçek İngiliz çayı. Bir çaresine bakarız."

Birkaç dakika sonra yan tarafında kırmızı ışıklı harflerle "Otel" yazan tuğla bir binanın önünde durduk. Şaşırmıştım ama panik olmuş da sayılmazdım. Julian Bell, ateşli bir aşk gecesi için otelde kalmayı yeğleyecek türden birine benzemiyordu. En azından öyle olmadığını umuyordum. Bu şey, aşna fişna yaparak bozulup sonlanamayacak kadar sihirliydi.

Taksi parasını ödemeye çalıştı ama ben üsteledim: bütün gece bana içki almıştı ve ailemin bana öğrettiği bir şey varsa, o da bir başkasının bana fazla para harcamasına müsaade etmemektir. (*Neden ki? diye merak ettim bir an. Ben uğruna para harcanmaya değecek biri değil miyim?*)

Bu gecenin dokusuna hafif de olsa bir hüznün karışmaya başlamıştı ama ona hemen, başladığı yerde engel oldum. O hüznü yaşamayacaktım. Bu gece kendimi iyi hissediyordum. Anne ve babamı düşünmek ise bana kendimi iyi hissettirmiyordu.

"Taksi için teşekkürler, genç bayan." Julian gülümseyerek ve eliyle işaret ederek beni şık giyinmiş bir görevlinin çağırdığı asansöre binmeye davet etti. Sonra aniden haykırdı. "Ah... **LA-NET OLSUN!**"

Koşarak kapıya yöneldi ve çıkacakken durdu. "Telefonum," dedi. "Aptal telefonumu aptal takside unuttum... Ah, kahretsin!"

Görevli sıcak bir tavırla Julian'ın elini sıktı. "Dostum, sen de telefonunu her ay kaybediyorsun. Seni tekrar görmek güzel."

Gülüştüler. "Ama bunu daha beş ay önce almıştım!" diye şikâyet etti Julian, elini bıkkın bir ifadeyle saçında gezdirdi. Saçı şimdi makul ölçülerde düzgün görünüyordu.

Görevli güldü. "Öğreniyorsun, dostum."

Julian ümitsizce omuz silkti. "Neyse. Karın nasıl oldu?" diye sordu. "Daha iyi mi?"

Görevli gülümsedi. "İyiye gidiyor. Her geçen gün daha iyi oluyor. Seni gördüğümü ona söylerim."

"Ona sevgilerimi ilet. O bir savaşçı!"

Adam gururlu bir şekilde başını salladı. "Öyle. Haydi, şimdi gidip bir şeyler için," dedi eliyle bizi buyur ederek. "Ve sorduğun için teşekkür ederim, dostum."

Asansöre bindiğimizde onu dürtükledim. "İı, pardon. Neden herkes seni bu kadar çok seviyor?"

"Çünkü ben harikuladeyim," dedi yanağını kaşıyarak. "Her zaman geç kalsam ve her şeyimi sürekli kaybediyor olsam da."

Gülümsedim. "Eh, ben oldukça düzenliyimdir. Bayağı sıkıcı bir şey. Bence seninki daha iyi."

"Hım. Ben de eskiden bayağı düzenliydim." Esnerken gözleri kısıldığında uykulu bir ayı yavrusuna benzediğini düşündüm. "Pardon, sıkılmadım. Sadece yorgunum. Sen değil misin?"

"Hayır." Yorgun değildim. Daha önce içimde çevirip yaktığı ışık kaynağı yirmiye katlanmıştı. Ve her dakika güçlenmeye devam ediyordu.

"Güzel. Çünkü bunu kaçırsaydın sana sinir olurdum."

"Neyi? Aşna fişna yapmak için beni balayı süitine mi atacaksın? Çünkü eğer öyleyse bunu yapabilirsin..."

Julian burnundan sesler çıkararak güldü. "Aşna fişna mı?" diye tekrar etti inanamayarak. "Bunu gerçekten söylemiş olamazsın!"

"Kesinlikle söyledim. Kabullensen iyi olur."

"Aşna fişna," diye tekrarladı, şaşırtıcı derecede iyi bir Birmingham aksanıyla.

Asansör durdu ve son derece şık bir kokteyl bara geldiğimizi görerek hayal kırıklığına uğradım. Burada çay ve tost yoktu.

"Ah, kapattık," dedi barın arkasındaki kız. Kasada hesap yapıyordu. Sonra yüzü aydınlandı. "*Jules! Selam, bebeğim!*"

Onu selamlamak için zıplayarak yanımıza geldi, şaşırmıştım. Nasıl oluyordu da *Brooklyn Beaver* adındaki bu küçük ve – ona kalırsa– oldukça sıradan bir derginin sahibi böyle yerlerde bu denli tanınabiliyordu? Belli ki Julian Bell'in birazcık muhteşem olduğunu düşünen tek insan değildim. Kız, sanki az önce barına giren Brad Pitt'miş gibi Julian'a yapıştı ve ancak Julian beni tanıştırdığında onu bıraktı.

"Ooo!" dedi bana bakarak. Hepsi o kadar. Sonra da el sallayarak yanımızdan uzaklaştı. "Size bir şeyler getireyim, Jules."

"Teşekkürler, Tasha. Bir tanesin." İşte o sırada onu gördüm.

Manzarayı... Manhattan'ın beni tamamen soluk soluğa bırakan yürek hoplatıcı manzarasını. Julian'ı gözlemekle o kadar meşguldüm ki gördüklerimin hepsini utandıracak kadar güzel olan bir New York manzarasına sahip, her yeri cam bir barda olduğumuzu bir şekilde fark edememiştim. *Nefes kesiciydi.*

Şaşkınlıkla büyüyen gözlerime bakıp gülen Julian, beni dışarıdaki verandaya açılan kapıya doğru iterken, "Bayağı iyi, değil mi?" demekle yetindi.

Köşede durup New York'a baktık. Nehrin ötesinden, her biri bambaşka hayatlara, hikâyelere ve ruhlara açılan kapılar gibi binlerce ama binlerce ışık bana göz kırpyordu. Orada durup baktım ve sol yanımda bir yerlerden gelen Julian'm yakıcı tebessümünü hissettim. Bana *bir şeyler* olduğunu artık inkâr edemiyordum.

"Bu olabilecek en güzel manzara," diye fısıldadım. Julian gelip elini saçlarımın altına kaydırarak boynumu kavradı. Eli sıcaktı.

"Öyle," diye doğruladı. "Fakat bazen burada durup düşünüyorum, *Teign Valley*'yi özliyorum. *Dartmoor*'u özliyorum. *Bodur*

fundalar ve dikenli karaçalıları ve inek boklarını. Bazen, bütün koyunlar o deli küçük suratlarıyla bana bakarken, yağmurda bir ağacın altında oturmak varken neden bu pahalı barda olduğumu düşünüyorum. Yapraklardan süzülen damlalardan başka bir ses duyulmadığı, ara sıra sadece babamın uzaklardan gelen traktör sesinin işitildiği bir yer düşün."

Julian'ı kayalıklı güzel bir yerde, yağmurda bir ağacın altında otururken hayal ettim. "Kulağa hoş geliyor. Ama ben... ben yaşadığım sosyal konutla ilgili aynı şeyleri hissedemiyorum, dürüst olmam gerekirse."

Güldü. "Bunu açık açık söylemene bayıldım. Sosyal konutta yaşadığını öylece söyleyiveriyorsun."

"Neden söylemeyeyim ki? Daha sosyetikmişim numarası yapmam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Tanrım, hayır! Ama başka kızlar öyle yapıyor. İşte bu yüzden de... Ben, ıı, demek ki bu yüzden senden bu kadar hoşlanıyorum."

Ona inanıyordum. Birbirimize gülümsedik.

"Lanet olsun. Sen bana ne yaptın böyle?" diye sordu Julian. Manhattan'a doğru bakıp boynumu okşadı. Bir öpücük için ona doğru uzanmaya hazırlanıyordum ki bardaki kız elinde bir tepsiyle çıkageldi. "İki peynirli tost ve bir çaydanlık da çay," diye haber verdi İngiliz aksanının kötü bir taklidini yaparak. "Ah, bir de geçen sefer sen buradayken olan o tatsız dikdörtgen kurabiye-lerden de biraz bulmayı başardım. Ve o korkunç reçellilerden de. İyy!"

Julian elini boynumdan çekti. "Kremalı İngiliz bisküvisi ve reçelli Jammie Dodgers!" dedi boğuk bir sesle. "Bana kremalı bisküvi ve Jammie Dodgers mı buldun?"

Kız sırtıp güzel, lezzetli ve bol transyağlı İngiliz ürünleriyle dolu tepsiyi bize yakın bir yere bıraktı. "Siz İngilizler..." İç geçirdi. "Çok tatlısınız."

O zarif bir şekilde kapalı bara doğru süzülürken ben erimiş peyniri ve ekmeği koklamakla meşguldüm. Julian'ın aceleyle çayları doldurarak kremalı bisküviyi çaya daldırışını izleyip güldüm. "Ah, aman Tanrım," diye mırıldandı mutlu bir şekilde. "Bu hayatımın en güzel gecesi."

Onun kadar mutlu olup olmadığımı kontrol etmek için gözlüklerini taktı ve kendimden geçmiş olduğumu görünce mutlu mutlu sırıttı.

Sonra gözlükleri kayıp bununa düştü, o an, her ne kadar imkânsız –hatta saçma– görünse de ona âşık olduğumu biliyordum.

İlerleyen saatlerde her yanımda heyecanla karıncalanarak yatışımda tek başıma yatıyordum. Julian'm, sevdiği eski arkadaşlarıyla birlikte, benden üç kat yukarıda uyuduğunu düşündüğümde sanki göğsüm patlayacakmış gibi hissettim. Çok uzun zaman fazlasıyla ihtiyatlı yaşamış, kendimden çok şey saklamıştım; tıpkı bu gece çifte hayatlarla ilgili şiirdeki gibi. Fakat belki de bir değişikliğin vakti gelmişti.

Her şey mümkündü. Yorganıma sarılıp gülümsedim ve nihayet derin, yorgun ve mutlu bir uykuya daldım.

DÖRDÜNCÜ PERDE

Onuncu Sahne

Eylül 2012, Royal Müzik Okulu

Opera okulundaki ikinci haftam, bir iyi ve bir de kötü bir haberle başladı.

İyi haber, kasım ayının prodüksiyonu *Manon*'da bana koro bölümünde rol verilmiş olmasıydı; yani tek başıma tek kelime bile söylemek zorunda değildim.

Başrolü Violet Elphinstone almıştı. "Ah, büyük sürpriz oldu," dedi bana mutlu bir şekilde. "Sınavda *korkunçtum*; beni muhtemelen seninle karıştırdılar! Ne de olsa herkesin hakkında konuştuğu kişi sensin."

"Benim hakkımda konuştuklarını sanmıyorum," dedim endişe içinde, çirkin yüzüğümlle oynadım. Öyle olmamasını umuyordum. Kasım prodüksiyonundaki küçük rolüm, umarım benim özel ve farklı olduğumla ilgili bütün saçmalıkları ortadan kaldıracak ve sahne ışıkları onu hak edenlere dönecekti.

"Bırak şimdi, yıldız çekimi sende," dedi Violet, kırılgan bir gülümsemeyle. "Gelecek sömestr başrolü alırsın. Biraz gevşedin mi tamamdır!"

"İı, ne?"

"Benim ses eğitmenim Julian," dedi rahat bir şekilde. "Senin şarkı söylemekten korktuğunu ama giysi dolabı gibi şeylerin içinde söylediğini anlattı. Ben de bunun şaka olduğunu sandım!"

Öfkem gelip geçti. Julian, başkalarına beni anlatarak yersiz davranıyordu. Özellikle de Violet'e. Fakat beni yenmesine müsaade etmeyecektim. "Evet, giysi dolabında şarkı söylemeyi severim," diyerek gülümsedim.

Violet'in gözleri küstah bir ifadeyle büyüdü. "Vay canına! Sen çok komiksin! Benim deli arkadaşım! Bu arada o yüzüğünü hâlâ seviyorum, bence muhteşem bir şey!"

Violet'le yaptığım bu konuşma çok tuhaftı. Belirgin şekilde müthiş, belirgin şekilde yetenekli biriydi; ve okulda her erkeğin onunla sevişmek istediği o kadar acı verici derecede aşıkardı ki beni bastırmaya böyle istekli olması bana oldukça garip geliyordu.

Onun için bir tehdit oluşturmuyordum. Herkesle iyi geçiniyordum, Jan ve Helen'la ise oldukça yakındım -niteliklerinin farkında marjinal tiplerdi- o nedenle Violet'in popülerliği tehdit altında falan değildi. Hatta durum tam tersiydi. Herkes bir gösteri köpeğinin üzerindeki pireler gibi ona yapışırken, ben daha doğru düzgün sosyalleşememiştim bile.

Görüntü anlamındaysa onun parıldayan asil görünüşünün yanında köpek dışkı gibi duruyordum. Kadınlarla ilgili zevkiniz *ne olursa olsun* Violet Elphinstone'u arzulamanız kaçınılmazdı.

Üstüne üstlük, ben herkesin önünde şarkı söyleyemediğim için bir giysi dolabının içinde şan dersleri alıyordum.

Açıkçası, onunla aynı düzeyde değildim ve asla da olamazdım. Neden bu kadar umursuyordu ki?

Kötü haberse, Brian'ın beni canlı bir sınav yerine bir video kayıt aracılığıyla reklam seçmelerine girmeye ikna etmiş olmasındı ve işe kabul edilmiştim. Reklam ajansını, üst düzey ve özel işlerle çok meşgul olduğuma dair saçmalıklar eşliğinde sesimi dinlemezlerse çok şey kaybedeceklerini söyleyerek ikna etmişti. Ajans, seçmelere kayıtlı katılmamı bir şekilde kabul etmişti. Farklı bir dolaba –bir kayıt stüdyosuna– transfer olmuşum ve Brian, kendimi izleniyormuş gibi hissetmeyeyim diye ses masasının altına saklanmıştı. Arada elini uzatıp bir-iki düğmeyle oynuyordu; onun dışında yalıtımlı odada tek başıyındım. Ve bu kadarı da benim için katlanılabilir bir durumdu.

Ve lanet olası işi bana vermişlerdi. Dehşete kapılmıştım. Ne var ki hemen telefona sarılıp aradığım Fiona, sevinçten havalara uçup beni hemen yola getirmişti. Böylelikle ben de reklama evet dedim. Fi için ânı yakalıyordum.

“Güzel olacak.” Brian şefkatli bir şekilde gülümsedi. Komik ve eski trompetlerin sergilendiği koridordaki camekânlı dolabın önünde duruyorduk. Bir televizyon reklamı için müzik parçası kaydetme düşüncesiyle korku içinde, vahşi gözlerle etrafa bakarak öylece duruyordum. “Bir stüdyoda olacaksın,” dedi. “Seninle beraber kayıt yaptığımız stüdyo gibi.”

“Ama kimse düğmelere basmak üzere ses masasının altına saklanmayacak!” Nankör bir kaçık gibi görüldüğümü fark ederek derin bir nefes aldım. “Kusura bakma, Brian. Sen bana aldırma. Bunu yapmayı gerçekten istiyorum. Bu asap bozukluğunu da atlatmak istiyorum.”

Gülümsediğini hissediyordum. “Güzel,” dedi usulca. “Belki yakında giysi dolabından da çıkarız, hı?”

“Hımm.”

Brian başını yana yatırdı. "Julian Jefferson'ın bir ricası var," dedi. "Bildiğin gibi, normalde senin ses eğitmenin olması gerekiyor ama seninle olan derslerini benim devralmamı istedi. Yani şimdilik sadece benimle şarkı söyleyeceksin. Hâlâ gergin olduğunu tahmin ettiğinden bunun senin için daha iyi olacağını düşünüyor."

Baştaki rahatlamam anında huysuz bir kuşkuyla gölgelendi. Julian neyin peşindeydi?

Brian hâlâ merakla beni izliyordu. "Julian şarkı söylemen için sana neyin faydalı olacağını iyi biliyor gibi," dedi. "Arkadaş mısınız?"

Kızardım. "Kesinlikle hayır."

Brian'ın kaşları havaya kalktı ve ben kendime bir güzel sövdüm.

"Julian Jefferson, okula gelmeden önce tanıdığım biri değil," dedim içtenlikle. "Benim için sadece bir yabancı."

Brian başını salladı. "Eh, o halde adam düşündüğümünden de yetenekli. Şimdilik benimle kalmanın senin için en iyisi olacağı konusunda ona tamamen katılıyorum. İdari işlere senin programını bu yönde değiştirmelerini söyleyeceğim."

Tanrı'ya şükür. Ben, Brian ve giysi dolabı güvende olacaktık.

"Neyse," dedi Brian. "Televizyondakilerin gönderdiği bilgi dosyası burada. Bilmen gereken her şey içinde yazılı. Bir okuyup bana da anlat, sonra birlikte hazırlanırız, tamam mı? Kayıtlara da seninle geleceğim."

Aşağıya, giyinme odasına indim; neyse ki boştu. Zarfı açtım. Ve kalbim o anda durdu.

Ne?

İlk cümleyi tekrar okudum. Hayır, bir hata yoktu. Aynaya, utançla gölgelenen yüzüme baktım. Bunu yapamazdım! Annem babam ne derdi? Muhtemelen kalp krizi geçirip ölürlerdi. Ben...

“Kimse var mı?”

Birisi kapıdan içeri başını uzattı. Bu hiç de hoş değildi. Daha da hoş olmayan yanı, gelenin Julian olmasıydı.

Az önce okuduğum satırlardan dolayı öylesine şoke olmuşum ki ters yöne doğru koşarak kaçmaya ya da ondan gitmesini istemeye veya şüphe içinde tuhaf, uzun ve parlak saçlarına ve şık kıyafetine bakmaya yeltenmedim. Sadece bön bön ona bakmakla yetindim.

“Pekâlâ,” dedi o deli Devon-Manhattan aksanıyla. Kapıyı arkasından kapayıp şık çantasından bir paket cips çıkardı. “Yüzünün hali çok hoş. Bak, bende ne var! En sevdiğimiz cips!”

Sinirli bir şekilde başımı çevirdim.

“Sadece tebrikler demek istedim. Reklam için,” diye ekledi ben cevap vermeyince.

Benimle dalga geçiyor olmalıydı. Akıllı selim hiç kimse beni böyle bir iş için tebrik edemezdi.

“İl, alsana!” diye devam etti rahatsız bir şekilde.

“Benimle alay mı ediyorsun?” dedim soğuk bir şekilde. Gerçekten inanılmazdı.

“Etmiyorum! Sal, bu...”

“Ve BANA SAL DEMEYİ DE KES!”

Julian cips paketini bırakıp iç geçirdi. “Peki. Sally olsun o zaman. Anlıyorum. Fakat adma ne demiş olursam olayım sadece ‘bravo’ demeye gelmiştim. Kariyerin için harika bir başlangıç.”

Kapı aniden açıldı ve Violet, Ismene, Sophie ve Summer içeri girdiler. Violet son zamanlarda yaşadığı şeyin korkunç derecede utanç verici olduğunu söylüyor, “Onları geri çevirdiğim için ne kadar da memnunum,” diyordu. Sonra beni gördü ve dudakları küçük bir “O” şeklini alırken Julian’ı fark etmesiyle birlikte ‘O’ harfi büyüüp mutlu bir “AH!”a dönüştü.

“Selam!” dedi rahat bir şekilde. Kaşmir şalını üzerinden attığında jimnastik atletinin askıları haricinde açıkta kalan omuzları ortaya çıktı. Violet jimnastik dersinden çıkmıştı.

“Selam, Violet,” dedi Julian renksiz bir tonda. Violet saçlarını açıp sallayarak narin köprücük kemiklerine masaj yapıyormuş numarası yaptı. Julian tek kaşını hafifçe yukarı kaldırdı, sadece benim için tasarlanmış ufak ikonik bir hareketti bu.

Ama artık bana özel değildi. Hayranlar kulübüne üye olacağımı sanıyorsa yanılıyordu.

Violet aniden bana doğru gelip beni kucakladı. “Tebrikler!” dedi. “Reklam olayını duydum! Çoooooookkkkk cesursun!”

Başımdan aşağı kaynar sular döküldü.

“İşi bana teklif ettiklerinde ciddi şekilde düşündüm... Ama kendimi buna zorlayamadım. Sen daha sağlamsın,” diye ekledi kibarca, kendi makyaj masasının sandalyesini çekip aynadan Julian’a komplocu bir bakış attı.

“Ben cesur ya da sağlam değilim,” dedim boğuk bir sesle. “Reklamın neyle ilgili olduğunu bilmiyordum, çünkü bilgilen-dirmeyi tam olarak okumamıştım.” Kahrolası iş tanımını elbette okumamıştım. Tek yapabildiğim kendimi Brian’la birlikte kayıt stüdyosuna sürüklemek olmuştu.

Julian beni seyrediyordu. Yüzü hareket etmiyordu ama ke-yiflendiği gün gibi ortadaydı. “Bilmiyor muydun?” diye sordu. “Reklamın ne olduğunu yani?”

“Hayır,” dedim kısa ve öz.

“Neymiş?” Helen da içeriye girmişti. O, henüz bu tür bir şeye hazır olmadığını söyleyerek seçmelere katılmamıştı. “Kafamı bir fırına sokmayı tercih ederim,” demişti neşeyle. Benim seçmeler için kayıt yaptırmamdan sonra.

Violet kıkırdadı. “Sally çok özel bir şeyin reklamını yapacak,” dedi. “Tanrı yardımcısı olsun!”

Helen bana bakıp cevap vermekte zorlandığımı fark ederek Julian'a döndü.

Julian hafifçe kızardı. "Bu bir hijyenik ped reklamı," dedi. Ve ardından yapmacık bir şekilde gülümsedi.

Helen'in bakışları tekrar bana döndü. "Hijyenik ped reklamı mı yapacaksın?"

Kaskatı kesilmiştim. Cevap veremedim. Özellikle de Julian orada durmuş, sempatik görünmeye çalışıp gerçekte böğürerek gülmemek için kendini zor tutarken. Diğerleri de odada olduğu için ona defolup gitmesini söyleyemezdim, bu yüzden ayağa kalkıp canımın cips istediğiyle ilgili bir şeyler geveleyerek yangın merdiveninden dışarı sıvıştım.

Kapı arkamdan kapanır kapanmaz ağlamaya başladım. Ben neden böyle şaşkın bir *ahmaktım*? Ne halt etmeye hakkında hiçbir şey bilmediğim bir işe girişmiştim? Zaten şarkı söylemem gereken bir reklamda ne işim vardı? Violet'in işi geri çevirmiş olduğunu da öğrenince... bir paket acil durum cipsi için kantine yollanmaya karar vermiştim. Ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Birisi bir kâğıt mendili yüzüme doğru salladı.

"Ağla," diye emretti Jan Borsos. "Ağla, ağla, ağla." Sonra şaşırılmış gibi göründü. "Burada emir kipi olarak *ağla* mı *ağlıyor* mu kullanılıyor?"

"Buna başka bir zaman cevap versem olur mu?" diyerek hıçkırdım.

"Hayır. Şu anda ağlıyorsun. Cevabı bilmem gerekiyor."

"'Ağlıyor', şimdiki zaman çekimi." Bezgin bir şekilde burunumu çektim. "*Ağlıyorum*, derken olduğu gibi. Ama 'Ağla!' emir kipi. Emretmek, komut vermek. Örnek, 'Ağla! Şu anda ağla!' Ama insanlar genellikle birbirlerine ağlamalarını emretmezler." Göz-

yaşlarım durmuştu, hatta konuştuğumuz konunun saçmalığına gülümsüyordum.

“Bu iyi bir bilgi,” diye mırıldandı Jan, defterine bir şeyler karalayarak. “Bunu zaten biliyordum ama İngilizcede emir kipi için ayrı bir fiil çekimi olmaması enteresan.”

Tebessüm ettim. Jan komik biriydi.

Sen Julian’ı komik bulurdun, diye hatırlattı beynim bana.

Muhtemelen Julian’la ilgili düşüncelerden kaçmak için kendimi Jan Borsos’a olanları anlatırken buldum. Şarkı söylemekten ne kadar korktuğumu, şan derslerimi bir giysi dolabının içinde aldığımı, seçmeler için yaptığım kaydı ve regl ürünleriyle ilgili bir reklamın bir parçası olacağımı Violet’ten öğrenişimi bir bir anlattım.

Julian meselesini şimdilik kendime saklamıştım. Jan Borsos, masrafları ben karşılayacak olsam da, beni yemeğe çıkaracaktı ve her ne kadar benim düşündüğüm gibi bir randevu olamayacak olsa da onu gücendirmemek en iyisiydi.

Jan anlattıklarımı dinleyip kibarca kaşlarını çatı. “Bence bu durum çok komik,” dedi. “Ve bence, sağlık pedleriyle ilgili utanmayı bırakırsan sen de bunu komik bulursun.”

Ve ben aniden ağlamayı bırakıp aynı hızla gülmeye başladım. Jan Borsos’un toparlanmamı sağlamak konusunda başarılı olduğunu fark etmeye başlamıştım. İşin aslı, hijyenik ped reklamı için bana üç bin pound ödenecekti. Kimse yüzümü görmeyecekti: Yalnızca giysi dolabına benzeyen bir ortamda sevdiğim bir arayı seslendirmem gerekiyordu ve sonra işim bitecekti. Gerçekten de son gülen ben olacaktım. Gözlerimi kurulayıp gülümsedim. “Teşekkür ederim, Jan Borsos,” dedim minnettar bir edayla, ardından gözlerimi kuruladım. Kantine doğru yürümeye başladık. “Mizah anlayışımı orada kaybettim.”

“Bunu görüyorum. Söylesene, Sally, neden şarkı söylemekten o kadar korkuyorsun?”

Omuzlarımı silktilim. “Emin değilim. Çocukluktan kalma kötü bir deneyim olabilir. Bir okul konserinde şarkı söylemeye çalışmışım ve sahne korkusu yaşadım ve... her şey biraz ters gitti.”

“Ama neden? Neden sahne korkusu yaşadın?”

Duraksadım. “Gerçekten bilmiyorum,” dedim düşünceli bir tavırla. “Ama bunu bulursam, Jan Borsos, sana kesinlikle söyleyirim.”

Jan Borsos dirseğini bana uzattı. Kolumu ona geçirmem için biraz eğilmem gerekti. “Bana Jan Borsos demeni hoşlanıyorum,” dedi. “Jan yeterli değil. Jan bana kısa boylu bir adammışım hissi veriyor. Jan Borsos bana Macaristan’dan gelen büyük bir ayının sesine sahip, büyük bir adam hissi veriyor.”

Güldüm ve yine güldüm. Onunla yiyeceğim akşam yemeğini iple çekiordum.

On Birinci Sahne

İlk jimnastik dersim başladıktan on dakika sonra, burslarım-
dan birini ödeyen, çok kibar -ve muhtemelen çok da zengin- bir
adam olan Lord Peter Ingle'la tanıştırmak üzere çağrıldım. Her-
ne kadar bir lordla tanışmak için daha fazla zamanım olmasının
tercih etsem de jimnastik dersinden çıktığıma kesinlikle men-
nundum. "Nefesimizi desteklerken", diğer yandan oynayacağı-
mız karakterin "fiziksel durumunu sahiplenmek"le ilgili çok fazla
açıklama yapıyordu ve bütün bunlar bana bir tiyatro okuluna
gelmişim gibi hissettirmişti

Ve tüm bu meselelerin üzerine bir de Jan Borsos'la olan ye-
meğimden sonra akşamdan kalmaydım.

Ders beklediğimden daha iyi başlamıştı, çünkü bugün sade-
ce seksenlerden kalma banal bir egzersiz olan aerobik yapaca-
ktık. En başta, özellikle de koca kıcımlı küçülebileceğimi düşün-
düğümünden hayatımdan gayet memnundum. Fakat sonra, spor
yaptığımız alanın, odanın her iki yanında uzanan asma kat ko-

ridorlarından görülebildiğini fark ettim. Yan tarafımda beceriksizce çömelme hareketleri yapan Helen, kendim için iyi bir şey yapmak istiyorsam yukarı, balkona bakmamam gerektiğiyle ilgili beni uyardı. Elbette, uzun bir tuvalet seansındaymışım gibi çömelme hareketinin tam orta yerinde söylediği yere baktım – tam yukarıda Julian duruyordu. Önüne bakarak hızlı adımlarla koridoru geçti, fakat kahkahayı basmamak için çaba gösterdiğinde nasıl görüldüğünü biliyordum. Beni görmüş olmalıydı.

“Bakmamamı söylemiştim, budala!” dedi Helen, başını iki yana sallayarak. Bana çikolatasının yarısını uzattı ve egzersiz sırasında bir şey yediğimiz için ikimiz birden azar işittik.

Azarlanışım idaredeki müdürlerden biri olan Sandra tarafından kesintiye uğradı. Sandra, beni Lord Peter Ingle’la tanıştırmak için dışarı çıkarmaya gelmişti. “O olmasa sen burada olmazdın,” diye hatırlattı bana. “Çok cömert davrandı!”

Hazırlanmak bir yana üzerimi değiştirmek için bile zamanım yoktu. Adam kapının hemen dışındaydı. Muhtemelen o da tuvalet çömelmesini görmüştü.

“Sally Howlett,” dedi Lord Peter Ingle. Uzun boylu bir adamdı ve sadece aristokratların giydiği hardal rengi fitilli pantolonuyla kendinden emin görünüyordu. (Neden acaba? Bunları neden giyorlardı? Doğumunla birlikte sana bahşedilen para ve statünün hardal rengi ya da kırmızı pantolonla ne alakası olabilirdi?) İçten bir şekilde gülümsedi ve avuç içlerimin terli olduğunu bildiğimden yüzümü buruşturarak elini sıktım. Sandra, bizi Britten Salonu’nun boş salonuna götürdü ve biz de havadan sudan bahsederek onu takip ettik. Endişeli hisler içinde hafifçe kasıldığımı hissediyordum, onun için bir şarkı söylememi falan istemeyeceğini umuyordum.

Sakinleştim. Elbette, istemeyecekti. Salonun ilk sırasındaki mor koltukları işaret etti ve oturduk. O sırada kulaklarının ol-

dukça büyük olduklarını fark ettim. "Birkaç meseleyi konuşmak üzere gelmiştim," dedi, anlayışlı bir ifadeyle başımı salladım. "Bir de buralardaysan sana da bir 'merhaba' derim diye düşündüm."

"Merhaba," dedim çabuk bir şekilde.

"Merhaba," diye cevap verdi.

Boğazımı temizledim. "Burs için gerçekten çok teşekkür ederim, Lord Ingle. Benim için ne kadar önemli olduğunu kelimelerle anlatamam; burada okumak benim hayalimdi."

Lord Ingle gözlerini kıstı. "Hah! Haydi oradan."

"Pardon?"

"Zırva! Burada olmak istemediğini biliyorum." Bir kahkaha patlattı.

Anlamsız bir şeyler gevelemeye başladım. "Ah, hayır, istiyorum, bu hayatta bir kez ele geçecek b..."

Lord Ingle tek elini havaya kaldırdı. "Zırva," diye tekrar etti. Sonra tekrar güldü. Kulakları sevimli bir dev gibi hafifçe sallandı. "Brian eski arkadaşımıdır," dedi. "Burada burs vermeye beni o ikna etti. Mezuniyet gösterisini seyretmek için buraya gelmiştim. Ne zamandı? Kırk yıl önce miydi neydi? Tanrım, biz yaşlı serse-rileriz..." Bir an mutlu hülyalara daldı ve ben 'yaşlı' kelimesine karşı çıkmam gerekip gerekmediğini düşündüm.

"Yaşlı değilsiniz!" diye atıldım.

Lord Ingle tekrar, "Haydi oradan," diye karşılık verince, bir süre konuşmamanın en iyisi olacağına karar verdim.

"Brian'la Oxford'dayken ev arkadaşydık," diye açıkladı. "Onu ilk tanışmamızdan beri severim. O lanet yerde yeni bir soluktu." Bacak bacak üstüne atıp gülümseyerek arkasına yaslandı. "Brian'ın beni çok pataklamışlığı vardır. Elbette, ben Eton Koleji'ne gitmiştim." (Elbette! Bu, hoşuma gitmişti.) "O ise korkunç bir ortaokuldan geliyordu, ama yine de o yıl içinde bana on sekiz sene boyunca öğrendiğimden daha fazlasını öğretti."

Gülümsedim. Brian gerçekten özel bir adamdı. Geldiği yere rağmen ünlü bir bariton olmuştu. Öyle ki, istediğinde gösteri dünyasından emekli olup dünyanın en iyi konservatuvarlarından birinde bir iş bulmuştu; eh, bu da bayağı iyi bir şey sayılırdı.

“Neyse, geçen sene kötü giden bazı hisse senetlerinde birkaç yüz bin pound kaybettim. Ve bunu Brian’a söylediğimde bana, ‘Peter, paranı etrafa saçmaktan vazgeç ve hayır işlerine yatır, dostum!’ dedi. Ben de öyle yaptım. Sen benim ilk öğrencimsin!” dedi tebessüm ederek.

“Harika,” dedim cansız bir sesle.

“Brian’dan eğitim aldığını duydum,” dedi, toplumun üst mertebesindekilere özgü ağırbaşlı bir özgüvenle. “Ve bu da muhteşem. Bu tür yerlerin yetenekle ilgili olmaları gerekir, parayla değil.”

Biraz rahatladım.

Lord Ingle içten bir tavırla gülümsedi. “Burada olmaktansa kendi gözlerini oymaya bile hazır olmanla ilgili hikâyeyi şahane buldum.”

Suçluluk içinde kızardım.

“Brian seninle ilgili her şeyi anlattı,” diye devam etti. “Sürekli ayrılmaya çalıştığını ve sonunda seni bir giysi dolabına tıkmak zorunda kaldığını söyledi.”

“Brian çok anlayışlı davrandı,” diye mırıldandım. Lord Peter Ingle’in beni utandırmaya uğraştığını sanmıyordum ama yine de bunu başarıyordu.

“Buna eminim. Muhteşem bir adamdır.” Parmaklarıyla koltuğunda ritim tuttu, ardından bana baktı. “Fakat, Sally, giysi dolabından çıkabileceğini ve gerçek insanlara şarkı söyleyeceğini umut ediyorum. Yakında.”

Ürperdim. Belli ki burslu öğrenciler akşam yemekleri ya da özel konserlerle yatırımcılarına sık sık “teşekkür etmek” zorun-

daydılar. Bense bunu yapmaktansa Lord Ingle'm bursunun bir kuruşunu geri ödemeyi tercih ederdim. Onca seçkin gözü bana dikilmesi ve masalarındaki kızarmış av etinin ve esm porto şarabının kokusu... Ahh! Hayır. Asla!

"Neyse ki," diye sözlerine devam etti Lord Ingle, aklımı okumuş gibi, "gelip Noel balomda ya da yaz aylarındaki av partim şarkı söylemeni falan beklemiyorum senden. Ha, üstelik şaka da yapmıyorum. Bu tür şeyleri gerçekten yapıyorum. Korkunç, ha?"

Belli belirsiz tebessüm ettim.

"Hayır, Sally, sanırım sana vereceğim vazife biraz daha hoşuna gidecek türden olacak. İnsanlara faydalı olacak bir şey yapmak istiyorum."

"Hı hı," dedim gergin bir şekilde. "Daha ayrıntılı bahsedin, Lord Ingle."

"PETER!" diye düzeltti dehşet içinde. "Lord Ingle mı dedin? Tanrım!"

"Peter," diye mırıldandım. Adam, büyük kulakları olan ve okşamayı arzu edeceğiniz sevimli filleri andırıyordu. Ona karşı azıcık bile antipati duymamıştım.

"Bahsetmemiştim ama ben de Midlands'ın en güneyinde oturuyorum," dedi. "Orada güzel bir arazimiz var. İğrenç cehennem çukuru benzeri yerlerin arasına gizlenmiş bir yer. Kiloetrelerce park alanı ve sonra, bam, bir başka azman fabrika ve boktan bir kasaba. Atalarım Sanayi Devrimi'nde bütün mallarını satmışlar ve bu süreçte binlerce akre(*) kaybetmişler. Korkunç bir hata."

İçimden gülümsedim. Evet, benim mahallemi tarif ediyordu. "Neyse, birkaç yıl önce, kafaları kapüşonlu bir çetenin arazinin duvarlarına tırmandığını gören yöre halkından bir adam tarafından bir kundakçılık olayından yakayı kurtardık. Kumaş fabrika-

(*) İngiliz arazi ölçü birimi. 1 akre = 4047 m². -ed.n

sı Halls'un gece vardiyasından dönen adamın tekiymiş; sanırım senin annen ve baban da orada çalışıyorlardı, değil mi?" Etkilenmiş bir şekilde başımı evet anlamında salladım. "Ve onlara kafa tutmuş. Hepsine birden. Tanrı'nın cezası pislikler onu dövmüşler ama polisin tam zamanında bizim oraya gelmelerini sağlamış."

"Vay canına!" dedim, hakiki anlamda şaşırmıştım. Peter'ın arazisini kurtaranın babam olmadığı kesindi. Babam kendi karısına bile kafa tutamazdı.

"Neyse. Bunun üzerine biz, ben ve ailem, yıllarca orada yaşayıp yöre halkını tanımadığımızı fark ettik. Karar alarak insanlara bir şeyler vermek istedik, bilirsin."

Bilmiyordum ama kibar bir şekilde başımı sallayarak onayladım. Lordun, benim "insanlarımı" desteklemeyi planladığını düşündüm.

"Birkaç yıl önce evimizi halka açtık, herkes her yeri iyice bir görsün diye, fakat Ulusal Fon'dan tipler haricinde kimse gelmiyor. Yöre halkı bizden hastalıklıymışız gibi kaçıyor. Her çeşit ziyafet, konser düzenledik ama ilgilenmiyorlar."

"Ve siz de buna şaşırıyor musunuz?" diye sordum hırçın bir şekilde. Kısa bir sessizlik oldu.

"Pardon," dedim zayıf bir sesle. "Kabalık etmek istemedim. Ben sadece anne ve babamın bir... ziyafete gitmek isteyeceklerini düşünemiyorum."

Peter bacağına vurdu. "Elbette, istemezler! Sosyal konutta yaşayan biri, atalarımın yaldızlı çerçeveler içindeki fotoğraflarıyla dolu bir odada servis edilen, yüksek fiyatlı bir fincan çay içmek için bir gösteriş düşkününün evini ziyaret etmeyi niye istesin ki? Yüce Tanrım!"

Güldüm.

"Karımın fikriydi," dedi esefle. "Gerçek dünyayla ilgili ben-den bile az şey biliyor. Ama bu konudan laf arasında Brian'a da bahsettim ve onun aklına müthiş bir fikir geldi."

Bekledim.

“Brian’la yapmak istediğimiz şey, okullarda sosyal yardım.” Sosyal yardım mı? Bununla neyi kastettiğini anlamamıştım.

“Son dönemde birkaç okul müdürüyle konuştum,” dedi “Güzel sanatlar için neredeyse hiç fonları olmadığını söylediler. Temel şeyleri temin etmekte dahi zorlanıyorlar, o nedenle müfredat dışı, düzgün ve yaratıcı aktiviteler için nadiren para bulabiliyorlar. Seni ve diğer burslu öğrencimi onlarla birlikte, şarkı söylemekle ilgili herhangi bir şey yapmak üzere işin içine katmak istedim. En iyisinin ne olacağını sen söyleyebilirsin – bir müzikal, opera veya konser sahnelemek mi? Onlara ders vermek mi? Ya da bunlara benzer bir şey.”

Aklım karışmıştı. Peter, çalışan sınıftan gelip şimdi sosyetik bir okulda okuyan biri olarak benim, bu tür bir sosyal mahrumiyet için yaratıcı bir çözüm bulabileceğimi farz etmiş olmalıydı. “Hım...”

Hevesli bir şekilde bana baktı ama sonra yüzü düştü. “Ah, senin de bu konuda bir fikrin yok,” dedi üzgün bir şekilde. “Eh, en azından bunu bir düşün, Sally. Eski ortaokulunun müdürüyle konuştum ve gerçekten hevesli görünüyordu. Seni de hatırladı.”

Mülayim okul müdürümüzü hatırlayıp yumuşadım. “Ah, şey, aklıma bir şey gelir muhakkak,” dediğimi duydum. “Bir atölye çalışması olabilir belki?”

Ve hepsi bu kadardı.

Peter ayrılmadan önce, hâlâ ter içinde olan elimi coşku içinde sıkıp beni evine çay içmeye çağırdığı sırada aklıma bir şey geldi. “Bu arada, iki burslu öğrenciniz olduğunı söylemiştiniz,” dedim. O sırada antrede duruyorduk: Dışarısı, fırtınalı bir gecenin ardından canlı ve taze görünüyordu.

“Evet, evet! İki kişisiniz. Diğeriyle de bir görüşme ayarlamalıyım; o da iyi bir çocuğa benziyor.”

“Kim o?” diye sordum endişeli ve huzursuz bir duyguyla.

Peter ismi hatırlamaya çalışarak kafasını kaşıdı, sonra yüzü aydınlandı. “Jan!” diye haykırdı. “Jan Borsos! Onu tanıyor musun? Onunla çalışmaktan mutlu olur musun? Denilene göre yetenekli bir delikanlıymış.”

Hafifçe başımı salladım. “Jan’ı tanıyorum,” dedim becerebildiğim kadar düz bir yüz ifadesiyle. “Birlikte harika oluruz. Yakında görüşürüz, Peter!”

Çökmüştüm.

Problem, Jan’ın Stourbridge Grange gibi bir okula son derece uygunsuz düşecek olması ya da bana göre on kat fazla olan sahne tutkusuyla gösteriyi ele geçirecek olması değildi. Mesele, Jan’ın ve benim dün gece yemeğe çıkmamız ve benden yedi yaş daha genç, rahat on santim daha kısa ve çılgının teki olmasına rağmen sabahımı onunla sevişerek geçirmiş olmamdı.

On İkinci Sahne

Bir önceki gece

Gece iyi başlamıştı. Niyetim yalnızca onunla arkadaşlık kur-
maktı.

Bunu bir randevu olarak görebileceği için onunla yemeğe
çıkmanın doğru olup olmadığından bile emin değildim ama Fi-
ona ısrar etmişti. "Buluş onunla," dedi. "Erkeklerin seni ne kadar
güzel bulduğunu hatırlamanın vakti geldi. O kocaman gözlerin,
gür ve kalm telli saçların... Farkında olduğundan çok daha ko-
miksın ve çok da mütevazısın. Harika bir bütünsün sen, Sally
Howlett! Git ve biraz eğlen."

Fiona, New York'a gittiğinden beri benim özsaygımla ilgili
gerçek bir taraftara dönüşmüştü.

Okul yatakhane olarak Shepherd's Bush'u seçmiş olan Jan,
buluşma yeri olarak da benim de daha önce birkaç kez gittiğim
yakınlardaki Havelock'u tercih etmişti. Şirin bir yerdi ve daha
da önemlisi yemekleri güzeldi. Yakınlarında da hiçbir şey yoktu,
böylece benim sarhoş olup sonradan içki içmek üzere "başka bir
yere gitmeyi" teklif etmem tehlikesi de ortadan kalkmış oluyor-
du. Akşam yemeği yiyebilir, yeni arkadaşım ile ilgili yeni şeyler

öğrenebilirdim, sonra da trene binip Islington'a döner ve uzun bir uyku çekip ertesi sabahki jimnastik dersine hazırlanabilirdim.

Jan öğleden sonra başka dersi olmadığı için erken çıkmıştı ve ben gittiğimde oradaydı; ekmek tezgâhının yanında küçük bir masaya oturmuştu. Üzerinde takım elbise vardı. Hayır, takım elbise değildi bu. Üzerinde bir smokinle rahat bir kafede oturuyordu. *Papyonla* hem de!

Panikleyerek kapıda duraksadım, sonra kendimi çimdikleyip oturduğu masaya doğru yürüdüm. Mahalle kafesinde neden smokin giyilmesindi? O Jan Borsos'tu. Aykırı bir insandı o. Ayrıca, herkesin dikkatleri üzerine çekmekten benim kadar korkmasını beklersem hayatta hiçbir yere varamazdım.

Aslına bakılırsa, paçaları kıvrık, son moda pantolon ve kaşmir kazak giymiş insanların arasında oldukça havalı görünüyordu. Tabii bir de gülünç görünüyordu ama onu bayağı beğenmiştim. "Şık bir şey giymek istiyorum," dedi öylece. "Sahip olduğum tek kıyafet de bu." Gayet makuldü. Adam, Royal Müzik Okulu'na ulaşabilmek için Avrupa'yı yürüyerek geçmişti.

Onun karşısına oturup, kafenin gürültüsünü özümseyerek kızaran keçi peynirinin, pişen kuzunun ve taze ekmeğin kokusunu içime çektim. Jan, tam da istediğim gibi bana kocaman bir bardak kırmızı şarap söylemişti; kadehimi onunla tokuştururken akşamın keyfini çıkarmaya hazır olduğumu fark ettim. Tanrı biliyordu ya, buna ihtiyacım vardı. Julian'ı her gün görmek zorunda olmanın işkencesi çok ağırdı. Hele de o *pisliğin* bir "hijyenik ped" reklamına kabul edildiğim için gelip beni tebrik etmesi... bu da ısırap verici boyutlarda aşağılayıcıydı. Dışarıda geçirilecek güzel bir geceyi hak ediyordum.

Birinci kadeh şarabımın ardından Jan Borsos'u beğendiğime dair kendimi ikna etmeye çalışırken buldum. Bunun ilk sebebi, benden hoşlandığını söylemiş olmasıydı: "Sen benim evlenmek

isteyeceğim türden bir kadınsın,” demişti rahat bir tavırla, biş-teğim geldiğinde. İkincisiyse komik olmasıydı. Okul arkadaşlarımızla ilgili yaptığımız bir dedikodu sırasında Violet’le ilgili olarak, “Bacaklı vajına. Bütün ilgiyi üzerinde istiyor. Kendinden utanması yok,” dedi.

Üçüncüsü de, bir sarhoşun klasik eşitçilik ilkesiyle, yaşın ve boyutların zerre kadar önemli olmadığını düşünmeye başlamış olmamandı. Jan Borsos’un vahşi ve romantik bir yanı vardı ve daima hiddetli görünmesine rağmen artık hiç de öfkeli ya da negatif bir tarafı olmadığını biliyordum. Ancak yirmi üç yaşında olmasına karşın zorlu bir hayatı olmuştu ve yine de sapına kadar savaşıyordu. Tam bir cep roketiydi. İngilizceyi harikulade kullanan, deli, tatlı, komik bir adamdı o.

İkinci kadeh şarabımın ardından kendimi Jan Borsos’u beğendiğime ikna etmeye çalışmaktan vazgeçtim, çünkü ondan gerçekten hoşlanmaya başlamıştım.

Bir süre ailelerimizle ilgili konuştuk. Onunkiler, Macaristan’ın kırsal kesiminde, bol heceli bir isme sahip olan bir kasabada yaşayan huysuz bir teyze dışında ölmüştü. Bana babasının annesiyle birlikte aynı araba kazasında öldüğünü anlattı. “Babam büyük bir nezaketlik insanıydı.”

“Nezaketsizlik mi?”

“Evet. Nezaketsizlik.” Jan konuşmayı kesip bunu defterine not etti. “Sokaklarda insanlar ona selam verdiklerinde onlara, ‘Defolup gidin!’ derdi. Çok etkili oldu. Sonunda herkes ona selam vermedi.”

“Neden herkese defolup gitmelerini söylüyordu?”

“Çünkü hayvanları insanları hoşlandığından daha da seviyordu.” Jan Borsos omuzlarını silktilti. “Bir domuzu vardı. Domuzunu severdi. Karısını severdi.”

Kahkahayı bastım. "Sana inanmıyorum! Bir domuzu falan yoktu! Bana kasabalı olduğunu söylemiştin, bir çiftlikte yaşadığını değil!"

"Babamın bir domuzu vardı," dedi. "Bir köylü sınıfı olduğunu düşünüyorsun. O bir köylü sınıfı değildi. Çok parası vardı. Ama domuzları severdi."

"Köylü olacak, köylü sınıfı değil," dedim. "Köylü sınıfı topluluğa verilen genel isim. Hangisi olursa olsun onun bir köylü olduğuyla ilgili bir varsayımda bulunmadım. İnan bana, Jan, seninle ilgili hiçbir varsayımda bulunmuyorum. Sen bütün beklentilere kafa tutan birisin. Ben sadece... Şey, bu biraz komik. Yani, insanlardan nefret eden ama domuzları seven bir adam."

Jan güldü, yüzünde hâlâ her zamanki hiddet dolu ifade vardı. "EVET! Benim babam böyleydi. İnsanlardan nefret eden ama domuzunu seven." Yüzü düştü. "Onu ve annem... Onlar bana her şeyi yapabilirim derler. 'Jan, sen ne istersen ona erişebilirsin,' dediler. Onları özlüyorum."

Duraksadım. Bana, "Her şeyi yapabilirsin!" gibi şeyler söyleyen bir anne ve babayı hayalimde canlandıramıyordum; bu da şaşırtıcı ve üzücüydü. "Anne ve babanı kaybetmene çok üzüldüm," dedim nihayet. "Nasıl hissettiğini biliyorum sayılır."

"Ama sen anne ve babanın hayatta olduğunu söyledin?"

"Hayattalar. Ama çok yakın bir ilişkimiz yok. Onlar bana şarkılar söylemediler ve beni seninkilerin yaptığı gibi teşvik etmediler. Bir domuzları da olmadı." Babamı, ağzında piposuyla bir domuza hafiften kaygılı gözlerle bakarken hayal ederek gülümsemeye çalıştım.

"Neden?" Jan, bir parça domuz filetosunu benim olduğum tarafa doğru itti. "Üzgünüm," dedi ona. "Ben de domuzları seviyorum ama senin tadın çok güzel."

Lokmayı aldım –Jan, yemek boyunca beni beslemişti, romantik bir şekilde değil ama ‘bu kadını beslemeliyim’ düşüncesiyle ve komik bir şekilde– ama aniden tat duyumu yitirmiştim. Dolgun ve ılık et parçası ağzımda karton tadı bırakıyordu.

İşte bu yüzden ailemi düşünmekten kaçınıyorum, dedim kendi kendime kızgın bir şekilde.

New York’un ortaya çıkardığı hüznü gerçeğe dönüştüren biri de, aileme karşı hissettiğim bağışlama ve sadakat hislerindeki kırılma olmuştu. Annem, görünüme bakılırsa beni hiç umursamayan, soğuk ve korkunç bir kadındı, babamsa zayıf bir korkaktı. New York’ta olanlara ve sonrasında gelen ve göğüs gerdiğim bütün o ıstıraba karşı görünüşteki kayıtsızlıkları bardağı taşıran son damla olmuştu.

“Ah, geçen yıl bir sorun yaşadık,” dedim dalgın bir şekilde. Jan Borsos’u seviyordum ve bu gece söylediklerindeki samimiyetinden etkilenmiştim. Ne var ki, “Howlett Ailesi”nin kirli çamaşırlarını ortaya dökmek, –hele de bir akşam yemeği sırasında– fazlasıyla uygunsuz kaçardı.

Tam olarak açıklamadan açıklamaya çalıştım. “New York’taki iş seyahatinde küçük çaplı bir felaket yaşandı, bir sürü şey oldu... Aile bir şekilde bölündü ve o zamandan beri her şey daha da zorlaştı. Yani, iyi sayılırız ama...”

Ama ne? İyi falan sayılmazdık. Ailemden hiçbir zaman sevgi ya da içtenlik beklememişim ama döndüğümünden beri süregelen aşıkâr ilgisizlikleri tahmin ettiğimden çok daha acı vericiydi.

Bu konuyu deşmenin benim için hoş olmayacağını anlayan Jan Borsos eğilip yanağıma dokundu ve her şeyin düzeleceğini söyler gibi gülümsedi. Onun iki katı yaşta bir adamın yapabileceği bir hareketti bu ve beni etkilemişti. “Ben de üzgünüm,” dedi. “Annemi ve babamı her gün özleyorum ama beni sevdiklerini bi-

liyorum. Bunu bana hep söylerlerdi, 'Seni seviyoruz Jan, seninle gurur duyuyoruz Jan, seni takdir ediyoruz Jan.'

Üzgün bir şekilde gülümsedim. "Seni takdir ediyoruz, Jan." Ben de olsam Jan Borsos'u takdir ederdim. Benim oğlum olsa onunla gurur duyardım.

"Başka bir şeyleri konuşalım," dedi saygı dolu bir sessizliğin ardından. "Mesela senin şarkı söylemeni. Sally, neden insanlara şarkı söylemekten nefret ediyorsun?"

"Benim şarkı söylemem... Eh, bu da bir başka sorun," dedim. "İl, konuyu üçüncü kere değiştirmemizin bir sakıncası olur mu?"

"Hayır," diye karşılık verdi Jan Borsos. "Senin şarkı söylemen konusu ulusalca önemli."

Kahkahalara boğuldum. "Ne?"

"Ah." Jan defterine başvurup birkaç sayfayı çevirdi. Sonra gözleri aydınlandı. "Bence senin şarkı söylemen ulusal bir önem taşıyan bir mesele," diye okudu zafer dolu bir edayla. "Bu iyi bir cümle oldu, değil mi?"

"Çok iyi bir cümle oldu. Bunu sana kim yazdırdı?"

"Helen."

Helen'ın çok iyi bir üslubu vardı. Randevuma giderken bana gönderdiği telefon mesajında şöyle yazmıştı: *Sen ve Jan = hayatım boyunca görmeyi beklediğim imkânsız çift. Eşleşirseniz mutlu öleceğim.*

"Ben Helen'ı bayağı seviyorum." Gülümsedim.

Jan da aynı fikirdeydi. "Komik kadın. O da insanlara şarkı söylemeyi sevmiyor. Bence ikiniz de çok garipsiniz. İkiniz de güzel şarkı söylüyorsunuz."

"Ah, Helen'ı şarkı söylerken dinledin mi?" O sırada birden kafama dank etti. "Bir dakika, *beni* dinledin mi peki?"

Jan keyiflenmiş görünüyordu. "Ha ha! Evet! Ha ha!"

Panik. "Ne? Nasıl?"

“Seninki gibi bir ses bir stadyumu doldurur,” dedi. “Giysi dolabının seni duymamızı engellediğini mi sanıyorsun?”

Dehşet içinde çatal ve bıçağı elimden bıraktım. Bilindik kaygı hali –o kadar tanıdık ki eski bir dostun geri dönüşü gibiydi– hızla gelip her yanıma kapladı. Aniden yedi yaşma geri dönmüş, sahnedeki rezil oluşumun ardından banyoda büzülüp kalmıştım.

“Kimler dinledi beni?” diye kekeledim.

Jan şaşırmış görünüyordu. “Herkes,” dedi. “Ne zaman Brian’la dolabın içinde şarkı söylemeye başlasan, 304 numaralı odanın dışında durup dinliyoruz. Ses muhteşem. Julian Jefferson her seferinde dinlemeye geliyor. Sen söylerken gözlerini kapıyor.”

“Siktir!” diye mırıldandım. Böyle sövmeyi sevmezdim ama şimdi savurduğum küfür bile yeterli gelmiyordu. Neden beni rahat bırakmıyorlardı ki? Neden Julian beni *RAHAT BIRAKMIYORDU*? Ağlamaklı gözlerle ortalarda dolaşmaya ise hiç hakkı yoktu. Hayatımı mahvettikten *sonra* beni umursamaya başlamak için çok geç kalmıştı.

“Beni dinlemeyi bırakmanızı istiyorum,” dedim zayıf bir sesle.

Jan başını iki yana salladı. “Hayır. Sen hepimizin duyuyor olduğu en güzel ve güçlü sese sahipsin,” dedi. “Seni nasıl rahat bırakalım? Bu kanunlara aykırı olurdu. Interpol’ü aramam gerekir.”

Sakinleşmeye çalıştım. Belki –sadece bir ihtimal– insanlar bu kadar iyi olduğumu düşünüyorlarsa şarkı söylememde sakınca yoktu.

“Şarkı söylemek ya da söylememek,” dedi Jan Borsos. Böylesine tutarsız bir İngilizcesi olan biri için beklenmedik ve güzel bir ifadeydi. “Neyi seçiyorsun?”

Jan Borsos haklıydı. Şarkı söylemek ya da söylememek. Çok iyi şarkıcılar bana bu işte çok iyi olduğumu söylemişlerdi. Bu işi gerçekten denemem mümkün olabilir miydi acaba?

Hem başka ne yapacaktım ki? Dört haftam dolduğunda okuldan tekrar mı ayrılacaktım?

Jan Borsos düşüncelerimle arama girdi. "Senin adına cevap vereyim," dedi açık açık. "Şarkı söylemek *tabii ki*. Senin için öyle, Sally. Tabancamı alıp bunun için seni vurmak istemiyorum."

"Şarkı söylemek *olsun*." Bu konuda elini sıkışmak üzere elimi uzattım, korkumun üzerinde çalışmam gerektiğini biliyordum. Benim için doğru olan şarkı söylemekti. İşte o kadar.

Jan elimi sıkmak yerine öpmeyi tercih etti. Kolumu kendisine doğru çekip dirseğime kadar öpücükler kondurdu ve ben de bundan şaşırtıcı derecede keyif aldım. Kafe, etrafımda sallanıp parıldadı. Sarhoştum ve şaşırtıcı şekilde mutluydum.

Yemek sonrası bir şeyler içmeye başka yere gitmeme konusundaki kararım unutulup gitmişti. Jan Borsos beni bir hip hop ve rap gecesinin en hareketli anlarını yaşadığı, Shepherd's Bush Green'in altında, umumi tuvaletten bozma bir yere götürdü. Hareketlerini sınırlayan smokinine rağmen fevkalade dans eden bu deli adama eşlik etmeye koyuldum. Bir basamağın üzerinde durduğunda beni Wagner operalarına has bir tutkuyla öpünce, mutlaka yapılması gerektiğini hissettiğim şeyi yaptım: Kollarımı göğsüne dolayıp ben de onu öptüm. Genç ve yakışıklıydı. Bir *répétiteur*'la evlenip boşanmıştı. İsviçre'de veya ona benzer bir yerlerde László Polgár'la çalışmıştı. Avrupa'yı yürüyerek geçmişti. O bir *efsaneydi*.

On Üçüncü Sahne

Ertesi sabah, yatakhane de Jan Borsos'un yatağında uyandım. Etraftaki uçuk şeftali, mantar grisi, meşe ve buz tonu renkler doksanları anımsatıyordu. Yatağı küçüktü ama yorganı harikaydı. Ağır, sıcacık ve çiçek desenli.

Fena halde akşamdan kalmaydım ve her yanı m yapış yapış bir ter katmanıyla kaplıydı. Kötü kokuyordum. Bu, içgüdüsel olarak bildiğim bir şeydi ama neyse ki ufacık oda benim kokumu maskeleyen kızarmış jambon kokusuyla doluydu.

Bir dakika. Oda kızarmış jambon kokusuyla mı doluydu?

Evet. Oda kızarmış jambon kokusuyla doluydu. Jan Borsos, odanın köşesine bir kamp ocağı yerleştirmişti. Paçasız donuyla başında durmuş, bir pikaptan yükselen *Aida*'ya yumuşak bir sesle eşlik ederek jambon pişiriyordu. Elbette Jan Borsos, Avrupa'yı geçerken yanında bir de pikap taşımıştı. Onunla ilgili her bir ayrıntı, asla inanmayacağınız filmlerden fırlama gibiydi.

Dün gece olanları hatırlamaya gayret ettiysem de başaramadım. Zihnimde, bir ara vokalistin mikrofonuna atılıp kafiyeli bir

şeyler mırıldandığıma ve bir sokak köşesinde gerçekleşen öpüşme olayına dair belli belirsiz bir görüntü belirdi. Fakat odaya gelişimiz? Sevişmemiz? Onunla ilgili hiçbir şey yoktu.

Açıklığa kavuşturmak için yorganın altında hızlı bir şekilde üstümü başımı yokladım. Jan Borsos'la sevişmemiştik! Özel yerlerim açıkta değildi! İç çamaşırıyla ayakta duran Jan'a kaçamak bir bakış fırlattım. Heyecanlı, çılgın ve bayağı da yakışıklı görünüyordu.

Jambonu çevirirken yüzüne bir tutam saç düştü. "*La fatal pietra sovra me si chiuse,*" diye hafifçe şarkıya eşlik etti ve sesindeki gürlük ürpermeme neden oldu. Arkasından görünen gökyüzü kirliliği bir kahverengiydi ve hava fırtınalıydı. Jan sesini bir parça yükseltti, aynı anda üzerime tuhaf duygular çullandı. Bir kere sinde de bir başka adam, uzaklarda, Alphabet City denilen bir şairler kafesinde sevgimi sesiyle kazanmış, ancak güvenilmeyecek biri olduğu ortaya çıkmıştı. Oysa burada, Jan Borsos'un doksanlardan fırlama yatak odasında kendimi güvende hissediyordum.

"Selam," dedim boğuk bir sesle.

"Sally." Gülümsedi. "Jambon pişiriyorum."

"Biliyorum. Harika kokuyor." Öyleydi. Üzerimde yalnızca fanila ve külot olduğunun bilincinde bir parça doğruldum. "İl, Jan, dün geceyle ilgili..."

Dün gecenin budalaca olduğunu ve unutmamız gerektiğini söylemesini bekledim. Fakat o türden bir şey söylemedi. Onun yerine, ocaktan yatağa kadar olan kısa mesafeyi zıplayarak aşırp jambon maşasını kastanyet gibi birbirine vurarak yatağın içine girdi. Herhangi bir mahcubiyet ya da 'ertesi sabah çekingenliği' göstermeden beni öptü. Maşanın kıskaçlarını, pikapta çalan Verdi'nin melodisine hiçbir uyum taşımayan Küba ritmiyle birbirine vurmaya devam etti.

Jan Borsos'la öpüşmenin jambon yemekten daha fazla ilgimi çektiğini fark ettiğimde elimde olmadan sııttım. Henüz sevişme-

miş olduğumuza memnundum. Bunun için sabırsızlanıyordum. Gelecek hafta başında belki tekrar çıkardık. Sonra bir randevı daha ve *sonrasında* o işi yapardık. Barry, bana her zaman üçüncü randevuya kadar kimseyle sevişmemek gerektiğini söylerdi. Onun tehditkâr bir edayla, "*BU BİR TÜR KURAL, TAVUK,*" dediğini duyar gibi oldum.

Jan Borsos aniden elini külodumun içine soktu ve *BU BİR TÜR KURAL* unutulup gitti. Bu da neydi böyle... Ah... "AH!" Bacaklarımdaki sinir uçları adeta çatırdıyordu. Bir an maşayı ne yaptığını merak ettim ama sonra bunu düşünmekten vazgeçtim.

"Ah, aman Tanrım!" dediğimi duydum. Jan'ın vücudumda gezinen ellerinden dolayı kendimden geçmiş olsam, muhtemelen beni bir gülme tutardı. Orada öyle terli ve pis kokulu halde uzanmış, Jan dantelli bir yorganın altında külotumu çekiştirirken, "Ah, aman Tanrım!" diye inlemenin beni güldüreceği kesindi; fakat şimdi gülme zamanı değildi.

Üç saniye sonraysa gülme zamanıydı. Jan aniden eğilip pikabın sesini açtı. Aida ve Radamès'in ölmeye hazırlandığı final düetinin melodisi bangır bangır çalıyordu, acı ve tutku dalgaları da aynı anda gümbürdeyerek yükseliyordu. Dışarıda büyük bir gök gürültüsü havayı yırttı. Gülmeye başladım. Jan'm yüzü her zamanki ifadesine büründü ama onun da güldüğünü biliyordum. Operalı ve gök gürültülü bir sevişme olacaktı. Buna hiç şüphe yoktu.

Jan Borsos bir başka etkileyici hareketle yorganı bir kırbaç gibi şaklatarak üzerimden çekmeye yeltendi, ancak yorgan o kadar kalın ve ağırdı ki dizlerimin arasına sıkışmıştı ve onu düzgünce açabilmek için aşağı doğru kıvrılması gerekti. Şimşekler ve ara ara eşlik ettiği Verdi eşliğinde üzerimde doğrulup ayakta durur pozisyona geçti. Ben onun altında uzanmış, fazla zaman

geçmeden, onunla biraz daha yakınlaşmayı ümit ederek kıpırdanıp kıkırdıyordum.

"Morir! Si pura e bella," diye devam etti ve sonra muhtemelen hayatım boyunca hatırlayacağım bir tür geleneksel sihirbazlık numarasıyla şak diye sol kulağının arkasından bir prezervatif çıkarıverdi. Fakat onu yatağın yan tarafına düşürdü.

Gökyüzü binayı sarsan bir başka gürültüyle daha yırtılırken Jan, yatağı duvardan uzaklaştırıp prezervatife uzanmaya çalıştı. Ama başaramadı. Ağırlığımdan dolayı olduğundan endişe ederek yataktan yere zıpladım, bunun üzerine Jan yatağı duvardan çekmeyi başarınca her yanıma ani bir utanç hissi kapladı.

O sırada yatak birden alnıma çarptı ve ben çılgılığı bastım. Jan Borsos da aynısını yaptı. Başımı öpüp arkamdan eğilerek maceracı prezervatife uzandı. Belli ki ona yetişemiyordu, çünkü üzerimde öyle fazla eğildi ki ikimiz birden çiçekli ve dantelli yorganın üzerine düştük.

Gülmeye başladım. Hiddetli surat Jan Borsos, orali olmadı.

"Haydi, baştan başlayalım," dedim. Çantama uzanıp cüzdanımdan şans prezervatifimi alıp gizlice son kullanma tarihini kontrol ettim. Belli bir zaman geçmişti. Jan Borsos yatağı yerine geri itip yorganı üzerine çekti ve beni narin bir prenses gibi yatağa yatırdı. Bu kadar ufak tefek bir adam için şaşırtıcı derecede güçlüydü.

"Cariad," diye mırıldanarak beni şaşırttı. Barry arada bu kelimayı kullanırdı. Gal diyalektinde "sevgilim" anlamına geliyordu.

Jan, bacaklarımı sanki aşırı kalınlığı ve çukurlu dokusu görüldüğü en muhteşem şeymiş gibi okşadı.

"Cariad," diye tekrarladı, okşayan eliyle ve rastgele hareketlerle külotumu aşağı indirdi. Ne yazık ki, saati ucuz dantellere takıldı ve kendimizi bir anda birbirimize dolanmış halde bulduk. Onu çözmek için çokça debelenmemiz ve en sonunda da bir ma-

kas gerekli oldu. Geriye kalan tutku kırıntıları da –gerçi zerrinin kaldığı da şüpheliydi– ben kalçamı o hantal leğen kemiği hareketiyle yukarı kaldırırken Jan külotumu dişleriyle çıkarmak için ısırduğında yok oldu. Bir de üstüne, kasık kemiğimle onun burnuna çarptım. Burnuna o kadar sert vurmuştum ki Jan nefesini tuttu.

Utanç verici bir duraksamanın ardından, nihayet çıplak kalıp doğal bir sevişme pozisyonu alabildik. Geçirdiğimiz berbat on dakikayı unutmaya başlamışken ocağın üzerinde sahipsiz kalan jambon tavası sonunda alev alıp yangın alarımını çalıştırdı.

Goldhawk Yolu'nun oradaki bir sokakta kendimizi utanmış hissederek yirmi dakika kadar durduktan sonra, içeriye geri dönüp başka bir karışıklık olmadan mükemmel ve şehvetli bir şekilde sevişmeyi becerdik.

ÜÇÜNCÜ PERDE

Dokuzuncu Sahne

Eylül 2011, Brooklyn, New York

Julian Bell'le tanıştığım gecenin sabahında ayak parmaklarıma kadar gülümsüyordum.

O kadar muhteşem bir adamla tanışmıştım ki ayak parmaklarım bile tebessüm ediyordu! Ayrıca, bir önceki gece olanların yoğunluğundan dolayı paniğe kapılmak yerine kendimi iyi hissediyordum. Aslına bakılırsa, kendimi o denli iyi hissediyordum ki hayatımda ilk kez kahvaltı etmeyi unuttum. Antrepodaki dairemizin oturma odasında koşturarak, "Heeey!", "Vaaay!" ve "Aaay!" diye bağırıyordum ve Barry içeri dalıp beni pek de bana özgü olmayan böyle sesler çıkarırken görünce o kadar çok güldü ki, sonunda yere oturmak zorunda kaldı. Sonra ayağa kalkıp bana katıldı ve uzun süre birlikte hey'leyip vay'ladık. "SALLY'YE SEKSİ ERKEK ARKADAŞ," diye tıslıyordu Barry aralarda, bir

yandan da üzerinde iç çamaşırıyla, bir seri *grands jetés*^(*) hareketi sergiliyordu. "SEKSİ SAATLER!"

Bugün Fiona'nın yirmi dokuzuncu yaş günüydü, Bea ve ben sürpriz bir parti hazırlamış ve New York'a geldiğimizden beri tanıştığımız herkesi davet etmiştik. Ben, Williamsburg'luların alışveriş yaptığı büyük yiyecek pazarı Smorgasburg'daki tezgâhlardan birinden kocaman bir pasta ısmarlamıştım. Barry, "Fiona Lane'in sokak dansı yorumu" konulu bir şey hazırlamıştı ve onu sinirlendirmek yerine (Fiona'nın kendine gülmek konusunda ince bir çizgisi vardı) eğlendireceğine dair bana söz vermişti. Bir de, elbette, dünyaca ünlü müzik grubu da partide canlı bir performans sergileyecekti. Raúl ve Branchlines'tan grup arkadaşları albüm kayıtlarını henüz bitirmişlerdi ve bizden daha havalı ölümlüler için yazılmış önceki albümlerinden değil, çok sevilen 2007 *Non-Sonic* albümlerindeki parçalardan çalacaklarına söz vermişlerdi.

Dün gece Julian'la vedalaşırken bana, "Dangalaklık edip telefonumu kaybetmiş olmasaydım sana ne kadar güzel zaman geçirdiğimi söyleyen mesajlar atardım. O yüzden bütün gün boyunca o mesajları alıyormuş gibi yapmanı istiyorum, tamam mı?" demişti.

Bu sabah ben de aynen bunu yapıyordum ve heyecandan çıldırıyordum. Mutluydum! Herkes mutluydu!

Ya da ben öyle sanıyordum.

Fiona içkiyi bıraktığından beri sabahları daha çekilir olmuştu. Fakat bugün saat onda odasından çıktığında bu halinden eser yoktu. Kısa bir an şaşkınlık yaşadım: Kafamda kurduğum hikâyeye göre, benim dün gece Wythe Otel'in terasında sıkı bir romantizm yaşadığım sıralarda Fiona ve diğerleri eve gelip yatmış olmalıydılar.

(*) Büyük zıplama: Bir bacak önde havaya doğru zıplayıp ileri gitmek şeklinde yapılır. -çn.

Tekrar içki içmeye başladığını unutmuştum. *Umarım abartmamıştır*, diye düşündüm gergin bir şekilde.

Fiona ve Raúl öğlene doğru darmadağın saçlarla ve votka kokuları içinde Fiona'nın odasından çıktıklarında kalbimin sıkıştığını hissettim. Doğum gününü kutladığımda Fiona bana, "Ooff," diye bir ses çıkararak karşılık verdi. Benim olduğum tarafa bakmadı bile. Bunun yerine buzdolabına gidip portakal suyunu alarak şişeyi direkt kafasına dikti. Sonra durup şişedeki gıda bilgilerine baktıktan sonra dolaba geri koydu. "Kahrolası Amerika!" diye mırıldandı.

"Ha?"

"Her bokun içine şeker koyuyorlar. Meyve suyunun içine bile."

"Ah, Çilli, midene *bir şeyler* girmeli..." Fiona, yüzünde hoşuma gitmeyen kırılğan bir ifadeyle musluktan bir bardak su aldı, kapının oralarda dolanarak çıkmaya hazırlanan Raúl'un yanına gitti.

Benim alışkın olduğum Fiona buydu. Akşamdan kalma ve alacağı kalorileri kontrol edip duran Fiona. İçimde endişe tohumları yeşermeye başlamıştı.

"Çok acıyor," dedi miyavlar gibi bir sesle Raúl'a, başını işaret etti. Daha uzun kalmasını istediğini görebiliyordum, ayrıca Raúl kalırsa doğum günü yemeğimizi de iptal edeceğini biliyordum. Fakat Raúl, onu yumuşak bir şekilde öpüp vedalaştı ve güzel bir gün geçirmesini dileyerek çıktı.

Kavga etmişlerdi. Bu çok belliydi. Raúl normal şartlarda açık yürekli ve coşkulu bir insandı. Ancak bu sabah fazlasıyla içine dönüktü ve çıkarken bana hoşça kal bile dememişti.

Fiona onun ardından kapıyı kapadığında aynanın karşısına geçip kollarını, bacaklarını ve midesini kontrol ederek hayali yağlarını sıkmaya koyuldu. Düz karnını öyle sıkı bir şekilde içine çekti ki derisi kaburgalarına yapıştı. Yüzünde benim, "Vücudum

olması gerektiği gibi değil” olarak bildiğim hiddet dolu ifade vardı. Öfke saçarak yatak odasına gitti. Kapısı tekrar açıldığında yüreğimdaki ezilmenin arttığını hissettim. Telaş içindeydi, üzerinde koşu kıyafetleri vardı. Saçları sıkıca tepesinde toplanmış, sahip olmadığı yağları yakmak üzere McCarren Parkı’nı arşınlamak üzere koşarak çıktı.

Bu hiç hoşuma gitmemişti.

Çok geçmeden geri döndüğünde yeni Fiona da onunla birlikte geri gelmişti. Duş alıp bir şeyler yedi ve üzerine pahalı bir pantolon ve hoş bir gömlek geçirdi. Makyajını yaptı, enerji doluydu; hatta bir doğum günü kucaklaşması için yanıma geldi. Bir seferliğine olduğunu düşündüğüm akşamdan kalma haliyle sergilediği sabahki performansım aklımdan çıkarmak için kendimi zorladım.

Önceden planlandığı gibi sade bir doğum günü yemeği yemek üzere Smorgasburg’a gittik. Geleneği bozmamak adına sadece dördümüzdük: Fi, Barry, Bea ve ben.

Muhteşemdi. Hava sıcaktı ama nem yoktu; ortalık pişmiş soğan ve deniz ürünleri kokuyordu. Yöre halkı torbalarını acı soslarla ve kahveyle dolduruyordu, yaramaz bir köpek etrafta koşturup sahipsiz İspanyol sucuklarını mideye indiriyordu. Sosunu çenemizden akıta akıta ıstakozlu dürüm yerken, Fiona’nın kendi dürümünün büyük bir kısmını bitirmiş olduğunu görerek mutlu oldum. Gülüyor, dedikodu yapıyordu; sanki sabah yaşadıkları normalin dışındaymış gibi neşeyle etrafta dolandı. Yalnız, birkaç kere ortadan kaybolduğu gözümünden kaçmamıştı. Ara sıra insanlar çantalarıyla ona çarptıklarında biraz rahatsız olduğunu da fark etmiştim. Ayrıca cüzdanını unuttuğu için her şeyi ona biz satın almak zorunda kaldık. Gerçi biz bunu her nasılsa yapardık ama o yine de bu olayı büyük bir drama haline getirmeyi ihmal etmedi. Fakat her şeye rağmen genel anlamda iyi sayılırdı.

Daha sonra Fiona ve ben diğerlerinden ayrılıp East River Eyalet Park'ına yürüdük. Güneşte, suların sürüklediği ağaç kütüklerinin üzerine oturup kol ve bacaklarımızı güneş koruyucuyla kapladık ve kahverengi nehir kumlarına batırdığımız şişelerden Brooklyn birası içtik.

"Her şey harika gitmiyor mu? Sence de harika zaman geçiriyor muyuz? Çok güzel bir gün, öyle değil mi?" diye şakıyordu Fiona, Manhattan'a doğru bakarak. Kocaman ve küstah görünüşlü bir martı, "Tehlike" yazılı bir tabelanın üzerine konup edepsizce bizim olduğumuz tarafa baktı. Tepemizdeki bulutlar, tembel bir şekilde hareket ederek maviye boyanıp adeta Amerika'nın tepesine konmuş gibi görünen parlak gökyüzüne yer açıyorlardı. "Hatta en güzel gün! Mutluyum. Gerçekten mutluyum. MUTLU." Burnunu çekip pantolonuna sildi.

"Al şunu, pasaklı şey," dedim şefkatle, ona bir kâğıt mendil uzattım. "Nezle mi oldun?"

Kaşlarını çattı. "İ, Sally, Ben *pasaklı* falan değilim. Sadece üşüttüm." Sonra da: "Pardon ama bu çok gereksiz bir laftı! Güzel bir gün geçiriyorum, Sal, çok GÜZEL bir gün. Hepsi de senin sayende. New York'ta güzel bir gün!"

Dönüp tekrar nehre baktım. "Muhteşem bir gün," diye onayladım. "Bitmesini gerçekten istemiyorum."

Fiona gözlerini kapayıp omzuma yaslandı ve parmaklarıyla kolumda hayali bir şarkının ritmini tuttu. "Pam pa *pam, pam,*" diye mırıldandı. Biraz disko müziğine benziyordu.

"Senle aramız bozuk değil ya?" diye sordu aniden. Martı bize doğru ciyakladı. "Dün gece seni çok rahatsız ettim mi? Ya da bu sabah? Biraz fazla içtim, dün gece büyük bir geceydi, biliyosun. Bu birayı da doğum günüm olduğu için içiyorum. Sadece bir tane, tamam mı? Sonra tekrar bırakacağım. Benim için endişelenmeni istemiyorum."

Endişelenmişim ama ona öyle olmadığını söyledim. "Sen ve Raúl iyi misiniz peki?" diye sordum çekinerek.

"Evet. Elbette. Pislik yaptım biraz. Kavga çıkardım. Ama hal-lettim."

"Yani her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda. Neden sordun?" Ayağa fırlayıp yüzümü inceledi. "Sana bir şeylerin yolunda gitmediğini mi söyledi? Seninle konuştu mu?"

"Hayır. Hiçbir şey demedi. Problem yok, Çilli. Rahat ol."

"Rahatım!" Birasını kuma batırdı. "Ben İYİYİM. Neden bana annelik yapıyorsun? Sadece doğum günümde güneşin altında bir bira içiyorum. Yani, tüm yaptığım... Aslında, benim tuvalete gitmem lazım, birazdan dönerim..."

Martı bir süre daha bana küçümseyici bir tavırla baktıktan sonra, suda çürümekte olan küçük tahta iskelenin üzerinden uçarak ve gürültüyle çığlık atarak çekip gitti.

Kendimi tuhaf hissediyordum. Küçük parçalara ayrılmış gibiydim. Öte yandan, midemde heyecandan altın renklerde bir helezonu andıran bir burulma hissediyordum. İlerleyen saatlerde Julian'la görüşecektim ve o *müthiş* biriydi! Enfes, dalgın, komik ve kibardı. Benden gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyordu ve tanışalı daha yirmi dört saat bile olmamıştı! Enfes Julian Bell haricinde de *mutluydum*. Nihayet hayatın keyfini çıkarıyordum. Risk alıyordum ve güneşin altında oturup istakozlu dürüm yiyebildiğim çılgın, heyecanlı ve güzel New York'taydım.

Yine de diğer yanımla son derece gergindim. Fırtınayı bekliyor gibiydim. Gözcü kulesine geri çıkmış, beladan bir iz var mı diye Fiona manzaralarını tarıyordum.

O kulede olmak istemiyordum. Hatta bu gözcülük işinden istifa ettiğimi zannetmişim.

* * *

Akşam saat dokuzda evimiz dolup taşmıştı. Bea'nın Brezilyalı masörü beklentilerin ötesine geçerek son moda dans parçaları getirmişti ve insanlar gerçekten de dans ediyorlardı. Hem de daha saat dokuzda! Partimiz muhteşem gidiyordu! Güneş çoktan batmıştı ama hava hâlâ ısıcaktı ve pencerelerimizin hepsi ardına kadar açıktı.

Benim tek düşünebildiğimse Julian'dı. Enfes, hoş kokan, samimi, güler yüzlü, komik Julian Bell. Geldiğinde bana doğru yürüyüp beni kollarına almış ve herkesin önünde öpmüştü. "Bütün gün seni düşündüm," dedi. "Telepatik mesajlarımı aldın mı? Ah, senden çok hoşlanıyorum. Sen de bütün gün beni düşündün mü?" diye sordu herhangi bir çekingenlik belirtisi göstermeden. O muzip ve güzel tebessümünü bir kahkaha ve kocaman bir öpücük takip etti. Bir de uzun bir kucaklama. Pantolona mı sokulduğu yoksa dışarıda mı bırakıldığı anlaşılmayan kırıksık gömleğine rağmen fevkalade yakışıklıydı.

Onun için deli oluyordum. Herkesin bizi izlemesi umurumda değildi. Gururluydum. Ona âşık olup olmadığımla ilgili olası kuşkularım, onu iç bahçede oturmuş, orada yaşayan kurbağayla konuşurken gördüğümde yok olup gitti. Devonshire-Brooklyn karışımı aksanıyla, "Ben on yaşındayken tıpkı senin gibi bir kurbağam vardı," dediğini duydum. "Adı Gırgır Kurbağaydı. Büyük Kurbağa, Deli Kurbağa, Falseto Kurbağayla birlikte yaşardı."

Bea, beni dün geceyle ilgili çapraz sorguya çekebilmek için Julian'dan izin istedi. Yanımızdan ayrılmasıyla boş kalan iç bahçede durup konuşmaya başladık, heyecan içinde sohbet ederken içmeyi unuttuğum kim bilir kaç bardak şampanya elimde ısınıp gitti.

Barry mutfağa bir bar alanı kurmuştu. "Mavi Fiona kokteyli-min tadına bakmadan *başka bir şey* alamazsınız!" diye bağırdığını duydum. Bea, gülümseyerek bir bahaneyle yanımdan ayrıldı.

Ben de mutlu bir şekilde bir Mavi Fiona içmek üzere mutfığa yordim.

Bu arada, Fiona nerelerdeydi? O hariç, davet edilen hemen hermen herkes oradaydı. Daha önceden bir şey almak üzere Raúl'un dairesine çıkmıştı ve o zamandan beri de onu gören olmamıştı.

"Fi hâlâ senin evde olamaz, değil mi?" diye sordum Raúl'a ona Smorgasburg'dan aldığımız peynir ve jambonla dolu tabaktan ikram ederek. Yüzünden hoşuma gitmeyen bir gölge gelip geçti. "Ah, aslında evet, hâlâ orada olabilir," dedi, ikna edici olmayan kayıtsız bir edayla. "Sanırım, Julian da yukarıda."

"Ah." Şaşırmıştım. Etrafı taradım ve gerçekten de ortalıkta olmadığını fark ettim. "Fiona... Fiona ve Julian aşağı gelecekler mi peki?"

"Elbette. Hey, saat kaçta çalmamızı istersin?"

Konuyu değiştirmeye çalışıyordu. Onu daha fazla zorlamaya karar verdim. Fiona belki de baş edilemeyecek bir hale gelmiş ve Raúl da ne yapacağını bilememişti. Şu ana kadar hep iyi, tatlı, şen şakrak Fiona'yı görmüştü, o yüzden karanlık ve zor versiyon şok etkisi yaratmış olabildi. *Ben bile* hâlâ, otuz yıllık tecrübeme rağmen o tarafıyla baş etmekte zorlanıyordum.

Julian'm onunla rahatça baş edebildiğini umdum. Fiona'ya arkadaşlık etmesi veya laf kalabalıklarını dinlemesi ya da her ne yapıyorsa ona katlanması çok kibarcaydı.

"On bir civarı çalmaya ne dersin?" dedim Raúl'a, kalabalığın içine karışıp oradan da kapıya gidip dışarı çıktım.

Raúl'un evinin kapısı yarı aralıktı, daha içeriye girmeden Fiona'nın orada olduğunu biliyordum. O ruh hallerinden birinde olduğunda yaydığı ağır ve kırılğan enerjiyi hissedebiliyordum. Bir şeyler midemi tırmalıyordu. Bunlar neden tekrar oluyordu? Bana söz vermişti! Artık zor bir insan olmak istemediğini söylemişti!

Bazen başka seçeneği olmuyor, dedi beynimin içinden bir ses. Fiona'nın içinde bazen kendisinden büyük olabilen, hepimizden büyük olabilen bir karanlık taraf vardı. Bu karanlığın farkında olarak ve engin gücüne saygı göstererek onu her zaman affetmiştim.

Fakat Raúl'un dairesine vardığımda bu kez bağışlamakta zorlanacağım bir sahneyle karşılaştım.

Fiona yerde, sehpanın önünde oturuyor, kemikli omuzlarını Raúl'un müzik setinden yayılan Irene Cara şarkısının ritmiyle sallıyordu. Başka şartlarda olsa doğaçlama gelişen bu disko ortamı hoşuma gidebilirdi, fakat Fiona sehpanın üzerine serptiği kokaini düzeltiyordu ve Julian da onun yanında oturmuş, sanki kek yapıyormuş gibi rahat bir şekilde onunla sohbet ediyordu.

Şoke olmuş bir halde onlara bakakaldım. Birlikte New York manzarasına doğru bakıyorlardı; Fiona ona alçak sesle ve hızlıca bir şeyler anlatıyordu, Julian ise gülümseyerek onun kokaini çizgi haline getirişini izliyordu. Sağ taraflarında, ekranında Fiona'nın bir bale hareketi yaparken çekilmiş bir fotoğrafının bulunduğu bir MacBook vardı. *Yeni Royal Balle web sitesi*, diye düşündüm şaşkın bir şekilde. *Evet, bu aralar yayınlanacaktı.*

Fiona kokaini içine çekmek üzere eğildiğinde Julian elini uzattı –kendi de kullanacak mıydı?– ve bir şey söyledi. Fiona onu dinleyip gülümsedi, sonra kokaini sert bir şekilde burnuna çekerek kalan tozu parmağıyla topladı ve ağzına götürdü. Rulo yapılmış banknotu ona uzattı.

Ben göreceğimi görmüştüm. Odyssey'nin "Native New Yorker" parçasının açılış melodileri Raúl'un kolonlarından mutlulukla yükselerek arkamdaki merdiven boşluğundan gelen hareketli müzikle çarpıştı. Tüm benliğimi hüznün dolu bir katman kaplayıverdi. Fi hiç de iyiye gitmiyordu. Doğum günü için özenle hazırladığım parti aşağıda devam ederken kendine iki kişilik bir

karşıt-parti yaratmış, uyuşturucu kullanıyordu. Bütün gün kar nımda kelekler uçuşturan Julian Bell ise ona eşlik ediyordu. Daha fazla dayanamayacaktım.

Tahmin etmeliydin, dedi zihnimde bir ses. *Bir peri masalı olma yacaktı elbette. Seni geri zekâlı! Seni budala! Seni salak, şişko...*

Kapıyı arkamdan çarparak kapatıp merdivenlerden koşarak indim. Aşağı vardığımda birinin tırabzanlardan bana doğru baktığını görebiliyordum, sonra Julian'ın bana seslendiğini duydum; fakat koşmaya devam ettim. Keyifli kahkahaların ve havalı müziklerin yükseldiği bizim dairenin kapısının önünden geçerek sokağa çıktım.

Bedford Avenue'dan McCarren Park'ına doğru koşup öfke li bir yürüyüşe geçtim. Soluk soluğa kaldığımda ise yavaş yavaş yürümeye koyuldum. Williamsburg'un merkezine yaklaştıkça hipster'ların doldurduğu bar ve restoranları fark ettim, buraları benim için fazla mutlu yerlerdi. Son moda giyinmiş budala tipler sağ tarafımda, aptal bir müzisyenin yaptığı müzikle dans ediyorlardı; iki kız bir Meksika yemeği tezgâhının yanında durmuş kahkahalar atıyordu. Bir sürü yer dururken neden buraya doğru koşmuştum ki? Düşünmeden metroya doğru indim ve platforma henüz yanaşmış olan L trenine atladım. Plastik koltuklardan birine çöktüm ve avuç içlerimi gözlerime bastırarak ağladım.

Yirmi dakika sonra hattın sonundaki istasyonda trenden indiğimde peronda öylece soluk soluğa durdum. Nereye gideceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum. Trenden inince katlanılmaz derecede sıcak olmuş, saçlarım terden suratıma yapışmıştı. Bu gece için özel olarak satın aldığım elbise üzerime yapışmıştı.

"Şimdi nereye?" diye sordu birisi bana. Muhtemelen bir sarhoştur. Onu duymazlıktan geldim. Öylece durup hayatımın ayarlarını 'umut dolu'dan 'berbat'a değiştirmek üzere nefes almaya çalıştım.

Adam koluma dokunmaya yeltendi ama ona fırsat vermeden son hızla A trenine giden merdivenlere doğru atıldım.

"Sally, lütfen."

Adam tekrar kolumu yakaladı. Bu, Julian'dı.

Birkaç saniye birbirimize baktık ve tüm olanlara rağmen dün geceye ait kıvılcımın alevlendiğini hissettim.

"Neden?" dedim tek kelimeyle. Dayanılmazdı. Julian Bell öylesine yakışıklıydı ki. Etrafımızda dönüp duran duygu girdabıyla birlikte peronda öylece duruyorduk, saç ısıktan kabarmıştı; kursuz görünüyordu.

Sadece ona bakmakla bile uyuşturucu kullanmadığını anlayabiliyordum. Müthiş bir netlik içinde, gözlerindeki ifadenin korku, endişe ve sevecenlikle dolu olduğunu görebiliyordum.

"Ben kokain kullanmıyordum," dedi. "Sadece Fiona'nın yanında durdum, çünkü bunalımlıydı."

"Kimse 'bunalımlı' gibi bir kelime kullanmaz," dedim. "Yarı Amerikalı insanlar bile." Sonra hüzünlü bir şekilde gülümsedim. Dün gece de böyle başlamıştı. Dilbilimi tartışarak.

"Eh, ben kullanıyorum işte." Julian dikkatle bana baktı. "Ve evet, bunalımlıydı. Royal Bale, internet sitesine yeni bir fotoğrafını koymuş ve fotoğrafta gerçekten şişman görüldüğünü düşünüyordu. Çıldırması gibiydi; bayağı gergindi. Sonra ortaya kokain çıktı. Doğrusunu söylemek gerekirse, tüm olanlara çok şaşırdım. Ama bir arkadaşına ihtiyacı vardı. O yüzden ben de yanında kaldım."

"Onun arkadaşı benim!" dedim savunmaya geçerek.

Başıyla onayladı. "Bunu görebiliyorum."

Üzüntü ve kararsızlık içinde hareketsiz kaldım.

"Senin için endişelendim," dedi usulca. "İyi koşuyorsun bu arada."

"Ne demezsin." Diyecek başka bir şey bulamamıştım. Fakat Bedford Bulvarı'na kadar arkamdan koşmuş olmasını takdir ediyordum. Bu hareketin hakkı verilmeliydi.

Uzun bir sessizlik oldu. Ona söylemek istediğim çok şey vardı ve onun da bana söylemek istediği çok şey olduğunu biliyordum. Yine de aramızda, içimizden geldiği gibi konuşmayı engelleyen gözle görülmez engeller mevcuttu.

"Gel benimle," dedi Julian, elini bana uzatarak. Elini tuttum ama yerimden kıpırdamadım. Uyuşturucu almadığına inanıyordum ama yine de kendimi rahat hissetmiyordum. "Gel benimle," diye tekrar etti. "Seni ikinci bir randevuya çıkarmama izin ver."

Tereddütlü bir ifadeyle ona baktım.

"Sally, parti bizsiz de devam eder. Fiona da düzelir. Ama bugün, ben senin için çıldırıyorum. Ve seninle olmak istiyorum. Sadece sen ve ben."

Yine tereddüt ettim. Julian bana daha da yaklaşıp gözlerimin içine baktı. "Kokain kullanmadım," dedi usulca. "Ben uyuşturucu kullanmam. Şimdi de kullanmadım, hiçbir zaman da kullanmam. Tanrım, ben çoraplarımı nereye koyduğumu bile hatırlamıyorum. Uyuşturucu alışkanlığım olsa sence bunu nasıl saklarım?"

Kısaca gülümsedim.

"Bana inanıyor musun?"

Başımı salladım, çünkü ona inanıyordum.

O tatlı, çılgın, muzip tebessümüyle tekrar gülümsedi ve ben A trenine doğru beni sürüklemesine izin verdim.

Onuncu Sahne

Columbus Circle'da tren değiştirip 1 numaralı trenle Harlem'e vardık, bu doğrudan *Susam Sokağı*'nın içine girmek gibiydi. Eski güzel kumtaşı evler, 1930'ların filmlerinden kalma sokaklar boyunca uzanıyor, Sugar Hill görkemli bir yolcu gemisi gibi üzerimizde yükseliyordu. Kırpık'ı kafasını bir çöp tenekesinden çıkarmış halde göremediğim için hayal kırıklığına uğradım, ama Julian neon ışıklı kilisenin yanında, zencilere has ufak bir restorana girip bana peynirli makarna, kızarmış tavuk ve içinde jambon olan yeşilliklerden sipariş ettiğinde geri kalan her şeyi unuttuverdim. Ya da "peynirli makarnayla yeşil lahana". Aşırı derecede muhteşemdi. "TANRIM!" diye çığlık atıp duruyordum.

"TANRIIIMM," diye taklidimi yapıp durdu Julian, ta ki bir parça tavuğu yüzünün tam ortasına yiyene kadar.

Fiona'dan ya da partiden söz etmedik. Dn geceki dünyamıza geri dönmüştük. Aslında tam olarak *ne* hakkında konuştuğumuzu bilmiyorum ama konu sıkıntısı ekmediğimi biliyordum. Onun uyuşturucu kullanmadığına inanıyordum. Onun Fi'ye çok

yakın oturmadığını biliyor, beynimin bana söylediği diğer şeyleri yapmadığına da inanıyordum. Benden gerçekten hoşlandığını da biliyordum.

Karşılıklı olmadıkça başka bir insana böyle hisler beslemek mümkün değildi.

Öyle değil mi?

Gece yarısına doğru, kendimizi hep hayalini kurduğum ama bir türlü içeri girmeye cesaret edemediğim bir barda bulduk. Paris Blues, gürültülü caz tınlarıyla sallanan insanlarla dolu, güzel, zıpır görünüşlü, gürültülü bir mahalle bariydı. Jamie Cullum tarzı ya da basit piyano melodileriyle yapılan değil, doğru düzgün, enerjik, blues ve rock'n roll tarzında bir caz çalınıyordu. Kafasında bir fötr şapka olan saksofonlu yaşlı adam, enerjik ve coşkulu bir solonun tam ortasıydı. Notalar kalabalık ve sıcak barda saksofondan fırlayıp çıkmaya can atıyor gibiydiler. Mikrofondan, sarışın kıvrıkcık saçlı, irice bir kadın –koyu teniyle birlikte göz alıyordu– etrafı izleyerek bir yandan da alkış tutuyordu. "Don't tease me, baby!" diye bağırdı saksofon çalan adama doğru. "Don't tease me!"

Bir kontrbas, piyano ve davul seti gösteriyi tamamlıyordu, ortamın "kim olursan ol gel" diyen bir havası vardı. Çılgınca ve muhteşemdi. Fiona'yla ilgili aklımı kurcalayan düşüncelerin hepsi kaybolup gitmişti.

Julian, benim şaşkınlıkla büyümüş gözlerime bakıp gülüyordu. Bana, sol tarafımda yaslanabileceğim yüksek bir bankı işaret etti, sonra da bara gidip çok geçmeden elinde korkunç görünüşlü, masmavi iki içkiyle geri döndü. "Üzgünüm!" diye bağırdı sırtarak. "Birinin doğum günümüştü. Israr ettiler. Ve ben hayır demek konusunda berbatımdır."

"Ben de!" diye karşılık verdim bağırarak. "Tam anlamıyla korkuncumdur!" Takım elbise giymiş iriyarı bir adam olduğu-

muz tarafa doğru el salladı, ben de bunun üzerine, onun doğum gününü kutladığımı söylemek ister gibi bardağımı kaldırdım. Kısa boylu, kocaman ağzıyla gülümseyen kısa siyah saçlı seksi karısı, olduğu yerden seslenip bize pasta da getireceğini söyledi.

Bankın yanındaki ufak yere oturduğumuzda çok renkli doğum günü pastasından peçetenin üzerinde iki kocaman dilimi elimize tutuşturup, *Buyrun*, diye bağırdı. Pullu mavi bir elbise giymişti. Pasta, çilek aromalı kimyasal tadındaydı. Saksofonun solosu bittiğinde kalabalık çıldırdı ve müzik gümbürdemeye devam etti. Cennete gelmişim.

“Burası bayağı boktan,” diye bağırdım Julian’ın kulağına.

Bana bakıp gülümsedi. “Biliyorum. Ama bilseydim Céline Dion konserine iki bilet alırdım. Bu hoşuna giderdi, değil mi? Benim giderdi.”

“Ah, Tanrım! Evet. Bu çok daha iyi olurdu.”

Korkunç şekilde vızıldayan “Think Twice” şarkısını Julian’ın kulağına doğru söylemeye başladım. “Nasıl, hoşuna gidiyor mu?” diye bağırdım. “Céline’in şarkısını beğendin mi?” Bir an durup böyle rahat ve kolayca şakalaşabilmeme şaşırdım. Zorlama veya ahmakça da gelmemişi. Julian’la birlikteyken muhteşemdim. *Ben de biraz muhteşem sayılırım aslında*, diye düşündüm.

Kendi kendime gülüp Julian’a geri döndüm. “Ee? Şarkıyı beğendin mi, Julian? Benim Dion tarzımı yani?”

Julian burnunu kaşıdı. “Dürüst olmak gerekirse, bayağı vasat buldum. Ben o arkadaşı senden daha iyi söylerim, Sally Howlett. Dinle de gör, ufaklık.” Boğazını temizledi ve koro kısmının sözlerini kulağıma mırıldandı –aslına bakılırsa oldukça çarpıcıydı– ve onu yumruklayana kadar da devam etti.

“Müzikten hiç anlamıyorsun,” dedi ciddi bir ifadeyle.

Gülmeye başladım ve bu, Julian’ın çok hoşuna gitti. “Ben Şişko Pam’e de Céline Dion söylüyorum,” dedi. “Deli, şarkı söy-

ler gibi uğuldayarak bana cevap veriyor. O KÖPEğE BAYILIYORUM."

Ben de Pam adında bir köpeğe Céline Dion söylemene bayılıyorrum diye düşündüm sersemlemiş bir halde. *Ve sana sırlıklam âşığım* Ona bakıp gülümsemekten kendimi alamadım.

"Sus da biraz caz dinleyelim," diye emrettim. Bar etrafında neşeyle parlıyordu.

"Asıl sen sus." Gözüne gelen saç tutamını geriye itti ve saçanında geri düştü. "Saçımı artık gerçekten kestirmem lazım," diyerek iç geçirdi. "Saçım bir doğal afet halini aldı."

Kıkırdadım. "Hayır! Senin saçın... özel bir saç. Benim hoşuma gidiyor."

"Ama bu saç işini çözersem seni daha iyi görebilirim." Gözlerimin içine baktı. "Sen... çok hoşsun."

Bir süre sonra tekrar dönüp müziğe odaklandı ve ben Sally Howlett'a has olmayan bir hareketle yüzüme yakın duran boynunu öpüp kulağına, "Teşekkür ederim," dedim. Gülümseyerek kolunu bana doladı, sonra dikkatini tekrar müziğe verdi. Sanki ezelden beri böyleydik: Harlem'de, soyulmuş posterleri ve ufak süs eşyalarıyla tıka basa dolu gürültülü bir barda, mükemmel bir uyum içinde ve hep böyle kol kola.

On Birinci Sahne

Çok sonraları kalabalık biraz azaldı ve daha dingin bir caz müziği çalmaya başladı. Doğum günü sahibi olan Bill bizi, misafirlerine ikram etmek için sipariş ettiği körili oğlak etinin bulunduğu dev fiçinin yanındaki masaya davet etti. "Bunu yiyin, aşktan bahsedin." Sırtarak Julian'ın elini sıktı.

Masaya Julian'la karşılıklı oturduk, yeniden randevulaşmış gibiydik. Midem mutluluktan buruluyordu. Julian, elimi avucunun içine alıp parmaklarıyla elimde ritim tutmaya başladığında vücudumun her yerinde zikzaklar çizerek dolanan sıcaklık patlamaları yaşadım.

"İyi misin?" diye sordu bana.

Gülümseyerek başımı salladım. Gerçekten iyiydim.

"Açıklamak istiyorum," dedi yumuşakça. "Fiona'yla konuştum. Fotoğraf olayıyla ilgili sarsılmıştı ve bir arkadaşına ihtiyacı vardı."

İç çektim. *Susam Sokağı*'nda gizli bir yerde böyle oturmuşken Fiona'yla ilgili konuşmak istemiyordum ama hâlâ sormam gereken bazı sorular da vardı. "Sana inanıyorum. Ama... bilmek istediğim bir şey var... Uyuşturucu Fiona'nın mıydı?"

Julian rahatsız görünüyordu. "Sanırım."

"Anladım. Peki, onu nereden bulmuş?"

"Gerçekten bir fikrim yok." Başını çevirip masaya baktı, sonra da bana döndü. "Eğer düşündüğün buysa Raúl'un da değildir. O boku kullananların yanına bile yaklaşmaz."

"Kimin o zaman?" Parmaklarımla masada ritim tuttum. "Her kimse, ona uyuşturucu vermesine engel olmalıyım."

"İyi şanslar." Julian başparmağıyla elimi okşadı. "Uyuşturucu satıcıları hiçbir şeyi umursamazlar, Sally. Fiona'yı durdurabilecek tek kişi kendisi. Ve bunu yapabileceğine de eminim."

"Ama yaptı, Julian. *Aylardır* hiçbir şey kullanmıyordu. Yani en az üç aydır." Julian elimi tuttu ve ben ona Fiona'nın haziran ayında Raúl'la tanıştığından beri yaşadığı dönüşümü anlattım. Fiona sarhoş olduğunda, bitap düşene kadar aç kaldığında, olay çıkardığında ya da bana bir pislikmişim gibi davrandığında yaşadıklarını ve artık bunları yapmadığını da söyledim. En azından bunları artık çok fazla yapmıyordu.

"Bir şekilde halletmişti," dedim emin olamayarak. Şimdi genç bir çocuk trompet çalıyor, gür bir ses ince ince açılan bir duman bulutu gibi barın üzerine yayılıyordu.

Julian kaşlarını çattı. "Emin misin?" diye sordu nihayet. "Çünkü bana oldukça düzenli bir kokain alışkanlığı varmış gibi geldi. Çok fazlasına ihtiyacı var gibiydi, Sally. Hiçbir şey fark etmedin mi?"

"Hayır!" diye çıktım savunmaya geçerek. Sonra, "Pardon ama ben sanmıyorum ki... Gerçi aslında..."

Julian devam etmem için bekledi.

"Biraz... bilemiyorum, tuhaftı sanki. Normalden azıcık farklı olsa da bir şekilde gergindi. Bir sürü saçmalıktan bahsediyordu."

Julian başım onaylar gibi salladı. "Sabahları güne başlamakta zorlanıyor muydu?"

Yüreğimin ağırlaştığını hissettim. "Sanırım. Evet. Ve... birçok kere, çıldırdığında ise sık sık ortadan kayboluyor. Ve düzelmiş bir şekilde geri dönüyor."

"Peki, genelde nasıl? Uysal bir hali mi var? İş ve diğer şeyleri savsaklıyor mu?"

"Eh, kısa bir süredir çalışmıyor zaten," diye kekeledim. "Ama... şey, her zaman olduğu gibi, pek güven verici şekilde hareket etmiyor. Alışveriş yapmayı unutuyor, kıyafetlerini çamaşırhanede bırakıyor, yabancılarla kavgaya tutuşuyor, sürekli ödünç para alıyor... Ama Çilli hep böyledir! Her zaman böyle saçmaldı!"

Julian sempatik bir şekilde gülümsedi.

"Ah, Tanrım," diye mırıldandım korku içinde. "Sence o gerçekten..."

"Bilmiyorum. Olabilir."

İçimdeki korku artmıştı. "Ah, Tanrım!" diye tekrarladım. "Ve bunun Raúl'la bir ilgisi olmadığına emin misin? Çünkü daha önceden uyuşturucu kullanmıyordu. Yani bir kez onu yakaladım ama..."

"İnan bana," diyerek sözümü kesti Julian, "bunun Raúl'la hiçbir ilgisi yok. Bu işteki tek müdahalesi endişeleniyor olması. O da fark etmeye başlamış. Son birkaç haftadır zor biri haline geldiğini ve onunla ilgili paranoya yaptığını söyledi. Dün akşam içkiliyken nasıl bir kâbus haline geldiğini görünce şoke olmuş."

Daha fazla ipucu arar gibi Julian'ın yüzüne baktım. "Ve?"

Geriye yaslanıp başını kaşdı. "Fiona kontrolden çıkarsa yanında uzun süre duracağını sanmam," dedi yumuşak bir sesle. "O... şey... kendince nedenleri var."

Lanet olsun.

"Ama çok mutluydular!" diyerek savunmaya geçtim. "Birlikte harikaydılar! Ona bayılıyordu!"

Julian yana eğilip cebinde bir şeyler aradı ve çalan telefonun çıkardı. "Oo!" dedim, bir an konuşmamızı unutarak. "Yeni telefon almışsın!"

"Hayır." Kaşlarını çatarak bakıp telefonu cebine geri koydu. "Anlaşılan, dün gece telefonu Raúl'un evinde bırakmışım. Şişti atışmasında bile yanımda değilmiş."

Hafifçe gülümsedim.

"Dediğim gibi, ben her şeyi unutan ve kaybeden bir mororum. Şimdi... nerede kalmıştık?"

"Raúl'da. Fi'yi terk edebileceğinden bahsediyordun."

"Bilmiyorum, sadece tahminde bulunuyorum, o yüzden lütfen endişelenmemeye çalış. Onun için çıldırdığı bir gerçek. Ama bayağı hızlı değişti ve... Raúl'un kaybedecek çok şeyi var. Bu konuda bana inanabilirsin. Kendisi kullanıcı değil ve kötü bir insan da değil, ama bu bokun yanında duramaz."

Kendimi bir panik sarmalının içinde buldum. Julian bunu fark ederek eğilip saçımı kulağımın arkasına itti, bu rahatlatıcıydı. "Rahatla, Sally," dedi. "Ondan sen sorumlu değilsin."

"Aslında öyleyim. O benim kuzenim, neredeyse kardeşim sayılır."

"Biliyorum. Ama bu yine de seni sorumlu yapmaz."

"Hayır, anlamıyorsun. O..." Devam edip etmemekte kararsız kalarak durdum.

Bar çalışanlarından biri gelip kümelenmiş bardakları aldı. "Dur, sana yardım edeyim," dedi Julian. Bardaklardan birkaçını alıp kızla konuşarak bara doğru yürüdü. Kız ona teşekkür etti ve Julian geri geldi.

"Çok kibarsın," dedim ona. "Herkes karşı. Sana kapı açan ya da sana bir içki getiren herkesi önemsiyorsun."

Şaşırmış gibi gülümsedi, sonra dediklerimi düşündü. Onun gözlerine bakarken midemde bir şeyler titreşti; yaz rüzgârındaki mısır tarlası gibi. Julian güneşin ta kendisiydi.

Ah, kendine gelsene sen! dedim kendi kendime. Fakat bu sesi umursamadım. Gerçekten de güneşti o.

"Ben bir çiftlikte büyüdüm," dedi nihayet. "İşler çok yoğun olduğunda çiftlikte çalışan iki kişi olurdu ve babam onları... babam onları bir tür makine gibi görürdü. Onlara kesinlikle kaba davranmazdı ama hayatlarıyla da ilgilenmezdi." Omuzlarını silktilti. "Bu bana garip gelirdi. Onlar da onun kadar insandılar. Onun gibi zorluklar yaşıyorlardı, belki de daha fazlasını, ama o bunu hiç görmezdi." Bir süre düşündü. "Bunu bir türlü kafamdan atamadım. Bir barda oturuyorsun ve personel insan gibi algılanmıyor. Kötü bir gün mü yaşıyorlar, harika bir gün mü yaşıyorlar... Sanki onlar sadece yiyecek getiren ve gülümseyen makinelermiş gibi. Onlar da birer birey, öyle değil mi?"

Onaylar gibi başımı salladım. Haklıydı.

Julian çenesini ellerine dayadı. "Ayrıca, kızma ama, sen de Fiona'ya annelik ederken, acaba onun da bir birey olduğunu unuttuyor olabilir misin?"

Beni gafil avlamıştı. "Ah! Ben... şey, tam olarak bilemiyorum..."

"Pardon. Niyetim münasebetsizlik etmek değildi."

"Etmiyorsun. Sadece... dediğim gibi, tam olarak anladığımı sanmıyorum."

Elimi tuttu, sonra parmağını damarlarımdan birinin üzerinde gezdirdi. "Deneyebilirim."

"Ben... Hayır. Aile meseleleri. Gerçekten berbat şeyler."

Konuşmamı beklediğini görünce kendimi bir tuhaf hissettim. Ona aile geçmişimizi anlatamazdım. Benden kilometrelerce uzağa kaçardı!

Julian, sanki düşüncelerimi duymuş gibi, başını yana yatırdı ve bunu yaptığında ütüsüz gömleğinin yakası kırık bir köpek kulağı gibi kıvrıldı. Yüzüne baktım, yirmi dört saatten biraz fazla

zaman önce beni sarhoş eden aynı tatlı, gülücük saçan yüzdü bu. Kendi kendime düşündüm: *Bu, hayatımda tanıştığım en tatlı adam.*

Durumu ona açıklamak konusunda dayanılmaz bir istek duydum.

Öyle de yaptım. Böyle bir şeyi kesinlikle planlamıyordum ama ona her şeyi anlattım. Annemin kardeşi, Mandy teyzenin sürekli içki içip aile için nasıl problem yarattığını; büyükannem ve büyükbabam son derece kendi hallerinde ve muhafazakâr insanlarken oyuncu olmak istediğini; daha on üç yaşındayken akrobatlardan birine âşık olup sirkle birlikte kaçtığını ve bir hafta sonra adamın karısı çıkageldiğinde geri döndüğünü. Okulda başarısız olup çalışmak üzere catering personeli alan bir firmada iş bulduğunu. On sekiz yaşma girdikten kısa bir süre sonra Birmingham Hipodromu'nda aldığı kısa bir iş sırasında pantomim korosundaki bir adama âşık olup onunla kaçtığını. Fakat bu kez hamile olarak geri döndüğünü. Haberler, herkesin her şeyinin bilindiği küçük ve biraz da meraklı kasaba halkının arasında kontrol edilemeyen bir yangın gibi yayılmıştı.

Annemin babası herkesin çekindiği bir adamdı. Ondan oldukça korkardım. Anlaşılan Mandy'ye iyi bir dayak atıp onu evden kovmuş ve ona gidip başka yerde fahişelik yapmasını söylemişti. Annem kız kardeşiyle herhangi türden bir ilişki kurabilmek için büyükbabamdan gizli hareket etmek zorunda kalmıştı. Aynı zamanda, teyzem bizim sosyal konutta ikinci dereceden kuzene ya da ona benzer birilerine ait olan bir evde bir oda kiralayabilsin diye her ay maaşından cömert bir miktarı Mandy'yle paylaşmıştı.

Ben daha küçük bir kızken Mandy teyzeyle tartıştıklarında annemin zaman zaman bunu gündeme getirdiğini duyardım. "Senin için neleri göze aldığımdan haberin bile yok!" derdi ters ters. "Ve bana nelere mal olduğundan. Hayatını kendi başına çöz-

meyi en azından *deneyemez misin?* Kendi ayaklarının üzerinde durmayı mesela?”

Belli ki bunu yapamamıştı; annem bunun farkında olmalıydı, çünkü kız kardeşini asla yüzüstü bırakmadı. Sessiz sakın ve muteber annem gürültücü, güvenilmez kız kardeşini kendi çocuğu gibi seviyordu.

Mandy de Fiona’yı ümitsizce seviyordu ama bir ebeveyn olmak konusunda zorlanıyordu. Tutarsız ve kaprisliydi, çoğunlukla sarhoştı ve son dönemde de bunalıma girmişti. Birkaç kez Fiona’yı okuldan almayı unutmuştu ve beş yaşındaki Fiona öğretmenlere kendi yemeğini kendisi pişirdiğini söylediğinde sosyal hizmetler görevlileri Mandy’yi ziyaret etmişlerdi.

Ne var ki, o gün kapımıza bir polisin gelmesini hiçbirimiz beklemiyorduk. Anneme, Wolverhampton yakınlarındaki kanalda bulunan cesedin Mandy’ye ait olduğunu söylemelerini beklemiyorduk. Küçük Fiona’nın beş gündür, evde yalnız başına annesinin eve dönmesini beklediğini bilmiyorduk.

Mandy, anneme gözyaşlarıyla lekelenmiş bir not bırakmış, annelik işini beceremediğini ve Fiona’nın oyuncu olan babasını bulamazsak onu annemin yetiştirmesini arzu ettiğini yazmıştı. Anneme Fiona’yı bale derslerine ve eğer para yeterli olursa daha sonra da bale okuluna göndermesi talimatı vermişti. Fiona, daha o zaman yerel dans okulunda istisnai bir performans göstererek umut vaat etmeye başlamıştı ve kızının babasının izinden gitmesi fikri Mandy’nin hoşuna gidiyordu.

Mektup, *Lütfen ona onu gerçekten çok sevdiğimi söyle. Benim güzel Çillim*, notuyla bitiyordu.

Bize neler olduğunu anlattığı gün, annemin yüzündeki ifadeyi asla unutmuyorum. Kaybolmuş gibiydi. Afallamış, yıkılmıştı, olanlara inanamıyordu ve bütün bu duygular içinde kaskatı kesilmişti; dili tutulmuş gibiydi.

O gece itibariyle Fiona yanımıza taşındı ve babasını aramaya başladık. Gönülsüzce yapılan bir araştırmaydı: Annem ve babam küçük yeğenlerini rastgele bir yabancıнын ellerine bırakmak istemiyorlardı; fakat sanırım, annem bunu Mandy'nin hatırı için denedi. Elbette, aramalar medyanın kulağına da gitti ve insanların ilgisini çabucak üzerinde topladı. Çok geçmeden "kanal yetimi"nin babacığını bulması gerektiği haberi her yere yayılmıştı.

Ortaya çıkan bir baba olmayınca Fiona bizimle kaldı. Zaten yakındık ama o zamandan itibaren iç içe yaşamaya başladık. Ne var ki, en ama en yakın arkadaşımın yaşama fırsatını yakalamış olsam da pek de parlak günler yaşadığımız söylenemez.

Halihazırda yaramaz ve yaygaracı olan Fiona daha da zor bir çocuk olup çıktı. Büyükbabamın yıllarca Mandy teyzenin aileyi utandırdığıyla ilgili söylenmesinin ardından, annemin Far Hill İlkokulu'na yeğeninin davranışlarını savunmak üzere (en az ayda bir kere) taşınıp durması gerçek anlamda bir ıstırap olmalı. Annem, Fiona'yı şiddetli şekilde cezalandırırdı ama bu pek de işe yaramazdı; bu, Fiona'nın daha da küstah biri olmasına neden oldu. Sonradan anladım ki bu, onun yıkıcı kaybına verdiği tepkiydi; fakat annem merhametten yoksun biri gibi görünüyordu. Fiona'ya, benimle ve Dennis'le bir problem yaşamadığını söylerdi, öyleyse Fiona neden farklı olmak zorundaydı?

Annem, Mandy'nin arzu ettiği bale dersleri haricinde Fiona'nın herhangi bir kulübe girmesine ve diğer çocuklarla oynamasına izin vermezdi. Anlaşılan fazla sorun çıkarıyordu. Fiona çoğu zaman bizim evde hapis kalırdı, zaten sinirli olan bir çocuğun tehlikeli ivmeler kazanmasına neden olan bir hapislikti bu. O, henüz patlamamış bir bombaydı. Solgun, küçük ve yalnız bir göktaşı.

Julian'a hikâyeyi anlatırken eski acıların canlandığını hissettim. Annemin sorunu neydi? Onu neden bir türlü sevememişti? Ve babam neden bu kadar güçsüzdü? O sadece annemin ona söylediklerini yapmakla yetinmişti.

"Eh, ona karşı neden bu kadar koruyucu olduğunu anlayabiliyorum," dedi Julian, yumuşak bir şekilde. Bira içiyorduk ve ben saatin kaç olduğunu dahi farkında değildim. "Bayağı fırtınalıymış."

Kızgın bir şekilde şişemin etiketini çekiştirdim. "Nasıl davrandığını düşündükçe annemden nefret etmemekte zorlanıyorum. Yani, ben Fiona'nın şu *koskoca* dünyadaki tek arkadaşığıydım."

"Keder bize delice şeyler yaptırabilir," diye mırıldandı Julian. "Bunu iyi bilirim."

"Bu kederi ifade etmenin doğru bir yolu değil! Kardeşinin çocuğunu, dışarıda oyun oynaması gerekirken eve hapsetmek yani!"

Julian eğilip ona bakmam için beni zorladı. "Hey. Bunu *elbette* biliyorum," dedi. "Anneni mazur göstermeye çalışmıyordum. Kastettiğim, belki de bir süre onun da aklını kaybettiği idi. Biraz kontrol delisi olmuş. Kim bilir aklımdan neler geçiyordu?"

"Aklından neler geçtiğini söyleyeyim!" diye karşılık verdim öfke içinde. "Aklından, *Fiona'dan ne zaman kurtulabilirim?* diye geçiriyordu. Julian, o, Fi'yi Royal Bale Okulu'na daha *on bir* yaşındayken gönderdi. Her ikimiz için de en iyisi olacağını söylemişti. Nasıl? Fiona'yı sahip olduğu tek aileden uzaklaştırmak nasıl en iyisi olabilir? En iyi arkadaşımı kaybetmek benim için nasıl en iyisi olabilir?"

İlk gözyaşları görüşümü engelliyordu. Julian pasta peçetelelerinden birini bana uzattı. "Çok üzgünüm," dedi. "Onun tarafındaymış gibi görünmek değildi niyetim. Senin için ne kadar kor-

kunç olduğunu anlıyorum. Demek istediğim şu: Annen belki de Fiona'yla ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Bunu ileri sürmenin nedeni de yakınıni kaybetmiş insanlarla nasıl baş edileceği konusunda kimsenin bir fikri olmadığını tecrübe etmiş olmam."

Onu dikkatle izledim.

"Annem, karımı kaybettiğimde beni yanına taşınmaya zorladı," diye açıkladı. "Beni gözünün önünden ayırmadı. Haftalarca o peşimde olmadan, başımı belaya sokacağım ya da üzüntü duyacağım bir şeyler yapmadığımdan emin olana kadar bir yere gidemedim." Hem acı hem tatlı bir hatırayı anımsayarak hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Ah, anne."

Trompet, yavaş ve hüzünlü bir ses demeti halinde çalmaya devam ediyordu. Piyanodaki adam uyumak üzereymiş gibi görünüyordu ama ben onun sadece müziğin içinde kaybolduğunu biliyordum. "Senin annen iyi bir kadın belli ki, Julian." Ona imrenmemeye gayret ettim.

Sırıttı. "Öyledir. O annelerin en iyisidir."

"Eh, benimki öyle değil işte. Ve şımarıklık falan etmiyorum. *Aaah, annem Fiona'yla nasıl baş edeceğini bilmiyordu, o yüzden de onu bale okuluna gönderdi,* diye düşünmeyi çok isterdim. Ama olan bu değildi. Her şey bir yana, annem Fiona'nın dans etmesinden nefret ediyordu. Dikkatleri üzerimize çeken her şeyden nefret ederdi. Fi'nin sahne sanatlarının bir parçası olmasını istemesi gibi bir ihtimal yoktu. Çünkü bu, Mandy teyzeyi çağırıştırıyordu!"

Derinlerdeki öfkem, hiddet ve çaresizlikle bir olup tekrar yukarı tırmanmaya başlamıştı. Aklımdan Julian'ın benim deli olduğumu düşünebileceği geçti, fakat bunu umursayamayacak kadar öfkeliydim. Normalde bu konuşmayı kimseyle yapmazdım ama kendimi şaşırtıcı derecede arınmış hissediyordum. Bu öfke, yıllardır alçak sesli bir inilti gibi içimde dönüp dönüp birikmişti.

"Devam et," dedi. "Ayrıca, unutma! Ben senin tarafındayım, tamam mı?"

Kısaca gülümsedim.

"Üstüne üstlük, annem yıllarca benim ve Fi'nin fazla yakınlaşmamıza engel olmaya da çalıştı. Bana 'daha iyi arkadaşlar' edinmemi tembihlerdi. Julian, başka bir anlamı yok. Benim Fiona'dan etkilenmemi, onun gibi olup çıkmamı istemiyordu. O yüzden de, bizi ayrı tutamayacağını anladığında Fi'yi uzaklaştırdı."

Göz pınarımda toplanan tek bir damla gözyaşımı, öfkeli bir biçimde kolumla sildim. *Aileme lanet olsun! Onların o acımasız, muhafazakâr küçük hayatlarına lanet olsun! Fiona'ya bir kez olsun sarılmamış, onu dizlerinde hoplatmamışlardı. Nasıl olduğunu sormamışlardı. İlk fırsatta ondan kurtulmuş, Fiona tam da burs kazanıp da tek kuruş ödemek zorunda kalmadıklarında birer kurban rolü oynamışlardı.*

Kızgınlık zayıfladı, gözyaşlarım art arda yanaklarımdan süzölmeye başlamıştı ve ben onları durdurmaya dahi yeltenmedim.

"Önemi yok," diye mırıldandı Julian, ben gözü yaşlı, çılgın ve özür diler gibi bir ifadeyle ona bakarken. "Hiç sorun değil. Al bunu." Bana birkaç tane daha pasta peçetesi uzattı ve ben ağlamamam için bana yalvarmadığı, bütün bunları hissetmeme engel olmaya çalışmadığı için ona karşı büyük bir minnettarlık hissettim. Olanları, yüzünde kemiklerime kadar işleyen anlayışlı bir ifadeyle izliyordu. Bana yabancı olan derin ve anlayışlı bir sevecenlikle.

Düşündüm –bir taraftan da gözyaşlarımı silip peçeteye sümkürüyordum– anneme ve babama bu kadar kızgın olduğumu bilmiyor olmam en tuhaftıydı. Kendimi böyle açmamış olsaydım kim bilir öfkem ne kadar yoğun ve kontrol edilemez bir hale gelecekti. *Julian eşsiz biri,* dedi beynim sersem bir halde. *Onunla kendim olabiliyorum. Geçek ben olabiliyorum.*

İçimde gerçek bir ben olduğunu bile bilmezdim. Julian, mağını uzatıp ağzımın kenarında kalan maskara lekesini silip "Şuranda biraz öfke kalmış," dedi parmağındaki siyah lekeye karak. "İyi saklanmış bir öfke."

Trompet sesi dindi ve barı tembel bir alkış sardı. Julian üzerinde benim gözyaşlarımın olduğu kahverengi, pürüzsüz lerine bakıp gülümsedim. Elinde, beceriksizce çizilmiş bir kalb içinde "Sally" yazılı olduğunu gördüm.

"Nihayet fark ettin." Sırıttı. "Bir dövme yaptırmayı düşünüyordum. Belki adımı da yazdırırım, bir de küçük bir Eros."

Güldüm ve o sırada ne kadar yorgun olduğumu fark ettim.

"Burnumu sokmak istemezdim ve eğer bunu yaptıysam özür dilerim," dedi. "Aileler zordur. Gerçekten zor. Bütün bunları bana anlattığın için onur duydum ve Fiona için kendini bu denli sorumlu hissetmene şaşırmıyorum. Sıfırlıyor muyuz?"

Maskaramın işaretparmağında bıraktığı kalıntıları silip bana doğru uzattı.

Ben de parmağımı onunkine bastırdım. "Sıfırıyoruz."

Daha sonra bir piyano, bir kontrbas ve davuldan oluşan bir grup çalmaya başladı. Müzelik bir çift dansa kalkıp benim hiç görmediğim bir dünyada kayboldular. Julian'a her şeyi anlattığım için kendimi hafiflemiş hissediyordum. Burada, loş bir şekilde aydınlatılmış bu güzel yerde onunla kalmak istiyordum ama bitkinlikten sarhoş olmuştum. Brooklyn'den çok uzaktaydık.

Julian halimi fark ederek ayağa kalktı. "Eve gitmeden önce dans etmemiz lazım." Gülümseyerek elini uzattı. "Sonra, Paris Blues'da dans ettiğin için herkese hakiki anlamda klas biri olduğunu söyleyebilirsin."

"Hakiki anlamda klas biri." O beni kendisine doğru çekerken sırtıyordum. Julian Bell, şimdiye kadar tanıştığım insanların en tuhaf ve en iyi karışımıydı. Çiftlikte yetişmiş bir çocuk, asil

bir dul, unutkan ve pejmürde bir moron, ince esprili ve pırıltılı bir New York'lu, dünyanın en sıcak ve en sevecen, en çekici Anglo-Amerikan'ıydı. Benimle dans etmek istiyordu. Hatta benimle dans etmek için ısrar ediyordu.

Yavaş müzikte nasıl dans etmem gerektiğini bilmiyordum, mesela Amerikan filmlerindeki kötü ve seksi kadın gibi. Fakat diğer birçok şeyde olduğu gibi Julian Bell'le bunu yapabileceğimi fark ettim.

"Sende çok hoşuma giden bir şeyler var," diye fısıldadı kulağıma doğru. "Ve sanırım bu sensin. Yarın seni görebilir miyim? Ve ertesi gün? Ve ondan sonraki gün?"

Omzuna doğru, mest olmuş bir şekilde sırttım. "Tekrar söyle," diye fısıldadım.

"Ah, sana âşık olduğumla ilgili tuhaf kuşkumu bir şekilde dile getirmiştin," dedi. "Yirmi dört saatlik geçmişimize bakacak olursan bu, o kadar da alışılacelmiş sayılmaz... Ama oldu işte."

Ben ona karşılık vermeye hazırlanırken parmağını dudaklarıma götürüp gülümseyerek başını iki yana salladı.

Ne diyeceğimi zaten biliyordu.

On İkinci Sahne

Çok gerçekçi olmasa da, partisinin ertesi günü Fiona'dan bir özür bekledim. O partiyi organize etmek için saatler harcadığını biliyordu, onu Julian'la neşe içinde sohbet edip bir yandan da kokain kullanır halde yakalamanın benim için ne denli yıkıcı olduğunu da tahmin ediyor olmalıydı.

Özür dilemedi. Ertesi gün saat akşam dörde kadar MET'e gitmem gerekmiyordu ama ben saat dörtte evden çıkarken o hâlâ uyuyordu. Binadan çıkarken merdivenlerde Raúl'la karşılaştım, o yüzden evde yalnız olduğunu biliyordum.

"Dün gece öyle aniden çıkıp gittiğim için üzgünüm," dedim. Omuzlarını silktili. "Hey, dert etme dostum. Kızgındın."

"Duydum ki kendi partisine hiç uğramamış."

Raúl başını iki yana salladı. "Hayır. Ama biz tam bir âlem yaptık. Sabah yediye kadar devam ettik."

"Nasıl yani? İşin içinde uyuşturucu mu vardı?" Had safhada hızlı konuşuyordum.

"İl... bilmem, varsa da ben kullanmadım," dedi savunmacı bir tavırla.

"Hayır hayır, kusura bakma Raúl. Düşündüğüm bu değildi. Ben sadece endişelendim..." Konuşmayı bıraktım.

"Fiona için," diyerek cümlemi tamamladı. Adı, ikimizin arasında havada, ağır bir şekilde asılı kaldı.

"Evet. İkiniz iyi misiniz?" Sesim ümitsiz çıkmıştı. Raúl'un yüzü gölgelendi. "Umarım," dedi hüzünlü bir şekilde.

Daha sonra Barry'den, Raúl'un Fiona'yla olan ilişkisini bitirdiğine dair bir telefon aldığımda bunun korkunç bir darbe olsa da aslında son derece tahmin edilebilir bir gelişme olduğunu biliyordum. Barry tam detayları bilmiyordu ama bir sürü bağırış çağırış olduğunu ve Raúl gittikten sonra Fiona'nın pencereye bir kül tablası fırlattığını rapor etti; şimdi antrepo için özel pencere camlarından bulmak gibi zorlayıcı bir görevimiz vardı.

Dün gece Julian'ın söylediklerini hatırlayıp ürperdim: Raúl'un Fiona için çıldırdığını ama uyuşturucu kullanan birinin yanında duramayacağını belirtmişti.

O gece, gece yarısına doğru işten döndüğümde, evde kötü bir ruh hali seziliyordu. Fiona beni neredeyse görmezden geldi, elinde kocaman bir bardak viski ve yanında yavaşça erimekte olan bir buz torbası olduğu halde, kamburunu çıkarmış kanepede oturuyordu. Gözbebekleri kocamandı, Barry'ye saçma sapan şeyler anlatıyordu ve elleri titriyordu. Kendimi hasta gibi hissettim. Onunla konuşmaya çalıştığımda viskisini alıp odasına gitti ve kapıyı çarparak kapadı.

Hemen ardından Julian, elinde bir Yorkshire Çay paketi ve bir krema poşetiyle geldi. "Gece yarısından sonra içki içmek için fazla yaşıyım," diye açıkladı neşeyle. "Ve bu berbat şeyleri de öz-

lüyorum! Bunları İngiltere'den getirtmiştim! Haydi krem karamel yapıp çay içelim!"

Viskidense krem karamel ve çay fikri –ve Fiona'nın som-
tan yüzündense Julian'ın gülen yüzü– beni rahatlatmıştı; ö-
ki gülmekle ağlamak arası tuhaf sesler çıkarmaya başladım.
da Julian'ı bana sarılıp çıkardığım seslere eşlik etmeye itti an-
onunkisi daha çok gülme seslerine benziyordu. "Rüya gör-
günde Pam'ın çıkardığı sesleri çıkarıyorsun," dedi. "İyi misin?"
Geri çekildi. "Hayır," diye cevap verdi. "Değilsin. Pekâlâ, sana
krem karamel hazırlayacağım. Birkaç tas yedikten sonra istersen
Fiona'dan bahsederiz, eğer bunu yapmak istemezsen o zaman bi-
raz daha yeriz."

Julian bütün gece bana katlandı ve sevişmeye teşebbüs bile
etmedi. Birlikte ilk gecemizdi ve oldukça kafa karıştırıcıydı. Ken-
dimi çılgınca ve hararetli biçimde mutlu hissediyordum ama çı-
lgınca ve hararetli biçimde mutlu olmak da bana bir parça yanlış
geliyordu, çünkü penceremizde *Fiona'nın tamamen kontrolden çık-
tığını* anlatan kocaman bir delik vardı.

Fakat Julian sıcacıktı. Bana İngiltere'yle ilgili sevdiği şeyleri
anlattı; bunlar benim de sevdiğim fakat daha önce farkına var-
madığım şeylerdi. Gece hiç horlamadı. Dokunduğum kadarıy-
la vücut yapısı güçlüydü: "Sporda kaslarımı şişirdim" tarzında
değil de, üzerinden araba geçtiyse o arabayı kaldırabilecek uysal
ve pasif bir güç. Ayrıca sabun gibi, kendi gibi kokuyordu, güzel
kokuyordu. Soyunup boxer'ıyla kaldığında çamaşırında açılan
bir deliği yamayla kapatmayı denediğini fark ettim, ayrıca "çöp
kutusuna çarptığı" için ayak parmağına Muppet karakterlerinin
olduğu bir yara bandı yapıştırmıştı. Acil saç kesimine ihtiyacı
olan ve külodunda yamanmış delikler bulunan, bir şeylere çarpıp
duran bu müthiş, sıcak ve unutkan adama baktığımda, kendimi
sarhoş olmuş gibi hissediyordum.

O gerçek bir mucize, diye düşündüm uykuya dalarken. Kıcıımı bile seviyor! Huysuz bir öfkeyle kıcımdan nefret ediyordum ama Julian gece boyunca kıcıımın “benzersiz” olduğunu söyleyip bütün gece avuçlamaktan geri durmadı. “Hayatım boyunca bu popoyu beklemiştim!” gibi şeyler söyleyip durdu.

Belki de popomla ilgili yanıliyorumdur, diye düşünmeden edemedim uykulu bir halde. Belki de kendimle ilgili birçok şeyde yanıliyorumdur.

"Favoloso," diye mırıldandı Bea. "Ata binmeye devam, hayatım."

Sekse ve ilişkilere benim anlayışımın çok dışında yaklaşan Bea'yı susturmaya dahi yeltenmedim. Sevgili küçük kuzenimin, kirli gecesiyle ilgili kirli detayları anlatarak gecedен kalma elbisesinin içinde dolanıp duruşunu izledim. Bana mesaj gönderip geceyi dışarıda geçireceğini söylemişti fakat elbette ben uyumamıştım. Julian da benimle birlikte oturup Devon'daki çocukluğuna ait hikâyeler anlatmıştı, ancak ben onu dinleyememiştim bile.

Dansçıların topuklu ayakkabı giymemeleri gerek, diye düşündüm uyuşuk bir vaziyette. *Dansçıların topuklu ayakkabı giymemeleri gerekir. Dansçılar...*

Fiona her zamankinden de zayıf, kibirli ve altüst olmuş görünüyordu. Pencereyi onarması için para ödeyip getirttiğim adamı görmezden gelerek atıp tutmaya devam etti ve anlattığı hikâyelerin arasında koca bir şişe diyet kolayı oburca midesine indirdi.

Kendimi hasta gibi hissediyordum.

Ne yapmalıyım? Ne demeliyim? Fiona, panik dolu düşüncelerimle arama girdi. "Evet, Sal, biliyor musun? İş boş ver. Beni asla terfi ettirmeyecekler, bana saygı duymuyorlar, beni bir pislik gibi görüyorlar, evet, boş ver onları. New York'ta kalmayı düşünüyorum. Burada bir sürü süper şey oluyor ve Julian, geçen gün bana deneysel bir dans firmasında bazı insanlar tanıdığını söylüyordu ve ev arkadaşının yakında çıkacağını söyledi; o yüzden belki onun odasını kiralarım ve evet, bunu yapabilirim çünkü gerçekten Royal Bale'nin bana engel olduğunu düşünüyorum. Yani harikalar falan ama web sitelerine kasti olarak şişman bir fotoğrafımı koyuyorlar..."

"Elbette kasti olarak koymadılar!" diyerek araya girdim boşu boşuna. "Asla böyle bir şey yapmazlar! Şişman olduğunu düşünen *sensin!*"

Fiona küstah bir edayla başını iki yana salladı. "İ, her neyse, Sal." Bea'ya bakıp kaşlarını kaldırdı ve "Tanrı aşkına!" diye mırıldandı.

Fiona'yla nasıl başa çıkacağımı bilmediğim için kendimden nefret ediyordum. Bana ne olmuştu böyle? Tek düşünebildiğim Julian'ın ona evinde bir yer teklif etmesi ve bunu bana söylememesinin ne kadar incitici olduğuydu. Durumum içler acısıydı.

Boğazımı temizleyip titrek ve alçak bir sesle konuştum. "Fiona, konuşabilir miyiz?"

Fiona, ortada dolanmayı bırakıp dikkatle bana baktı. "Evet?"
"Özel olarak."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bana Bea'nın duymaması gereken ne söylemen gerekiyor olabilir? Hepimiz arkadaşız."

Yanaklarım alev alev yanarak ve nabzım hızlanmış bir halde önüme baktım. Güçlü olmam gerekirken bu kadar zayıf olduğum için kendime kızıyordum.

"Çilli, senin için endişeleniyorum. Uyuşturucu kullandığın için endişeleniyorum..." Sesim kısıldı ve kaskatı kesildim.

Fiona, bu sözler üzerine ellerini havaya doğru savurup ayak-kabıllarını takırdatarak mutfığa gitti. "Tanrım!" diye homurdandı, sanki ben her şeye burnunu sokan yaşlı bir kadınmışım gibi.

Bea sandalyesini döndürdü. "Sally?" dedi. "Onun uyuşturucu kullandığını mı düşünüyorsun? Ne uyuşturucusu?"

"Kokain," diye fısıldadım.

"ZIRVA!" diye bağırdı Fiona mutfaktan. "Partide kaçamak bir çizik alırken yakaladın beni sadece! Beni ne sanıyorsun, bir tür keş falan mı? Ah, aman Tanrım! Sen iyice aklını kaçırdın!"

Bea merakla beni izliyordu. "Neden onun uyuşturucu kullandığını düşünüyorsun, hayatım?" diye sordu.

"Çünkü partide onu kokain çekerken gördüm. ve..." Sesimi daha da alçalttım. "Ve Julian onun kullandığından emin."

Bea düşünceli bir ifadeyle bana bakıp gülümsedi. "Fiona partileri sever. Bunu hepimiz biliyoruz," dedi kararlı bir şekilde. "Uyuşturucu kullanmıyor, Sally. Elbette kullanmıyor. Çıldırırdı öyle olsa!"

Çıldırılmış gibi elimi kaldırıp mutfağı gösterdim. "Ah, preziosa." Bea gülümsedi, "Fiona her zaman böyleydi. Muhtemelen, seni ondan uzaklaştırabilecek şu enfes adamla yakınlaştığın için üzgündür."

Şoke olmuş halde arkama yaslandım. Bu hiç aklıma gelmemişti.

"Hem Julian bundan nasıl bu kadar emin olabiliyor?" diye sordu Bea nazikçe. "Bu bilgileri nereden alıyor?"

Soru, bitkin bir duman bulutu gibi havada asılı kaldı.

Fiona hızla mutfaktan çıkıp elinde birkaç büyük kremalı bisküvi paketiyle içeri daldı. "Hepsini yiyeceğim," diye haber verip ayaklarını vura vura odasına gitti.

Öylece donakaldım. Faydasızdı. Ona bir kez daha yetememişim.

"Ben bir şey duymadım," dedi pencere tamircisi adam çekine çekine. "Ben bir şey duymadım."

Ertesi gün Fiona yemek yemeyi bıraktı, fakat bizi besleyip şişmanlatma kampanyası başlattı, çok kötü durumda olduğunda hep böyle yapardı. Karanlık öfkesiyle odasına kapanmadığı zamanlarda bizim için öğle ve akşam yemekleri hazırlıyordu, kendisinin "tok" olduğunu iddia ederek bizim yemek yememizi izliyordu.

Bir öğlen sefil bir halde onun ev yapımı dev dürümlerinden birini yerken Barry elinde olmadan patlayıverdi. "Fiona, sen de iyice çıldırдың, gül yaprağım. Bize zorla yedirmeyi bırakacak mısın artık? Eğer dikkat etmezsem ben de bu Tavuk gibi fazla rahat

takılmaya başlayacağım.” Midemi ovuşturup sonra da onu yumruklarım diye hemen yanımdan uzaklaştı.

Fiona genellikle Barry’nin kendisiyle dalga geçmesine izin verirdi. Ama bugün değil. Bizim nankör şımarıklar olduğumuzu söyleyerek hızla mutfağa gitti ve elbette ben de peşinden yollandım, çünkü başka ne yapacağımı bilemiyordum.

Kızgın ve biraz da vahşi görünüyordu, bir aşağı bir yukarı volta atmaya başladı. “Dürümleri hazırlarken ben kendim de bir sürü yedim,” dedi etrafa ürkek bakışlar atarak. “Ve şimdi de çıkaramıyorum, onları içimden atmam lazım, Sally. Bana yardım etmelisin.”

Dehşet içinde ona baktım. “Kendini kusturuyor musun?”

“Evet,” diye çıkıştı. “Ve nutuğunu da kendine sakla. Bir doktora görünüp ona delirdiğimi söylerim istersen ama şu anda *bu bir acil durum*. Çıkarmam lazım. Anlıyor musun? Sally?”

İncecik kollarıyla tezat oluşturan ellerini ovuşturdu. Ağlamak istiyordum ama şoktan felç olmuş gibiydim. Kendisini kusmak için zorladığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Bir şeyler yapmak zorundaydım. Ama ne? Ona bunu yapmaması için yalvarmaya çalıştım ama alçak sesle lanetler savurarak hızla yatak odasına gitti. “Yemin ederim, eğer böyle yemeye devam edersem öleceğim,” dedi Barry. Bir dürümün sadece dörtte birini yemişti. Boş bir dürümü ona doğru fırlattım ve tam kafasına isabet etti ama kimse gülmedi. “Sen hiçbir şey yemedin, Tavuk,” dedi Barry, belli ki şaşırmıştı. “İyi misin sen?”

Dürüm festivalinin ardından beni dışarı çıkarmak için gelen Julian tüm olanları izlemişti. Akşam yemeğinden sonra beni bir taksiye bindirip cebinden bir Jammie Dodger çıkararak bana uzattı. “Buna ihtiyacın var senin,” dedi.

Bu bisküviyle daha iyi anılarım olmuştu, ama yine de beni mutlu etti. Mavi kazaklı, mavi gözlü ve elinde mavi tükenmez-kalem lekeleri olan bu tatlı adama gülümsedim. Sadece bir haftadan biraz fazla zamandır çıkıyorduk (artık buna çıkmak diyebilir miydik acaba?). Eğilip az önce ağzıma attığım bisküvilerden top gibi şişmiş olan yanağımı öptü. "Olanlarla ilgili konuşmak ister misin?" Saçımı kulağımın arkasına itti.

Pencereden, bizi McCarren Park'ından Williamsburg'a çıkaracak olan Driggs Bulvarı'na bakarak gürültüyle ağzımdaki bisküvileri çiğnedim. Küçük restoran ve kafeler yanan mumlar gibiydi; akşam çöküyordu. "Hayır, sanmıyorum," dedim bezgin bir şekilde. "Sanırım, seninle hoşça vakit geçirmeyi tercih ederim. Nereye gidiyoruz?"

Julian derin derin bir şey düşünürken yaptığı gibi yüzünü buruşturdu. Nereye gittiğimizi şu ana kadar bana söylemeyi reddetmişti ama şu anda güzel bir haberin bana iyi geleceğini fark etmiş olabilirdi. "Peki, peki. Söyleyeceğim. Biz..." Sonra aniden elleriyle ceplerini yoklamaya koyuldu. "LANET OLSUN!" diye bağırdı. "Neden bu kadar mankafayım ben? Telefonumu senin yatak odanda unuttum! Ve oraya vardığımızda ona ihtiyacım olacak. Kahretsın!"

Ben arkama yaslanmış gülerken o da taksi şoförüne geri dönmesini söylüyordu. Julian tam bir felaketti. Tüm zamanların en iyi felaketi. "Bunun büyük bir sürpriz olması gerekiyordu ama," diye homurdandı. "Bir de sana elmalı çörek getirmeyi de planlamıştım ama onu da unuttum. Eminim, Pam onu çoktan yemiştir."

"Pam'le tanışmak istiyorum. Yakınlarda bir ara gelip sende kalabilir miyim?"

Julian heyecanlanmış görünüyordu. "Evet! Bu harika olur! Pam'i köpek kuaförüne götüreceğim, çünkü osuruk gibi kokuyor

ve ev arkadaşından bir kere olsun tuvaleti temizlemesini isteyeceğim ve bir sürü de çay yaparım; bu harika olacak!" Eğilip beni tekrar öptü. "Sally Howlett bana pijama partisine geliyor!"

Moralim düzelmmişti. Belki de endişesiz bir akşam geçirebilirdim.

Fakat Julian'ın telefonunu almak için koşarak eve girdiğimizde Fiona yine tuvaletteydi. *Sen asla endişesiz bir akşam geçiremezsin ki*, dedi beynim bitkin bir halde. *Unut bunu*. Taksiye kederli bir şekilde döndüm.

"Ah, Sal," dedi Julian üzgün bir şekilde. Bakışları öyle sevecendi ki ona bakmaya dayanamadım.

"Ne yapabilirim?" diye sordum. "Ne demeliyim? Ne yapacağımı bilmiyorum."

Julian yanağını okşadı. "Benim zavallı küçük Sally Howlett'im," dedi yumuşak bir sesle. "Bunun ne kadar korkunç olduğunu biliyorum. Ama seni temin ederim ki senin yapabileceğin bir şey yok."

"Ama bir şeyler yapmak zorundayım! Onu durdurmalıyım!" Taksi, Brooklyn-Queens otobanına giden yokuşu çıkıyordu, binalar altımızdan kayıp gidiyorlardı. "Bunu yapmayı istediğini biliyorum. Ama yapamazsın," diye üsteledi Julian. "Sana, yaptıklarıyla ilgili kontrolü varmış gibi mi görünüyor."

"O, özgür iradeye sahip bir insan! Elbette kendini kontrol edebilmeli!"

"Bağımlılık böyle bir şey değil," dedi Julian. "Özgür irade falan dinlemez."

"Ama ölecek!" diye bağırdım. "Burada öylece oturup, 'Evet, başka bir seçeneği yok. Sanırım, ölmesini izleyeceğim,' diyemem. Bunu yapamam!" Gözümde yaşlar birikmişti. "Bencillik ediyor," diye fısıldadım. "Hem de çok. Bunun hepimizi nasıl etkilediğini umursamıyor mu?"

Williamsburg Köprüsü'ne doğru yönelmiştik, Manhattan metal kırılganlığının ardında parıldıyordu. Kalbim kırılmıştı. New York'un benim mutlu sığınağı olması gerekiyordu.

"Ancak bir seçeneğin olduğunda bencillik ediyor olursun," dedi Julian, bir sessizliğin ardından. "Ve bence, Fiona seçme gücünü uzun zaman önce yitirmiş."

Bu iddiasına karşı çıkmaya çalıştım ama yapamadım, çünkü içten içe bir seçeneği olmadığını biliyordum. Taksinin koltuğuna gömüldüm.

"Hazır olduğunda yardım alacaktır," diye devam etti Julian. "Daha önce bu tür şeylerin zamanla düzeldiğini görmüşlüğüm var. Ve söylüyorum sana, müdahale etmeye çalışarak kendini perişan etmemelisin."

İç geçirdim, şimdilik bunları kabul etmek zorundaydım. Bir tren homurdanarak yanımdan geçti, kendimi ümitsiz hissetmemeye çalıştım. Julian rahatlatıcıydı fakat Fiona'ya karşı olan tutumu biraz can sıkıcıydı. Neden bana sürekli geride durmamı söylüyordu? Neden sürekli onu savunuyordu?

On Dördüncü Sahne

Düşüncelerime öylesine gömülmüştüm ki yaklaşık son yarım saattir Manhattan'dan geçtiğimizi fark etmemiştim. Julian uzun zamandır, sevimli bir şekilde kaşlarını çatmış ve konsantre olmuş bir halde telefonuna bir şeyler yazıyordu. Ara ara, "Akıllı telefonlara sinir oluyorum!" veya "Teknoloji denen lanet!" veya "Hırrr!" gibi şeyler diyerek homurdanıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum. Kendimi, sanki kafamı saatlerdir suyun altında tutuyormuşum gibi sersemlemiş hissediyordum. Bu işi çözmeliydim. Fiona'nın hayatı benimkinin tamamen önüne geçmişti artık.

Julian sırttı. "Aha! Neredeyse geldik." Central Park'ın güney tarafı boyunca kıvrılarak ilerliyorduk, nerede olduğumuzu anlayabildiğim için kendimle gurur duyuyordum.

"Columbus Circle'a gidiyoruz," dedim.

Julian gülmekle yetindi. "Ah, çok komiksin," dedi.

Eğilip burnumu öptü. "Birkaç dakika daha bekle, o zaman nereye gittiğimizi göreceksin."

Kendimi hiçbir zaman komik bulmamıştım. Genellikle benim için, "sağlam", "hoş" ve "kararlı" gibi sıfatlar kullanılırdı. "Komik" kelimesi biraz tuhaftı. Fazla iyiydi. *Ama neden olmasın ki?* dedim kendi kendime afacan bir şekilde gülerek. *Aklı başında olmak zorunda olduğumu da kim söyledi?*

Birkaç dakika sonra, Lincoln Center'ın önüne yanaştık. Binanın dışındaki güzelim çeşmeler, parıltıdan ışıklardan oluşan kollar halinde fışkırarak akıyordu; MET, parlayan dev kemerleriyle onların arkasında azametle yükseliyordu. Giriş tarafı yüzlerce insanın akınına uğramış haldeydi, yüksek cam pencerelerin ardında da başka yüzlercesi hareket ediyor, yukarı katlara çıkıyordu. Beceriksizce yapılmış pasta jölesi gibi sendeleyip sallanarak taksiden indim. Burayı, seyircilerin geldiği bu saatlerde hiç görmemiştim. Bütün sırtım büyük bir heyecan dalgasıyla ürperdi. Şarkıcıların gösteri için ısındıklarını hayal ettim... Sahi, bu akşamki gösteri neydi? Ah, Evet. *L'elisir d'amore*. Dannika Welter şimdi sesini ısıtmış, omuzlarını gevşeterek koridorlarda geziniyor olmalıydı.

"Yoksa biz... Operaya mı gidiyoruz?" dedim nefes nefese. Sesim çıldırmış bir çocuğun gibi çıkmıştı.

Julian kötü bir sözde-Midlands aksanıyla karşılık verdi. "Aynen öyle, bebek!"

Benimle dalga geçmesini umursamadım. "Ah, aman Tanrım!" diye soludum. "Ah, TANRIM! Sen bize MET'ten bilet mi aldın?"

Julian güldü. "Biraz hayal kırıklığına uğrayacağından endişelenmiştim. Burada çalıştığın için yani... Ama bakıyorum da, az önce tiner koklamış gibisin."

"Kendimi aynen öyle hissediyorum!" diye ciyakladım. "AAHHH! MET! MET! MET!" Havayı yumrukladım ve Julian

bana çılgın bir fare olduğumu söyledi. Yarı kayarak yarı uçarak meydanın taş döşeli yuvarlaklarına doğru ilerledim. "Aaahh," diye tekrar ettim kendimden geçmiş bir halde. "Aahh, MET, MET... Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler, teş..."

Fakat Julian eliyle ağzımı kapadı. "Sally," dedi net bir tavırla. "Kes şunu. Benim için bir zevk. Operanın senin için ne demek olduğunu biliyorum."

Fiona'nın ona dolapta şarkı sylememle ilgili bir şeyler söylemiş olabileceğinden endişe ederek dönüp ona baktım, fakat son derece masum görünüyordu. Bu nedenle, yürümeye devam ederek Dannika Welter'm şu anda ne yaptığını hayalimde canlandırmaya çalıştım. Sonra aniden onu aklımdan çıkarmaya karar verdim. Bu gece sadece seyirci olmanın keyfini sürmek istiyordum. Kırmızı halının üzerinde, uzun ve sivri avizelerin altında bir şeyler içmek ve Grand Tier restoranındaki havalı insanların arasına karışmak istiyordum. Sabırsızlık içinde orkestranın çalmaya başlamasını beklerken gözlerimi heyecan içinde zengin kadife perdeler'e dikmek istiyordum.

Geniş fuaye alanında durup ağlamak istedim. MET, binlerce sesle birlikte etrafımı sarıp sarmalamıştı. "Ben gidip biletleri teslim alayım," dedi Julian gülümseyerek, "Ve sen de böylece burada durup böyle gözleri büyümüş bir bebek gibi etrafa bakmaya devam edersin."

Kalabalığın arasına karıştıktan sonra aniden gerisingeri gelip beni öptü. "Elimde değil. Ben sana çok açığım." Sonra tekrar yanımdan ayrıldı.

Julian'a barda olacağıma dair mesaj atıp her bir detayı içime çeke çeke merdivenlerden tırmanmaya koyuldum. Seyircilere, şampanyalarına, sosyetik patates cipslerine, özenle giyinmiş

olanların rahatsız görünen topuklarına baktım. Çantalara, kocaman tavanlara ve aşağıda uzanan fuayeye baktım.

Sersemlik hissi olağan çekingenliği bastırdığından, seksi, pullu bir bluz giymiş ve siyah çerçeveli hoş gözlükler takmış muhteşem görünümlü bir kadını –Helen Mirren’in Amerikan versiyonuydu– süzmeye koyuldum. Zarif boynunu, sallantılı pırlanta küpelerini, kalın ama muhtemelen pahalı panço şalını, dingin ve kendinden emin duruşunu inceledim. *Ne hoş bir kadın, diye düşündüm kendi kendime. Bahse girerim, Park Slope’da kitaplarla ve tablolarla dolu güzel bir evi vardır. Kendinden emin, kültürlü, akıllı, şaraplardan ve ona benzer şeylerden anlayan bir Amerikan kadını. Keşke onu tanısaydım.*

İçimi hüüzün kaplamıştı. Tiyatronun barında huzurlu bir şekilde oturmuş, elindeki programı okuyarak küçük masada duran kanepelerden yiyen bu kadın, benim annemin taban tabana zıttıydı. Annemi, en güzel kıyafetini giymiş, kamburunu çıkarmış ve kızgın bir halde etrafındaki herkesi eleştirirken, bir paket cipsin bile ne kadar pahalı olduğu hakkında babamın kulağına fısır fısır şikâyet ederken hayal ettim. Annem asla operaya gitmezdi. New York’a gitmezdi. Dün evi aradığımda bana çıkmıştı, çünkü Royal Bale’den onu da aramışlardı ve bu yüzden Fiona’ya kızgındı.

Zavallı annem, düşündüğümü fark edip şaşırdım. Zavallı annem, kendisini asla rahat bırakmaz. Yeni bir şey denemek için kendisine izin vermez.

“Kusura bakma,” dedi Julian yanı başımda belirerek. “Biletleri bulamadılar. Onları benim için ayıran kişiyi aramak zorundayım...”

“Önemli değil.” Minnettar bir şekilde ona gülümseyerek kadını incelemeye devam ettim. Cep telefonunu çıkarıp arayan kişiyi gördüğünde gülümsedi. “Hayatım!” dediğini duydum.

"Selam, anne," dedi Julian yanımdan.

"Geldin mi?" diye sordu masadaki kadın.

"Ben MET'teyim şu anda. İ... ya sen?"

Dönüp Julian'a baktım. Yüzü hafifçe başka yana dönük duruyor, gömleğinin ve kazağının içinde son derece yakışıklı görünüyordu. Tekrar dönüp kadına baktım: Ayağa kalkmış, etrafına bakınıyordu. *Julian'ın gözleri. Kadının gözleri Julian'ınkilere benziyordu. Ve zarif çilli burnu da.* Düşüncelerim yavaşladı. *Bu kadın Julian'ın annesiydi.* "İkinci kattaki bardayım," dedi. "Sen neredesin?"

Şaşkınlık içinde kadının yüzüne baktım. Sonra kendisinin de barda olduğunu söyleyen Julian'a döndüm. Neler oluyordu? Annesi neden buradaydı? Birbirlerini fark ettiklerini ve Julian'ın annesinin yaramazca kıkırdadığını gördüm. Julian şaşırıp gülümseyerek başım, *Aklıma gelmeliydi!* der gibi salladı. Bense daha gerilmeye bile fırsat bulamadan kadının tatlı gülümseyişi ve bu işten keyif aldığı belli olan oğlunun yönlendirmesiyle kendimi onun yanında buldum.

"Çok muzipsin, anne." Julian gülerek annesine sarıldı.

"Öyleyimdir," diyerek doğruladı annesi, geri çekilip Julian'a baktı. "Çok hoş görünüyorsun, hayatım. Çok yakışıklısın. Ütülenmemiş kazağına rağmen," diye ekledi şefkatle, kazağın üzerine yapışmış birkaç tüy parçasını topladı.

Julian ona aldırılmıyormuş gibi yaptı ama memnun olduğu belliydi "Anne!" dedi tekrar başını iki yana sallayarak. "Çok kötüsün!"

"Stevie Bell," dedi annesi çelik mavisi bakışlarını bana çevirerek. "Ve sen de Sally olmalısın. Çok memnun oldum!"

Elini sıkıp Julian'ın annesi çıkmasının ne kadar komik olduğunu, bir süredir kendisini izleyerek ne kadar hoş ve zarif bir bayan olduğunu düşündüğümü söyledim. Stevie keyiflenmişti.

"Gördün mü?" dedi Julian'a. "Onun için mahsuru olmayacağını söylemiştim. Julian, tanışmamız için henüz erken olduğunu düşünüyordu," diye açıkladı. "Ve ben de ona, 'Peki, oğlum, öyleyse biletleri gişeye bırakırım,' dedim. Ama sonra fikrimi değiştirdim. Kadınların bazı imtiyazları olabilir, o nedenle burnunu sokma," dedi Julian'ın olduğu tarafa bakarak.

"Sağ olsun, bize biletleri annem ayırttı," dedi Julian elimi tutarak. "Çünkü hiç bilet kalmamıştı ve annem tanıdıklar edinmek konusunda başarılıdır. Ama ona kendisinin bize katılamayacağını söylemiştim."

"Çok zalimsin," dedim Julian'a. Stevie bu sözler üzerine keyifle kıkırdadı.

"Çok haklısın, hayatım," dedi. "Ve benim yerim de tam sizin kilerin yanı, o yüzden öpüşüp koklaşmak yok. Birer içki alalım mı?"

"Evet!" dedim. "Hem notlarımızı da karşılaştırırız."

"Ah, Tanrım," diyerek içini çekti Julian. "Bu, düşündüğüm-den de beter." Ama keyifliydi. "İkinizi baş başa bırakıp tuvalete gidebilir miyim?"

"Elbette," dedik bir ağızdan.

"Kahretsin," diye mırıldanarak uzaklaştı.

Stevie tatlı ve yumuşak bir sesle kıkırdayıp koluma girdi. "Sana bir içki ısmarlayabilir miyim, Sally?"

"Hayır, Bayan Bell, ısmarlayamazsınız. Ben ısmarlıyorum. Biletleri almanız büyük incelikti. Bu operayı gerçekten çok severim!"

"Hayatım, bana Bayan Bell demeye devam edersen çantamı kafana atmak zorunda kalacağım. Ve bunu pek tercih etmem. Benim adım Stevie, tamam mı?"

Güldüm.

"Pekâlâ Stevie, ne içersin?" Sakin kalabildiğim ve gevezelik etmediğim için kendimi takdir ediyordum. Tıpkı Julian'la tanıştığım gibiymişim. Belki de bu, Bell ailesine has bir durumdu.

Stevie içecek menüsünü gözleriyle taradı. "Kokteyl alalım mı, Sally?"

"Alalım."

Parıldayan bir yıldız gibi gülümsedi. "Julian sürekli senden bahsediyor," dedi. "Benim bu zavallı oğlum çok şey yaşadı, onu böyle mutlu görmek gerçekten muhteşem."

Bu sözlerin nasıl devam edebileceğini düşünerek donakaldım. *O yüzden de onu incitirsen seni lime lime eder, köpeğime yem olarak veririm.* Ama böyle söylemedi. "Edepsizlik edecek değilim," diye ekledi aklımı okumuş gibi. "Buraya suç ortaklığı etmeye gelmedim. Julian'ın içgüdülerine güvendiğim için buradayım ve seninle tanışmak istedim. Hepsi bu kadar."

Bara kadar uçarak gittim. Stevie gerçekten *muhteşem* biriydi. Halbuki, Julian'ın bahsettiği *anneyle* tanışacak olursam tıknaz halime ve dağınık at kuyruğu yapıp durduğum saçlarıma bakıp, *Aman Tanrım, oğlum aklını kaçırmış olmalı,* diye düşüneneceğinden endişe etmişim.

Julian'ın ölen karısıyla ilgili henüz hiçbir şey bilmiyordum ama hazır olduğunda nasılsa anlatırdı. Ama tabii bu, benim endişeye kapılmamam için yeterli değildi. Muhtemelen eski karısı benim tam aksimdi: Uzun boylu, zayıf, güzel ve yetenekli; şarap bilgisi olan ve Amerikan'ın en iyi üniversitelerinden birinden mezun, satın almak yerine kabarık kekler pişirebilen bir kadın olmaydı. *Ancak Stevie, hiç de hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyordu, diye düşündüm mutlu bir şekilde. Beni şimdiden sevdi bile!*

Elimde iki bardak içki, kendimden emin bir tebessümle ona doğru yürürken kendimi mutluluktan sersemlemiş hissediyordum. Son zamanlarda hayatım ne kadar da değişmişti. Gerçi fazla param yoktu ve ailem tam bir karmaşaydı. Hiç pahalı bir çantam olmamıştı ya da daha önce hiç havyar yememiştim (Barry bana havyarın balık kakası olduğunu söylemişti) fakat şu anda son derece mutluydum. Kendim gibiydim. Dünyanın başka bir köşesindeydim, dikkatleri üzerinde toplayan biri olmasam da saklanmıyordum.

Julian, tuvaletten geri dönüp annesini tekrar kucaklayarak bir şeyler hakkında onunla kıkırdaştığında, muhtemelen dünyanın en tatlı adamına çılgınca âşık olduğumu fark ettim.

On Beşinci Sahne

Tabii ki sanatçıların geri çağrıldığı *bis* sırasında ağladım. Bunu, bu geceki gibi neşeli ve absürt bir gösteri bile olsa, her opera izlediğimde yapardım. Ağladım, çünkü bu müziği çok seviyordum ve dinlediğim her operadan inanılmaz derecede zevk alıyordum. Ağladım, çünkü opera bana kim olduğumu hatırlatıyor ve benim için dünyadaki her şeyi neşeyle dans ettiriyordu.

Yanımda oturan Julian, bana bir mendil uzattı. "Sen operayı gerçekten çok seviyorsun, benim tatlı budalam," dedi. "Haksız mıyım?" Mendile doğru sümkürerek başımı salladım ve diğer yanımda oturan Stevie'ye doğru özür diler gibi elimi salladım.

"Hiç önemli değil." Gülümseyerek gözlüklerini taktı. "Operayı sevmediğini söyleyen insanlara inanamıyorum. Bence operayı anlamıyorlar, hepsi bu. Operayı sevebilmek için operadan anlamak gerekir. Ve sen operadan iyi anlıyorsun, değil mi?"

Küçük Bell ve büyük Bell beni ilgiyle süzüyorlardı. "Hayat boyu süren bir tutku benim için," dedim dalgın bir tavırla, o sırada şerefsiz bir parça sümük mendilden kurtulmayı başardı. "Ah, Tanrım! Çok üzgünüm!"

Julian, bizi ana girişte bekleyeceğini söyleyerek bir parça tuvalet kâğıdı almak üzere aceleyle yerinden fırladı.

“Senden hoşlandım,” dedi Stevie girişe giden son basamakları inerken. “Asaletli tavırlarla falan ilgilenmiyorum. Tanrı biliyor ya, oğlumu böyle mutlu edecek kim gelse desteklerdim. Fakat Sally, seni gerçekten sevdim. Müjdeli bir haber gibisin, üstelik de dürüst biri olduğun belli.”

“Çabuk aldanmayın. Benim de kusurlarım var.”

“Ah, hayatım, hangimizin yok ki?”

Nispeten şaşırmış bir halde, ona muhtemelen kendisinin her şeyi kontrol altında tutmaktan hoşlanan türden bir kadın olduğunu söyledim.

Stevie bir parça hüzünlü bir şekilde gülümseyerek merdivenlerden inen oğluna baktı. “Yanılıyorsun tatlım,” dedi yumuşak bir sesle. “Çok hata yaptım. Bebeğini seven her anne gibi.”

“Bence oldukça iyi yetiştirilmiş gibi görünüyor,” dedim. Stevie çok kısa bir an sarsılmış gibi görünerek burnunu çekti, ardından hemen dikleşti. “Seninleyken tamamen kendisi gibi,” dedi. “Ve bunun ne kadar rahatlatıcı olduğunu bilemezsin.”

Julian, yanımıza gelmek üzere olduğundan Stevie’ye ne kastettiğini sormadım.

DÖRDÜNCÜ PERDE

On Dördüncü Sahne

Ekim 2012, Islington, Londra

"BUNU YAPMIŞ OLAMAZSIN!"

Barry esneme hareketlerini bırakıp bana baktı. Ağırılığımı bir ayağımdan ötekine geçirdim.

"Aslına bakılırsa yaptım."

"MACAR ADAMLA SEVİŞTİN Mİ YANİ?"

"Şey, evet."

"Kaç defa?" Barry şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu.

"Açıkçası, bayağı bir defa. Üç kez çıktık ve ben... biz... İı, ben duramadım, Barry. Anlaşılan vahşi sevişmeleri sandığımdan daha fazla seviyormuşum."

Barry başını şaşkın şaşkın iki yana salladı. **"Ah, Tanrım!"** dedi. **"Ah, yüce Tanrım! Tavuk, Macar bir cüceyle düzenli olarak sevişiyor."**

"O bir cüce değil! Sadece boyu benden daha kısa."

Barry başımın üzerine doğru anlamlı anlamlı baktı. "Senden kısa demek, zaten çok kısa demek, Tavuk." Kaşlarımı çattım.

"Küçük Shetland midillisi gibisin, kızım. Bir yelen eksik. Şiş göbeğin de benziyor zat..."

"KES ŞUNU!"

"Kusura bakma, Tavuk'çuğum!" Barry kıkırdamaya başlamıştı. Bense gülmüyordum.

"Barry, ciddiym. Kilomla alay ettiğin yeter." Her ikimiz birden şaşırarak durduk.

Dikkatle bana baktı. "Tavuk, sen iyi misin?"

"Ben iyiyim. Sadece kilomla ilgili yorumlardan biraz sıkıldım. Çeneni kapatabilir misin lütfen?"

Hakkını savunmanın bu kadar kolay olabileceğini tahmin etmemiştim.

"Çenemi kesinlikle kapatabilirim, Tavuk," dedi esneme hareketleri yaptığı yerden kalkarak. "Ayrıca en derin özürlerimi sunuyorum, seni üzdüğümü fark etmedim."

"Ben sana şişman desem nasıl hissedersin, onu düşün," dedim ve pişen yemeğin fokurdadığı ocağa doğru yürüdüm.

Barry'nin beti benzi attı. "Sanırım ölürdüm," diyerek kabulendi.

"Aynen. Balerin olmamam kilomu dert etmiyorum anlamına gelmiyor. Ediyorum. Sadece onu kontrol altında tutmak konusunda pek başarılı değilim."

Barry dolaptan kendisi için bir havuç aldı. "Ben sana takılıyorum sadece," dedi. "Kusuruma bakma."

Affedici bir tebessüm ettim ve Barry şarap kadehimi doldurdu. Kadehi bana uzattı. "Tavuk, kadehimi sana kaldırmak istiyorum. Sadece üç buçuk haftadır o okuldasın ama şimdiden küçük bir havai fişek formuna dönüştün."

Konuyu geçiştirdim. "Ah, saçmalama!"

“Hayır, dinle beni. Önce kalkıp Macar’la birçok kez sevişiyorsun. Ve şimdi de beni azarlıyorsun. Ve ucuz süpermarketlerden aldığın berbat şeyler yerine doğru düzgün yemekler pişiriyorsun. Tam bir yetişkin oldun!”

Tenceredeki bolonez makarnaya biraz şarap ekleyip karıştırdım. Barry’nin söyledikleri hoşuma gitmişti, aslında haklı sayılırdı. Söylediklerinin hepsini yapmakla kalmamış, aynı zamanda o aptal hijyenik ped reklamını da ölmeden ya da bayılmadan kaydetmeyi başarmıştım. Ayrıca ocak ayında yapılacak ve gerçek insanlardan oluşan bir heyete şarkı söylemek anlamına gelen İngiliz Gençlik Operası’nın elemelerine başvurmuştum.

Fakat en büyük başarıım da, bugün giysi dolabımın dışında şarkı söylemiş olmamdı. Nihayet, bir yıldır süren ve gelişme göstermeyen atıl bir rezaletin ardından New York’ta bulduğum kendine güven hissi geri gelmeye başlamıştı. Yavaş ve ıstıraplı bir şekilde geliyordu. Üstelik bu kez, Julian Bell’den güç almıyordu.

“İNANILMAZ!” diye bağırdı Barry, ona giysi dolabının dışında şarkı söylediğimi söylediğimde. “İNANILIR GİBİ DEĞİL!”

Kadehlerimizi tokuşturup içkilerimizi içtik, sonra Barry, çalan telefonuna cevap vermek üzere yanımdan uzaklaştı ve ben Julian’ı düşünmeye başladığımı fark ederek kendimi son derece rahatsız hissettim.

Julian da benim gibi, okulda kendi düzenini oturtmuş gibi görünüyordu, hemen herkes ona âşıktı. Onun o konuşkan, alaycı ve şık hallerini görmek beni zıvanadan çıkarıyordu. Sanki bencil ve karaktersiz bir insan, muhtemel bir uyuşturucu satıcısı değil de düzgün bir adammış gibi.

Kendimi onun yerine Jan Borsos’u düşünmeye zorladım.

Jan Borsos tam manasıyla çatlağın tekiydi ve ben onunla olan ilişkimden son derece keyif alıyordum. O kadar ki, çoğu gecemi onunla muhteşem ve biraz da tuhaf bir şekilde sevişerek geçiri-

yordum. Dün gece beni Gay Hussar adlı Macar restoranına götürüp bana *kacsas lt* ve isimleri hiç telaffuz edilebilir olmayan başka yiyecekler yedirmi ti. Burs parası nihayet geldiğinden yemeği ısmarlamakla kalmamış, arkasından sürpriz olarak gece için bir oda ayırttı ı Dean Street Townhouse'a s r klemi ti. Odadaki yatak devasa boyutlardaydı. Jan yatağın her bir santimetrekaresinde sevi memiz için ısrar etmiş ve çoğu zaman da  arkı söyleyip durmuştu.

Jan, uzun bir zamandan beri başıma gelen en iyi şeydi.

Bolonez makarnam pi erken oturup Fiona'yı aradım. Ben ve Jan Borsos'la ilgili haberleri duymaktan memnun olacağını düşünüyordum.

Öyle de oldu. Ona d n geceyi otelde ge irdi imizi s yledi imde sevinçten  ı lık attı. "Hepsi senin sayende Fi," dedim ona. "Sen olmasan bunların hiçbirini yapamazdım. Sen ve senin  u kahrolası * nı yakala* olayın sayesinde! Beni cesaretlendirdi."

Fiona, genç bir Macar'la ya adı ım müstehcen serüvenler için onu suçlamaya niyetleniyorsam tekrar d   nmem gerektiğini söylerken konu mamız Barry tarafından kesintiye uğradı. Gözlerim kapalıydı ve onun içeri geldiğini duymamı tım.

"Tavuk?"

Suçlu bir şekilde olduğum yerde sıçrayarak aniden telefonu kapadım. Fiona, konu malarımızı böyle aniden kesmeme alışmak zorunda kalmıştı.

"Kiminle konu uyordun?"

"Kimseyle."

Barry  zg n görünüyordu. "Ah, Tavuk. Onu aramaktan vazge melisin."

Onunla göz göze gelmemek için hiçbir şey demeden bolonezimin başına döndüm. Herkesin Fiona'yı terk etmiş olması beni   y yordu. Elbette New York'ta olanlar korkunçtu, fakat kim-

senin, Barry'nin bile, iletişim hatlarını açık tutmak konusunda isteksiz oluşu beni kızdırıyordu. Tanrı biliyordu ya, Fiona'nın yeterince yalnız bir hayatı olmuştu; özellikle de şimdi, arkadaşlarından kilometrelerce uzakta, New York'ta tek başınayken. Kimsesiz kalmış olmasını hiç mi umursamıyordu?

Daha ne olduğunu anlayamadan kafamı tencereye doğru eğip ağlamaya başladım ve Barry bana bir kâğıt mendil uzattı.

"Zaten biraz tuza ihtiyacı vardı," diyerek beni rahatlatmaya çalışıp tenceredekileri karıştırdı. "Üzgünüm, Tavuk, niyetim seni üzmemek değildi. Eğer Fiona'yla haberleşmek istiyorsan bu senin bileceğin iş."

"O eski dayanıklı halimi özlüyorum." Burnumu çektim. "Bu kadar duygusal olmaktan nefret ediyorum, Barry."

Barry tencereyi karıştırarak ve ben mendille gözlerimi kurularak bir süre, samimi bir sessizlik içinde ocağın başında durduk.

"Annen ve babanla haberleştin mi?" diye sordu Barry nihayet.

Başımı iki yana salladım. "Tabii ki haberleşmedim. Benden nefret ediyorlar."

"Peki ya, Dennis ve karısından?"

"Eh. Onlar hâlâ benimle konuşuyorlar ama sadece gerektiğinde. Annem ve babam ise hâlâ yokmuşum gibi davranıyorlar."

Barry derin bir iç geçirdi. "Ah, Tavuk'çuğum," dedi. "Eğer dikkatli olmazsan bu Fiona meselesi aileni yıkacak."

Kararlı bir şekilde tencereyi karıştırdım. "Belki de Fiona'yla ilişkine bir ara vermelisin; sadece annen ve babanla olan durumu toparlamak için," diye ekledi. Zarif hatlı yüzü gerginlikten renk değiştirmişti.

"Barry," dedim kesin bir tavırla, "kimseyle durum toparlama gerek yok benim. Ben yanlış bir şey yapmadım."

Barry birkaç tabak çıkarıp servise hazır bir şekilde ocağın yanına bıraktı. "Biliyorum," dedi usulca. "Hep o lanet olası Julian'ı yüzünden. Ama seninkiler olayı bu şekilde görmüyorlar."

"Öyle. Her şeyin benim icraatım olduğunu düşünüyorlar." Öfke kızgın bir köz parçası gibi içimde parladı. Ailemden *hiç kimse*, benim nasıl hissettiğimle ya da geçtiğimiz yılın benim için ne kadar zor olduğuyla uzaktan yakından ilgilenmiyordu.

"Fi onların umurunda bile değil!" dedim kızgın bir edayla. "Orada yapayalnız ve hiçbirini umursamıyor. Sanki kayıtlardan silinmiş gibi. Onların sorunu ne?"

Barry cesurca bir ıslık öttürdü. "Bayağı kızmışsın sen, Tavuk. Bu bayağı şaşırtıcı, ha?"

Şaşkın bir halde gözlerimi kırptırdım. Barry haklıydı: Kızgındım. Hatta öfkeyle doluydum. Belki de duygularımı bastırmaktan usanmıştım. Belki de her şeyin suçunu üzerime almaktan bıkmıştım. "Canları cehenneme, Barry! Fiona'ya bir pislikmiş gibi davrandılar. Ve şimdi de bana bir pislikmişim gibi davranıyorlar. Umursadıkları tek şey birilerini suçlamak!"

Barry heyecanlanmıştı. "Sen az önce 'canları cehenneme' mi dedin?"

"Evet. Ve tekrar söylemekten de çekinmiyorum."

"Tamam, Tavuk," dedi Barry yatıştırıcı bir tavırla. "Dur, tabaklara ben koyarım. Sen gidip otur ve kendine güzel bir bardak şarap doldur. Bir hasara neden olmanı istemeyiz."

"Ah, Tanrım," diye mırıldandı ben kanepedeki yerimi alırken. "Tavuk direnişte."

On Beşinci Sahne

Ertesi sabah, kahvemi içmek ve kasiyer Norah'yla sohbet etmek üzere kantine gittiğimde Julian'ı onunla neşeli bir sohbet içinde buldum. Julian saçma bir şey sürmeyi unutmuştu. Saçları hâlâ uzun ve korkunçtu ama belirgin bir kabarıklığı vardı. Bu *tanıdık* kabarıklığın, onu süzerken kafa karıştırıcı düşünce patlamalarına yol açtığını fark ettim.

New York'tan beri Julian'la ilk kez karşılaşmışım gibiydi. Üzerinde hâlâ absürt bulduğum şık kıyafetleri olsa da benim tanıdığım ve sevdiğim Julian'a daha yakın gibiydi.

Norah'ya veda edip kendisine bir Yorkshire çayı hazırlayacağından emin olduğum sıcak içecekler bölümüne yürüdü. Çayını yaparken bir yandan da İngiltere'deki lezzetli çayların bolluğuyla ilgili tebessüm edeceğini de biliyordum.

Kendine bir fincan Yorkshire çayı hazırladı. O sırada yüzüne bir tebessüm yayıldı. Zorlukla yutkunup bakışlarımı başka yöne çevirdim. On yaş daha yaşlı görünüyordu. Bir de sevimli görünüyordu.

Bu tür anıların zihnimde canlanmasına izin vermemeliydim. Julian Bell benim için ölmüştü. Belli ki hayatı benim için kolay-

laştırma işinden vazgeçmemiştir; yapabileceğim en iyi şey, bu insanın Julian Jefferson olduğunu düşünmek ve geçmişimle olan bağlantısını koparmaktır.

"Macar tenorlarla oynamaktan hoşlanan biri için, eski sevgiline bakmaya fazla zaman harcıyorsun," diyerek görüş bildirdi Helen, kantin kapısından içeri zorlanarak girmeye çalışırken. Ben ve popom girişi neredeyse kapamıştık.

"Evet," dedim rahatsız bir tavırla. Kendimi savunmam gerektiğini hissediyordum ama bunu nasıl yapacağımı bilemiyordum.

"Onu hâlâ arzuluyor musun?"

"Hayır."

Gerçekten de arzulamıyordum. En azından bundan eminim.

"Öyle olsun."

"Öyle."

Helen tek kaşını kaldırdı. "Pekâlâ, bu sohbet gerçekten çok verimli geçiyor ama ben bir tost almak istiyorum."

Julian'a bakmayı bıraktım. "Kusura bakma, Helen. Artık ondan gerçekten hoşlanmıyorum ama hâlâ tuhaf geliyor. Ah! Saçını kestirmişsin!"

Helen perçem kestirmişti ve harika görünüyordu. Hafif çekik, masmavi gözleri bütün zarıflığı ve kedilerinkini andıran şekliyle ortaya çıkmıştı. "Gördün mü? Ona bakmakla o kadar meşguldün ki saçımı bile fark etmedin," dedi zafer kazanmış gibi bir edayla.

"Ah, haydi oradan."

Helen kahvaltı tezgâhına doğru yöneldi. Ben Julian'la göz göze gelmemeyi ve kapıdan gizlice sıvışabilmeyi umut ederek olduğum yerde oyalandım. Fakat artık çok geçti. Helen onun

yanında belirdiğinde Julian göz ucuyla ona bakıp heyecanla, "Kâküllerin güzel olmuş!" dedikten sonra saklanmaya çalışan beni fark etti. Rahatsız bir neşeyle bana el salladı.

Kibar bir şekilde onun olduğu tarafa doğru başımı eğerek selam verdim ve başındaki şirin kepi ve hoş, bol kaşmir kazağıyla Violet Elphinstone dalgasına maruz kaldım. Her zaman olduğu gibi, yan tarafımdan beni samimiyetsiz bir şekilde kucakladı. "Günaydın, tatlım," dedi sıcak bir şekilde.

"Ah, selam, Violet. Nasılsın?"

"Süper!" diye karşılık verdi omzumu sıkıp Julian'ın olduğu tarafa süzüldü. "Selam," dedi özellikle alçalttığı boğuk bir sesle ve onu diğer öğrencilerden ayıran bir ses tonuyla.

İngilizlerin selam verirken dahi yaptıkları gibi yüzümü buruşturdum.

"Selam," diye karşılık verdi Julian rahat bir tavırla ve Violet'in sesindeki değişimi fark bile etmeden. Julian her zaman insanların iyi yanlarını görürdü.

Julian, tabağını kahvaltılıklarla doldururken Violet de onunla nasıl oynaşacağını hesaplayarak bekledi. Son birkaç hafta içinde öğrendiğim bir şey varsa o da Violet'in Julian'ı diğer kız öğrencilerden daha fazla arzuladığıydı.

"Ah, İngiliz usulü kahvaltıya bayılıyorum," dedi Violet heyecanla, kendi tabağına sosis ve fasulye doldurmaya koyuldu. Etkilenmiş bir halde başımı salladım. Violet'in İngiliz kahvaltısına *hiç de* bayılmadığı kesindi, ama belli ki bir fırsat gördüğünde bunu değerlendirmek için her şeyi yapabiliirdi.

"Kim tutar seni!" dedi Julian tahmin edildiği gibi etkilenmiş bir ifadeyle.

"Şişmanlamam yakındır!" Bunu hiç dert etmediğini göstermek ister gibi tabağını kızarmış püreyle doldurdu: Aptal kızlar gibi kilo derdinde değilim!

Julian, sözlere dökmeden şaşkınlık ve heyecan belirtileri gösterdi. Muhtemelen, "Senin şişmanlamana imkân yok, çünkü sen gerçek bir güzelliğe sahipsin," demek istemişti fakat elbette bunu söyleyemedi, çünkü onun ses eğitmeniydi. Violet hiç etkilenmemiş görünüyordu ama ben zehirli bir gaz gibi etrafa yaydığı hazzı neredeyse görebiliyordum.

Olaya son noktayı koymak için bir küme patates kızartmasını tabağına yığıdı, ardından kendisine ekmek kızartan Julian'a döndü. "Birebir prova yapmayı teklif ettiğin için teşekkürler, Julian. Bu teklifini seve seve kabul ediyorum. Şu anda o bölümü köpek havlaması gibi söylüyorum!" *Manon*'da aldığı başrolden bahsediyordu ve söylenenlere bakılırsa muhteşem söylüyordu.

Julian atılıp karşı çıktığında iç geçirmeden edemedim. "Ah, yapma *ama!* Havlar gibi mi? Bence harika gidiyorsun!"

"Ah, hiç de değil... Belki bugün provalardan sonra, gün bitiminde birebir ders yapabiliriz. Teşekkür etmek için sonrasında sana bir içki ısmarlarım. Senin o güzel aksanımı biraz daha dinlemeye itirazım olmaz, ha ha!"

Julian tabağına kızarmış püre koymaya çalışırken bir kısmını yere döktü. Dökülen püreyi yerden alırken sevimli bir şekilde kıkırdadı ama ben utandığını anlayabiliyordum. Ve acıyla kıvrandığını. Violet'in davetini duyduğumun farkındaydı.

"Ee?" diye sordu Violet, Julian'ın tabağına biraz püre koyarken. Julian gözleri bana doğru yanıp sönerек duraksadı. Neredeyse beyninin çalışma sesini duyabiliyordum. "Harika olur," dedi güçsüz bir sesle ve ben o an ondan nefret ettim.

Kendimden de nefret ettim. Bunun bir önemi olmamalıydı. O ve Violet birbirlerini hak ediyorlardı.

On Altıncı Sahne

Öğle tatilinde, tiyatroda gerçekleştirilecek özel bir resitale çağırılmıştık. Kimse ne olduğunu tam olarak bilmiyordu ama hepimize katılmamızın çok önemli olduğu söylenmişti.

Sandviçler elimizde, Britten Salonu'nun önünde kuyruk olduğumuzda, ben ne yazık ki kendimi Julian'la yan yana buldum. Fakat vücudum gerilmeye başlamadan önce kendime, geçmişimden kalma adi bir herifin değil, kendisinden çok fazla şey öğrenebileceğim ünlü ve yetenekli opera sanatçısı Julian Jefferson'ın karşısında olduğumu hatırlattım.

"Merhaba," dedi. Bana bakıp gülümsüyordu.

"Selam."

"Brian'la birlikte çok gelişme kaydettiğinizi duydum."

Kıpırdandım. "Evet. Sanırım öyle."

Julian, onunla tanıştığım ilk gece karşı karşıya geldiğim parıltıya, yaramaz bakışlarla beni inceledi. Bundan vazgeçip bana sıradan bir şekilde bakmasını diledim.

"Ee, annen ve babanla durumlar nasıl?" diye sordu. Durup dururken.

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oldu ve ben başımı eğip yere baktım. İnanamıyordum.

"Ah... kötü bir soru mu oldu?" Kem küm etti. "İı..."

"Kötü bir soru, evet," diye mırıldandım. *Annem ve babamla durumlar nasıl olabilir sence, adi herif!*

Önümüzde duran Violet aniden arkasını dönüverdi. "Siz tanışıyor musunuz?"

"Hayır," dedim.

"Evet," dedi Julian.

Julian'a baktım. Neden? Bunu neden yapıyordu? "Sally geçen sene MET'te kostüm departmanında çalışıyordu," dedi Julian. "Onunla o zaman tanıştım."

Violet en az benim hissettiğim kadar kızgın görünüyordu.

"Ah, süper," dedi buz gibi bir tebessüm eşliğinde. "Son zamanlarda Julian'la birlikte kafede birkaç ders yaptık ama senden bir kez olsun bahsetmedi! Komik!"

Birkaç saniye sonra tekrar arkasını döndü. "Peki, tam olarak nasıl tanıştınız?" diye sordu kendine engel olamayarak. "Yani senin kostüm departmanında takılmayacak kadar önemli olduğun kesin, Julian? Ayrıca şarkı söylemeye uzun bir ara verdiğini sanıyordum?"

"Sally benim mumumu çalmaya çalışırken tanıştık," diye açıkladı Julian rahat bir tavırla. Duruma rağmen gülümseme cüretini dahi gösterdi. "Ben bunu kötüye yormayıp ona viski içmeyi önerdim ve o da evet dedi. Sonra da yalan söylediğini ve aslında bir kadeh şarabı tercih ettiğini itiraf etti." Gülmeye koyuldu. "Çok komikti. Görmeliydin."

Bu adamın hiç utanması yoktu! Hiç! Nasıl böyle sevecen bir tavırla eski günlerden bahsedebiliyordu?

"Eh." Violet çok daha bıkkın görünüyordu, "Kulağa biraz tuhaf geliyor!"

"Hayır, bayağı iyiydi." diyerek sırtıttı Julian. "Sally beni bir şairler kafesine götürene kadar tabii. Ha ha! O normal bir kız gibi görünür, Violet, ama içinde bir hippy yaşar." O kadar çok güldü ki burnundan sesler çıkarmaya başladı ve bunun üzerine gülüşü daha da şiddetlendi. Kahkahalarını durduramıyordu. Bir an, hayatımın aşkı olan Julian Bell'e bakıyormuşum gibi hissettim, korkunçtu. *Kes şunu*, diye yalvardım içimden. *Havalı bir eğitmen, bir şarkıcı gibi davran. Herhangi biri gibi ol ama Julian Bell olma.*

"HA HA HA!" Violet hiç de ikna edici olmayan bir edayla kakhaha attı. "Tanrım! Gerçekten korkunçmuş!" diye ekledi. "Bir şairler kafesi!"

Kendime engel olamayıp atıldım: "Aslına bakarsan, muhteşemdi," dedim ona. "İnanılmaz zaman geçirdik. Hatta hayatımın en güzel gecelerinden biriydi."

Kendime engel olabilirdim. Neden? Neden onunla yarışa girmiştim? Üstelik de Julian'ı bir silah gibi kullanarak.

Violet bir an şaşkınlıktan donakaldı, sonra toparlandı. Yüzünün halini beğenmemiştim. "İyi vakit geçirmek demişken," diye söze başladı, "senin hakkında küçük bir dedikodu duydum!"

Julian kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ah, öyle mi?" Sırtıttı. "Yoksa Sally, spiritüel şiir okumaları ve masaj yağları sunan bir yer mi açıyor?"

Violet kahkahasıyla etrafı çınlattı. "Hayır," dedi melodik bir tonla. "Duyduğuma göre bu arkadaşımız," ürperdim, "Jan Borsos'la flört ediyormuş!"

Korkunç bir sessizlik oldu. Violet zaferiyle övünürken ben dehşet içinde donakalmıştım, Julian'ın ise keyiflendiği belliydi.

"Gerçekten mi?" diye sordu. Yüzünde küstah ve yaramaz bir tebessüm vardı; kıskanmadığını fark ettiğim için kendimden nefret ettim.

Tam ne söylemem gerektiğini düşünürken arkamdan neşeli bir arpej söyleyen bir ses duydum.

Bu, tiyatronun önünde kuyruk olmuş kalabalığı yarararak ilerleyen Jan Borsos'tu. "Ah ah ah ah ah aaaaah, ah ah ah, SALLY! BUON GIORNO! İşte GELDİM!"

Arkamı döndüğümde Jan tek dizinin üzerine çökerek elimi tutup öptü.

"O halde, bunu bir 'evet' olarak kabul ediyorum." Julian kıs kıs gülüyordu. Ona buz gibi bir bakış fırlattım, beynim sanki patlamak üzereydi. Ne yapmalıyım? Ne söylemeliyim? Bütün okulun bilmesini *istemiyordum!* (Ama neden?)

"Evet," dedim bir duraksamanın ardından. Doğrulup kısa boyumun el verdiğiince dikleştim. "Jan ve ben çıkıyoruz."

"MUHTEŞEM!" Violet bir çığlık attı. Bu, gerçekten isteyerek yaptığı ilk hareketti.

Julian, normalden birkaç saniye daha uzun bir süre yüzüme baktıktan sonra Jan'ın elini sıktı. "Şanslı adamsın," dedi biraz kafası karışmış olan Jan'a.

"Biliyorum." Jan neredeyse boyutunun iki katı kadar kabardı. "Sally lezzetli bir paskalya çöreği gibi."

Julian gürültülü bir kahkaha attı. "Eminim öyledir, Jan. Eminim öyledir..."

Violet araya girdi: "Bu arada, bu gösterinin neyin nesi olduğunu bilen var mı?"

Jan gururla elimi tutuyordu.

Hâlâ beni süzmekte olan Julian hariç herkes, "Hayır," diye karşılık verdi.

"Resital veren yaşlı ve şişman bir şarkıcı sadece," dedi önemsemez bir edayla. "Üzerinde durmaya değecek bir şey değil."

Tam o sırada kapılar açıldı ve içeri doluştuk. Britten Salonu çabucak dolmuştu; anlaşılan sadece opera okulu değil, bütün fakülte gelmişti. Bütün salon beklenti içinde uğulduyordu. Ben sandviçimi yiyerek miderndeki guruldamayı bastırmaya konsantre oldum. *Sorun yok, bir sorun yok.* Elbette Jan'la olan ilişki

ortalığa dökmekten utanmıştım. Sadece birkaç hafta olmuştu! Ve elbette bunu bir zamanlar âşık olduğum birine söylemek tuhaftı!

Fakat artık biliyordu ve bunun benden uzak durması için teşvik edici olmasını umuyordum, böylece ben de şarkı söyleme sorunumla meşgul olacaktım. Helen sağ tarafımdaydı. "Resitalin ne tür bir şey olduğuyla ilgili bir fikrin var mı?" diye sordu gözleriyle salonu tarayarak. "Aşırı kalabalık!"

"Julian 'şişman ve yaşlı bir şarkıcının' çıkacağını söyledi," dedim. "Ona kalırsa, kayda değer bir şey değilmiş."

İki saniye sonra, opera okulunun müdürü Hugo sahneye çıktı. "Bu aktivitenin detaylarını gizli tutmak zorunda kaldım," dedi. Sırıttı. "Çünkü ne olduğu haberi yayılsaydı toplu bir tacize maruz kalırdık! Bu adama bize şarkı söylemesi için haftalarca yalvardım ve beni istikrarlı bir şekilde reddetti ama sonunda onu razı etmeyi başardım. Baylar ve bayanlar, dünyanın en iyi tenorlarından birini, verdiği birkaç yıl aradan sonra ilk resitali için sahneye davet etmekten onur duyuyum. Julian Jefferson!"

Kulakları sağır eden gürültülü alkışlar dinip de Julian, sinir bozucu bir rahatlıkla, geldiğimiz için hepimize teşekkür ederken benim nabzım yavaşlamaya başlamıştı. Göğüs kısmına odaklanmak zorunda kaldım, çünkü saçının kabardığını biliyordum ve bunu görmemeliydim.

Ne var ki o sırada Julian şarkısına başladı ve her şey tepetaklak oldu. Çünkü Julian'dan çıkan ses yürek hoplatıcıydı.

"Ah, aman Tanrım," dedi Helen şarkı bittiğinde güçsüz bir sesle. "Onu istemediğine gerçekten emin misin sen? Çünkü eğer istemiyorsan, ben istiyorum. Düğünümü iptal etmeye hazırım, Phil'in buna anlayış göstereceğinden de eminim."

Nutkum tutulmuştu. Başımı iki yana salladım. Arkamda, Violet'in, Ismene'ye, "Buraya kadar," dediğini duydum. "Haftalardır benimle flört ediyor," dedi fısıldayarak. "Onu bu gece avlayacağım."

On Yedinci Sahne

Haftalar boyunca, Julian'ın olağanüstü sesini aklımdan çıkarmak için elimden geleni yaptım. Onun yalnızca, aramızda olduğu için kendimizi şanslı saymamız gereken sıra dışı opera sanatçısı Jefferson olduğunu düşündüm. Julian Bell, nihayet nahoş bir hatıradan ibaret olmaya başlıyordu. İyi ki öyle oluyordu, çünkü Julian'ın resitalinin hemen ardından o ve Violet'in sabah okula birlikte geldiklerine dair söylentiler gezinmeye başlamıştı.

Pek sürpriz olmamıştı ama yine de beni rahatsız ediyordu. Deli erkek arkadaşımla çok güzel zaman geçiriyordum, fakat onların görüşüyor olması –ara sıra da olsa– Jan Borsos'la yakaladığım mutluluğu azaltıyor gibiydi (en azından zihnimde azaltıyordu). Aniden, şarkı mırıltıları (Jan tarafından) ve isimlerini daha önce duymadığım (muhtemelen benden başka kimsenin de duymadığı) türlü sevişme pozisyonları barındıran vahşi (ve gayet düzenli) cinsel hayatımız, gözüme çocuksu ve bayağı görünmeye başlamıştı. Julian Jefferson ve Violet Elphinstone'un yetişkinlere özgü, gösterişli ve parlak bir cinsel hayatları olduğunu hayal ediyordum. Barry'nin aniden tangasıyla ortaya fırlayıp sıçrama hare-

ketleri yaparak böldüğü ve benim evin mutfağında beceriksizce hazırladığım yemekler yerine, loş ışıklı Kensington restoranlarında yemek yiyor olmalıydılar.

Opera ve müzikle ilgili entelektüel sohbetler yaptıklarını hayal ediyordum; oysa Jan Borsos'la *herhangi bir* konuda birkaç dakikadan uzun süre sohbet etmek olanaksızdı. Onunla ilgili hem sevip hem de kendimi çaresiz hissettiğim şey, ilgi alanlarının kapsamıydı: İngiliz posta servisiyle ilgili tartışırken konuyu bir anda çılgının teki olduğu aşikâr eski karısına getirebilen bir insanla olmak eğlenceli olabiliyordu, fakat bazen Violet ve Julian'ı bir sohbete dalmış halde koridorda yürürken gördüğümde kendi ilişkimle ilgili kaygıya kapılıyordum. Sahip olduğum şey bana yetiyor muydu?

Bu düşüncelerin üzerinde fazla oyalanmıyordum ama. Jan beni ağlatana kadar güldürüyordu ve dürüst olmak gerekirse bu, benim için neredeyse zaruri bir nitelikti, bana kendimi daima iyi hissettiriyordu; oysa Julian hayatımı tam anlamıyla mahvetmişti. Julian, her ne kadar çekici ve cazibeli görünüyor olsa da tehlikeli ve ikiyüzlüydü. Jan ise çılgın ve sevimliydi. İşte bu kadar.

Jan Borsos ve benim Lord Peter Ingle için Stourbridge Grange'da yapacağımız ilk sosyal yardım görevi, *Manon* başlamadan kısa bir süre öncesine ayarlanmıştı. Seminerimiz iki gün sürecekti ve iyi giderse iki gün daha eklenecekti. "Sonra bunu bölgedeki diğer okullara da açacak mıyız, ona bakarız," dedi Lord Ingle.

Ben olsam o kadar heyecanlanmazdım, diye düşündüm okulunun nasıl olduğunu hatırlayarak.

"Sosyal yardım ne demek ki?" deyip durdu Jan biz planları yaparken. "Benim kasabamda böyle bir şey yok."

"Stourbridge'de de olmadığına emin olabilirsiniz. Sanırım bunun bir felaketle sonuçlanacağını kabullenmeliyiz, Jan." Biraz

kafa yorduktan sonra başlangıç noktası olarak *Sefiller*'i kullanmaya karar verdik. Lord Peter Ingle pek hevesli görünmüyordu. "Çok güzel," dedi coşkusu bir tavırla. Bir sessizlik oldu. Sonra: "Hayır. Çok güzel değil. *Les Misérables* bir opera değil ki!"

"*Les Misérables*"ı çok düzgün bir Fransız aksanıyla söylemişti ve bu da bana kendimi biraz budala gibi hissettirdi. Ama ben fikrimden caymadım. "İnanın bana, onlara şarkı söyletmek bile bir zafer olacak," dedim ona. "*Sefiller*, bir müzikalin operaya en yakın hali. Ayrıca ocakta filmi çıkacağı için bu aralar tekrar popüler oldu."

Peter ikna olmamıştı ama ona benim zamanımda okuldaki sabah marşına katılmanın bile çarpıcı bir hareket sayıldığını açıkladığımda çaresiz teslim oldu. "Bu iş benim düşündüğümünden daha iddialı olabilir," dedi kederli bir şekilde.

Sefiller'e karar verir vermez Jan ve ben oldukça hızlı bir şekilde hareket ederek bir plan oluşturduk. Her şeyi olabildiğince basit tutacaktık ve aksi tercih edilmediği sürece dikkatleri özellikle belli kişilerin üzerine çekmemeye karar vermiştik (bu da benim katkım). Planımızı okula sunup *Sefiller*'in partiyonu üzerinde çalışmaya koyulduk.

Birçok bakımdan başlamak hazırдық. Halledemediğim bir konu vardı ve geceleri beni uyutmuyordu. Bu şey ailemdi. Brenda ve Patrick Howlett ya da Barry'nin deyimiyle, Tıslayan Baston Yutmuş Kadın ve Çubuğunu Tüttüren Paspas Adam.

Annem ve babam, bir sene önce New York'tan döndüğünden beri benimle hemen hemen bütün teması koparmışlardı. Stourbridge'de neredeyse kimsenin konuşmadığı berbat bir aile toplantısı gerçekleştirmiştik: Babam bütün gece rahatsız bir duman bulutunun ve gazetesinin arkasına saklanmıştı, annem ise sessiz ve görünüşe göre oldukça öfkeliydi. Ağzını açacak olursa, bir yanardağdan püsküren lavlar gibi kötü sözler söyleyip suçlamalarda bulunmaktan korkuyor gibiydi. Fiona'yla ilgili konuş-

maya başladığımda her ikisi de sessizleşmişlerdi ve ben de etkili bir şekilde konuşarak konuyu bir gaz aleviyle sonlandırmıştım.

Ertesi gün, geldiğimden daha sefil bir halde arabadan inerken son bir teşebbüste bulundum. "Gelecek sefer Dennis ve Lisa'yı ziyarete CrateWorld'e geldiğinizde bana da uğrayın," diye önerdim.

"Bakarız," diye mırıldandı annem. Gözleri sanki korku içindeymiş gibi fıldır fıldır dönüyordu. Neyden korkuyordu acaba? İnsanların bizi görmesinden mi? Kasabanın Fiona'ya ve bana ne olduğu konusunda dedikodu yapmalarından mı? Sonra tuhaf bir şekilde başını sallayarak arabaya bindi ve babama arabayı sürmesini söyledi. İstasyonun girişinde, tekerlekli valizim elimde, günlerce ağlamaktan şişmiş bir suratla, afallamış bir vaziyette kalakalmıştım. Gerçekleri daha fazla görmezden gelemezdim: Olanlar yüzünden beni suçluyorlardı. *Benden nefret ediyorlardı.*

Bu olayın ardından annem beni bir daha aramadı. Postayla, kulüp kartından biriktirdiği birkaç tane Tesco kuponu gönderdi ve müzik okuluna girdiğimde de, "Aferin," diyen ama seçtiğim yolla ilgili onun ve babamın çok endişeli olduklarını da eklediği bir mektup gönderdi. Hepsi bu kadardı. Dennis ve Lisa New York'tan dönüşümün ardında istemeye istemeye beni Noel yemeğine çağırmamış olsa, bir yıldan fazla süre, ailemden kimseyi görmeyecektim.

Anne ve babama orada olduğumdan hiç bahsetmeyip Lord Ingle'ın bizim için ayarladığı otelde kalarak Stourbridge Grange'a oradan gelip gitmemiz en kolay olacaktı. Ne var ki bu riskli bir oyundu. Bildiğim kadarıyla annemin arkadaşı hâlâ okulda sekreter olarak görev yapıyordu ve annem orada olduğumuzu her an öğrenebilirdi. Ayrıca ben gizli kapaklı işler yapmaktan usanmıştım. Eğer beni suçlamak istiyorlarsa bu onların bileceği bir işti. Artık saklanmak yoktu.

“Ama annen tam bir cadı,” dedi Barry, kararımı onunla paylaştığımda. “Seni hiç aramıyor, sadece market kuponları gönderiyor ve tam bir yıldır bu Fiona meselesiyle tek uğraşan sensin. Neden onu arayacakmışsın ki?”

“Çünkü artık annemin günah keçisi olmayacağım,” dedim hissettiğimden daha kararlı bir tavırla. “New York’la ilgili kendimden yeterince nefret ediyorum zaten, bunu daha kötü hale getirmelerine ihtiyacım yok. Stourbridge’e geldiysem onları da görebilmeliyim. Onlar benim annem ve babam, Barry!”

Barry başıyla onayladı. “İleri marş, Tavuk Asker!” dedi gururdolu. “Çok haklısın. Suistimale müsaade etme!”

“Etmeyeceğim.”

Kendime inandığımdan pek emin değildim. Ama bunu dile getirmeye de istekliydim. Bu işe soyunmaya karar verir vermez dingin bir cesaret duygusu –bana henüz yabancıydı– yüreğimi ısıtıverdi.

Fakat ne yazık ki, ailemle nasıl ve ne zaman temasa geçebileceğimle ilgili karar elimden alındı.

Stourbridge’e seyahatimizden bir gün önce, Jan’ın Shepherd’s Bush’taki yatağında uzanmış, onun uzun uzadıya anlattığı çocukluğunu dinliyordum. Bunları bana anlatmak Jan’m çok hoşuna gidiyordu ve her ikimizin de şansına, ben de onun çocukluğundaki o Andersen masallarına has hikâyeleri dinlemeyi seviyordum.

Bana, güzel ve müthiş bir kadın olan annesinin ona İngiliz folk şarkıları söylediğini, bu yüzden İngilizce konuşmaya avantajlı başladığını anlatıyordu. Ardından, gelişigüzel bir biçimde hikâyeyi anlatmayı bırakıp yüzüme baktı ve, “Ve yakında ben de Sally Howlett’in annesiyle tanışacağım. Kızının çok güzel olduğunu ve harika bir kızı olduğunu söyleyeceğim ona,” deyiverdi.

"Onunla tanışamayabilirsin," diye karşılık verdim. "Onu arasam bile bizi güzel bir akşam yemeğine davet edecek değil. İnan bana."

Jan'a anne ve babamla ilişkimin pek iyi olmadığını anlatmış ama nedenini tam olarak açıklamamıştım. Jan, pek de kendine has olmayan bir şekilde hareket ederek bu konuda bana baskı yapmamıştı; her ne kadar ben onun hayatının detaylarını bile dinlemiş olsam da, Jan'ın benim hakkımda bilmediği çok şey vardı.

Ancak Jan'ın yüzündeki suçlu ifade ve sinirli tebessümünde beni endişelendiren bir şeyler vardı.

Alnuna düşen saçları geriye itti. "Aha! Jan Borsos annen ve babanla ilgili farklı şeyler biliyor!"

Kalp atışlarım hızlandı. "Jan?"

Gözleri parladı. "Annen ve babanı arıyorum."

"HAYIR! BUNU YAPMAMALISIN!"

"Pardon, hatalı İngilizce. Annen ve babanı *aradım*. Olan oldu."

He yerimi derin bir endişe kapladı.

"Senden hoşlanıyorum, Sally Howlett ve ailenle tanışmak istiyorum. O yüzden arayıp, 'Selam, ben Jan Borsos. Çocuğunuz Sally Howlett'la birlikte Stourbridge'e geliyorum, okuldaki çocuklara yardım edeceğiz. Lütfen evinize yemeğe geliyoruz,' diyorum."

Yutkundum.

Jan gözlerini kıstı. "Annen biraz cadımsı."

"Cadaloz" diye düzeltmeyecek kadar şoke olmuşum. Tek yapabildiğim nefes almaya çalışmaktı.

"Başta hiçbir şey söylemedi ama sonra, 'Evet, evimize yemeğe gelin. Sally'mizle berabersen seninle tanışmak isteriz,' diyor."

Buna inanamıyordum. Panik gözyaşları, göz pınarlarımda birikmişti. Neden onlarla konuşuyordu? Hep böyle düşünmeden

hareket etmek zorunda mıydı? "Jan, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Ailemle olan durumu anlamı..."

"Konuşmak yok! Onlara şarkı söyleyeceğim! Bana bayılacaklar!"

"HAYIR! Şarkı söylememelisin! Bu yapabileceğin en kötü şey olur. Ah, Tanrım, Jan!"

Bunu neden yapıyordu? Bir kereliğine olsun kendi işine bakamaz mıydı?

"Sally, bu iyi bir şey. Stourbridge'in içine pazartesi günü varırız, semineri yaparız, altı buçukta annelerle yemek yeriz. Sonra salı günü de sosyal yardım semineri yaparız ve Londra'ya geri döneriz. Bence mükemmel!"

Ağlamaya başladım.

Jan üzerimden kalkıp yanıma uzandı ve şaşkınlık içinde yüzüme baktı. Parmağıyla yanağımdaki bir damla gözyaşını aldı. "Problem nedir?" diye fısıldadı.

"Nereden başlasam bilemiyorum."

"Jan'la konuşabilirsin."

"Yapamam."

Jan anlayışlı bir şekilde başını salladı. "O halde en iyisi biraz sevmek şimdi."

Çok sonraları Jan, saçları yüzüne dökülmüş, eli yataktan aşağı sarkar halde uyuyakaldığında Fiona'yı aramak üzere dışarı çıktım. Günlerdir onunla konuşmamıştım ve onu özliyordum. Her zaman olduğu gibi, onun yanımda olduğunu hayal ederek gözlerimi kapadım.

Son konuşmalarımızda pek iyi bir bağlantı yakalayamamıştık ama şimdi onu sanki yan koridordaymış gibi net duyuyordum. Ve o konuşmaya başlar başlamaz kendimi iyi hissedeceğimi biliyordum.

Fiona, bana gidip annem ve babamla yemek yemem gerektiğini söyledi. "Zamanı geldi, Sally," dedi. "Uzlaşma zamanı geldi. Ve bencillik olacak belki ama buna memnunum, çünkü bu karmaşa benim yüzümden oldu. Seni seviyorum, Sal ve annen ve babanla arkadaş olmanı istiyorum. Sana zaten yeterince zarar verdim."

Fiona konuşmayı, Stourbridge Grange'ın çetin ceviz olduğunu ama kabuğunu kırabilecek biri varsa onun da ben olduğumu söyleyerek bitirdi. "Sen ve şu lanet Midlands aksanın." Güldü. "Seni sevecekler." Sonra her zaman yaptığı gibi kayboldu. Onu, New York'ta bile uzun süre hareketsiz kılmak mümkün değildi.

Bunun üzerine, koridorun kaşındıran halısının üzerine oturup sırtımı soğuk duvara yasladım; kendimi artık daha iyi hissediyordum.

"Teşekkürler, Fi," dedim boş koridora doğru. "Seni seviyorum."

Böylece, okuldan arayıp Lord Ingle'm hocalardan birinin de bizimle gelmesini arzu ettiğini ve okulun Julian Jefferson'ı önerdiğini söylediklerinde bile sakın kalmayı başardım. Fiona bunu yapmamı istiyordu ve işleri daha karmaşık hale getirecek birinin de bizimle geliyor olmasının bir önemi yoktu. Hatta böyle inanılmaz bir şarkıcının bizimle birlikte olması bir avantaj bile sayılırdı.

ÜÇÜNCÜ PERDE

On Altıncı Sahne

Eylül 2011, New York

Bir erkek arkadaşım vardı. Uğruna çıldırdığım, bana göz kulak olan, benimle ilgilenen doğru düzgün bir erkek arkadaş. Dışarı çıktığımda, evde olduğumda, açıkçası nereye gitsem yanımda olmasından gurur duyduğum ve âşık olduğum bir adam!

Julian Bell. Julian Bell. Onunla olmadığım bazı zamanlarda, korku filmlerindeki sapıklar gibi ismini fısıldıyordum, sonra da "HEEY!" ve "VAAY!" benzeri naralar atıyordum. Çünkü işin içinde sapıklık ya da korku filmi yoktu. Sadece enfes ve parıltılı bir New York Aşkısı vardı.

Onunlayken kendimi yeryüzünün en komik kadınıymışım gibi hissediyordum, halbuki hiç de öyle değildim; onun da dünyanın en komik erkeği olduğunu düşünüyordum, oysa muhtemelen bu da doğru değildi. Ama gülerек saatler hatta günler geçiriyorduk. Oturup sabahlara kadar felsefe konuşmuyorduk;

konusabilmek bana, düzgün bir ilişkinin tarifi olarak verilmişti. Aslına bakılırsa, bir sürü saçma sapan şeyden de konuşup canımız acıyana kadar gülüyorduk

Bir sürü saçma sapan şeyden bahsedip canımız acıyana kadar gülmek böyle kolaysa bu aşk olmalıydı.

Julian Bell'in gördüğüm en kusursuz görünümlü erkek olduğunu düşünüyordum ve o da her fırsatta beni güzel bulduğunu söylüyordu. Onu sık sık hafifçe tebessüm ederek beni süzerken yakalıyordum. Ben de sık sık, *Yüzünün her bir noktası MUHTEŞEM*, diye düşünüyordum ona bakarak. Bazen ona, o anda ne düşündüğünü sorduğumda, "Seni sevdiğimi," diye cevap veriyordu.

Bunun aşk olduğunu biliyordum, çünkü ona inanıyordum.

Evine ilk gittiğimde, kitapları, birbirine uymayan şarap kadehleri, eskimiş kazakları ve lastiklerle tutturduğu açılmış bisküvi paketlerini gördüğümde ona daha da fazla âşık oldum. Bu adamla ilgili en ufak detayları bile seviyordum. İngiltere'den ithal çedar peyniri yedik, biraz sevişip "Eye of the Tiger"ı dinleyerek şarkıya eşlik edip dans ettik.

Bunun aşk olduğunu biliyordum, çünkü bu adam İngiltere'den ithal çedar peyniri alıyordu ve "Eye of the Tiger"ın CD'sine sahipti.

Bu noktaya kadar her şey mükemmeldi, hayatın keyfini çıkarıyordum. Fakat Fiona haklıydı: Sınırlarımı asla zorlamıyordum ve bu, şu ana dek bir sorun yaratmamıştı. New York öncesi hayatımın boyutları tam bana göre idi. Ama artık Üçüncü Perde'deydim ve her şey değişiyordu. Londra'da bıraktığım Sally'nin, oraya buraya serpiştirilmiş birkaç loş ışığın olduğu boş bir sahnede olduğunu düşünüyordum, oysa bu sağlam ve güzel Julian Bell karakteri her bir köşeyi aydınlatıyordu. Benim her halimi görmüştü ve Sally Howlett'ı oluşturan bu karmaşayı seviyor gibi görünüy-

yordu. Bana kendime daha büyük bir hayat biçmemde yardımcı oldu; zenginlik ve başarı anlamında değil ama cesaret anlamında daha büyük bir hayat... Görünür olmak, kendim olmak anlamında daha büyük bir hayat...

Benim fark bile edemediğim şeyleri de görüyordu. "Tamam, ben kibar bir insanım ve bu yüzden bir süredir anlatmanı bekliyorum," dedi bir gün. La Superior'da Meksika takosu yiyorduk. "Ama yeter. Sally, operayla olan şu bağlantın nedir, anlat artık."

Bu konudan dolayı iştahımın kaçabileceğini düşünerek elimde tuttuğum karidesli takoyu apar topar ağzıma attım, Julian bana güldü. Bu gece gözlüklerini takmayı unutmamıştı, entelektüel, enfes ve biraz da komik görünüyordu, çünkü gözlükleri hâlâ bantla tutturulmuş vaziyetteydi. "Operayla olan bağlantı demekle neyi kastediyorsun?"

"Yani, ne bileyim, opera izlediğinde bir çocuk gibi ağlıyorsun, operada çalışıyorsun, en önemlisi de..." Huzursuz edici bir duraksama oldu. "...en önemlisi de belli ki bir opera sanatçısı falansın."

Öksürmeye başladım.

"İnkâr etme! Tanıştığımız gece seni Mimi'nin bölümünü söylerken duydum! Öksürmek yok. Hatta öksürmene izin vermiyorum."

Öksürmeyi bırakıp ağzıma bir lokma daha atarak iştahımın kaçıp gitmesini ve vücudumun kaskatı kesilmesini bekledim.

Fakat öyle olmadı.

Yavaş yavaş, aslında o kadar da huzursuz olmadığımı fark ederek şaşırdım. *Yüce Tanrım!* dedi beynim afallamış bir halde. *Ona söylemek istiyorsun!* Öyle değil mi? *Yüce Tanrım!* diye karşılık verdim beynimin sesine. *Evet! Bunu gerçekten istiyorum!*

"İ, şey... Ben bir opera sanatçısı değilim. Gerçek olan bu. Ben bir kostüm müdürüyüm. Fakat yedi yaşımdan beri opera söylüyorum. Gizli gizli."

“Bu ne anlama geliyor yani?”

“Yani ben giysi dolabımda şarkı söyledim hep. Hâlâ da öyle yapıyorum.”

Julian arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Yüzünde, merak dolu ve şefkat belirtisi olduğunu umduğum bir ifade belirdi.

“Dolapta mı şarkı söylüyorsun?” Büyük bir hayret içinde ve yavaşça konuşuyordu.

“Doğru.”

“Çünkü anne ve babanın seni duymasını istemiyordun,” dedi neredeyse kendi kendine konuşur gibi. Başımı sallayarak onayladım. Daha fazla açıklama yapmam gerekmedi, çünkü bunu anladığı belliydi. Ailemi. Göz önünde olma korkusunu ve bundan hissettikleri utancı anlamıştı.

“Yüce Tanrım,” diye mırıldandı. “Böyle şarkı söylemeyi bir dolabın içinde mi öğrendin?”

“O kadar da iyi değilim!” Bu kez elime domuz etli bir tako aldım. Bu harikaydı. Julian yemek yemeyi bırakmıştı, kalp krizinden ölmemiştim ve bütün takolar bana kalmıştı.

“Gerçekten çok iyisin. Hatta teknik anlamda oldukça müt-hişsin,” dedi. (Bunu nereden bildiğini sormak aklıma gelmedi. Bir yıl sonra bu ânu hatırlayıp bu detayı nasıl kaçırmış olabileceğimi düşünerek başımı duvarlara vuracaktım.)

“Ah, pek sayılmaz,” diye cevap verdim. “Yıllarca ustalık der-si kayıtlarından satın alıp durdum, böylece onlar sayesinde birkaç şey öğrendim.”

Julian kendine gelip hepsini bitirebileceğim düşüncesiyle takolardan üçünü alıp kendine ayırdı. “Bunlar benim,” diye emretti. “Emin olmak için soruyorum: Hiç ders almadın mı? Hiç çıkıp birilerine şarkı söylemedin mi? *Hayatın boyunca?*”

Kızarmaya başlamıştım. "İlkokuldayken okul konserinde şarkı söylemem gerekiyordu," dedim. "O kadar çok korkmuştum ki altımı ıslattım. Sonra da şiir atışmasının olduğu güne kadar insanların içinde şarkı söylemeye yeltenmedim. Ve bunun için de seni suçluyorum, çünkü bana bir tür büyü yaptın ve sonuçta çıkıp onca insanın önünde şarkı söyledim. Ayrıca, sırası gelmişken: SEN nasıl o kadar iyisin?"

Julian konuyu geçiştirdi. "Ah, ben şan dersleri almıştım. Bir şeyler yaptım işte." Modelo'sunu yudumladı, sonra da uzanıp elimi tuttu. "Bunları yaşamak zorunda kalmama üzüldüm," dedi usulca. "Korkunç olmalı."

"Ben de üzgünüm," dedim neşeyle. "Öyleydi." Ve aniden gülmeye başladım. Güldüm, güldüm ve güldüm. O kadar çok güldüm ki bir marul parçası ağzımdan fırlayıverip Julian'ın bira şişesine yapıştı ama ben umursamadım bile. O korkunç deneyimle ilgili gülmeye devam ettim. Nihayet Julian'ın da bana katılmasıyla havalı Williamsburg insanları muhtemelen sinir bozucu olduğumuzu düşünerek bize baktılar. Julian daha fazla üzerime gelmedi. Henüz birkaç hafta olmuştu ama sınırlarımı iyi biliyordu.

Onun muhteşem bir insan olduğunu daha önce söylemiş miydim?

Ne var ki, onca sevgiye ve kahkahaya rağmen bunlar, en soursuz günlerimiz değildi. Kuzenim –kardeşim ve en yakın arkadaşım– tamamen kontrolden çıkmıştı. Uyuşturucu kullandığı artık şüphe götürmez bir gerçektir. Kalorisi yüzünden içki içmeyi bırakmıştı ama üzücü bir şekilde çoğu zaman çok gergindi. Genellikle tartışmacı ve buyurgandı, paranoyak ve gürültücü davranıyordu, ancak geri kalan zamanlarda komada gibiydi. Görü-

nüşü de bir zamanlar sahip olduğu güvenilirliğiyle birlikte risk altındaydı.

Her yolu denemiş olmama rağmen yemek yemiyordu. Sanki uygulayabildiği hiçbir diyet türü kalmamış gibiydi: Sabah yediği tek bir yumurta beyazı, öğle yemeğinde yediği bezelye taneleri ve akşam yediği salatadan hiçbir şey yememeye geçmişti. Gözleri böcek gibi bakmaya başlamıştı ve vücudunda kıllanmalar baş gösteriyordu. Bozulma öyle acımasız ve aniydi ki bana neredeyse fiziksel bir acı veriyordu. Uzanıp tavanda hareket eden gölgeleri seyrederek bu işin sonunun nereye varacağını düşünürken, genellikle Julian'ın sıcak kolu beni sarıyor oluyordu.

Onunla mümkün olduğunca çok zaman geçirmeye çalışıyordum. Endişeden çıldırmak üzereydim.

Beni en çok şaşırtan şey Julian'ın da onunla vakit geçirmeye en az benim kadar istekli oluşuydu. Fiona sanki onun için bir proje halini almıştı ama görünüşe göre Julian, onu uyuşturucu kullanmaktan vazgeçirmekle ilgilenmiyordu. Sanki sadece onunla takılmak istiyor gibiydi. Hem de uzun süre.

Birçok kez, MET'ten döndüğüm zaman ikisini kanepede yan yana oturur halde bulmuştum; Bea ya da Barry odanın öteki köşesinde dikilmiş dikkatle onları izliyorlardı. Fiona onun yanındayken hepimizle olduğundan çok daha canlı ve keyifli görünüyordu. Onları ikinci kez aynı pozisyonda gördüğümde, Fiona onun telefonda gösterdiği video klipé bakarak kontrol edilmez şekilde gülüyordu. Onun koluna yapışmış, çelimsiz vücudu sarsıla sarsıla şiddetli kahkahalar atıyordu.

"Selam!" dedim bu mutluluk seslerini duymaktan müteşekkir.

"Selam, bebek," dedi Julian elime uzanarak. Bir anlığına, ayağa kalkıp beni öpmemesi canımı sıkıyordu. Fiona, videoyu seyretmeye devam edebilmek için, bana aldırmadan telefonu onun elinden aldı. Gözleri kan çanağına dönmüştü.

“Merhaba.” Kendi kendime sakın olmam gerektiğini söyleyerek eğilip Julian’ı öptüm. Bana âşık olduğunu göstermek için kanepeden kalkması gerekmiyordu. Dün gece, benim yatağında uzanmış birbirimizin benlerini sayıp saçma sapan şeylerden konuşurken bunu bana yaklaşık yüz kere söylemişti.

“Selam, Çilli,” dedim.

Fiona bir an başını kaldırıp bana baktı. “Ah, selam, Sally. Kusura bakma, ben şu şeyi izliyorum da...”

Yüzümün aldığı ifadeyi gören Julian, kibarca bana göz kırptı. *Boş ver!* der gibiydi.

Mutfığa doğru yürüdüm. Bea ve Brezilyalı masörü, içinde fasulye ve lahana olan karmaşık bir şeyler hazırlıyorlardı. “Julian ne kadardır burada?” diye sordum Bea’ya.

Başını kaldırıp tavana baktı. “Saatlerdir. Fiona’yla baş etmeye kararlı görünüyor,” diye fısıldadı.

“Ben de bunu düşünüp duruyorum. Ama onun Fiona’ya uyuşturucu kullanmayı bırakmasını söylediğini hiç duydun mu? Ve yemek yemesini? Mantıklı bir insan gibi davranmasını? Çünkü ben hiç duymadım.”

“Şey, ama bu tür şeyleri biz burada değilken söylüyor olmalı.”

“Emin değilim. Önemli bir konuşma geçmiş olsa bana söylerdi. Şey gibi görünüyorlar... sadece *takılıyormuş* gibi.”

Bea kestiği lahanalardan başını kaldırdı. “Hayatım, kıskanıyor musun yoksa?”

“Hayır.”

Gerçekten de kıskanmıyordum. Daha çok... şaşırtıcı geliyordu. Bu ikisi son zamanlarda herkesten kopup kendilerine iki kişilik bir kulüp yaratmışlardı. Bu da bana bir tehdit gibi görünüyor olmasa da, anlamlı da gelmiyordu. Aralarındaki bağlantı neydi? Neden Julian onunla bunca zaman geçirmekten mutlu oluyordu?

Ve Fiona hepimizle konuşmayı bırakmışken onunla konuşmaktan neden bu kadar memnundu?

Onların arasındaki bağı bir şekilde anlayabilsem kendim çok daha rahatlamış hissedecektim. Julian'ın uyuşturucu kullanmadığını biliyordum. Ve onun Fiona'nın peşinde olduğunu ya da Fiona'nın onun peşinde olabileceğini bir an olsun düşünmemiştim.

O halde neden? Birlikte ne yapıyorlardı?

Bea, dolaptan şarap çıkarmam için bana talimat verdi. "İçki zamanı," diye anons etti. "Fiona birkaç aylığına Julian'ın yanına taşınacağı için bozuluyor olabilirsin."

Aniden durdum. "Taşınıyor mu?"

"Ah. Şey, evet, *preziosa*, ama sen bunu zaten biliyordun, değil mi? Kötü bir şey olmadığına eminim."

"Böyle bir ihtimal olduğunu biliyordum," dedim somurtkan bir tavırla. "Fakat karar verilmiş bir şey olduğunu bilmiyordum."

Bea, bana mat renkli buz gibi şaraptan doldururken uzakta bir noktaya daldım. Fiona'yı görmeden tek bir gün bile geçirmeyi hayal edemiyordum. Hem kimse onunla ilgilenmeden nasıl yaşayacaktı?

"Hey," dedi Julian mutfağa gelerek. "Biraz öpüşüp koklaşırız ve biraz da sağını solunu avuçlarım diye düşünüp geldim. Bea, lütfen gider misin," diye talimat verince Bea bir ıslık öttürdü. Julian eline, *Sally & Céline Dion'u seviyorum*, diye yazmıştı. Yüzümün her yerini öpüp benim bir sincap olduğumu söyledi Ardından da bana uzun uzun ve tatlı tatlı sarıldı. "Fiona bugün pek de fena değil," dedi saçına gömülerek. "Yani bu gece biraz rahatlayabilirsin. Bea'nın lahanasının tadını çıkarıp daha sonra fasulyelerin verdiği gazla beni öldürebilirsin."

Rahatlamıştım. Fiona gerçekten New York'ta kalacaksa emin ellerdeydi. Julian Bell girdiği her yeri aydınlatıyordu.

“Sanırım, ben New York’u bırakmak istemiyorum,” dedim. “Ne yapacağız?” Bea’nın lahanalı yemeğinin olduğu akşamın (Fiona’nın mahvettiği ve daha sonra yatak odasında bağırıp çağırarak Bea’yla kavga ettiği akşamın) ertesi günüydü ve New York’ta sadece beş günümüzün kaldığını fark etmişim.

“Hım? Bir dakika bekle...”

Julian, kucağında dizüstü bilgisayar, yerde oturmuş, dergi için birisinin makalesini düzeltiyordu. Kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı ama bir kolu, gevşek, mavi bir akordeon gibi açılarak bileğine kadar kaymıştı. Ona bakıp gülümsedim ve yüzünün detaylarını, saçlarını, uzun ve şaşırtıcı derecede zarif parmaklarını inceledim. Ellerimi kıvrılmış gömleğinin kollarından içeri kaydırmak için dayanılmaz bir istek duydum.

Klavveye bakmadan yazamıyor, diye düşündüm şaşırarak. *Brooklyn Beaver’ı* sadece üç yıl önce kurduğunu biliyordum ama karısıyla olanlara burnumu sokmak istemediğim için hayatının kronolojisiyle ilgili pek fazla şey bilmiyordum.

Ama ilişkimizin güzel tarafı da buydu. Her şeyi bilmek için acele etmiyordum; detayların gerektiğinde ve gerekirse ortaya çıkacağına inanıyordum.

“Pardon, Sally, çok sürmez.” Julian kısa bir an başını kaldırıp gözlüklerinin üzerinden gülümsedi ve ben her yanımın ılık bir hisle kaplandığını hissettim. Onu beklerken pencereye doğru yürüdüm.

Julian’ın evi, Doğu Williamsburg’daki Graham Caddesi’nde oldukça modern bir binadaydı, manzarası da kumtaşından bir terasın arka tarafı ve düğüm olmuş elektrik kablolarından oluşuyordu. Raúl’un dairesinin ayarında değildi ve öyle bir muhteşemliği de yoktu ama ben evi en az Raúl’ununki kadar büyüleyici buluyordum. Sonuçta burası, küçük daireleri, soyulan pencereleri ve eski püskü lambaları ve süs ışıklarıyla gerçek dünyaya

aitti. Julian'ınkinin arkasındaki evde, ufak tefek İspanyol bir kadın saatlerce pencerede oturuyordu; telaşsız bir hızla, pencere pervazındaki bir kancaya taktığı boncuk kolyeler yapıyordu. Onun üzerinde, birbirleriyle konuşmaktansa telefonda konuşmaya daha fazla zaman ayıran bir çift yaşıyordu; ve onların sağında da yaşlı bir adamın ayaklarını sürüye sürüye dolandığı eski, soluk bir oda vardı.

Julian'm dairesi giriş katındaydı –ya da Amerikalılara göre birinci kat– ve yatak odasından çıkılan küçük bir de bahçesi vardı. Odası, ev arkadaşının köpeği Pam'in dut ağacının altında konumlanmış, istediğinde koşup kaçtığı favori noktasına bir koridor oluşturunuyordu. Ve bu da bazı özel anlarda biraz utanç verici olabiliyordu.

“Selam, Pam,” dedim onunla birlikte oturmak için dışarı çıkarken. Julian'm bahçeye açılan kapısı, Amerikan filmlerinde görmeye alışık olduğumuz sineklik kapılardandı.

“Kusura bakma,” diye seslendi kapının arkamdan kapanan sesini duyduğunda. “Son paragraftayım.”

“Dert etme. Pam ve ben takılıyor.”

Pam'in yanma, banka oturdum. Pam, tozların arasındaki kuyruğunu heyecanla salladıktan sonra uykusuna geri döndü. Julian'ın ev arkadaşının, köpeğine Pam adını vermesinin ne kadar hoş olduğunu düşündüm. Kızın adı Carmen'di ve geceleri bir evsizler barınağında çalışıyordu. Julian genellikle bende kaldığı için Carmen'le sadece iki kere karşılaşmıştım ve dikkatimi son derece rahat biri olmasıyla çekmişti. Fiona'nın onu yerini aldığını hayal etmeye çalıştım.

Sırtımı bina duvarına yaslayıp sevgili Brooklyn'i içime çektim ve Julian'la geleceğimizin ne olacağını düşündüm.

Elimde olmadan sırtarak kendimi çimdikledim. İşte olmuştu! Âşık olmuştum! Uğruna düşünmeye değecek ve geleceği olan bir şeydi! Rengarenk parti flamalarından kalma tek bir bayrak,

başımın üzerinde esen ılık rüzgârda dalgalanıyordu. Uçan bir böcek bacağıma kondu ve aynada kendime bakmadığımı hatırlayıp, *Bu pantolon seni şişman gösteriyor*, diye düşündüm kendi kendime. İlk kez çok mutlu olduğumu hissettim.

"Orada öyle Pam'ın yanında çok şirin görünüyorsun." Julian elinde iki soğuk birayla dışarı geldi. "Lütfen sonsuza kadar bahçemde oturur musun?"

"Havalar soğuduğunda da mı? Kar yağarken mesela?"

"Evet. İstersen sana bir iglo yaparım. Bahçemde duran komik bir kardan adam gibi olursun ve haylaz iglo fantezileri yapabiliriz."

"Varım."

"Varım," Julian güldü. Midlands aksanı gitgide daha beter bir hal alıyordu.

Yanıma oturup beni öptü. Julian'ı öpmeye bayılıyordum. Dudaklarını hissetmeyi, hafif çıkan sakalının batışını ve öpüşürken gözlerini benimkiler gibi açık tutuşunu seviyordum. Bacaklarımı alıp kaldırarak kendininkilerin üzerine yerleştirdi ve kollarını bana doladı. "Gitme," diye fısıldadı. "Sensiz ölebilirim. Kalbim durabilir. Öyle olursa kendini nasıl hissedeceksin?"

Mutlu bir şekilde gülümsedim. "Benim de şu anda seninle konuşmaya çalıştığım konu buydu, budalacığım."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Ne yapacağımızı düşünüyordum."

Julian kahkahalara boğuldu. "Ah, Tanrım, benim pisliğin teki olduğumu düşünmüş olmalısın! Sen geleceğimizi düşünüyorsun ve ben çalışmaya devam ediyorum!"

"Önemli değil. Yaptığın şeye konsantre olmuşsun. İşine bu kadar önem vermen hoşuma gidiyor."

"Eh, yine de kusura bakma."

"Ciddiyim. Gazeteciliği seviyorsun, öyle değil mi?"

Julian, saniyenin onda biri kadar kısa bir süre benim bilemediğim bir yere dalıp gitti. Ufak bir şeydi ama beni hafif de olsa şaşırtmıştı – hiç çaba göstermeden aklını okumaya öyle alışmışım ki. Fakat o dalıp gidiş ânı başladığı anda bitivermişti.

“Sanırım öyle,” dedi sanki bunun üzerinde ilk kez düşünüyormuş gibi. “Evet, sanırım öyle. Böyle olacağını beklemiyordum...”

Henüz onun hakkında her şeyi bilmen gerekmiyor, diye hatırlattım kendime.

Beni tekrar kendine çekip başımı öptü. “Gelecekle ilgili ne yapmamız gerektiğini bilmiyorum,” dedi yavaşça. “Ama bir şekilde halledeceğimizi biliyorum. Ben gelebilirim. Mesela ekim ayında?”

Yüreğim yerinden hopladı. “Londra’ya mı?”

“Aslında ben İran diye planlıyordum.”

Geri çekilip yüzünün her yerini öpmeye koyuldum. “Evet! Evet, ne olur Londra’ya gel! Bu çok hoşuma gider!”

Julian güldü. “Ve sen de belki Noel’de izin alır, buraya gelirsin... Noel’de burası büyüleyici olur. İlk Amerikan Noelini yaşamadan şımartılmanın ne demek olduğunu anlayamazsın. Sana birkaç ders verebilirim.”

“Evet! Amerikan Noeli!”

Mutlu bir sessizlik oldu ve Julian elimi tuttu. “Sonra da daha uzun soluklu bir plan yaparız,” dedi doğrudan bana bakarak. “Çünkü seni hayatımda daima isteyeceğimden saçımın kabarıklığı kadar eminim.”

Mideme derin bir mutluluk demir atmıştı. Kendimi patlayacakmış gibi hissediyordum. “Güzel,” diye fısıldadım. Güzel kelimesi anlamı tam vermiyordu! “Bu bana da uyar.”

Telefonum çaldı ama ben aldırmadım. “Telefona baksan mı?” diye sordu Julian. “Fiona olabilir.”

Biraz rahatsız olmuş bir halde telefona cevap verdim. Arayan Fiona'ydı, kapıda kalmıştı.

"Ah, tamam o zaman. Haydi, oraya gidip onu kurtaralım," dedi Julian tatlı bir sesle. Parlak mutluluğuma ufak bir gölge düştü.

"Ne oldu, Sal, sorun nedir?"

"Fiona... Burada mı kalacak?"

"Ha, o mesele... Emin değilim."

Julian telaşlanmış görünüyordu; gözlükleri kayıp burnuna düştü. "Öyle bir olasılıktan bahsedildi," diye ekledi kararsız bir tavırla. "Ona sorman gerek..."

"Neden benimle değil de seninle konuşuyor?" deyiverdim. *Kes şunu*, dedim kendime. *Bu güzel ânu mahvetme.*

"Konuşmuyor ki," diye cevap verdi Julian. "Yani çok da konuşmuyor," diye ekledi. "Ama sanırım, Raúl'un en yakın arkadaşı olduğum için olabilir."

"Öyle mi dersin?" İkna olmamıştım. Ama bu değilse başka ne olacaktı?

Julian, yüzümü ellerinin arasına alıp beni tekrar öptü. "Evet, öyle derim. Her neyse, karar verildi. Ekimde ben geliyorum, Noel'de sen geliyorsun. Sonrası için daha radikal bir şey düşünürüz. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

"Seni ne mutlu edecekse yapmaya hazırım," dedi. "Sen tüm dünyada, gelmiş geçmiş en sevdiğim şeysin."

Dört gün sonra MET'teki işimi bitirdiğimde New York'taki son saatlerime girmiştim. Bea, ilk gecemizde Julian'm beni İngiliz çayı ve peynirli tostla beslediği Wythe Otel'in çatı katında bizim için bir veda partisi hazırlıyordu.

New York'ta geçirdiğimiz zaman zarfında tanıştığımız herkes orada olacaktı ve Julian, evinin yakınındaki butikten bana

çok güzel bir elbise satın almıştı. Bir erkeğin bir kadın için elbise seçebileceğini asla hayal edemezdim, fakat elbise mükemmeldi; sade, ipekli ve gümüş gerdanlığıma son derece uygun. "Telasız," dedi Julian bilgiç bir tavırla, ardından da arkaya doğru esneyerek bir kahkaha patlattı. "TELASIZ da nedir? Tezgâhtar bunu söylediğinde kulaklarıma inanamadım! Siz kadınlar delisiniz!"

Son günümüzde, bir dönemim kapandığını haber veren bir hüznü vardı. Gökyüzü cansızdı; havada değişim kokusu vardı. Toparlanmış, MET'teki dolabımı temizlemiş ve birkaç hafta önce Fiona'yla birlikte orada geçirdiğimiz günü hatırlayarak tek başıma East River Eyalet Parkı'nda son yürüyüşümü yapmıştım.

Fiona, şimdilik New York'ta kalmak istediğini bana resmi olarak açıklamıştı ama planlarıyla ilgili bir şey anlatmayı reddediyordu. Onu anlayabilmek adına elimden gelen her şeyi yapıyor, fakat zorlanıyordum. Onunla böyle küskün olmaya alışık değildim: Fiona bana daima her şeyi anlatırdı. Daima. Julian ona göz kulak olacağına söz vermiş olmasa işimden istifa eder, burada onunla kalırdım.

Saat üçe kadar valizimi toplamıştım ve hazırdım; sadece bu gece için ayakkabı bulma işim kalmıştı. Onları almak üzere SoHo'ya son bir yolculuk için yola koyuldum.

Spring Caddesi metro istasyonunda indiğimde gökyüzü kapalı ama içim ferahtı. SoHo her zamanki gibi kalabalıktı: Turistler ellerinde kocaman kâğıt poşetlerle büyük zincir mağazalara girip çıkıyor; pırıl pırıl, bakımlı, zengin kızlar sosyetik butiklerin kapalı kapılarının ardında paha biçilmez mücevherler deniyor, marka çantaları inceliyorlardı. Trafik, Broadway boyunca ağır kanlı bir şekilde ilerliyordu; uzun etekli bir kadın, korna sesleri ve ona aldırış etmeyen insan kalabalığının arasında İsa'ya olan aşkıyla ilgili bir şeyler haykırıyordu. Durmuş, meraklı bakışlarla onu izlerken aniden, çok tanıdık bir kadın sesi duydum.

Ani hareketlerle etrafıma bakındım. Fiona benden sadece birkaç metre ileride, Spring Caddesi'nden Mercer'a doğru yürüyordu ve Julian'la kol kolaydı. Anlam veremeyerek onlara bakakaldım. Julian, Fiona'nın dediği bir şeye güldükten sonra saatine bakarak karşılık verdi. Adımlarını hızlandırarak kalabalığa karıştılar.

Görüntüden kaybolana kadar arkalarından baktım ve neyden korktuğumu düşündüm.

Sanmıyordum ki...

Hayır. Bu çok saçmaydı. Julian, onunla böyle ucuz bir şekilde flört ediyor olamazdı, ona sadece arkadaşlık ediyordu. Bunun için minnettarlıktan başka ne hissedebilirdim? Fiona onunla olan arkadaşlığına böyle sımsıkı tutunmasa kendini tamamen izole etmiş olacaktı.

Üzerinde düşünmeye bile fırsat bulamadan kendimi Julian'ın numarasını çevirirken buldum.

"Sal!" Telefona neredeyse anında cevap vermişti. Bir itfaiye kamyonu Broadway'den aşağı inmeye çalışıyordu ve ben itfaiyenin sirenlerini hattın öbür tarafından da duyuyordum.

"Selam!" Sesim sahte bir neşeyle çıkmıştı.

"Naber, küçük sincap?"

"Hiiç! Ayakkabı alışverişine çıktım da bir merhaba diyeyim dedim." Kalbim, göğsümden fırlayıp çıkacakmış gibi küt küt atıyordu. Ona yalan söylemek istemiyordum.

"Ah, peki o zaman, merhaba bebek. Seni biraz taciz etmek için sana uğradım ama yoktun."

"Evet."

Sirenlerin ve başka gürültülerin hattın öteki tarafından duyulduğu bir sessizlik oldu.

"Espri yaptım," dedi daha az kendinden emin bir sesle.

"Biliyorum. Ee, ne yapıyorsun?" Kendimden nefret ediyordum. Söyleyeceği şeyin korkusuyla midemin burulmasından

nefret ediyordum. Yalan söyleyebileceğinden korkuyordum. *Lütfen, bana Fiona'yla birlikte SoHo'da olduğunu söyle. Lütfen.*

"Biriyle görüşmeye gidiyorum," dedi Julian bir an duraksadıktan sonra. "Onunla buluşmak için Village tarafına doğru yürüyorum şu anda. Ama partiye kadar çoktan dönmüş olurum."

Hiçbir şey söylemedim.

"Yeni elbiseni giyip hazırlanırken seni seyretmek istiyorum," diye ekledi. "Suratına bir bıyık falan çizerim."

Ne olduğunu anlayamadan konuşmayı sonlandırıp şarjımın bittiğini düşünsün diye telefonu hemen kapatıverdim. Her şey gevşeyip bollaşmaya başlamıştı. İyi değildim.

Alnıma bir yağmur damlası düştü, onu bir başkası izledi. Kaskatı kesilmiş olduğum için tenime çarpan kurşunlar gibiydiler.

Yağmur şiddetini artırmaya başladı ama güneş hâlâ parlıyordu. Broadway boyunca dizili yüksek binaların üst pencerelerinde alev gibi ışıldıyor, tuhaf ve gerçek dışı bir parıltıyla yansıyor.

Bence bunda tuhaf bir şey yok, diye düşündüm delirmiş gibi. Julian beni seviyor! Muhtemelen Fi'nin kaprislerinden birine ayak uydurmaya çalışıyordur!

Ama neden? diye karşı çıktı beynim. Neden yalan söyledi?

Kendimi güçlkle bir ayakkabı mağazasına attım ve tezgâhtar gelip de ne aradığımı sorana kadar, on dakika boyunca erkek eşofmanlarına gözümü dikip boş boş baktım.

DÖRDÜNCÜ PERDE

On Sekizinci Sahne

Ekim 2012, Londra

Kimden: Sally Howlett

Kime: Fiona Lane

Tarih: 15/10/12 23.01 GMT

Konu: New York

Fiona,

Sana bunları yazmak bana kendimi çok tuhaf hissettiriyor. Neredeyse yazmayacaktım, çünkü New York'ta öyle yapayalnızken seni üzme istemiyorum... Ama bunu yapmak zorundayım.

Bir yıl önce veda partimizin olduğu gün, ayakkabı alışverişi yapmak üzere SoHo'ya gitmiştim ve seni Julian'la birlikte Spring Caddesi'nde yürürken gördüm. Village tarafına gidiyordunuz.

Onun koluna girmiştin. Gülüyordun.

Nedenini bilmiyorum ama size görünmek istemedim. Panikledim. Sana güvenmediğim için değil, hayatım, sadece... bilemiyorum. Kendimi nedense bir tuhaf hissettim.

Julian'ı aradım ve bana yalan söyledi. Bana dergiyle ilgili birileriyle görüşmeye gittiğini söyledi. Ardından veda partimiz öncesinde eve geldiğinde tekrar yalan söyledi.

Bu konuda ya da New York'la ilgili herhangi bir şey hakkında onunla konuşmak istemiyorum. Okulda nihayet biraz gevşemeye başladım ve Jan'la bir ilişki kurmaya çalışıyorum. Tanrı biliyor ya, Julian ortalıkta dolanırken bu hiç de kolay olmuyor.

O yüzden bunu sana soruyorum. Bunu yaptığım için kendimden nefret ediyorum ama bilmek zorundayım. Sen söyler misin, Fi? Sen söyle lütfen, çünkü seni seviyorum ve bir zamanlar onu da sevdim ve neler olduğunu bilmeye ihtiyacım var.

Çok sevgilerimle,
Öpücükler
Ben

Kimden: Mail Delivery Subsystem

Kime: Sally Howlett

Tarih: 15/10/12 23.02 GMT

Konu: Posta Teslimi Başarısız

Mesajınız aşağıdaki adrese gönderilememiştir. Hata: hesap silindi. Bu kalıcı bir hatadır.

Ekrandaki mesaja 'bakakaldım: Uzun süredir kaçınmak için çaba sarf ettiğim korkunç ve sonsuz bir endişeydi bu. Barry kendi yatak odasında, telefonda bir arkadaşıyla konuşup gülüşüyordu. Onun çene çalışını başka bir dünyadan gelen boğuk bir ses gibi

dinlerken kendimi katlanılamayacak derecede korkunç bir gerçeğe boğuşurken buldum.

Bilgisayarımın başında, yavaş ve sessiz keder gözyaşları dökmeye başladım. Bedenim ikiye katlanana dek ağlamaya devam ettim.

Ve sonra aniden, başladığım hızla ağlamayı bıraktım.

Bunu yapmayacaktım. Oralara geri dönmeyecektim. Bunu yapamazdım. Eğer Fiona benimle temasını kesmek istiyorsa olması gereken buydu.

ÜÇÜNCÜ PERDE

On Yedinci Sahne

Eylül 2011, New York

Veda partisi buruktu. Bulaşıcı parti ruhu derin üzüntüyle sarmalanıyordu. İçkiler yudumlanıp, *Hep birlikte Fransa'da bir kömün oluşturalım! Gelecek yıl buluşup Kilimanjaro Dağı'na tırmanalım!* benzeri saçma şeyler konuşuldu.

Öğleden sonra yağmuru ortalığı temizlemiş, gökyüzünü sanki kocaman bir fırçayla temizlenmiş gibi berraklaştırmıştı. Güneş, New Jersey'nin arkasında batarak her yeri pembeye boyarken, Manhattan'ın binaları hatlarını yitirmiş, ışık lekeli silüetler halini almıştı.

Elimde biraz acılı ve elmalı bir kokteyl, Barry'yle konuşuyordum. Barry'nin yanında, son zamanlarada sık sık gördüğümüz ama kendisinin, "Sadece bir arkadaş," diyerek geçiştirdiği bir adam vardı.

"Gerçekten üzücü anlar," dedi Barry, Manhattan'a göz gezdirerek. "Burada görkemli zamanlar geçirdik, öyle değil mi Tavuk?"

Başımı evet anlamında salladım. "Görkemli, güzel bir laf oldu." Barry'nin arkadaşı biraz daha içki alma bahanesiyle yanımızdan uzaklaştı.

"Sen ve Julian ne yapacaksınız peki?" diye sordu şakacı bir tavırla. "Yoksa bu akşam *evlenme teklifi* edeceğine mi inanıyorsun? Bunu yapsa şaşırmazdım gerçi."

Endişe hissi beni tuzağına düşürmeye çalıştı ama onu bastırdım. Julian bu akşam tatlı, hoş ve şapşaldı; pipisine taktığı bir kahve filtresiyle odanın içinde dans ederek dolanırken bana elbisenin içinde çok güzel görüldüğümü söylemişti. "*Beni bırakamazsın!*" diye haykırmıştı gülerek. Sonunda kahve filtresi kayıp düştüğünde odanın içinde çırılçıplak hoplayıp zıplamaya koyulmuştu. "Bak! Neyi bırakıp gittiğine bir bak! Bunu bıraktığına göre ÇILDIRDIN galiba sen!"

Fiona'yla birlikte oluşuyla ilgili bana söylediği yalanın bir açıklaması olmalıydı. Ve ben de bu açıklamayı sabırla beklemek zorundaydım.

"Evlenme teklif edeceğine sanmıyorum," diye kestirip attım. "Fakat üç haftaya kadar Londra'ya gelecek..."

"Ah, aman Tanrım! Hayatta gelmez!"

"Gelir."

"Seni seviyor," dedi Barry. Çok memnun görünüyordu.

"Öyle galiba." Kızarmıştım. "Niyeyse artık!"

"Dayak istiyorsun, Tavuk," dedi sakın bir şekilde. "Bu arada, Raúl burada, gördün mü?"

"Evet. Umarım sorun olmaz."

Barry yüzünü ekşitti. "Şu anda Fiona'yla ilgili her şey bir sorun," diye mırıldandı. "Sanırım, eve döndüğümüzde bir şeyler yapmalıyız. Gidip ailenle falan görüşmelisin belki de."

"Sen aklını mı kaçırdın? Anne ve babama onun uyuşturucu kullandığını mı söyleyeceğim?"

Barry başını iki yana salladı. "Haklısın. Eh, dönüşümüzde bir toplantı yaparız o halde, tamam mı? Sen, ben ve Bea... Bir şekilde hallederiz."

"Öyle mi dersin?" diye sordum güçsüz bir sesle. İlk kez umudumu yitirmeye başlamıştım.

"Kesinlikle," diye cevap verdi net bir şekilde. "Tam anlamıyla dağıldı ama o kadar da kötü durumda değil. En azından gizli bir şeyler yapmıyor!" diye ekledi usulca. "Bu işi halledeceğiz. Sana söz veriyorum. Sen sevgili Bay Muhteşem'le gecenin tadını çıkarmaya bak, duydun mu beni?"

"Evet." Haftalardır ilk kez, Fiona'yla ilgili az da olsa olumlu bir şeyler hissetmiştim. Elbette bu işi yalnız başıma çözemezdim. Barry ve Bea yanımda olup bana yardım edeceklerdi ve ben yakışıklı erkek arkadaşımınla Skype sohbetleri edecektim. Belki bunu becerebilirdik.

"Söyle bakalım şimdi, Tavuk," dedi Barry canlı bir sesle. "Hediye olarak ne getirdin? Güzel bir şeyler buldun mu? Eğer öyleyse, ambalajını tarif et de seninkini seçmeye çalışayım?"

Elimi alnıma vurarak bir güzel sövdüm. Elbette ya! Hediyeler! Bu geceyi organize etmiş olan Bea, partiye gelen herkesin yanında bir hediye getirmesi fikrini ortaya atmıştı. Herkes geldiğinde hediyeleri bir masaya dizecek ve hediyenin kimden olduğunu bilmeden hepimiz birer tane seçecektik. "İki yüz veda hediyesi almak zorunda kalmayacağız," diye açıklamıştı. Bu fikri kabul

etmiştik ama zaten öyle olmasa da muhtemelen Bea hariç hiçbiri-
miz veda hediyesi satın almazdık.

Ben aslında benimkini bu öğleden sonra SoHo'dan alacaktım, ancak Julian ve Fiona'yı gördükten sonra bir çift ayakkabı almaya bile mecalim kalmamıştı.

"Ah, Tanrım!" diyerek iç geçirdi Barry. "Hediye almadığını Bea duymasın. Yoksa seni çiğ çiğ yer, Tavuk. Çabuk bir şeyler bul, bence." Günbatımı Barry'nin yüzünü aydınlatıyordu ve aniden pahalı gömleği ve kot pantolonunun içinde çok hoş göründü.

"Seni seviyorum, Barry," dedim ona ve hızla çantamı aramaya koyuldum. "Seni gerçekten çok seviyorum."

Yakışıklı arkadaşına dönüp, "Bu var ya, fena halde lezbiyendir..." dediğini duydum.

Çantam köşede, terasın Brooklyn'den Queens'e doğru bakan ve bir yerlerden Atlantik'i gören doğu tarafındaydı. Karşı köşede duran iki kişi dışında teras boş sayılırdı: *Julian ve Fiona'dır kesin,* diye düşündüm çocuksu bir tavırla.

Ve sonra bu iki kişinin gerçekten de Julian ve Fiona olduklarını gördüm.

"İl, selam," diye seslendim cüzdanımı bulmak için çantamı karıştırırken. Koşup Sixth ve Bedford arasındaki küçük mağazalardan birinden bir şeyler alacaktım.

"Selam, benim küçük biblom," dedi Julian bana doğru yürüyerek. Fiona, yüzünde belli belirsiz bir güvenmişlikle onun arkasından baktı. Sadece bir saniyeliğine de olsa o an Fiona'dan nefret ettim. O *benimdi*. Benim erkeğimdi. Kızmaya veya güvenmeye hakkı yoktu.

Julian yanıma gelip bana sımsıkı sarıldı. "Çok üzülüyorum," dedi.

“Ben de,” diye mırıldandım.

“Üç hafta sonra görüşeceğimizi biliyorum, ama işte... yine de hoş değil. Seni çok özleyeceğim.” Geri çekilip alnımdan öptü, parmağıyla ensemini okşadı. “Seni seviyorum, pis Sally. Biliyorsun, değil mi?”

“Hey, kesin şunu!” diye seslendi Fiona. Yanımıza geliyordu. Sarhoş olduğunu fark edip şaşırdım. Fiona’nın son zamanlardaki kafa bulma yöntemi kalorisiz şeylerdi ama elinde tuttuğu bardağın içindeki buzlu votkaya benziyordu. Midem şiddetle kasıldı. Her şeyin üzerine bir de içki içmeye başladıysa bu gece ona göz kulak olmam gerekecekti.

Ama ben de kendimi kızgın hissediyordum. Bir gece olsun keyfime bakamayacak mıydım? Bu korkunç suçluluk, annelik içgüdüğü hiç bitmeyecek miydi?

“Hey, şapşal,” dedi Julian usulca. Bana bakıyordu. “Kafanın içinden neler geçiyor?”

Fiona artık sadece birkaç metre uzağımızdaydı. Başımı iki yana sallayıp onunla daha sonra konuşacağımı söyledim.

Fiona, aniden üzerimize atılıp kemikli kollarıyla bizi sarmaladı. “GRUP KUCAKLAŞMASI!” diye bağırdı. Üçümüz birden gürültülü bir şekilde kucaklaştık ve ben, Julian ve Fiona’nın da kendilerini benim kadar rahatsız hissedip hissetmediklerini merak ettim. Buna daha fazla dayanamayacağımı anladığımda geri çekildim.

“İyi misin, Sally?” Fiona suratıma soluyarak –evet, ağzından gelen votka kokusuydu– beni inceliyordu. Cildi o kadar kurumuştı ki fondöteni pul pul olmaya başlamış, ruju dudak çatlaklarının arasına girip sıkışmıştı.

Yakından bakıldığında hastane dizilerindeki hasta figüranları andırıyordu. Cılız, hırpani görünüşlü, potansiyel olarak risk-

li. Fakat bir o kadar da dayanıksız görünüyordu. Gözleri, benim ruh halimden sorumlu olmadığını anlatan bakışlarla, çaresizce benimkileri aradı.

"İyiyim," dedim bir duraksamanın ardından. "Sadece hediyeye almayı unuttum."

Fiona kollarını göğsünde kavuşturup hafifçe sallandı. "Doğru söyle, problem nedir? Yardımı olacaksa diye söylüyorum: Ben tam bir *kâbus* yaşıyorum. Kahrolası *Raúl* burada. Lanet olsun!"

İçimi çektim. Bu çok anlamsızdı. "Son günümüz olduğu için üzgünüm sadece. New York'u seviyorum. Ve şeyi de seviyorum..." Utanarak sustum.

"Beni mi?" dedi Julian, hiç çekinmeden.

Elimde olmadan gülümsedim. "Olabilir."

Fiona haykırdı, "EVET! Ben terk edilmiş olsam da, hiç olmazsa ikiniz sağlam duruyorsunuz!" diyerek kalan votkasını başına dikti. Bardağını yanıımızdaki masaya indirecekken masayı ıskaladı, bardak yere düşüp paramparça oldu. "Ah, lanet olsun," dedi kendi kendine, cam parçalarından birkaçını yüksek topuklarıyla hafifçe kenara itti. Bacakları golf sopalarını andırıyordu.

"Gidip biraz su getireyim," dedim sert bir sesle. "Sen de ister misin?"

"Bana duble votka, lütfen." Beni ona sinirle karşı çıkmaya cesaretlendirmek ister gibi gözlerini sinirli bir şekilde bana dikti; gözleri ondan nefret etmemem için yalvarıyordu sanki.

Arkamı dönüp Julian'm da peşimden geleceğini umarak çıktım.

Ama gelmedi. İçkileri almak üzere içeri girdiğimde dönüp onlara baktım: Julian ona çok yakın bir mesafede durmuş bir şeyler söylüyordu, Fiona gönülsüzce tebessüm etti.

"Tavuk?"

Seslenen Barry'ydi.

"Tavuk, sen... bunu dert etmiyorsun, değil mi?" O da onlara bakıyordu.

"Hayır," dedim otomatik olarak. Sonra kendimi kötü hissettim: "Şey, biraz kızgınlım. Birlikte çok fazla vakit geçiriyorlar. Şüphe edecek bir şey olmasa da *bir şeyler* döndüğü belli. Bir fikrin var mı?"

Barry tekrar dönüp onlara baktı. "Yoo."

Ürperdim. "Ben gidip hediyeyi alayım," dedim. "Biraz yürürüm."

Barry elimi tutup çok dehşet verici bir şey söyledi. "Gitme, Tavuk. Kal ve erkeğin için mücadele et!"

Acı bir şekilde yutkundum. "İ, gerçekten mi? Sence endişelenmeli miyim?"

Julian, uzanıp Fiona'nın çilli burnunu sıktı; Fiona da gülerek gözlerini kırptırdı.

"Benim bir içkiye ihtiyacım var," dedim. Sesim titrek çıkıyordu.

"Bu iyi bir fikir olabilir," dedi Barry yumuşak bir sesle. "Şu hediye işine gelince, çantanda faydalı olabilecek bir şeyler yok mu?"

"Hayır." Sesim bir ölü gibi çıkmıştı.

"Saçmalama. Bir şeyler olmalı." Çantanın altını üstüne getirdi. "İşte. Bir blok post-it kâğıdı. Mükemmel."

"Post-it'i hediye olarak bırakamam," dedim dalgın bir tavırla.

"Peki ama... ne bileyim, bir şeyler yazsak nasıl olur? Mesele, bu post-it'i alan kişi Schiller'de bir kahvaltı kazanacak gibi bir şey?"

Barry düşünüp daha iyi bir fikir buldu. "Peki, Londra'da bir akşam teklif etmeye ne dersin?" diye önerdi. "Yani, bu partideki

herhangi birine Londra'yı gezdirmek hoşuna gider. Belki Fiona hariç tabii," diye espri yaptı cesurca.

Mutsuz bir şekilde, hafifçe gülümsedim. "Ondan o kadar kolay vazgeçmem," dedim. "Buna bir çözüm bulacağımız konusunda anlaşmıştık."

"Biliyorum," dedi Barry. "Ve bunu yapacağız da. Ben fazla endişe etmiyorum, çünkü Julian'm seni sevdiğini biliyorum, ama Fiona uyuşturucunun üzerine bir de içiyor ve seninkinin üzerine saldırmasını istemeyiz, değil mi? Tüm kastettiğim buydu."

Tüm kastettiğinin bu olduğundan emin değildim ama üzerinde durmadım.

Bu post-it'i alan kişi benden Londra'da bir akşam yemeğine hak kazanacak, diye yazdım. Beni 36 The Old Wharf, 89 Bevan Caddesi, Londra adresinde bulabilirsiniz. Sally.

On Sekizinci Sahne

Bir saat sonra bayağı çakırkeyif olmuştum, fakat endişelerim bir parça olsun azalmamıştı. İnsanlarla konuşuyor ama söylediklerinin tek kelimesini duymuyordum. Hediyeler değiş tokuş edilirken, bana sarı renkli, kocaman, zevksiz bir yüzük denk gelmişti ve onu parmağıma geçirirken gülümsemeyi dahi becerememiştim.

Julian ve Fiona hâlâ kimsenin davetli olmadığı iki kişilik partilerini devam ettiriyorlardı. Tek fark, artık partinin herkesin gözü önünde, aleni olarak gerçekleşiyor olmasıydı: Manhattan'a bakan yan terasta, bir köşeye büzülmüş şakalaşiyor, belli ki sadece onları ilgilendiren hikâyeler paylaşıyorlardı. İnsanlar onlarla sohbet etmeye çalışıyor ama çok geçmeden vazgeçerek yanlarından ayrılıyorlardı. Fiona zil zurna sarhoştı, dengesiz bir şekilde, Julian'm üzerine yıkılacak gibi duruyordu; ya gürültülü bir şekilde haykırıyor ya da Raúl'la ilgili sızlanıp duruyordu.

Barry bana karşı son derece tatlı davranıyordu, hatta bir ara bana "çok ince" gözüdüğüümü dahi söyledi. Bu kötüye işaretti.

Bir saat kadar uğraştıktan sonra teslim oldu. "Bak, Tavuk'çum," diye başladı gergin bir şekilde. Gerildim. "Sence Julian..."

Delici bakışlarla ona döndüm. "Julian ne?"

"Yani uyuşturucu meselesi işte, bilirsin. Sence diyorum... acaba o..."

"Fiona'ya uyuşturucu tedarik ettiğini mi düşünüyorsun? Elbette hayır!"

Barry teskin eder gibi başını salladı. "Evet, elbette değildir. Fena bir çıkarım değildi ama."

"Neden ona uyuşturucu verdiğini düşündün ki?"

"Şey," diye başladı Barry, "Biliyorsun işte, şeyden..."

"Bilmiyorum. Söyle."

"Uyuşturucu meselesine karışmış olduğundan. Karısı öldüğünde yani."

Dünya bir anlığına da olsa durdu.

"Ne?" Dönüp Barry'ye baktım. "NE DEMEK İSTİYORSUN?"

Barry beni diğerlerinin yanından ayırıp arkadaki terasa doğru sürükledi. Ortaya birdenbire Bea çıkıverdi. "Ona söyledin mi yoksa?" diye sordu Barry'ye. Barry evet anlamında başını salladı. Bea oflayıp bana bir kadeh şarap uzattı ama ben kadehi almadım. Bunun üzerine, sanki beni sakinleştirmek ister gibi kolumu sıvazladı.

"BENDEN BİR ŞEYLER SAKLAMAKTAN VAZGEÇER MİSİNİZ!" dedim ters ters. Hayatımı değiştirebilecek bir bilgiyi benden saklayıp ancak şimdi söylüyor olmaları akıl alır şey değildi.

Bea omuzlarını silker gibi yaptı. "Julian'ın büyük bir skandala karıştığını duydum," dedi. İnsanlar karısının bu skandal sonucunu öldüğünü ve işin içinde uyuşturucu olduğunu söylüyorlar."

Masaya tutundum. "Uyuşturucunun dahil olduğu bir skandal derken ne demek istiyorsun?"

"Detayları bilmiyorum, tatlım. Sadece sana söylediğim kadarını biliyorum."

"Ama bunları nereden biliyorsun?"

"Lütfen sakın olmaya çalış, Sally. Biliyorum, çünkü bunu bana Fiona söyledi. Ona da Raúl anlatmış. Belki de tamamen yanlış!"

Sersemlemiş bir halde iki yana sallandım.

"Fakat hayatım, Julian'la ilgili şüphelerim olduğunu da itiraf etmeliyim. Uyuşturucu kullanmadığı belli, öyle değil mi?"

Şaşkın bir baş işaretiyle doğruladım. Julian'ın uyuşturucu kullanmadığı ortadaydı ve Bea bu konuda haklıydı.

"Problem şu," diye devam etti Bea. "Julian çok az kişinin satın aldığı bir yayının sahibi. Bu yayını bir düşünelim. Çok fazla reklam da almıyor. Mulberry Caddesi'nde bir daire sahibi olacak kadar parasının olması tuhaf değil mi? Seni yemeklere çıkarması? O pahalı kıyafetleri giymesi?"

"Mulberry'de bir daire derken? O, Brooklyn'de yaşıyor! Pam adında bir köpeği olan bir kadınla birlikte kalıyor!"

"Ah," dedi Bea. "Evi de bilmiyorsun demek."

"Çünkü öyle bir ev yok! *Var mı?*"

Bea tekrar kolumu okşadı. "Belki de bir gün evle sana sürpriz yapmak istiyordu," dedi beni rahatlatıcı bir tavrıyla.

"Hayır!" diye haykırdım tiz bir sesle. "Sen yanlış anlamışsın! Onun kıyafetleri pahalı değil... giysileri tam bir keşmekeş!" Gerçekten öyleydi. Tişört giyiyordu, bazen gömlek üzerine kazak giyiyordu. Klasik, makul derecede şık, bazen de pejmürde. Pahalı görünen şeyler giymiyordu. Ve eğer kastettiği buysa kesinlikle bir uyuşturucu satıcısı gibi de görünmüyordu.

Bea başını iki yana salladı. "Kıyafetleri pahalı," diye karşılık verdi. "Bea'ya güven. O, ülkesinin tasarımcıları tanır. Kol düğmesi takmıyor veya konik pantolonlar giymiyor olabilir, Sally. Ama bu gece üzerinde olan kot pantolonu... Nereden sence?"

Nutkum tutulmuştu. "Hiçbir fikrim yok. Gap mi?"

Bea sahte bir şekilde güldü. "*Tesoro*. Kot pantolonu Gucci'den Fiyatı da beş yüz dolar civarında."

"O kadar da fazla değilmiş, yani..."

"Sally, sadece o kot pantolondan dört tane var onda. Ben bu tür şeylere dikkat ederim. Bu akşam giydiği gömlek, Armani. Ka-zağı, Phillip Lim. Julian, kıyafetlerini ütülemiyor ve delindikler, zaman da tamir etmiyor. Ama değerli ve güzel parçalar giyiyor."

"Bu saçmalık!" diye haykırdım ümitsizce. "Neden beni şüphelendirmeye çalışıyorsunuz?"

Bea hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Ah, hayatım, sen zaten şüphe içindesin. Bea sana sadece bildiklerini aktarıyor. Bütün gerçekleri bilmeni istiyor."

"Hayır. Olamaz."

"Kesin olarak bildiğim bir şey yok, tatlım," dedi Bea yumuşak bir sesle. "Bea yanılıyor da olabilir."

Kalbim küt küt atıyordu. Düşmeden önce bir sandalyeye oturmayı başardım. Julian uyuşturucu satıcısı değildi. O bir uyuşturucu satıcısı olamazdı. Parmağımdaki çirkin yüzüğü döndürdüm.

Olabilir miydi?

"Hayır," dedim kararlı bir edayla. "Teşekkür ederim Bea, bana sahip çıkmaya çalıştığını biliyorum ama bunlara kanmıyorum. Julian'ın uyuşturucu satıcısı olması kesinlikle mümkün değil. Karısı belki de ona para bırakmıştır."

"Karısı öldüğünde hiçbir şeyi yokmuş." Bea oldukça hızlı konuşmaya başlamıştı.

"Hayır! Buna inanmıyorum! Teşekkür ederim, ama..." Duraksadım. "Bunları neden daha önce anlatmadın?" diye sordum.

Bea gözlerini benimkilerden ayırmadı. "Ben de bugün öğrendim," dedi, soğukkanlılığım hafif de olsa kaybetmişti. "Fiona'yla

konuştum. Bana Julian'ın karısından bahsetti. Sana söylediğimden daha fazlasını bilmiyor o da. Bunun üzerine Julian ve yaşam tarzı hakkında düşünmeye başladım. Ters bir şeyler var."

Bir acı kütlesi göğsüme oturup ciğerlerime baskı yapmaya başladı. Julian Bell'le ilgili ters olan *hiçbir şey* yoktu. Onunla burada geçirdiğim bir ay, hayatımın en kolay ve güzel zamanlarıydı. O, benim mükemmel erkeğimdi. Her şey bir yalandan ibaret olmazdı! O, samimi ve cömertti. O, kulağımın kenarını bile öpüp popomu avuçlar, sabahları uyandığımda bana içime işleyecek gibi tebessüm ederdi.

Hayır. Bea'nın paranoya dolu saçmalıklarını daha fazla dinlemeyecektim. Bu aralar kimseyle oynamadığı için sıkılmış olmalıydı.

Gidip sevgilimi bulmak üzere ayağa kalkarak bir ceylan gibi titreyen bacaklarımın üzerinde durmaya çalıştım. Bea'nın teorisini çürütecek, Julian'ı temize çıkaracaktım. Onun kız arkadaşı olmanın tadını çıkaracaktım. Son birkaç saatimizi onunla birlikte geçirecektim.

Köşeyi döndüğüm anda Julian'ın Fiona'dan bir şey aldığını gördüm ve nefesimin kesildiğini hissettim. Zarf şeklinde katlanmış minyatür bir karton parçasıydı bu. Fiona kartonu ona hoppa bir coşku içinde uzatmıştı, ancak Julian son derece gergin görünüyordu. Zarfı çabucak alıp cebine soktu. Sanki biri oksijen tüpümü kapatmış gibi hissettim.

Julian birden beni fark etti. "Selam!" derken yüzüne rahatsız bir tebessüm yayıldı. Parmakları, zarfın cebinde yaptığı şişkinliğin üzerinde gezindi. "Gidip sana bir içki alayım, tatlı surat." Kaskatı olmuş yanaklarımdan öpüp beni kuzenimle baş başa bırakarak içeriye daldı.

"Pekâlâ, Sal," dedi Fiona dalgın bir ifadeyle. Kesinlikle kendinde değildi ama bir saat öncekinden daha sıcaktı. Yanma yaklaşım tırabzanların orada durdum.

"Selam."

"İyi misin bebeğim?" diye sordu.

Beni süzdüğünü hissedebiliyordum. "Sen ve Julian az önce ne yapıyordunuz öyle? O... şöyle?"

Fiona endişeli görünüyordu. "Düşündüğün gibi değil, Sally," diye geveledi. Elimi tutup açıklamak için beni yanına çekti. Nefesindeki kötü votka ve kimyasal bir şeyin keskin kokusunu alabiliyordum. "Lütfeeeeennn bana böyle ciddi surat yapma. Herkes eğleniyor, tamam mı? Açıklayacağım..."

Sesi sarhoş çizgi film kahramanları gibi çıkıyordu.

Kolumu onun elinden kurtarıp gözlerinin içine baktım. "Senin açıklamanı duymak istemiyorum. Artık senin söylediğin hiçbir şeye inanmıyorum." Sesim öfkeden adeta ağırlaşmıştı. "Erkek arkadaşıyla uyuşturucu alışverişi yapıyordun. Kendi gözlerimle gördüm. Sen... bunu nasıl yaparsın?"

Başını çılgın gibi iki yana salladı. "Yo yo, hayır! Yanlış anladın. Gel biraz yürüyelim de açıklayayım." Beni terasın bir köşesine sürüklerken bir sandalyeye takılıp duvara tosladı.

"Tanrı aşkına, dikkat etsene biraz!" dedim gergin bir şekilde. Oradan yere çok uzun bir mesafe vardı.

"Sally, kendimi toparlamaya karar verdim," diye söze başladı. Bir garson ona bir votka daha getirdi. Bardaktaki votka dubleydi ama Fiona bardağı üç yudumda bitiriverdi. Bunu yaparken bir taraftan da Raúl'u gözlüyordu.

"Evet, toparlanmaya karar verdim," diye tekrar etti güçlülkle. "Ve Julian da..." Yüzünü buruşturarak ne demesi gerektiğini çözmeye çalıştı. "Hım, nasıl anlatayım. Şey, o da..." Yeterince şey duymuştum. Gitmek üzere döndüm ama beni bir kez daha kendine doğru çekti. "Sally, konuşalım. Seni özledim. İşinle ve Julian'la öyle meşguldün ki."

"Sakın! Sakın suçu bana atmaya kalkma!" diye haykırdım "Ben hep senin yanında olmaya çalıştım. Tanrım! Bunu gerçekter denedim, Fiona. Neredeyse hayatın boyunca her gün."

Fiona'nın yüzü sarhoş bir pişmanlıkla buruştu. "Her zaman çok iyiydin," diye mırıldandı. "Seni çok seviyorum." Bana sarılmaya çalıştı ama ben onu ittim. Ağlamaya başladı. "Sally, deniyorum!" diye bağırdı. "Daha iyi olmayı istiyorum; böyle olmak istemiyorum. Sana böyle yük olmak istemiyorum. Kendimden nefret ediyorum." Ellerini iki yana açtı. "Bütün bunlar yüzünden. Şu halim yüzünden."

Kendimi tükenmiş hissediyordum. Bunları defalarca işitmiştim.

Gerçek şuydu ki, Fiona bir türlü kendini toparlayamıyordu. Ümitsiz vakaydı. İngiltere'ye döndüğümüzde Bea ve Barry'yi alıp bir kriz toplantısı yapacaktım ve gerekli yerlere başvuracak, rehabilitasyon merkezlerini araştıracaktık. Artık onunla baş edemiyordum ve o da kendisiyle baş edemiyordu.

"Lütfen!" diye yalvardı Fiona. "Konuş benimle."

"Peki. O halde New York'ta kalmakla ilgili fikrini değiştirmeni istiyorum. Benimle birlikte Londra'ya gelmeni ve doğru düzgün bir yardım almanı istiyorum. Hatta rehabilitasyona gitmeni," dedim açık açık.

"Ne? Ah, Sally, durum o kadar da kötü değil! Sadece o aptal uyuşturucuyu satın almayı bırakmam yeterli! Ve içkiye de bir süre ara vermeliyim!"

"Sana katılmıyorum. Düzgün bir yardım almaya ihtiyacın var ve ben bunu sana veremiyorum."

Fiona dehşete kapılmış görünüyordu. "Lütfen, Sally!" diye fısıldadı. Kaşımın üzerine bir parça tükürük sıçradı. "Bırakmam gerektiğini biliyorum ama... Ama uyuşturucu bağımlılarıyla dolu o boktan yerlerden birine gönderemezsin beni!"

"Başka bir seçeneğim kalmadı," dedim boğuk bir sesle. "Daha doğrusu *senin* başka seçeneğin kalmadı." Tek düşünebildiğim Julian'ın cebindeki paketti. Benle ve hayatımın geri kalanıyla

ilgili ne ifade ettiğiydi. Tabii artık içinde onu barındırmayan bir hayat.

Fiona köşeye sıkışmıştı, tartışmaya başladı. "Eh, konuşana bak," dedi titrek bir sesle. "Senin hayatın da mükemmel sayılmaz."

Başka zaman olsa söylediklerine şaşırırdım.

"Yani sen de bütün hayatını seni korkutan her şeyden kaçarak geçirdin," dedi. "Kostüm işinin arkasına gizlenip şarkı söyleme yeteneğini harcadın. Şarkılarını kahrolası bir giysi dolabının içinde söylüyorsun! Uyan artık! Bombok durumda olan sadece ben değilim, bebek!"

Julian geri gelmiş, arkamda tedirgin bir şekilde duruyordu. İçimden yüzüne bakmak dahi gelmiyordu. *Cebinde uyuşturucu taşıyordu.* Sonuçta, onunla Fiona'yla ilgili korkularımı paylaşmıştım... Durdum. Devre dışıydım artık. Bu acıyı daha fazla çekemezdim. Bitmişti.

Ama Fiona'nın benimle işi henüz bitmemişti. Korkmuştu, yüzü kıpkırmızıydı ama tartışmaya devam etti. "Anne ve babanın sana bir pislik gibi davranmasına izin veriyorsun; konfor alanının dışına çıkmamak için önüne gelen her fırsatı tepiyorsun. Cesaretin nerede senin?"

"Benim bir hayatım var," dedim boğuk bir sesle. "Ve muhteşem bir işim var."

"Kimin UMURUNDA?" Fiona yarı ağlıyor, yarı bağıırıyordu. Raül'un kapıdan çıkıp asansöre doğru yürüdüğünü gördüm. "Evet, defol git!" diye haykırdı Fiona onun olduğu tarafa doğru. "Koşarak kaç, seni yetersiz ahmak!"

"Fiona..." dedi Julian. Etrafımızdaki insanlar susmuş, açık açık bizi dinliyorlardı.

"Sen de defolup gidebilirsin!" diye tısladım aniden ona dönerek. "Yalnız bırak bizi."

Julian bana karşı koymaya çalışmadı; hâpı yuttuğunun farkındaydı.

“Tamam millet, bırakalım da özel konuşsunlar,” dedi kalabalığa dönüp.

“Sally az önce bir erkeğe defolup gitmesini söyledi,” diye haber verdi Bea gururla, oradan uzaklaştırılmadan önce.

Fiona tekrar bana döndü, yüzü yumuşamıştı. “İnsanların ağzını bir karış açık bırakacak bir sesin varken operada çalışmışsın ne yazar? Böyle güzel sesin varken sen şarkı söylediğinde odanın dışında oturup gözyaşı döküyor olmam kimin umurunda? Değerli yeteneğini boşa harcıyorsun!” diye hıçkırdı Fiona. “Kendini güvenli küçük dünyana kapatıyorsun, korkularınla yüzleşmek için her şeyi kontrol etmeye çalışıyorsun. Kendine bir bak, Sal!”

“Hey, Fi,” dedi Julian tekrar yanımıza gelerek. “Haydi ama. Sally’yi düşündüğünü biliyorum ama şu anda mesele bu değil.”

Fiona’nın yüzü mosmor bir renk aldı. “Ah, demek şimdi onu savunuyorsun, ha?”

Julian daha cevap vermeye fırsat bulamadan Fiona devam etti ve elini Julian’ın eskitilmiş güzel kot pantolonunun cebine soktu. “Canın cehenneme!” dedi öfkeyle. “Canın cehenneme, seni hain! Bu işte birlikte olduğumuzu sanıyordum! Bu işi bir takım olarak yaptığımızı söylemiştin!”

“Takım mı?” diye tekrar ettim güçsüz bir sesle. “Bir kokain takımı olarak mı?”

Teras şimdi, dış hoparlörlerden gelen ve sentetik bir şekilde tekrarlayan ritimdeki müzik ve terasın öteki tarafındaki kalabalığın konuşmaya samimiyetsiz katılma girişimleri haricinde sessizdi.

“Evet,” dedi Fiona sert bir şekilde, paketi açtı. Beyaz tozdan az bir miktar bir tırnağına döküp burnundan çekerken, bakışla-

rında korku ve meydan okumayla karışık bir ifadeyle bana baktı. "Kokain takımı!" diye tekrar etti öfkeyle, gözünden bir damla yas aktı.

"Uyuşturucuyu sana o mu satıyordu?" diye sorduğumu duydum. Nasılsa kalbim çoktan kırılmıştı.

Fiona, Julian'a bakıp öfkeyle güldü. "Evet! Bana uyuşturucu veriyordu! Şimdi kendini nasıl hissediyorsun? Pek de kendinden memnun değilsin, değil mi?"

"Ah, Fiona! Tanrım! Bak, açıklayayım," dedi Julian çöktüğümü gördüğünde. "Sally, ben... olay şu..." Devam edemedi. Kanıt ortada, Fiona'nın ellerinde dururken yalan söyleyemezdi.

"Torbacı!" dedi Bea arkamdan cırtlak bir sesle. Julian elleriyle yüzünü kapadı. Benim sevgili, sıcacık, tüylü ayıma ait o harika, yakışıklı yüzünü. Buna dayanamazdım. Buna gerçekten dayanamazdım. "Sanırım eve gitsek iyi olur," dedim Fiona'ya uzun ve ümitsiz bir duraksamanın ardından. Artık söylenecek başka bir şey kalmamıştı. Londra'ya dönmemiz ve bu işi çözmemiz gerekiyordu. Benim hayatım mahvolmuş dahi olsa, hiç olmazsa küçük kuzenimin hayatında kurtarılabilirken olanı kurtarmalıydık. "Haydi."

Fiona, kimyasal bir şeyin yardımıyla da olsa tekrar canlanmaya başlamıştı. "Tamam, tamam! Ama ancak kendi problemlerini çözeceğine ve bir opera sanatçısı olacağına dair bana söz verisen!"

"Tamam," diye onayladım bezgin bir şekilde. "Sen yardım alırsan ben de şarkı söylemekle ilgili bir şeyler yapacağım. Lütfen, şimdi gidelim artık."

Fiona kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sally, ben yalnızca şan dersleri almaktan söz etmiyorum. Bir profesyonel olmak üzere eğitim almalısın. Doğru düzgün bir opera sanatçısı olmak üzere!"

“Haydi ama, Çilli,” diye mırıldandı Barry, yavaşça yanımıza gelerek. “Sally’yi duydun, yapacak işte.”

Fiona, yüzü acıyla buruşarak ağlamaya başladı. “Bana SÖZ VERMEK zorundasın, Sal. Ben hayatımı boşa harcadım ve senin de aynısını yapmana izin veremem. Okula gitmelisin, meşhur falan olmalısın...”

Afallamıştım. Bu neden bu kadar önemliydi ki?

“Çok önemli,” dedi ilk kez aklımı okuyarak. “Benim için çok önemli. Şarkı söylemekten bu kadar korkman *benim* suçum. Benim suçum. Ben ve aptal annem olmasaydık *senin* annen de hayatını hepimizi görünmez kılmak için uğraşarak geçirmeyecekti. Ve sen hayatını yaşayabilecektin.”

“Ama yaşayabildim zaten!”

“Hayır! Sen saklanıyordun! Hepsi benim ve o kahrolası işe yaramaz, fahişe annem yüzünden!”

Artık ulumaya başlamıştı. Hıçkırıkları içimi burkuyordu.

“Hayatını bana bakarak, anne ve babanın yapmayacağını bildiğin şeyleri yapmaya çalışarak geçirdin ve bir kez olsun kendin ve isteklerin hakkında düşünmedin... Lütfen, Sally, lütfen şu kahrolası ânı yakala artık,” diye sızlandı Fiona. “Cesur ol. Benim için ânı yakala. Benim hayatım mahvoldu ama senin hâlâ şansın var. Seni çok seviyorum...”

Ona sarıldım ve ikimiz birlikte nefessiz kalana kadar ağladık.

Anlamı bu kadar büyükse, elbette onun için bunu yapardım. Her şeyi yapardım.

On Dokuzuncu Sahne

Otelden çıkıp yürüdüm. Kendimi acıdan korumak istermiş gibi kollarımı sımsıkı göğsümde kavuşturmuştum ve başım, çıkarken Barry'nin bana uzattığı şala iyice gömülüydü. Gözlerimi ayaklarımın altındaki engebeli yoldan ayırmıyordum.

"İntihar mı edeceksin?" diye sormuştu Barry şüphe içinde.

"Hayır."

"Emin misin?"

"Evet. Sadece biraz hava almaya ihtiyacım var. Fiona'nın da biraz ayılması gerekiyor. Geri döndüğümde onu bir taksiye bindiririm ve eve döneriz."

"Tamam, Tavuk." Barry'nin yüzü kül rengiydi. "Çok uzaklaşma."

Kendi nefes alıp verişim haricinde hiçbir şey duymuyordum. Arabalar arada bir, düzensiz parke taşlarının üzerinden geçiyordu. Williamsburg'un merkezinden geçerken kendimi şarkı söylemekle ilgili gizli aşkımı Julian'a açık açık anlattığım La Superior'm önünde buldum.

Yürümeye devam ettim.

Julian artık hayatımın bir parçası değildi. Julian, Fiona'ya uyuşturucu satmıştı. Bunun ıstırabı henüz yanına yaklaşabileceğim türden bir şey değildi. Onun yerine, Fiona'ya konsantre oldum. Rehabilitasyona gitmeye razıydı. Ben de bunun karşılığında şarkıcı olarak eğitim almaya razı olmuşum.

Bunu istiyor muydum?

İstemek zorundaydım. Sevgili Çillim'i kurtaracaksa *benim* ne istediğimin önemi yoktu. Ayrıca, ayıldığında nasılsa bunu unutup gidecekti.

Yürümeye devam ettim.

Fiona'nın hayatım hakkında söylediklerini hatırladım. Ne yapıp edip ilgiden kaçmayı öğrenişimle ilgili söylediklerini düşündüm. Bu doğru muydu?

Yürümeye devam ettim.

Bir saat sonra kuzeye, eve doğru yöneldim. Barry'ye mesaj atıp ondan Fiona'yı eve getirmesini istedim. Parti bensiz de devam edebilirdi, ayrıca Julian'm yakınına bile yaklaşmak istemiyordum.

Fakat bunu yaptım. İşte problem de buydu. Yalancı, aşağılık uyuşturucu satıcısı Julian, Çillim'in enkaz haline gelmesine katkıda bulunmuştu, yine de onu bulup bütün bunlardan uzak bir yerde, sıcak bir yatakta onunla birlikte kıvrılmayı vücudumun her zerresiyle arzu ediyordum.

Nasıl? Onu sevmekten böyle bir anda nasıl vazgeçecektim? Aşk, sımsıkı örülmüş bir kumaş gibiydi. Öyle birdenbire yüreken sökülüp atılamazdı ki.

Kuzeye doğru güçlükle yürümeye devam ettim. Yarın New York'tan ayrılacaktım. Ondan uzaklaşmak zorundaydım.

Julian'ın ziyarete gelmeyeceği, filament kadar parlak, altın kadar değerli varlığının olmayacağı bir Londra'yı düşündüğümde gözümünden bir damla yaş süzüldü.

Belki de gidip veda etmeliydim. Her şeyi medeni bir ölçüde bırakmalıydim.

Son bir kucaklamanın, son bir öpücüğün düşüncesi, yanlış olsa da beni keskin bir U dönüşüyle 10. Cadde'ye ve oradan da otele geri gitmeye zorladı. Hoşça kal demeliydim. Onu son bir kez olsun görmeliydim. Sonra güzel, bir deri bir kemik kalmış küçük Çillim'i eve götürür, onu iyileştirirdim.

Sokak, Brooklyn Bira Fabrikası'nın arka tarafından süzülen mavi ışıkla parılıyordu. Otele yaklaştıkça kalbim neredeyse boğazımda atmaya başlamıştı, son bir kucaklaşmanın duygusunu hayalimde canlandırdım. Son bir öpücüğün. Son bir vedanın.

Bir şeylerin ters olduğuna dair belli belirsiz bir hisle başımı kaldırıp yukarı baktım. Yukarıda neden yanıp sönen bir ışık vardı? Havada neden böyle bir ağırlık vardı?

İçgüdüsel olarak hızlandım. Midemde tırmanan bir rahatsızlık hissettim. Mavi ışıklar acil servis ışıklarıydı. Arabaları göremiyordum ama biliyordum.

Wythe Bulvarı'na döndüğümde dünya sanki başıma yıkıldı ve görüş alanım bir tünel gibi daraldı. Otelin dışında belki bir düzine araç duruyordu. İçlerinden biri, belki de ikisi ambulans-tı. Bir yerlerde, nehirde gelen sert rüzgâra doğru sarı bir polis bandı gerilmişti. Telsizler cızırdıyordu ve havada korku ve dehşet kokusu vardı.

Koşuyordum. Otele doğru hızlandığımda boğazımdan tuhaf sesler çıkmaya başlamıştı; adrenalin bana, daha önce tecrübe etmediğim bir hız kazandırmıştı.

"Neler oluyor? Ne oldu?" Çığlık çığlığaydım. Üniformalı bir adam beni tuttu ve hemen ardından bir diğeri ona katıldı. Beni sınıksız tutuyorlardı ve ben haykırıyordum. "NELER OLUYOR? BIRAKIN BENİ! FIONA NEREDE? NE OLDU?"

"Hanımefendi, lütfen uzaklaşın," diyordu içlerinden biri. Adamın kolunu bir hayvan gibi ısırdım. *Fiona'yı bulmalıyım. O nerede? Fiona nerede?*

"Sally." Seslenen Barry'ydi, arabaların arasından yalpalayarak bana doğru geliyordu. "Sally..." Acıyla ikiye katlanmış, hıçkırıp ağlıyordu. Bana doğru atıldı, en kötüyü düşündüm.

"Fiona!" diye çığlık attım ümitsizce. Barry omzuma eğilip başını iki yana salladı. "Çok üzgünüm, Tavuk. Çok çok üzgünüm. Çok üzgünüm. Çok üzgünüm. Saçma bir kaza oldu. O kadar sarhoş bile değildi. Sakinleşmişti, o..."

Ağladığımı duyuyordum. Haykırdığımı duyuyordum. Kendimden geçmeye başlamıştım. Sonra onu gördüm. Tekerlekli bir sedyede bir ceset torbası. *Tekerlekli bir sedyede bir ceset torbası.*

Bir polis memuru Bea'yı zapt etmeye çalışıyordu. İnler gibi ağlıyordu. Perişan görünen bir adam tekerlekli sedyeyi itiyordu. Barry kulağıma bir şeyler söylemeye çalışıyor fakat konuşamıyordu.

"Fiyaka yapıyordu," diye bağırdı. "Duvarın üzerine çıkmış saçma sapan hareketler yapıyordu ve sonra bir anda kayboluverdi... Gitti, bir anda gitti..."

"Hayır. Lütfen, Barry, lütfen, Çillim olmasın, Çillim olmasın, Çillim olmasın. Ah, Tanrım! Çillim olmasın. JULIAN! Julian'ı istiyorum! Nerede o, Barry, nerede o?"

Barry daha da şiddetle ağlamaya başladı. "Kahrolası kaçıp gitti." Hıçkırıyordu. "Ah Tanrım, ah Tanrım..."

Bana sarıldı ve ben de ona sarıldım. Gürültü ve ışıklar susana ve yerini bir hiçlik alana kadar öylece kaldık.

DÖRDÜNCÜ PERDE

On Dokuzuncu Sahne

*Islington
Ekim 2012*

Benim Güzel Çillim
East River Eyalet Parkı
Brooklyn, New York

*Merhaba hayatım,
Sana bir e-posta göndermeye çalıştım ama hesabın kapanmış.
Korkuyorum, Fi. Konuştuğumuzda sesinin gitgide daha
alçak çıktığını hissediyorum. Sanki kendini benden uzaklaştırıyor
gibisin. Bunu lütfen yapma, küçüğüm. Henüz veda etmeye hazır
değilim. Dediğini yaptım, Çilli. Okula girdim ve okulda kalıyorum
ve bir şarkıcı olacağım. Ama hayatım, senin de benimle kalman
gerekiyor! Bunu tek başıma yapamam. Seni seviyorum, Fiona.
Seni çok ama çok seviyorum.*

Senin öylece cennete veya orada her ne varsa oraya gitmene izin veremem. Biz bir takımız, Çilli. Benimle konuşmaya devam et. Lütfen aşkım.

Gittiğinden bu yana bir sene geçti. Sürekli bunu düşünüyorum. Kendimi ölü gibi hissedişimi ve Bea'nın bizi o uçağa bindirirken ne denli güçlü ve canlı hareket ettiğini. Onu özlüyorum. Hepimizin farklı başa çıkma şekilleri olduğunu biliyorum fakat Glyndebourne'a taşındığı ve hepimizden koptuğu için kendimi kaybolmuş ve üzgün hissediyorum. Dört kişiydik ve sadece iki kişi kalıverdik.

Resmi soruşturmayı düşünüyorum da, Julian'ın öyle kolay paçayı kurtarmış olması ne kadar korkunç. İngiltere'ye gelmeye, burada ders vermeye izni olmamalıydı, insanların ona sanki bir Tanrı'ymış gibi davranmasına izin verilmemeliydi. Okul olanlar öğrense ne yapardı, hayal edebiliyor musun? Bir şey söylemeli miyim? Bilirsin, yani onları uyarsam mı, merak ediyorum. Ama felç olmuş gibiyim. Yani ondan nefret ediyorum ama bir parçam hâlâ bir şekilde... bilemiyorum, bu bir tür bağlılık duygusu herhalde.

Senin adresini, East River Eyalet Parkı olarak yazdım. Bana en doğrusu gibi geldi. Bazen bizi orada, güneşin altındaki o kütüğün üzerinde otururken görüyorum. Çillerle dolu solgun tenini, gelecekle ilgili ne kadar ümitli olduğunu söyleyişini gözümde canlandırıyorum.

Bugün Stourbridge'e gidiyorum, usunuu senin ou dünyada olmadığını düşününce oraya geri dönmek fikrine bile katlanamıyorum. Çıkamaz sokakta oynadığımız oyunlar. Happy Shopper'dan aldığımız kola şişeleri. Millennium'daki adamlarla dans edişimiz. Cumartesi akşamlarının paket servisleri. Sürekli kıkırdayıp duran sen ve ben.

Keşke bilseydim. Keşke olacakları görebilseydim. Seni gözümün önünden bir dakika olsun ayırmazdım. Hâlâ kendimi

ikiye yarılmış gibi hissediyorum. Sonra iki yanım birbirine tutturuldu ve sanki bir bütünmüş gibi dolanıyorum, ancak öyle olmadığını biliyorum. Hayatımı ortadan ikiye ayıran bir yarılma bu.

Barry, seninle konuşmaktan vazgeçmemi söylüyor ama anlamıyor. O hâlâ bütün bir insan. Fakat ben değilim.

Seni çok özledim, Çilli.

Çok çok çok çok öpücükler

Julian Jefferson'ı, yalancı bir uyuşturucu satıcısından ziyade okuldaki herhangi bir ses eğitmeni olarak görmek konusunda gitgide daha başarılı hale geliyordum. O salak kıyafetleri ve insanların koridorda onun yanından geçerken bayılacak gibi olmalarının da yardımı oluyordu, çünkü bunlardan hiçbirinin, Pam adında bir köpeğe bakan, kabarık saçları ve kırık gözlükleri olan eski sevgilim Julian Bell'le herhangi bir ilgisi yoktu.

Fakat kendi kendime uyguladığım bu aldatmaca, Julian, Stourbridge'deki okul seminerinde bize katılmak üzere, yeni kestirip dağınık bıraktığı saçlarıyla ve sosyetiklikten kurtulmuş rahat kıyafetleriyle Euston istasyonuna geldiğinde zor bir hal aldı. Elinde jambonlu dürüm, dalgın bir edayla etrafa bakınarak bizi arıyordu; benim çok sevdiğim o Julian Bell'den hiç farkı yoktu. Kalbim duracak gibi oldu.

Başımı evrak yığınlarının arasına gömerек gizlice ona baktım.

İşte yine oradaydı. O yumuşacık nezaket. O dağınık, samimi hava. O tatlı...

Ne yapmaya çalışıyor? Kıyafetlerini neden değiştirmiş? Ve neden en sevdiğim kazağını giymiş? Peki ya o içinden yakası fırlayan eskimiş gömlek? Acaba eskiden olduğu gibi mi kokuyordu? Acaba...

“Sessiz ol!” dedim beynime öfkeyle. “Sessiz ol ve beni rahat bırak. Bunların bir önemi yok. O, adi herifin teki!” Saat henüz sabahın sekiziydi ve ben şimdiden endişe içindeydim.

Ve gün ilerledikçe her şey çok daha kötü olacaktı.

Beş dakika sonra, Julian ve Jan’la birlikte küçük bir masanın etrafına sıkışmış, Euston’ın kuzeyine doğru yol alıyorduk. Ben, Çilli’yle büyüdüğüm kasabaya, beni onun ölümüyle suçlayan anne ve babamın yaşadığı yere döndüğüm için zaten kendimi oldukça kötü hissediyordum. İçimdeki bu karmaşaya ek olarak Julian’ın varlığı –Julian’ın şatafatsız ve bilindik *Julian Bell* tarzındaki varlığı– kırılğan ruh halim için bir yangın bombasından farksızdı.

“Neden geldin?” diye sordu Jan, ancak Jan’ın sorabileceği bir tarzda. Hendon’ın dolambaçlı tren raylarında hızla ilerlerken açık çaylarımızı yudumluyorduk.

Gömleğinin manşetlerini çekiştiren Julian, Jan’ın açıksözlülüğü karşısında gülümsedi. “Bütün yeni sosyal projelerin okuldan bir yetkili tarafından denetlenmesi gerekiyor. Bu yüzden geldim.”

“Ama sen ses eğitmenisin! Personelden değilsin ki,” diye üsteledi Jan. Bu sabah üç tane espresso içmişti ve şimdiden kudurmuş haldeydi. Bakışlarını heyecanlı bir edayla Julian’dan bana çevirdi. İçinde bulunduğu kötü durumun farkında olmadığından rahattı.

“Personelden olmadığımı biliyorum,” dedi Julian keyifle. “Ayrıca, dostum, işinize bakarken sizi rahat bırakabilmeyi isterdim. Fakat bugün başka müsait olan bir yoktu. O yüzden, sevgili arkadaşım, bana katlanmak zorundasınız.”

Defol git, diye düşündüm içimden. Ve bizi güldürmeye çalışmaktan da vazgeç.

"Eh, ben seni göndermelerine sevindim," dedi Jan. Uzanıp işaretparmağını Julian'ın ince uzun parmağına kanca gibi geçirdi. "Bence biz üç eğlenecek... biz üç..."

"Üçümüz," diye mırıldandım Julian'ın bakışlarından kaçarak. Jan ve Julian'ın böyle dostluk kurmalarını görmesem de olurdu.

"Evet! Üçümüz," diyerek tekrar etti Jan. "Bu arada, Julian, çok farklı görünüyorsun. Bugün neden bir köylü gibi giyindin?" diye sordu samimiyetle.

Julian yüksek sesle güldü. "Annem de sık sık bana aynı şeyi sorar."

"Ee?" Anlaşılan, Jan bu işin peşini bırakmayacaktı ama bu da iyi bir şeydi, çünkü ben de cevabı bilmeyi çok istiyordum.

"Benim giyim tarzım bu." Julian başını indirip özür diler gibi üzerindekiyle baktı. "Pek şık giyinen biri değilimdir."

"O halde neden okulda şık kıyafetler giyiyorsun?" diye üsteledi Jan. "Neden jöle eklenmiş uzun saçların var?"

"PUFFFF!"

"Bir şey mi oldu?" Julian gözlerini kırıştırtarak bana bakıyordu.

"Pardon. Çay boğazıma kaçtı da," dedim. Jan muhteşemdi. Gerçekten muhteşemdi.

"Neden şık kıyafetler giyiyorum ve saçımı jöleliyorum?" Julian memnun bir ifadeyle düşündü. "Ha ha! Opera sanatçısı olarak hep böyle yaptım, sanırım ondan. Okuldan mezun olduğumda bir menajer tutmuştum ve onun kafasında benimle ilgili böyle bir imaj vardı: orta yaş kadınların hemen âşık olacağı şık ve parlak bir herif imajı. Benim değil, onun fikriydi."

Sonra alelacele ekledi. "İlk fotoğraf çekimimizde stilimi bu şekilde oturtması için birini görevlendirmişti ve öyle de kaldı. İnsanlar Julian Jefferson'ın böyle görünmesini istiyorlar."

"Ama..." Jan şaşırmıştı. Duruma uymak, onun anlayabileceği türden bir şey değildi. "Ama neden? Senin gerçekliğini yansıtmıyorsa, neden yüzme havuzunda çıplak bayanların beklediği iş adamları gibi giyiniyorsun?"

Bu kez ne ben ne Julian kendimizi tutabildik. Her ikimiz birden bir kahkaha patlattık ve Jan, memnun bir şekilde bize katıldı. "HA HA HA!" diye gürlledi mutlu bir ifadeyle. "HA HA HA!"

Aynı hızda gülmeyi bıraktım, çünkü Julian'la birlikte kahkaha atmak bana doğru gelmiyordu ve altüst edici endişe geri gelmişti. Bu seyahat tamamen yanlıştı. Yanlış, yanlış, yanlış. Belki de Hemel Hempstead'de gizlice kaçıp ortadan kaybolmalıydım.

Julian çayından bir yudum aldı. "Bu gerçekten çok fena," dedi üzgün bir şekilde.

Tekrar Jan'a döndü. "Ben de son zamanlarda kendime aynı şeyi soruyorum. 'Bu şık şeyleri neden *hâlâ* giymeye devam ediyorsun? Okul senin şımarık bir budala gibi görünmeni beklemiyor ki,' diyorum ve iyi bir cevap da bulamıyorum. O yüzden, *Boş ver gitsin* dedim, böylece dokuz pounda saç kesen köşedeki Türk berbere gittim ve dolaptan eski kıyafetlerimi çıkardım. Baam!"

"BAAM!" diye tekrarladı Jan, ardından da Julian'm elini sıktı. Julian sırtarak onunla tokalaştı.

Sonra Jan pis pis sırtıtmaya başladı. "Peki, yeni stilinle ilgili Violet ne diyor?" diye sordu.

"Pardon?" O sırada Julian'm hafifçe çenesini sıktığını fark ettim. Benim de aynı şeyi yaptığımı hissettim.

"Ah, Bay Julian Jefferson!" diye kıkırdadı Jan. "Bizi kandıramazsın! Dünyadaki *herkes* senin Violet Elphinstone'la cinsel birleşme yaşadığını konuşuyorlar!" diye bağırdı tiz bir sesle. "Ha ha!"

Tren uğuldamaya devam ediyordu. Ben, her ne kadar kalbim ağzımda, hatta alnımda atmaya başladıysa da son derece kayıtsız görünmeye gayret ediyordum.

Julian ise bir şekilde paralize olmuş görünüyordu. "Herkes bizi mi konuşuyor?" dedi gergin bir tavırla.

"Aha! Demek onaylıyorsun, HA HA!"

"Ah. İı..."

Kalbim göğüs kafesimin içinde ağırlaştı. Lanet okudum. *Kendine gel. O senin düşmanım! O ve Violet birbirlerini hak ediyorlar!*

"Personelden olsaydın bu çok kötü olurdu, değil mi?" diye sordu Jan mutlu bir şekilde. "Ama personelden değilsin, o yüzden önemi yok, doğru mu? Okuldaki biz erkekler ve dünyadaki, senin karşında eğiliyoruz. VIOLET ELPHINSTONE!"

"Bu çok kötü," dedi Julian zayıf bir sesle. "Fazlasıyla profesyonellik dışı. İı..." Çayını kafasına dikti ve ağzı yanınca acıyla ciyakladı.

Ben defterimi kalemimi çıkarmış, aldırılmaz numarası yapıyordum. Ellerim titriyordu. Önümüzdeki otuz altı saati nasıl atlayacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kendimi endişeli, köşeye sıkışmış ve hasta gibi hissediyordum. *Yardım et*, diye dua ettim hiç inanmadığım bir Tanrı'ya. *Bana yardım et!*

Seminer, tahmin ettiğimizden daha iyi başladı. Bize gönderilen ve otuz kişi olacağı söylenen on birinci sınıf öğrencilerinin hepsi gelmişti. Öğrenciler, korkunç bir akustiği olan, yüksek pencerelerden dolayı kasvetli o jimnastik salonunda, bizi ya sessizce ya da oldukça gürültülü bir şekilde görmezden gelerek duruyorlardı. Birkaçı haricinde çoğunluğu, neredeyse avaz avaz gerçekleşen flörtöz bir diyalogun içindeydi.

Her şey değişmiş, diye düşündüm hayretle; türbanlar, kepler, başörtülerinden oluşan kalabalığa baktım. Ben, Stourbridge'de büyürken, burası hâlen fazlasıyla geleneksel bir orta sınıf kasabasıydı, oysa bugün farklı renklerde çehrelere sahipti.

"Vay canına! Aman Tanrım!" diye haykırdı kızlardan biri, Jan Borsos tiz bir sol diyez çıkarken.

Spor salonu aniden sessizliğe büründü. Kimileri şaşkın, çoğu bıkkın otuz çift göz bize doğru döndü. Son derece rahatsız ve korku içindeydim, yüzüm kızarmıştı.

Genç kızken, eşofmanların içinde şişman ve kederli, kimse- nin beni fark etmemesi için dua ederek o salonda duran halimi hatırladım. O yılları nasıl atlatabilmiştim? Ergenliğin leş kokularının arasından beni çekip çıkaran ne olmuştu? Elbette Fiona'ydı. Bale okulundan bana haftada üç kez mektup yazardı; her hafta. Hiç bıkmıyıp usanmadan, neşeli haliyle, hayali maceralarımızla ilgili küfürbaz (ve eğlenceli) hikâyeler yazarak beni teşvik eder, cesaretlendirirdi.

Fiona bu, elbette o da benden çok yardım alırdı: okulda ona sataşanlarla ilgili tavsiyeler; anne ve babamın Noel'de onu evde istedikleriyle ilgili garanti; kendi ustalığını parlatmaya devam etmesi için motivasyon. Fakat bir ebeveyn gibi hareket etmek zorunda kalmış olsam da yıllarca devam eden mektuplaşmalarımız, bana kendi mütevazı güvenimi oluşturmamda yardımcı olmuştu. Sonu gelmeyen zarflar ve mektup kâğıtlarından oluşan yığınlar, bir takımın parçası olduğuma dair kanıtlardı. En azından bir kişi için önemli ve değerli olduğumun göstergeleriydi.

Benim küçük Çillim. Konuşmalarımıza elbette bir son veremezdim. Barry'nin bunu anlaması gerekiyordu. Fi çılgının teki olabilirdi ama o benim takım arkadaşımды. O benim dayanağımdı. Temelimdi.

Kes şunu, diye uyardım kendimi. Şimdi sırası değil.

Dönüp tekrar çocuklara baktım. Jan ve ben yanlarında cüce gibi kalıyorduk. Minyatür fiziğiyle Jan ve koca kıçım ve "konforlu" vücudumla bendeniz, bu gürültücü Amazon kabilesinin karşısında durup bir süre bir şey demedik.

Sonra, hayatta hiçbir şeyden ve hiç kimseden korkusu olmayan Jan, konuşmaya başladı. "ORANGES AND LEMONS, SAY

THE BELLS OF ST CLEMENT'S. I OWE YOU FIVE FARTHING, SAY THE BELLS OF ST MARTIN'S."

Spor salonu, Afro saçlarını bir tokayla tutturmuş, "bu adam manyağın teki" gibi bir şeyler mırıldanan zenci bir çocuk haricinde sessizliğe büründü.

Jan durup çocuklara baktı. "Bu şarkıyı bilmiyor musunuz?"

Geride kalmış bir ya da iki kişi belli belirsiz el kaldırdı. Diğerleri meraksızlık ve düşmanlıkla karışık surat ifadeleriyle Jan'a baktılar.

"Anlıyorum," diye devam etti Jan. "Belki de hepiniz İngiliz değilsinizdir. Belki de burada birçok yabancı vardır." Ben korku içinde bir köşeye büzülmüştüm. Jan neden konuşmadan önce hiç düşünmüyordu ki?

"Ben de İngiliz değilim," diye devam etti neşeyle. "Ama annem küçükken bana bu şarkıyı öğretir. Bana İngiltere'de her çocuğun bu şarkıyı bildiğini söyler!"

"Eh, demek ki İngiltere'yle ilgili bir halt bildiği yokmuş," dedi bir çocuk. Soluk yüzlü, sıska ve kötü giyinmiş biriydi. Kravatı yoktu ve siyah düz rugan ayakkabı yerine yırtık pırtık spor ayakkabılar giymişti. En kötüsü de tek gözü hafifçe morarmıştı.

Daha ilk beş dakikanın içinde annesinin aşağılandığını duymayı hak etmeyen Jan'a sinirlenerek öylece kalakaldım. Burası benim eski okulum olduğundan elbette olanlardan dolayı kendimi sorumlu hissediyordum. Sağlam duruyordu ama kesinlikle şaşırmıştı. Jan'ın dünyasında herkes onu severdi. İnsanlar sık sık (ve haklı olarak) suratına gülerlerdi ama hiç kimse onu asla aşağılamamıştı. Bunun için fazlasıyla sevimliydi. *BUNU YAPAMAYACAĞIM!* diye haykırdı beynim. *Julian'la birlikte ve Jan'ın aşağılandığını izleyerek, Fiona ve yanımda duracak bir ailem olmadan BUNU YAPAMAYACAĞIM!*

"Haklısın," dedi Jan, yaşadığım içsel krizi yarıda keserek. "Annem, İngiltere'yle ilgili 'bir halt' bilmiyordu. Ama şarkı söy-

lemekle ilgili epey halt biliyordu. Ve ben de bugün bu yüzden buradayım. Size annemin bana gösterdiği şeyi göstermek için; müziğin nasıl sevilleceğini göstermek için.”

Kılıksız çocuk birkaç saniye daha gözlerini Jan’dan ayırmadı, sonra vazgeçip kirli ve yenmiş tırnaklarıyla oynamaya koyuldu.

Benim kırılğan ve hararetli ruh halime rağmen gün iyi devam etti. Operanın sadece şişman ve sosyetik insanlarla alakalı olmadığını ispat etmek için çocuklara kendimizden ve hayatlarımızdan bahsettikten sonra Jan, “La donna é mobile”yi söyledi ve birkaç çocuk şarkıyı bildiklerine dair iç rahatlatıcı belirtiler gösterdiler. Benim şarkı söylemeyeceğim konusunda mutabık kalmıştık.

Birkaç rahatsız edici soru geldi ve neredeyse hepsi, kendi icadımız olan (eziyetli olduğunu çok geç fark ettiğimiz) “eğlenceli” ses ısıtma alıştırmasına katılmayı reddetti; fakat Jan her aksamayı ince esprileri ve vahşi cazibesıyla aşmayı bildi. Benim önerimle öğrencileri, esintili bir öğleden sonranın yaşandığı açık havaya çıkarıp yapay çim ekilmiş bahçede yürüterek sevdikleri herhangi bir şeyi söylemeleri için cesaretlendirdik. Böylelikle, sesleri hızla hareket eden havada kaybolup gidecekti ve kimsenin gözünün içine bakmak zorunda kalmayacaklardı.

Birkaçı daha kolay olan bu koşullar altında şarkı söylediler. Çoğu cep telefonunu çıkarıp berbat R&B parçalarına eşlik ederken, kızlar utançlarını gizlemek için kahkahalar atıyorlardı. Ne var ki, *Sefiller*’e başlamak üzere içeri girdiğimizde tam katılım ümidimiz gerçek bir olasılık haline geldi.

On altı çok büyük bir yaş değil, diye düşündüm. Hâlâ içerilerde bir yerde, müzik kadar temel bir şeyin keyfini çıkaracak rahatlığa sahip bir çocuk olmalıydı. *Keşke ben on altı yaşındayken birileri de bana baskı yapsaydı. Kalıcı cesareten fayda sağlardım.*

“Sally Howlett, harika bir iş çıkarıyorsun,” dedi Julian bir ara. Aniden ortaya çıkıvermişti. “Bu çocuklar senin yardımın olma-

dan rahatlayıp şarkı söylemezlerdi. Gerçekten çok etkilendim.” Julian Jefferson’a hiç benzemeyen ama Julian Bell’e çok benzeyen bir tarzda bana bakıp gülümsedi. Tanıdık kıyafetlerin içindeki tanıdık vücudu düşünmemeye çalıştım. Onu ne kadar çok sevmiş olduğumu ve beni nasıl da hayal kırıklığına uğrattığını aklıma getirmemeye gayret ettim.

Saatime baktım. Hâlâ Stourbridge’de geçirilecek otuz bir saatim vardı. Midem ezilip kabardı. Dayanamayacaktım.

Bir saat sonra Jan ve ben, Paris’in gecekondu semtinde yaşamla ilgili şarkıyı anlaşılabilir bir öfke eşliğinde seslendiren çocukların arasında dolanıyorduk. *“Look down and see the sweepings of the street. Look down, look down, upon your fellow man.”* Kimisi hâlâ dalga geçiyor, kimisi de duyarsızca şarkı söylemeyi reddediyordu ama geri kalanlar şarkının çoğunluğuna eşlik ediyorlardı.

Julian benim yanımda, ortama ayak uydurmaya çalışıyordu. Birlikte çocukların arasında dolaşıyorduk ve ben vücudumun savunmacı bir içgüdüyle gerildiğini hissediyordum. “Bence harikalar!” diye fikir bildirdi. “Kendini bıraktığında neler yapılabileceğini gösteriyor, sence de öyle değil mi?”

Yanaklarım al al olmuştu. “Neyi kastediyorsun?”

“Senin de aynısını yapabileceğini kastediyorum. Bırak kendini. Çekinmeden şarkı söyle.”

Nutkum tutulmuştu. Julian hangi hakla şarkı söyleme korkumla ilgili benimle konuşuyordu? Hangi hakla *herhangi* bir şeyle ilgili benimle konuşuyordu? Yürümeye devam edip ilk kelimelerini söylemeye başlayan bir kıza “aferin” anlamında bir işaret yaptım. “Yorumların için teşekkürler,” diye karşılık verdim. Ağlamak istiyordum. “Şimdi müsaade edersen...”

Jan’ın annesini aşağılayan çocuk, odanın bir köşesinde durmuş, herkesi görmezden geliyordu. Telefonuyla oynayıp bir yandan da plastik bir şişeden parlak mavi renkte, iğrenç bir şey

içiyordu. Beni korkutuyordu ama içgüdüsel olarak ona doğru çekildiğimi hissediyordum.

"Sen *Sefiller*'i sevmez misin?" diye sordum ona yanma oturarak.

Beni duymazdan geldi.

"O halde, ne tür müzikten hoşlanıyorsun?" demeyi denedim.

Cevap gelmedi. Telefonunun ekranındaki bir şeyi acımasızca öldürdü.

"Bütün öğleden sonrayı *Sefiller*'le geçirmeyeceğiz, biz..."

"Ben *Sefiller*'i severim," diye mırıldandı.

Gülümsedim. Aksanını duymak bana kendimi evimde hissettiriyordu. Dennis'in ergen yaştaki haliyle konuşmak gibiydi.

Sonra söylediği şeyi fark ettim. "Gerçekten mi? *Sefiller*'i seviyor musun?"

Omuzlarım silkip oyununa devam etti.

"Hiç izledin mi?"

"Hayır. Gösteri Londra'da."

"Belki gidip izlemişsindir diye düşündüm."

Şaşırtıcı bir şekilde kaşlarını çatıp telefonuna bakmaya devam ederek başını iki yana salladı. "Salak bir gösteriyi izlemek için lanet olası Londra'ya gidecek paramız yok."

Anladığıma dair başımı salladım. "Doğru. Elbette."

Oyun sona erdi; çocuk kazanmıştı. Zafer dolu bir edayla gülümsedikten sonra başını kaldırıp bana baktı. "Annemde kaseti var. Onu dinleyip durur. Ben o aptal şeyle büyüdüm."

Cesaret verici bir tavırla gülümsedim.

"Bayağı iyi," dedi başını kaşıyarak. Defterine bir şeyler yazan Julian'a baktı. "Bu kim?"

"Opera okulundaki ses öğretmenlerinden biri. Aynı zamanda bir opera sanatçısı. Bayağı meşhurdur."

Çocuk etkilenmiş görünüyordu. Bana döndü. "Öyle biri gibi görünmüyor."

“Evet,” diye doğruladım hüzünlü bir şekilde. “Görünmüyor. Öyle görünüyordu ama sonra... Neyse, boş ver.”

“Sen de bir opera sanatçısı mısın?” diye sordu çocuk.

“Evet! Şey, yani olmaya çalışıyorum.”

“Ben bu haltı yapamam.” Ürperdi.

“Anlıyorum. Ben de şarkı söylemeye hazırlanırken kusacakmışım gibi hissediyorum. Gerçi ağzımı bir kere açtım mı sorun olmuyor.”

Çocuk bana deliymişim gibi baktı, bu da muhtemelen mantıklı bir tepkiydi.

“Sen şarkı söylüyor musun ki?”

Çocuk telefonunu yıpranmış pantolon cebine sıkıştırdı.

“Bazen.”

Sonra konuşmayı bıraktı. Diğer çocuklar, Jan’ın omzunda tuttuğu teneke sesli bir CD çalar eşliğinde şarkı söylemeye devam ediyorlardı.

“Sefiller’i söylemeyi seviyorum aslında. Sadece banyodayken. Kardeşlerim duyarlarsa beni lime lime ederler.”

Gülümsedim. “İnsanların seni duymasından hoşlanmıyor musun?”

“Hayır. Şarkı söylemek ahmakların işidir. Has ahmakların işi. Üzgünüm, bayan.”

“Ah, deme öyle,” diyerek tepki verdim. “Favori şarkın var mı, peki?”

Rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve ben onun üzerine daha ne kadar gidebileceğimi düşündüm. “Stars? Empty Chairs? Bring Him Home?”

“Empty Chairs,” diye mırıldandı yanakları kızarak. “Fena bir şarkı.”

Yirminci Sahne

Yirmi dakika sonra seminer bitmişti ve gün boyunca ilk kez kendimi dingin hissediyordum. Görülmemiş bir başarı olmuştu ve çocuklardan birkaçı, ertesi gün, farklı bir ders olduğunda tekrar gelip gelemeyeceklerini sormuşlardı. Fiona'sız Stourbridge'de olmanın üzüntüsünden, o gece anne ve babamı göreceğ olmanın korkusundan, Julian ve Violet ile ilgili henüz aklıma getirmek istemediğim karmaşık düşüncelerden oluşan zihnimdeki keşme-keşe rağmen oldukça neşeli sayılırdım.

Fakat işin en iyi tarafı henüz gerçekleşmemiştir. Jan, benim talimatım üzerine herkesi salondan çıkarmıştı –kapının dışında beklemeye razı olan şaperonumuzu dahi– ve şimdi boş ve yankılı spor salonunda çocukla baş başa kalmıştım. Adı Dean'di, benim anne ve babamla aynı konutta yaşıyordu. Akşam çökmeye başlamıştı ve çocuğun suratı, tavanda asılı floresan ışığın altında ölü gibi bembeyaz görünüyordu.

"Peki, spor salonu sana çok büyük geliyorsa giyinme odasında bir deneme yapmaya ne dersin?" diyerek öneride bulundum. "Ben yıllarca, seslerin gayet berbat çıktığı bir giysi dolabında şar-

kı söyledim. İlk kez gerçek bir odada şarkı söyleyişim büyük bir keşifti. Sesim muhteşem çıkıyordu!"

"Hım."

"Problem birinin içeri gelip beni duyması oldu. Ama kimse-nin gelip seni kesmemesini sağlayabilirim. Haydi, hiçbir şey kay-betmezsin. Doğru düzgün bir odada şarkı söylemek için bu son şansın olabilir!"

Dean homurdandı. "Sen tuhaf birisin, bayan. Şarkıcı olmak istiyorsun ama şarkı söylemeyi sevmiyor musun yani?"

"Şey, evet."

"Sana inanmıyorum, bayan."

"Hagley Premier Inn'deki resepsiyoniste sor." Sırıttım. "Bi-zim şarkıcı olduğumuzu biliyor ve şarkı söylememiz için bize dil döktü... Jan dört şarkı falan söyledi, bense bir köşede duran sessiz ucube gibiydim!"

Dean güldü. "Tuhafın *hasıymışsın*."

"Evet. Gerçi senden daha tuhaf sayılmam. Haydi, bir dene. Hayatındaki tek sefer bile olsa doğru düzgün bir şekilde şarkı söylediğini duyacaksın! İnan bana, buna değecek!"

Dean kıpırdanıyordu. Şarkı söylemek istediğini anlayabili-yordum. Jan daha önce grup için "Empty Chairs"i seslendirmişti ve çıbanbaşı olan ortalık karıştırıcılar hariç tüm çocuklar büyü-lenmişlerdi. Bilhassa da Dean adeta kendinden geçmişti. Kendi kendimi izlemek gibiydi.

Daha fazla gürültü çıkarmadan "Empty Chairs"i başlatıp bankın üzerindeki CD çaları giyinme odasına yerleştirdim. "De-vam et," dedim odayı göstererek.

Sövüp durarak içeri girdi ve kapıyı arkasından kapadım. Vo-kal bölümünü bekledi ve şarkıyı söylemedi. Oysa ben söyleyece-ğinden neredeyse emindim, hayal kırıklığına uğramıştım. Sanı-rım, zaten aptalca bir fikirdi. Beni giysi dolabından çıkarmak bile

haftalarca aldığım yoğun yardımın sonucunda olmuştu; üstelik ben bu çocuktan çok daha büyüktüm.

“Yapamam, bayan.” Kapıyı hafifçe araladı. “Kendimi budala gibi hissediyorum.”

Dean’e, sol gözünün etrafındaki hassas, sarımtırak yeşil bir renk almış deriye bakıp evdeki hayatının nasıl olduğunu tahmin etmeye çalıştım. *Tıpkı senin gibiydim*, diye düşündüm. Korku ve sıkıntıdan paralize olmuş. Hiç düşünmeden parçayı baştan başlatıp kendim söylemeye koyuldum. Artık bomboş kalmış olan spor salonuna doğru yürüdüm, sesim burada çok daha güzel çıkıyordu. Şarkı benim için fazla tizdi ama bu şartlarda bile o sıcak özgürlük hissinin her yanıma kapladığını hissedebiliyordum. Dean’in giyinme odasının kapısından beni izlediğini hissederek yavaşça spor salonunda yürüdüm. Biraz utançtan biraz da onun da şarkıya katılmasını umduğumdan doğrudan ona bakmamaya çalışıyordum.

Ve sonra olan oldu. *Dean şarkı söylemeye başladı*. Önceleri sessizce başladı, ama sonra sesi –şaşırtıcı derecede güçlüydü– bütün salonu doldurdu. Ben sesimi alçalttım ve sonra tamamen sustum. Dean’in de susacağından korkarak onu izledim, fakat o, olduğu yere kök salmış gibiydi. En yüksek ve en duygulu tonlara yaklaştığında ise kendini kaybetmeye başlamıştı.

Oh my friends, my friends forgive me,

That I live ve you are gone.

There’s a grief that can’t be spoken.

There’s a pain, goes on ve on.

Dean’i, yırtık spor ayakkabılarını ve morarmış gözünü inceledim. Ve aniden ağlamaya başladım. Benim için, onun için ve en çok da Fiona için. Şarkı bittiğinde ve Dean o rahatsız haline geri

döndüğünde gözlerimi kurulayıp yavaşça alkışladım. "Mükemmeldi," dedim ona. "Gerçekten mükemmeldi, Dean."

"Vay canına!" dedi arkamdan bir ses, yarı Amerikalı yarı Devon aksanıyla. Arkamı döndüm. "Bu, *tam anlamıyla* harikaydı, dostum." Julian sırtıyordu. Şaperonla birlikte kapının pervazına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyordu. Bir an, en az şimdi olduğu kadar yakışıklı görüldüğü, aynı dayanılmaz tebessümüyle bana baktığı ilk tanışma ânımızın hatırasıyla sarsıldım. Sakinliğimden eser kalmamış, sarsıcı endişem geri dönmüştü.

Dean tek kelime etmeden bir yangın merdiveninin kapısından dışarı seğirtti. "Kimseyi içeri sokmayacağıma ona söz verdim," dedim Julian'a gergin bir şekilde. "Dışarıda kalsan olmaz mıydı?" *Ve defolup lanet Violet Elphinstone'un yanına gitseydin*, diye ekleyecektim neredeyse.

"Öğretmenleri ziyaretçilerle yalnız kalamayacaklarını söyledi," dedi Julian. Ardından da yanıma yürüyüp yüzüme sadece birkaç santimetre kala durdu. Kulağıma doğru hafifçe eğildi, nefesinin boynuma değen sıcaklığını hissedebiliyordum. "Ve bana bu kadar kaba davranmaktan vazgeçer misin, Sally?"

Yirmi Birinci Sahne

"Bu adama bayılıyorum!" diye haykırdı Jan Borsos. Yüzü gülüyordu ve okuldan döndüğümüzden beri Julian'la birlikte vakit geçirdiği otel barında içtiği viskiden yanakları al al olmuştu. Ben odaya çıkıp duş almış, panik halindeki zihnimi rahatlatmaya çalışıyordum. Bu gece anne ve babamı görmek gibi zorlu bir göreve kesinlikle hazır değildim ve ne yapacağımı bilemiyordum.

Julian'm gözü önünde Jan'ı öpmenin uygun olup olmayacağını kısaca düşündüm, sonra da bunu düşündüğüm için kendime kızdım. "Selam," dedim Jan'ı dudaklarından sertçe öperek.

"Onu o kadar seviyorum ki bizimle akşam yemeğine davet ettim!" diye bağırdı Jan. "Anne ve babanın evine hep birlikte gidiyoruz!"

Bunu duyup da betim benzim attığında, "Sally?" dedi elbise kolumu çekiştirerek. "Sally, iyi misin? Julian'ı davet ettiğime mutlu olmadın mı?"

Julian'ın bakışlarını özellikle kaçırdığını fark ettim.

"Çok memnun oldum," dedim ruhsuzca. "Buna gerçekten çok mutlu oldum."

"Haydi PARTİ yapalım!" diye haykırdı Jan heyecanla. "Gidip bağırsaklarımı boşaltmalıyım!" Bunları söyleyerek ve bağırarak tuvaletlere doğru koştu, "*Do You Hear the People Sing?*"

"Jan ilginç biri," dedi Julian gülümseyerek uzun ve gergin bir sessizliğin ardından.

"Evet." Ben huzursuz bir şekilde, desenli halının üzerinde ayak parmağımınla yuvarlaklar çiziyordum. "Jan başka kimseye benzemiyor. Ve bu da bayağı süper bir şey."

Julian başını sallayarak onayladı. "Bayağı süper."

Oda anahtarıyla oynuyordu. "Mutlu musun öyleyse?" diye sordu gelişigüzel bir şekilde.

"İl, evet! Evet, aslında mutluyum."

"Güzel."

"Güzel," dedim onunla aynı anda.

Julian beni hafif sitemkâr bir edayla süzüyordu. Yakası yine yaramaz bir köpek gibi kazağından dışarı fırlamıştı. "Senin mutlu olmanı istiyorum, Sal."

Bir şey deme, diye yakardım kendime. Bir şey söyleme. Fakat elimde değildi. "Bu ne demek şimdi?"

Julian içinde bir mücadele yaşadı; alnında yazsa benim için ancak bu kadar aşikâr olurdu. Ardından konuştu: "Yani, onunla yaşadığın ilişkinin samimi olmadığını düşünmekten kendimi alamıyorum ve aranızdaki bağlantıyı anlamakta zorlanıyorum, yani tahminime göre o pek de senin tarzında biri sayılmaz bana göre."

"Ah, gerçekten mi?" dedim sinirli bir şekilde. "Benim tarzım değil, öyle mi? Peki, nedenmiş o?"

Ama Julian da sinirliydi. Yanakları al al olmuştu ve bana beni ilk kez sevdiğini söylediğinde olduğu gibi kararlı bir ifadeyle bakıyordu. "O... şey, o biraz deli," dedi. "Ve neredeyse on altı yaşında. Ve bence bir hata yapıyorsun."

Ona bön bön baktım. "Hata yaptığımı mı düşünüyorsun? Jan deli olduğu için demek?" Tuvaletlere doğru bir bakış attım, Jan hâlâ içerideydi. El kurutma makinesinde durmuş, neşeyle şarkı söylediğini duyabiliyordum.

"Tamam, peki, deli değil. Sadece... senin tarzın değil. Bir bağ kurabiliyor musunuz? Derin bir bağ? Spiritüel anlamda?"

Bana yaptıklarından sonra spiritüel bağlardan ne cüretle söz edebiliyordu? Ona bir karşılık vermeye çalıştım ama beceremedim.

Julian rahatsız olduğu zamanlarda yaptığı gibi tek kolunu katlayıp öteki koltuk altına sıkıştırdı. "Haddimi aştığımı biliyorum," dedi inatla. "Ama... senin bugün yaptıklarına bir baksana. Jan harikaydı, herkesi güldürdü falan ama sen kendi yaptığına bir bak, Sally. Kaç kişiye şarkı söyledin! Onları ne kadar iyi anladın, onların güvenini kazandın, kendilerini rahat bırakmalarını sağladın. Dean denen çocuk mesela, onun bütün hayatını değiştirmiş olabilirsin!"

Oturmaya çalıştım ama yakınlarımda bir sandalye olmadığını fark ettim, o nedenle halıya bakarak olduğum yerde kıpırdanıp durdum. Üzerinde renkli helezonlar vardı, tıpkı beynimin içi gibi.

"Jan'ı çok seviyorum," diye üsteledi Julian. "Fakat senin neyin peşinde olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum, Sal."

"Ben de Violet Elphinstone'la neyin peşinde olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Ama senin aksine bunu sormayacak kadar haddimi biliyorum." Sözcükler, düşünmeye fırsat bulamadan ağzımdan dökülüvermişti.

Julian sessizleşti. "Peki. Haklısın." Gözlüklerini çıkarıp tıpkı tanıştığımız gece kabarık saçlarından dolayı utandığı zaman

yaptığı gibi süratle geri taktı. "Ama, ıı, herkes gerçekten bunu mu konuşuyor?" diye sordu. "Çünkü bu... yani, biz..."

"Ah, boş versene."

"Benim aptallığım," dedi bitkin bir halde. "Acaba istifa mı etsem diye düşünüp duruyorum. Öyle kötü bir olay ki, bir eğitmen ve öğrenci..." Sonra, karşı çıkmaya devam ederek beni iyice hayrete düşürdü. "Ama konu bu değil," dedi gözlerini kısarak. "İstersen rol yapmaya devam edebilirsin ama her ikimiz de hata yaptığınızı biliyoruz. Jan senin için doğru insan değil. Nokta."

"Eh, erkek arkadaşımı analiz ettiğin için teşekkürler!" dedim ters ters ve öfkeyle. Buna hakkı yoktu. Hiç hakkı yoktu! Jan barın öteki tarafındaki tuvaletten çıktı. "Ama biliyor musun, Julian? En azından tutkulu biri. En azından şarkı söylemeye önem veriyor. En azından kışını kaldırıp buraya kadar gelerek okula yazılmış. Her gün saatlerce pratik yapıyor. Artık şarkı söylemek içinden gelmeyen biri için biraz antipatik değil mi? Eğitimini boşa harcamış, zahmet etmek istemediği için bu işleri bırakmış ve onun yerine bir dergi kurmuş biri için?"

Bu noktaya nasıl gelmiştik bilemiyordum. Nasıl oluyordu da geçen sene Brooklyn'de bir otel barında, ona sıırıslıklam âşık halde otururken şimdi Birmingham'da Premier Inn'de durup aynı kişiye bu kadar korkunç ve nefret dolu şeyler söyleyebiliyordum.

Julian yüzünde acılı bir ifadeyle yutkunduydu, çok ileri gittiğimin farkındaydım. "Öylesine bırakmadım," diye fısıldadı. Gözleri aniden gelen yaşlar ve daha önce hiç tanık olmadığım bir acıyla parlıyordu. "Hiçbir fikrin yok. Hiçbir fikrin yok."

"Senin de benim Jan'la olan ilişkim hakkında hiçbir fikrin yok," diye kekeleydim. "O nedenle, lütfen uzak dur."

Birbirimize baktık ve hava, yayılan bir öfke, artan bir üzüntüyle ve geçmişin yankılarıyla çatırdadı. Hayatımda hiç bu kadar

aklımı yitirmiş gibi hissetmemiştim. Kaçıp gitmeliydim ama ne-reye? Annem ve babam bizi bekliyorlardı. Ve endişeleniyordum.

Jan araya girdi. "Haydi gidip ailenle biraz kahkaha ve sevgi yapalım!" dedi coşkulu bir şekilde.

Elini sıkı sıkı tutup anne ve babamın evine kadar da bırakmadım. Jan Borsos'u seviyordum ve Julian'ın onu hor görmesine ve ona herhangi bir şekilde zarar vermesine asla ve asla izin vermeyecektim. Böyle bencilce ve zorla araya girmesi ve Fiona'nın ölümünden beri sürdürmeye çalıştığım hayatı eleştirmesi çok korkunçtu. Acımasızdı, utanması yoktu ve yanılıyordu.

Bana yardım et, diye yakardım Fiona'ya sessiz bir çığlıkla; ama yorum yapmayı reddetti. Bunu yapamam! Kendimi delirmiş gibi hissediyorum! Gidip anne ve babamı göremem; senin gidişinle ilgili beni suçlayacaklar ve ben çığırından çıkacağım, Fi. İçten içe patlayacak ve öleceğim!

Sosyal konuta vardığımızda fokurdayan bir çaydanlık gibiydim.

Kapıyı babam açtı. Onu en son gördüğümünden daha yaşlı ve kamburlaşmış görünüyordu, kazağı da bir o kadar ucuz ve perişan. Jan'ın elini dikkatle sıktı, sonra Julian'la tokalaşıp rahatsız ve kararsız bir halde bana döndü. Bana sarılmalı mıydı, öpmeli miydi yoksa gülümsemeli miydi? Babam benden nefret etmiyordu; bunu hep bilmiştim.

Sadece bana nasıl davranması gerektiğini bilemiyordu. (Veya aslında herhangi başka birine de nasıl davranması gerektiğini bilemiyordu.) Ne var ki, bu akşam umurunda olduğumu göstermesine ihtiyacım vardı.

Sonunda bana elini uzattı. "Hoş geldin, Sal," dedi hiçbir şey olmamış gibi. Sanki hepimiz, Fiona'nın ölümünden bu yana en yakın arkadaşlardık.

“Selam, baba,” dedim üzgün bir şekilde. “Nasılsın?”

Babamın gözleri bir an yaşarmış gibi göründü. Sadece kamburlaşmamıştı, boyu da daha kısaydı; yüzünde gölgeler, yaşlı, küçük bir adam olup çıkmıştı. “İdare ediyoruz,” dedi. “Geçinip gidiyoruz. Size içecek bir şeyler getirelim. Bren biraz şarap almıştı.”

“İyi misin?” diye sordu Julian içeriye geçerken. Onun Violet'i öptüğünün hayali bir an ateşli ve kazan gibi olmuş zihnimde canlandı ve ben onu duymazlıktan geldim.

Annem benimle göz teması kurmaktan kaçmıyordu. Sanki sesi daha yüksekti, kısmen her zamankinden daha samimi görünüyordu; ayrıca makyaj yaptığını ve yeni bir bluz giydiğini fark ettim. Etrafta koşuşturuyor ve herkesin kadehini, satın alacağı aklıma bile gelmeyecek bir şarapla dolduruyordu; bana da bir kadeh verip kanepeye oturmamı söyledi. Fakat gözlerimin içine bakmıyordu. Nasıl olduğumu sorup ben daha cevap vermeye fırsat bulamadan mutfağa koştu.

Ailemle ilgili her şeyi bilen Julian, bizi izliyordu. Ailemle ilgili neredeyse hiçbir şey bilmeyen Jan ise izlemiyordu. Jan Borsos ne yazık ki oldukça sarhoştı. Saçları her zamankinden daha dağınıktı; yanakları al al olmuştu ve bayağı hareketliydi. Onu hem şefkat hem de huzursuzluk hissederek izliyordum. Ondan çok ama çok hoşlanıyorum diye düşündüm – enerjisinden, iyimserliğinden ve espri anlayışından. Tanrım, ona tapıyordum. Okuldaki hiç kimse iyi bir şarkıcı olmak için Jan kadar çok çalışmıyordu.

Ama bu gece, Jan'm anne ve babamı, sezgisel olarak idare edebilecek ölçülü ve düşünceli bir adama dönüşmesini umut ediyordum, hatta bunun için dua ediyordum.

Fakat umut yoktu.

“Bayan Howlett, bu akşam ÇOK GÜZEL görünüyorsunuz,” dedi annemin elini tutarak.

Annem önce onun elini sıkmaya yeltendi ama Jan'ın kendisininkini öpeceğini fark ettiğinde dehşetten kaskatı kesildi. "Size atıştırmalık bir şeyler getireyim," diye mırıldanarak büfeye doğru yöneldi.

Jan ellerini mutlu bir edayla cebine soktu. Öfkeyle gülümseyerek odanın içinde dolanıp duran annemin kocaman televizyonunu ve tuhaf biblo koleksiyonunu inceledi. "Bu tabakları seviyorum!" dedi heyecanla, şöminenin üzerindeki üçlü söğüt desenlerini işaret ediyordu. "Ve bunu! Bu benim Sally'im! BAK!" Daha ben ne olduğunu anlayamadan elimi tutup Dennis, ben ve Fiona'nın 1986 yılında evin merdivenlerinde otururken çekilmiş fotoğrafımıza doğru sürükledi.

"Sana bir bak! Küçük şişman meleğisin!" Coşkulu bir şekilde yanağımı öptü ve ben odadakilerin nefeslerini tuttuklarını hissettirdim. Aleni sevgi gösterileri bizim evde alışılmış bir şey değildi. Eğilip Jan'ın kollarından kurtulduğumda babamın telaşla piposunu aradığını fark ettim.

Jan, "I Feel Pretty"yi söylemeye başlayarak gecenin mahvolmasını garantiledi. Benim güzel, akıllı ve neşeli olduğumu haykırarak gülmeye koyuldu. "Jan Borsos'u seviyorsun, değil mi!" Yakında düşüp bayılacağımı düşündüm. İnsan vücudunun bunca panik ve kaygıya dayanamayacağı kesindi.

Yarım saat sonra annemin servis ettiği kayış gibi bifteklerimizi yemeye başlamıştık. Kötü pişirilmişlerdi ama herkes ilginin başka tarafa kaymış olmasından memnundu. Eskimiş tabaklarımıza değen çatal bıçak sesleri, "Million Pound Drop" televizyon programındaki gevezeliklerine karışıyordu.

Annem yüzüme henüz adamakıllı bakmamış, babam benimle neredeyse hiç konuşmamıştı. Buna dayanamıyordum.

"Sally bana her ikinizin de tekstilde çalıştığınızı söyledi," dedi Julian, sessizliği bozarak. "Buralarda gelişmiş bir endüstri mi bu?"

Bu müdahaleye içten bir minnettarlık duyduğu belli olan babam, oturduğu yerde dikleşti. "Evet evlat, buralarda daima biraz vardı, gerçi Nuneaton'da falan olduğu kadar değil. Nuneaton'ı bilir misin?"

"Duymuştum," diye cevap verdi Julian kibarca.

Babam kararlı bir edayla sözlerine devam etti: "Bu bölgede daha çok maden vardı aslında ama Hall's iyi bir firmaydı. Gerçi artık yakında kapatacaklar. Ucuza çalışan kahrolası Çinlilerle sorun yaşıyoruz."

"Ama kalite berbat," dedi annem. "Sonra Hintliler ve lanet Doğu Avrupalılar da dahil oldular. Bizi bitirdiler!" diyerek ateşli bir tavırla sözlerini tamamladı.

Lanet Doğu Avrupalılar mı? Annem Jan'ın nereli olduğunu sanıyordu? Bognor Regis'li mi? Anne ve babamın suratı öfkeden kızarmıştı. Belli ki misafirlerinin nereli olduğu umurlarında değildi. Tatlı Jan Borsos'unun aşağılandığını bugün üçüncü duyuyumdu ve kanım sinirden fokurduyordu.

Oysa Jan'ın yüz ifadesi değişmedi. "İnsanlarımızın çoğu çok uzun süre fakirdiler," dedi sakın bir sesle. "İşe ihtiyacımız vardı."

Dört çift göz ona doğru döndü. "Ben Macar'ım," diye açıkladı. "Lanet bir Doğu Avrupalı'yım! Fakat Bayan Howlett, şunu anlamalısınız ki bizim endüstriye ihtiyacımız var ve bundan büyük gurur duyuyoruz. Balkanlar'daki komşularımız bizden çok daha fakirler. Onların daha da fazla ihtiyaçları var. Biz kesinlikle Stourbridge halkını bitirmeye çalışmıyoruz."

Babam köşeye sıkıştığını biliyordu ve bu yüzden, her zaman olduğu gibi, devre dışı kaldı. Annem ise böyle bir şey yapmadı. "Eh, bunu anlayabilirim ama o Çinliler." Yüzünü ekşitti. Annem daima suçlayacak birine ihtiyaç duyardı. "Lanet bir kâbus gibiler!"

“Anne!” diye fısıldadım. Bugün Jan’ın daha fazla aşağılanmasına göz yumamazdım! Bunu yapamazdım! Şakaklarım atıyordu ve nabzım da hızlanmıştı. *DURDUR ŞUNU!* diye çılgık atıyordu beynim. *BUNA BİR SON VER!* Annem gözlerini fırın patatesinden ayırmadı. “Yarisından bile haberin yok, Sally,” diye mırıldandı. “Çok kültürlü olmayı sevdiğini biliyorum, ama durum bizim için farklı. Biz buralılar yabancılar kadar çalışmıyoruz.”

Annem işte böyle, diye düşündüm. *Önce Jan’a sonra da bana saldırır.* Dışarı çıkmalıydım. Bunu yapamayacaktım. Ellerim çılgın gibi titrediği için çatalı elimden düşürdüm, sonra Jan’m ayağının benimkine değdiğini hissedip bir an için dengemi sağladım. Minnettar bir şekilde dönüp ona baktım ve ayağıma değenin onunki olamayacağını fark ettim. Julian’inkiydi.

“Zor tabii,” dedi Julian anne ve babama bakarak. “Benim babam bir çiftçiydi ve hayatı boyunca çok sıkı çalıştı; ama şimdi ucuz ithal et satıcılarıyla daha düşük fiyata çalışıyor ve ayakta kalmak için mücadele veriyor.”

Annem ve babam hararetli bir şekilde başlarını salladılar.

“Aynen,” dedi annem zafer dolu bir edayla.

“Durumu çok iyi kavramışsın.”

“Sadece nazik olmaya çalışıyor,” diye patladım ağlamaklı bir tavırla. Herkes yemek yemeyi bıraktı. “Ayrıca o, yabancıları değil kapitalizmi suçluyor. Irkçılık yapmıyor!” Sesim kısılıp hıçkırıklara dönüştü.

“Ben de yapmıyorum...” diye söze başladı annem ama ben onun sözünü kestim.

“Evet, yapıyorsun! Evet, yapıyorsun! Jan’a karşı kabalık ettin! Bana karşı korkunç davranmanı kabul ediyorum ama misafirime asla! Özür dile!” Başımı ellerimin arasına alıp sessizce hıçkırdım, bu esnada yemek odasına derin bir sessizlik hâkim olmuştu. Biftekler dahi dehşete kapılmıştı.

“Ben ırkçılık yapmadım,” diye karşılık verdi annem huysuz bir tavırla. “Paket servisindeki Bayan Yu’yla iyi arkadaşım.” Tereddüt içinde, bedenlen orada olduğu halde ruhen olmayan babama baktı.

Tüm o kaygı ve öfkemin arasında bir ara, annemin sadece gerçekten gerektiğinde konuşan bir adamla evli olup destek almasının ne kadar zor olabileceğine dair bir sezgiye kapıldım. Ne var ki, yıkılmış durumdaydım ve merhamet duygum kalıcı olmadı.

“Söylediğın şey çok korkunçtu!” diyerek hıçkırdım. “Lütfen Jan’dan özür dile.”

“Üzgünüm, Jan,” dedi annem afallamış bir halde. Gözüme aniden ufacak göründü. “Niyetim kimseyi gücendirmek değildi.”

Jan elini sallayarak geçiştirdi. Bu özürden çok benimle ilgiliydi. “Çok mu sarhoşsun Sally?” diye sordu merak içinde. “Ya da hasta falan mısın? Annen beni gücendirmede ki!”

“Sarhoş değilim!” diye bağırdım. Julian tabağından başını kaldırmıyordu. Saçları kabarmıştı ve yüzü kederliydi; benim Julian’ıma benziyordu. Tekrar dönüp anne ve babama baktım. “Öylece oturup Doğı Avrupa’yı ya da Çin’i eleştiremezsiniz. Öylece oturup sürekli kendinizden başkalarını suçlayamazsınız! Bıktım usandım!”

Kontrolden çıkmış, sirenleri açık ama freni olmayan ve Tanrı bilir nereye doğru son sürat ilerleyen bir nakliye treni gibiydim. “İşte bu,” dedim tekrar hıçkırarak. “İşte bu suçlama meselesi. Kuzenim, bir yıldan uzun bir süre önce bir çatıdan atlayarak can verdi ve o zamandan beri annem ve babamla sadece bir kez konuştum. Neden biliyor musunuz? Neden biliyor musun, Jan Bor-sos? Beni suçladıkları için! Çünkü onunla gerektiğı şekilde ilgilenmediğimi düşünüyorlar! Beni öylece siliverdiler! Beni aramayı

kestiler! Beni eve davet etmeyi bıraktılar! Her şeyi kestiler! Benim artık bir ailem yok!"

"Sally..." dedi Julian usulca.

"Kapa çeneni!" dedim ağlayarak. "Fiona'yla ilgili bir şey demeye hakkın yok. Özellikle de senin..."

Jan biraz daha şarap doldurdu. "Bu sinemada bir akşam gibi," dedi.

Tekrar anneme ve babama baktım. Annem ağlıyordu ve babam da ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

Gözyaşlarımın buğusundan onlara bakarak irkildim.

"Seni suçlamıyoruz," diye fısıldadı annem nihayet. "Elbette seni suçlamıyoruz. Sen neyden bahsediyorsun, Sal?"

Ayağa kalkıp elinde tabaklar, hızla mutfığa doğru gitti; babam ilk kez ona yardım etmek üzere ayağa kalktı. Jan, Julian ve beni masada, şaşkın ve korkunç bir sessizlikle baş başa bıraktılar.

Yirmi dakika sonra arabaya binmiştik. Annem ve babam, benim hayret dolu bakışlarım arasında, kapıya gelip bizi uğurladılar. Gerçi uğurladıkları Julian'dı; Jan Borsos ve ben değildik. Ben çıldırınca Julian mucizevi bir şekilde konuyu değiştirmişti, bu arada Jan da iyice dağıtıp kendinden geçmişti. Julian bir şekilde ortamı yumuşatmış, hatta babasının efsanevi hırçınlıklarını anlatıp babamı gülümsetmeyi bile başarmıştı.

Tatsız, emekli bir çiftte benziyorlar, diye düşündüm araba hareket ederken.

Kendimi öncekinden bile daha delirmiş hissediyordum. Her şey anlamsız geliyordu. Ne düşüneceğimi veya neye inanacağımı bilemiyordum. Artık kim olduğumu dahi bilmiyordum.

Giysi dolabıma ihtiyacım var, diye düşündüm. *Giysi dolabıma girip bir daha da çıkmamaya ihtiyacım var. Sonsuza dek.*

Yirmi İkinci Sahne

Londra'ya döndüğümde giysi dolabıma girip Fiona'yla konuşmaya çalıştım, çünkü başka ne yapacağımı bilemiyordum.

Fiona hiçbir şey söylemedi.

"Çilli?" diye fısıldadım. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. "Çilli, benimle konuşmayacak mısın?"

Sessizlik. Çalar saatimin yeşil ışığı kapının aralığından soğuk bir şekilde parıltıyordu. Odanın içinde bir ses duydum ve bunun Fiona'nın gönderdiği bir tür işaret olup olamayacağını düşündüm.

"Lütfen, Fiona," diye fısıldadım çaresizce. "Lütfen geri gel ve konuş benimle."

Sonra dolabın kapısına hafifçe vuruldu. Barry? Bir köşeye büzüldüm ve tam çılgılığı basmak üzereyken gelenin Julian olduğunu fark ettim.

"Burada ne arıyorsun?"

Julian üzgün görünüyordu. "Şştt," dedi. "Sorun çıkarmaya gelmedim. Bunu yaparsam Barry beni döve döve öldüreceğini söyledi."

Julian dolabın önüne çömeldiğinde kollarımı dizlerime doladım. "Dışarı gelsene," dedi yumuşak bir sesle. "Çık oradan, Sally." Üzerinde üç maymun olan, benim çok sevdiğilerimden eski bir tişört giymişti. Başımı tişörtüne gömüp orada gizlenmek istedim. Üstelik tüm yaptıklarına rağmen. Benim neyim vardı? Artık her şey bana anlamsız geliyordu.

"Ben... yapamam."

"Yapamaz mısın?"

"Kendimi güvende hissettiğim tek yer burası," diye mırıldandım, bunu bilmesine rağmen. Çünkü aramızdaki uzaklığa karşın yine de Julian benimle ilgili her şeyi biliyordu.

Geri gidip ağırlığını topuklarına verdi. "Onunla konuşuyordun, değil mi?"

Acıyla kızardım. "Evet. Bana yardımı oluyor."

Julian baş ucumdaki gece lambasını açmak için uzandı.

Dolabın diğer kapısını açıp yüzlerimizi aydınlatmış diye ışığı yanık bırakarak içeri girdi ve bağdaş kurup karşıma oturdu. Yüzü öyle inanılmaz bir sevecenlikle doluydu ki kendimi oldukça güçsüz hissettim. Ona uymuyordu. O, uyuşturucu kullanan bir yalancıydı, o bir... Orada durdum, çünkü artık onun ne olduğunu ve ne olmadığını bilmiyordum.

"Kimsin sen?" dediğimi duydum. "Ve neden buradasın?"

"Ben benim," dedi basit bir ifadeyle. "Bana istediğin soyadını verebilirsin, benim için hangi mesleği istersen onu seçebilirsin. Ama ben hâlâ benim, Julian'ım. Senin..." Devam etmedi. Ben Havuç'u alıp göğsüme bastırdım. Üzerime domuzlu pijamalarını giymiştim.

"Ve sanırım, senin duygularına saygı göstermekle bayağı iyi ettim," diye devam etti Julian yumuşak bir sesle. "Ama şimdi beni dinlemeni istiyorum."

Bu hiç hoşuma gitmemiştir. Ne var ki, anne ve babamın evinde durumu yumuşattığı için ona borçluydum. Ayrıca her ne kadar bunun için kendimden öğreniyor olsam da Julian'ın sesi hoşuma gidiyordu, onu dinlemek istiyordum.

"İ, peki."

"Teşekkürler."

Birkaç dakika dolabın içinde sessizce oturduk. Kafasını toparlamaya çalıştığını hissedebiliyordum.

"Bu hiç kolay olmayacak," dedi Julian usulca. "Ama seninle, o gece olanlar hakkında konuşmam gerekiyor. Fiona'nın... gittiği gece hakkında."

Aniden korkuya kapılarak kaskatı kesildim. Korkunç geçen bu son birkaç günün ardından bunu kaldırabileceğimi sanmıyordum. "İ, bunu konuşmamız gerekli mi gerçekten?"

"Evet. Gerekli. Çünkü..." dedi Julian içini çekerek. "Şunu sormam gerekiyor. Gerçekten Fiona'ya uyuşturucu verdiğimi mi düşünüyorsun? Gerçekten benim yalancı bir pislik olduğumu mu düşünüyorsun? Buna yürekten inanıyor musun, Sally?"

Cevap vermek istediysem de yapamadım. Çünkü her ne kadar Çillim'e uyuşturucu verdiğini biliyor olsam da –her ne kadar Fi, Bea ve hemen hemen Julian'm kendisi de bunu daha o gece kabul etmiş olsalar da– buna tam olarak inanmakta güçlük çekiyordum. Bu kadar tatlı, bu kadar saygıdeğer, bu kadar nazik bir adamın böyle bir şeyi yapabilmesi gerçek anlamda inanılmazdı.

Ama bunu yaptı! diye haykırdı beynim. Tüm olanları kendin gördün! Ne olduğunu biliyorsun!

"İ, Sal?"

Sonunda kendi kendimi çimdiklemek zorunda kaldım. "Bilmiyorum," dedim kararsız bir halde. "Bilmiyorum. Herkes bunu yaptığını söyledi. Fiona söyledi. Bea söyledi. Ayrıca sen de bunu inkâr etmedin. Demek ki olan buydu."

Bu sözleri söylerken dahi kuşku duyduğumu hissettim. Etrafımdaki bütün kainat kılık değiştiriyor gibiydi. Julian'ın bana olayların farklı bir versiyonunu anlatacağını biliyordum ve bunun en şok edici tarafı da bunu duymak istememdi. Son bir yıldır zihnimin içinde dönüp duran korku dolu hikâyenin bir başka alternatifini duymayı gerçekten istiyordum. Peki, bu alternatifine inanır mıydım? İşte bunu bilmiyordum. Fakat en azından duymaya hazırdım.

"Bea'nın ve Fiona'nın hikâyelerine karşı çıkmamamın sebepleri vardı," diyerek başladı. "Buna birazdan geleceğim. Ama ondan önce, sana Fiona'yla birlikte uyuşturucu kullanmadığımı ya da ona uyuşturucu vermediğimi veya satmadığımı söylemek istiyorum. Onu asla teşvik etmedim ve ortam sağlamadım. Asla, asla, asla."

Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Ümitsizce ona inanmayı istiyordum. Ona inanmak bana mantıklı geliyordu: o, hayatta tanıdığım en iyi insandı. Ama yine de...

Julian iç geçirdi. "Aslında olan şuydu..." Bitkin bir şekilde yüzünü sıvazladı. "Hayır, en baştan anlatmam lazım."

Neyse ki Julian, bu konuşmayı giysi dolabımda yapma nezaketini göstermişti. Havuç'a sıkıca sarılıp Julian'ın yaydığı temiz ve hoş yumuşatıcı deterjan kokusunu duymamaya çalıştım. Bir de delinmiş çorabından fırlamış ayak parmağının ucunu.

Gözlerimin içine baktı. "Benim karım bir opera sanatçısıydı ve aşırı dozda eroin kullanmaktan öldü." Etrafımızdaki havanın ağırlaştığını hissettim. "Kendinden geçti ve kendi kusmuğunda boğularak öldü. Viyana'da bir otelde, kat hizmetçisi tarafından ölü bulundu."

Etrafı şaşkın bir sessizlik kapladı.

İnanamaz gözlerle Julian'a baktım. "Ah, Tanrım..." Sesim çatlak çıkıyordu. "Bilmiyordum. Çok üzüldüm."

"Elbette bilmiyordun. Sana o yüzden şimdi söylüyorum."

"Hazır olduğunda anlatırsın diye düşünmüştüm," dedim
üzgün bir şekilde. "Seni zorlamak istemedim."

"Ben de bunu çok takdir etmişim. Çok saygılı bir hareketti."
Havuç'u kucağıma yerleştirdim.

"Ama sonra Fiona bizi ve hayatlarımızı parçaladı," diye devam etti üzüntülü bir edayla. "Ve biz, benim geçmişimle ya da başka herhangi bir şeyle ilgili konuşma fırsatını pek bulamadık."

Onaylar gibi başımı salladım. Giysi dolabının içini hüznü bir hava kaplamıştı; ama yine de dünyanın en güvenli yeri gibiydi. Julian ise dünyanın en güvenilecek insanı... Bu da potansiyel olarak tehlikeli bir histi.

"Benim adım Julian Bell. Jefferson ise babamın adı. Annem boşandıktan sonra kendisi ve benim için Bell soyadını aldı, çünkü ben henüz on üç yaşındaydım. Ne var ki menajerim, Julian Jefferson adının bir opera sanatçısı için daha uygun olduğuna karar verdi, böylece bu isim benim sahne adım oldu."

"Opera sanatçısından çok pop müzik yapan bir şarkıcı adı gibi," dediğimi duydum, sonra toparlandım. "Ah, Tanrım, kusura bakma, şu anda şakanın sırası değil. Gerginim biraz."

Julian sırtıttı. "Çeneni kapat," diye emretti. "Eski karımın adı Catherine."

"Gerçekten, ne diyeceğimi bilemiyorum. Ne kadar korkunç." Gözlerim yaşlarla dolmuştu. Zavallı, zavallı Julian.

Düşüncelerimle arama girdi. "Korkunçtu. Ama altı yıldan uzun bir zaman geçti, Sally ve ben iyiyim."

Ona sarılmayı, yaşadığı şiddetli acıyı bildiğimi söylemeyi istedim ama Julian, ona inandığımı görme umuduyla beni süzüyordu.

"Anlıyorum. İyisin. Peki, devam et."

Julian minnettar bir ifadeyle gülümsedi. "Catherine muhteşem bir şarkıcıydı. O bir kontraltoydu... ve hiçbir şekilde sana benzemiyordu. Fiona ise bana onu hatırlatıyordu." Düşünceli bir ifadeyle duraksadı. "Catherine, tıpkı Fiona gibi kendisinden nefret ediyordu. Çok fazla acı çekiyordu." Loş ışıkta gözleri, ani gözyaşlarıyla parıldadı. "Uzun bir mücadelenin ardından onu bir tedavi programına yerleştirdik ama artık çok geçti. O zaman artık o kadar fazla acı içindeydi ki temiz kalamadı. Seçmeler için Viyana'ya gitti ve bir daha geri gelmedi."

"Kulağa tanıdık geliyor," diye fısıldadım. Karşılıklı hafifçe gülümsedik.

"MET'le uzun soluklu bir sözleşme yapmıştım ama dayanamayıp ayrıldım, çünkü şarkı söyleyemeyecek kadar dağılmış durumdaydım. Sürekli ağlıyordum, boğazım ve sinüslerim berbat durumdaydı. Kendimi tekrar toparlayabildiğimde... geri dönüş yapamadım. Brooklyn'de karşıma çıkan ilk odayı kiraladım ve bir şekilde Manhattan'dan kaçtım."

Anlayışlı bir edayla başımı salladım. Fiona'nın ölümünün ardından yaşadığım o korkunç günlerde, elimde olsa ben de bir yerlere kaçıp giderdim. Ne var ki, ben yaşayan bir ölüydüm ve kılmıdayamayacak durumdaydım. Evden dışarı adım atmıyordum. "Peki, Mulberry'de bir evin var mı?"

"Var."

"Vay canına!" Bir servet değerinde olmalı. Bea haklıydı.

Omuzlarını silkti. "Opera dünyası hâlâ beni çağırıyordu ama... işe geri dönmek anlamlı görünmedi. Her ne kadar planlı bir şey olmasa da kendimi yepyeni bir hayatın eşiğinde buldum. Dergi, Brooklyn'e taşınmak... Bana çok iyi geldi. Gerçek kimliğimle bağlantı kurmamı sağladı." Özür diler bir ifadeyle delinmiş tişörtünü ve buruşuk kot pantolonunu işaret etti.

Onu şık Jefforson modunda tanısaydım ona öyle çılgınca âşık olur muydum, diye merak ederek ihtiyatlı bir şekilde gülümse-dim. "Peki, dergi sana o kadar iyi geldiyse, seni operaya geri dön-düren ne oldu?"

"Sen. Beni operaya geri döndüren sendin."

Donakaldım.

"Çok uzun bir süre hiçbir şey olmadı, Sally. Ama sonra sen ortaya çıktın ve bulutların yönünü değiştirdin."

Uzun bir sessizlik oldu. "Seninle tanışana kadar da Catheri-ne konusunda huzurluydum ama seninle olmak hâlâ taşıdığım zorlukları da temizledi demek ki. Çok ama çok mutluydum... Sen, manyağın teki olduğumu anımsamamı sağladın. Aslına bakarsan, her ikimiz de öyleydik. Çok gülüyorduk... çok güzel zaman-lardı ve..." Konuşmayı bırakıp derin bir nefes aldı.

"Sen ve ben harikaydık. Çıkmaya başladık ve ben kış uyku-sundan uyandım, içimde neler olduğunu hatırladım. Kimse mü-ziki sonsuza kadar içinde tutamaz." Gülümsedi. "Sen bile." Yü-züne bakamıyordum. *Bakmamalıydım*. Göğüs civarında ürkütücü şeyler oluyordu.

"Ama..." Ağzım kurumuştu. "Ama öğretmenlik yapıyorsun. Şarkı söylemiyorsun ki." Bilgiçlik taslamak belli ki şu an için tek seçeneğimdi.

"Senin gitmene yakın kararımı verdim. Şarkı söylemeye geri dönecektim. Sana bunu en son gün söyleyecektim. Ama bir anda her şey karıştı ve korkunç şeyler oldu. Ve beni çok geriye götürdü. Aslında, hemen hemen başladığım yere geri dönmüştüm."

Utanmıştım. Her şey ne zaman sadece benimle ilgili bir hal almıştı? Yaşadıklarının ardından Fiona'nın ölümüne tanıklık etmek, onun için de travmatik olmuş olmalıydı.

Julian sözlerine devam etti, "Sen gittikten sonra derslere geri dönmek için kendimi zorladım ve *Médée*'de küçük bir rol aldım.

Eleştirmenler hâlâ formumda olduğumu söyleseler de içim rahat etmiyordu. Ağzımı her açtığımda yaşadığım tüm o üzüntüler dökülüverecekmiş gibi geliyordu.”

Onu devam etmeye teşvik etmek için başımı salladım. Aniden fazlasıyla kırılğan görünmeye başlamıştı. Küçülmüş gibiydi. Karşımda takım elbiseli, büyük bir opera sanatçısı değil de, kayıplarıyla boğuşmakta olan bir adam –*bir çocuk*– vardı sanki. “Birkaç opera okulunda öğretmenlik yapmaya başladım ve çok keyif aldım. Sonra Royal Müzik Okulu’nda eğitim alırken şan hocalarımdan biri olan Hugo’dan bir e-posta aldım. Bana öğretmenlik teklif ediyordu ve ben de, *Kabul et gitsin*, diye düşündüm. O okulda mutlu olmuştum. Belki buna bir yıl devam edersem eskisi kadar cesur olurum.”

Korkutucu bir an için onu kendime doğru çekip sımsıkı sarılmak istedim. *Sally, sen Jan’la birliktesin*, diye hatırlattım kendime. *Sen bir yetişkinsin ve bir başka yetişkinle sohbet ediyorsun sadece. Bunun ötesindeki her şey fanteziye girer.*

Julian belli belirsiz bir tebessüm etti. “Londra’ya gelip senin de okuldaki programa katılacağını gördüğümde gözlerime inanmadım. Hem iyi hem de kötü bir haberdirdi bu.”

Bu kez suçluluk hissiyle tekrar başımı salladım. İçimden bir ses şimdiye kadar sadece kendimi düşünmüş olduğumu söylüyordu; Londra’ya gelmesinin benim için ne kadar da kötü olduğunu düşünmüştüm. Julian için de kötü olabileceği aklımdan dahi geçmemişti. Kız arkadaşı onu tamamen dışlayıp onu insan katletmekle suçlarken, elinde kalan güven kırıntılarını toparlayarak profesyonel bir maske takmış ve yoluna devam etmeye çalışmıştı.

Gerçi bu hâlâ tartışmaya açık bir konuydu.

Julian beni süzüyordu. “Senin programa dahil olduğunu gördüğümde, bana bir kâbus gibi görünmüş olsa da seninle gu-

rur duydum. Vay canına, dedim! Bak şu cesur kıza! Ânı yakalamış, bunu başarmış!"

Minnettarlıkla gülümsedim. "Ben bile hâlâ inanamıyorum! Devam et."

Julian kendini rahat ettirmek için dolabın içinde kıpırdandı. "Seninle, Catherine'in ölüm yıldönümünde tanıştım."

Fiona'yla ilgili konuları konuşma vaktinin yaklaştığını tahmin ederek kaskatı kesildim. Hayatım boyunca kafam hiç bu kadar karışmamıştı. Şu âna kadar söylediği her şey kulağa mantıklı geliyordu. Onun, en başta olduğunu düşündüğüm kişi olduğunu doğruluyordu. *Ama ya uyuşturucu?* diye üsteledi beynim. *Uyuşturucu ondaydı!*

"Seninle tanışmam çok tuhaftı, Sal, çünkü senin için hissettiğim onca yoğun duygunun arasında, bana sanki hayata geri dönmüş gibi hissettirecek kadar Catherine'e benzeyen Fiona vardı. Fiona'nın hangi noktada olduğunu ve senin onun için ne denli endişelendiğini görebiliyordum. Ümitsiz bir korku içinde olmanın, sevdiğin bir insanın kendisini neredeyse ölüme sürükleyişini izlemenin ne demek olduğunu hatırladım ve buna dayanamadım."

Başını indirip ellerine baktı. Bense onun o yumuşacık saçlarına odaklandım. Uzanıp saçına dokunmamak için yumruklarımı sıkamak zorunda kaldım. Julian'ın hâlen açıklaması gereken şeyler vardı.

"Sana yardım etmek istedim, Sal, ama bunu yanlış bir şekilde yaptım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana, Fiona'ya yardım ederek yardımcı olmaya çalıştım."

Ne demek istediğini anlamaya çalışarak başparmağımın tırnağını kemirdim.

"Ona yardım etmeye çalıştım. Ona Catherine'den bahsettim onu West Village'de Catherine'in gittiği toplantılara götürdüm Onu Catherine'in uyuşturucudan kurtulup temiz kalmış bir arkadaşıyla tanıştırdım."

"Ah," diye fısıldayabildim nihayet. Buna gerçekten şaşırmıştım. "İl, teşekkür ederim, Julian. Hiç haberim yoktu."

"Yine de yeterli olmadı."

"Ama söylediklerin doğruysa onun güvenini kazandın ve bu da benim başarabildiğimden fazla."

"Doğruyu söylüyorum, Sal. Bunu biliyorsun."

Kendi kendime onayladım. Bunu inkâr etmek gitgide zorlaşıyordu.

"Evet, onun güvenini kazandım ama bunu doğru şekillerde yaptığımdan emin değilim."

"Fi'ye uygulanacak doğru yol diye bir şey yoktu." Söylediklerinden dolayı hâlâ afallamış haldeydim. Fi uyuşturucu toplantılarına mı katılmıştı? Hem de Julian'la. Bu, aklıma dahi gelmezdi. Öyle içine kapanmış, öyle hassas biri olup çıkmıştı ki.

"Demek..." dedim nereden başlayacağımı bilemeden. "Peki... adına ne toplantısı demiştin? Onlar nasıl gitti?"

"Adsız Narkotikler."

Daha da şoke olmuş bir halde arkama yaslandım. "Hım." Julian bana baktı.

"Fi, Adsız Narkotikler toplantısına mı gitti? Gerçekten mi?"

"Gitti, evet. Birlikte beş toplantıya katıldık. En sonuncusu partinin olduğu gündü. Ben de onunlaydım."

Onu ve Fiona'yı SoHo'da birlikte görüşümü hatırlayıp kendime lanet okudum. Her şeyle ilgili, olabilecek en kötü senaryoyu düşünmüş olmasaydım tüm bu yaşananlar çok daha kolay olacaktı. "Gerçekten hiçbir fikrim yoktu," diye mırıldandım.

"Elbette, biliyorum," diyerek beni rahatlatı. "Zaten bilmen de gerekiyordu. Sana özellikle söylemedim."

"Neden?"

İç geçirdi. "Bunlar, adı üzerinde 'adsız' programlar. Fiona, bana *her şeyi* anlatabileceğini ve yine de güvende olacağını biliyordu."

"Ama... ama benimle konuşsaydı da güvende olurdu," dedim. Bencilce konuştuğumu biliyordum ama kalbim kırılmıştı. Neden bana değil de, tamamen yabancı birine güvensindi ki?

"Bağımlılar yalnızca diğer bağımlılara gerçek anlamda açıklırlar," diye açıkladı Julian. "Bu konuda normal insanlarla konuşmakta zorlanırlar."

"Ama sen bağımlı değilsin ki. Ah, Tanrım, yoksa öyle misin?"

"Hayır! Ama o dünyayla bir bağlantım vardı. Catherine'le yaşadığım korkunç tecrübelerimden dolayı her şeyin nasıl işlediğini, bağımlılarla neler yapıp neler yapılamayacağını biliyorum. Onlara neyin yardımının dokunacağını, nelerin çileden çıkaracağını... Bu yüzden bana güvenebileceğini biliyordu sanırım."

"Doğru. Pardon. Bencilik etmek istememiştim."

"Fiona'ya karşı asla bencilik etmedin," dedi Julian yumuşak bir şekilde. "Onun için yapılabilecek her şeyi yaptın sen. Hatta, anladığıma göre, ona herkesten ve kendi hayatından bile daha fazla önem verdin. Seni ona belki biraz daha yaklaştıracak tek bir şeyin eksikti. O da uyuşturucu bağımlılığı."

Julian'ın yüzünü inceleyip yumuşacık saçlarını aklıma kazıdım, kokusunu içime çektim; artık ona inanmaya başladığımı biliyordum. Geçmişin bu yeni versiyonuyla yüzleşmek dehşet vericiydi ama bunu denemeye hazırdım.

Julian karşımda oturmuş konuşmamı bekliyordu ve ben ona karşı büyük bir minnettarlık hissediyordum. Fiona için benim

yapabileceğimden çok daha fazlasını yapmıştı, üstelik de bunu benim için yapmıştı.

Derin bir nefes aldım. "Peki... Adsız Narkotikler'de ne yaptın?"

"Önceleri nefret etti," dedi Julian, hüzünlü bir şekilde gülümseyerek. "Oradaki herkesle aynı gemide olduğunu kabul etmek istemedi. Fakat daha fazla toplantıya katıldıkça kendi durumunu insanların söyledikleriyle daha fazla özdeşleştirdi. O..."

Duraksadı. "Çok zor, Sal."

Gözyaşlarım göz pınarlarımda birikmiş, batmaya başlamışlardı. Fiona. Benim Çillim. "Devam et," dedim titrek bir sesle.

"O son toplantı. Temelde olayı o gün kavradı. Programı kavradı. İyileşebileceğine inanmaya başladı. Bana Adsız Narkotikler'e katılacağını söyledi ve ciddiye, Sally. Gerçekten ciddiye."

"Gerçekten mi?"

Başını evet anlamında salladı.

Bütün o inkârından vazgeçip bir problemi olduğunu kabul etmekle ne büyük bir cesaret gösterdiğini düşündüğümde kalbimin sızladığını hissettim. Bu, onun sahip olduğunu bilmediğim bir cesaret örneği idi.

Ve cesur Çillim'i düşünerek ellerimle yüzümü örtüp ağlamaya başladım. Mağlup olmuş küçük, kırılgan Çillim için ağladım. Nihayet iyileşebileceğine inanmış, sonrasındaki birkaç saat içindeyse ölüme uçmuştu.

Ben hıçkırırken Julian, ayaklarını benimkilerin üzerine yerleştirdi. "Tamam canım," diye fısıldadı. "Tamam."

"Tamam değil! Böyle bir aşamadan sonra aynı gün nasıl ölüme gidebilir? Buna dayanamam..."

"Eh, bunu gerçekten açıklayabilecek tek kişi Fiona," dedi. Ayağıyla ayağımı sıvazladı, kalbim sızlıyordu. "Ama bildiğim kadarıyla çok yaygın bir durum bu. İnsanlar uyuşturucu kullanmayı bırakmaya karar veriyorlar ve o zaman içlerine bir korkunun

yerleşmesiyle içki içmeye başlıyorlar. Sonra bu, bir âleme dönüşüyor ve bu sırada o kadar çok sarhoş oluyorlar ki umurlarında olmuyor ve tekrar uyuşturucuya saldırıyorlar. Sanırım, partide Raúl'u görmesi işleri daha da tırmandırdı, ama tabii bu Raúl'un suçu değildi."

Dayanılmaz derecede üzgün görünüyordu. "Korkunç olan şu ki, bazen şöyle derler: 'Son bir âlem yapmalarına izin verin. O zaman dibe vuracaklardır. O zaman da gerçekten istekli olurlar.' Ama söz konusu kişi lanet olası bir çatıdan düştüğünde ne yapacağını söylemiyorlar." Julian'm gözleri gözyaşlarından şişmişti. "Bunun olabileceğini bana söylememişlerdi."

Bir süre sessizce oturup anlamsız olduğunu bildiğimiz halde *ya şöyle olsaydı ve böyle de olabilirdi* varsayımlarına dalıp gittik. "Senin hatan değildi, Julian," dedim. "Sen kendin söyledin. O lanet olası pis uyuşturucu olmadan bir partiyi bile tamamlayamamış."

"Evet," diye doğruladı hüzünlü bir sesle. "En üzücü olan kısmı da, aslında o kadar da sınırdan değildi. Tamamen kendini kaybetmemişti. İdare edilebilir durumdaydı, hâlâ hayatına devam edebilecek haldeydi. Hâlâ bir balerin olmaya da devam edebilirdi."

"Gerçekten mi? Ben onu bayağı dağılmış gibi görüyordum."

Julian başını salladı. "İnan bana, çok daha kötü olabilirdi. Gerçekten kendini kaybetmiş olsa hırsızlık yapabilirdi, çoğu zaman uçuyor olurdu, sürekli yalan söylerdi ve kokainden çok daha ciddi olanlara geçiş yapardı. Yanlış anlama, kötü durumdaydı, fakat ümitsiz vaka değildi. Bunun çok uzağındaydı." Ardından da güldü. "Aslına bakarsan, hiç komik değil ama benim telefonumu çalmıştı."

"Ne yaptı ne yaptı?"

"Evet! Tanıştığımız gece – hatırlıyor musun, telefonumu takside bıraktığımı sanmıştım hani? Meğer telefonu Fiona iç etmiş."

Raúl bana mesaj attı: Telefon çantasında çalmaya başlamış ve Raúl inanmamış. “

“Sen ciddi misin? Senin telefonunu mu çalmış?”

Tekrar güldü. “Çalmış, evet ve onu ne yapacağını bilememiş. Bunu öğrenince gülmekten kendimi alamadım. Gerçi Raúl bunu hiç de komik bulmamıştı.”

“Onu bu yüzden mi terk etti?”

Julian kollarıyla dizlerini sardı. Halime rağmen gözüme maymun desenli tişörtü ilişince gülümsedim.

“Evet. Raúl, Catherine’le yaşadığım zor zamanlarda hep yanımdaydı ve sanırım bu konuda son derece hassas hale gelmişti. İlişigini kesti ve ona âşık olmadan kaçıp gitti.”

Keder bir kez daha beni bıçaklamıştı. Fiona gerçek aşkı bulmuş olabilirdi. Uyuşturucudan kurtulabilirdi. O...

Başımı eğdim. Julian’ın söyledikleri beni iyiden iyiye sersemletmişti. Cömertliğine, cesaretine, Fiona’nın kırılğan ruh haline karşı gösterdiği anlayışa şaşıp kalmıştım. Fakat kafamda hâlâ cevaplanmamış sorular vardı. İçi kokain dolu paketi neden alıp vermişlerdi. Fiona neden ona uyuşturucu sattığını söylemişti. Ve –her şeyden önemlisi– Fiona düştüğünde Julian neden kaçıp gitmişti.

“Peki ama hâlâ belirsiz olan şeyler var,” dedim ihtiyatlı bir tonla.

“Var, evet. İlki benim ahmağın teki olmam. Bea beni uyuşturucu satmakla suçladı. Ve Fiona da bunu doğruladı ve ben... Ah, kahretsin, öyle aptalım ki! Bunları kabullenip bir şey söylemedim, çünkü Fiona’yı herkesin gözü önünde yalancı olmakla suçlasaydım, onun için bardağı taşıran son damla olacağını düşündüm. Catherine hep yalan söylerdi ve ben ona karşı çıktığımda aklını tamamen kaçırırdı. Yalnız kaldığımızda sana gerçeği söyleyecektim.”

“Ama kokaini neden cebine koydun?”

“Çünkü paketi bana vermesi için onu nihayet ikna etmiştim. Ama sonra seninle kavga etti ve paketi geri aldı.” O geceyle ilgili konuşuyor olmanın verdiği ıstıraba rağmen, içimde büyüyen bir sıcaklık hissediyordum. Julian uyuşturucu satıcısı değildi. Onu öldürmemişti. *Bunu elbette yapmamıştı! O benim hayatımın aşkıydı!*

“O halde... ona uyuşturucuyu satan kimdi? Bütün o şeyleri nereden buluyordu?”

Julian başını eğip ellerine baktı. “Çok üzgünüm,” dedi, “ama şey... bunu yapan Bea’ydı.”

Ben dahil her şey sallandı.

“Nefes al, Sally!” dedi Julian korkuya kapılarak. “İyi misin?” Dikkatle yüzüme baktı. “Bunu benden duyduğun için çok üzgünüm... Ah, lanet olsun! Ama bunu sana başka nasıl söyleyebilirdim? Bea’ydı.”

“Bea mı?”

“Sally? Sally?” Julian oturur pozisyonda kendini sürüyerek bana yaklaştı ve omuzlarımı tuttu.

Bir anlığına yan yatıp onun koluna yaslandım. Hoş sıcaklığını hissedip kokusunu duydum ve kendimi o kadar kaybolmuş hissettim ki dayanması gerçekten güçtü. Baş döndüren bir çabayla toparlanıp doğruldum.

“İyiyim,” diye fısıldadım. “Ama... Bea?”

“Maalesef. Belli ki Fiona gibi değildi. Kokaini yalnızca eğlencesine kullanıyordu. Fakat demek ki yıllardır Fiona’ya satıyormuş.”

Elbette ya, diye düşündüm güçsüz bir halde. *Elbette*. Bea hayatımızdan çıkıp gitmişti; Glyndebourne’a kaçmıştı ve ne Barry ne ben aylardır ondan tek söz işitmemiştik.

“Hain kaltak!” dedim. “Fiona’ya uyuşturucu satmaya ihtiyacı yoktu. Bok gibi zengindi zaten! Bok! Bunu nasıl yapar?”

Julian hayret dolu bakışlarım arasında güldü. "Şey, pardon, daha önce 'bok' dediğini hiç duymamıştım da."

"Onu... onu öldüreceğim," diye fısıldadım öfkeyle. "Taraflıymış! Ne kadar endişeli olduğumu biliyordu! Ah, Tanrım!" Dehşete kapılmış bir şekilde ona baktım.

"Anladığım kadarıyla Bea, Fiona'ya zaman zaman birkaç gram satmıştı. Ama Fiona ölene kadar, sadece Bea'dan değil, farklı yerlerden de alışveriş yapmış olmalı."

"Ama o seni suçladı," dedim. "Bea bana güzel kıyafetlerin, paran ve Mulberry'de bir evin olduğu için senden şüphelendiğini söylemişti."

Julian dalgın bir şekilde gülümsedi. "Evet. Çok akıllıca davranmış. Rolünün küçük olduğunu fark ederek panikliyordu sanırım."

"Neden onu savunuyorsun?" Buna inanamıyordum. "Fiona'nın ölümü için seni suçladım ben! Sana bir pislik gibi davrandım! Bütün ilişigimi kestim! Ben... ah, Tanrım! Üstelik de her şey onun suçuyken!"

Julian beni süzdü. "Hayır, öyle değildi," dedi. Ve her zaman yaptığı gibi hevesimi kursağımda bıraktı.

Dolabın kendi tarafına gidip çoraplı sıcak ayaklarını benim çıplak ayaklarımın üzerine koydu. "Onun suçu değildi," diye tekrarladı.

Uzun bir sessizlik oldu.

"Sanırım haklısın," dedim nihayet. "Fi bir şekilde bir yerlerden bulacaktı zaten. Ama... ama bunca zaman sen gerçek bir melekken senin bir şeytan olduğunu düşündüm. Buna dayanamıyorum. Ben... Biz..."

"Şşşt. Biz beraber olmaya devam edemezdik. Sen büyük bir ıstırap içindeydin. Ben de öyle. Ayrı kalmamız gerekiyordu."

"Ama benim senden nefret edip seni suçlamama gerek yoktu! Neden gelip bana zorla anlatmadın?"

"Çünkü seni korumak istedim," dedi yumuşak bir sesle. "Gerçeklerle baş edebileceğini düşünmüyordum. Bea senin en yakın arkadaşlarından biriydi, öyle değil mi?"

Beynim o korkunç geceyi tekrar canlandırarak yeni bilgileri tasfiye etmeye çalışırken başımı onaylar gibi salladım. "Sen olay yerinden kaçıp gitmedin, değil mi?" dedim.

Julian başını iki yana salladı. Gece lambamın ışığı yüzünün yan tarafını yumuşak bir şekilde aydınlatıyordu, bir ara yanağının üzerindeki küçücük tüyleri bile görebiliyordum; hatta en küçük, tatlı... *KES ŞUNU!*

Tekrar gözlerinin içine baktım. "Beni aramaya çıkmıştın."

Evet anlamında başını salladı. "Seni bulmam gerekiyordu," dedi. "Geri gelip onu öyle yerde bulmanı istemedim. Brooklyn'de ağlayıp adını haykırarak bir deli gibi koşturup durdum. Aptalcaydı. Çaresizdim. Seni acıdan uzak tutmak istedim, çünkü nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Seni korumak istedim..." Sesi kısılıp ağlamaya başladı.

Bir süre sonra konuştu. "Sally, geri dönüp olanları o şekilde gördüğün için hayatım boyunca üzüntü duyacağım."

Öne eğilip elini tuttum. "Hey," dedim usulca. "Senin hiçbir şey için kendini kötü hissetmen gerekmiyor. *Hiçbir şey için.* Anladın mı?" Bunu anlaması, ne kadar iyi ve tatlı bir adam olduğunun farkına varması benim için çok önemliydi. Beni affetmesi için yalvardığımı anlamalıydı.

Gözünden bir damla yaş akıp maymunlu tişörtüne damladı.

"Hayır. Yapma bunu. Sen bana karşı çok iyiydin ve ben sana bir canavarmışsın gibi davrandım. Yaptıkların için sana ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle anlatamam." Kısa bir süre saçını okşadım ama sonra elimi geri çektim. Bu riskli bir hareketti.

Onun yerine Havuç'u ona uzattım. "Havuç'a sarıl. Böyle anlarda iyi gelir."

Julian onu eline aldığı anda belli belirsiz gülümsedi. "Selam, Havuç," dedi, eskimiş oyuncak ayımı dizlerinin üzerinde dengede tutmaya çalıştı. "Nihayet seninle tanıştığım için memnunum."

"Sarılmayı dene," diyerek onu teşvik ettim. "Bu durumlarda muhteşemdir."

"Ben sana sarılmayı tercih ederim," dedi Julian.

Bir an duraksayıp tehlikenin boyutunu değerlendirdim. İçimde farklı duygular vardı. Onlara aldırmayıp ona sarılmak üzere kendimi sürüyerek ona yaklaştım.

Fakat giysi dolabım bir kişi için yeterince büyük olsa da, iki tam boy yetişkinin kucaklaşmasına izin verecek kadar büyük değildi. Julian'ın üzerine düşebileceğim riskini fark ettiğimde elimi tutup arkamı ona verebilmem için beni yönlendirdi. Beni, bacaklarının arasına oturtup ellerini belime doladı ve bana sıkıca sarılarak başını saçlarıma gömdü.

"Gerçekten ama gerçekten benim suçum olduğuna inanmış mıydın?"

"Hayır," diyerek kabullendim. "Gerçi bunu şu âna kadar anlamamıştım."

Başını salladığını ve saçlarımin içinde daha derine gömüldüğünü hissettim.

Onun bana böyle sarılması o kadar muhteşem hissettiriyordu ki nefes almaya bile cesaret edemiyordum. *Sen ne yapıyorsun?* diye haykırdı beynim. *Senin bir erkek arkadaşın var! ÇABUK ÇIK ORADAN!* Konuşan iç sesimi susturup gözlerimi kapadım ve Julian'ın boyutlarının ve şeklinin tadını çıkardım. Bedeninin o mükemmel mozaikini çok özlemiştim.

Henüz ona doyamadığım bir anda Julian kıpırdandı. "Sanırım artık dolaptan çıksak iyi olur," dedi yumuşak bir sesle.

Beni bırakmaya hazırlanan kollarına yapıştım. "Hayır. Ben burada kalmak istiyorum."

Julian sessizce güldü. "Bunu istediğini biliyorum. Ama benim eve gitmem gerekiyor, çünkü annem Heathrow Havaalanı'na inmek üzere."

"Ah! Stevie! Vay canına!"

Julian'm arkamda gülümsediğini hissettim. Kocaman, tatlı ve tembel bir tebessümle. "Evet. Bayan Bell bizlerle olacak."

Her ikimizin de Julian'ın harika annesini düşündüğümüz bir sessizlik oldu.

"Stourbridge'den beri kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Julian çekinerek. "Annemi ve babanı mı düşünüyorsun?"

"Sürekli."

"Ve?"

Dudağımı ısırđım. Beynimin içinde binlerce düşünce dans ediyordu. "Ve bilmiyorum. Düşünmek için zamana ihtiyacım var."

Julian bir şey söylemedi.

"Annemin misafirler varken, 'Ah, hayır, elbette seni suçlamıyoruz!' demesi bayağı iyiydi," diye devam ettim. "Ama beni hiç aramadılar, Julian. Bir yıl boyunca hiç aramadılar. Üzüntüden az daha ölecektim ve onlar... hiçbir şey yapmadılar. Küçüklüğüm-den beri hiçbir şey yapmıyorlar."

"Biliyorum," Julian dedi anlayışlı bir şekilde. "Ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Kafam her zamankinden de fazla karışmış bir halde iç geçirdim. Anne ve babamın birçok davranışını anlayamıyordum. İçimde, beni perişan eden öyle büyük bir öfke vardı ki en ufak bir kışkırtılmayla patlamaya meyilliydi. Ama Stourbridge'de değişen bir şeyler vardı. Bir kapı, küçük bir yarık... ama yine de açılmıştı. O kapıdan girmek bir meseleydi ama en azından orada olduğunu biliyordum. Ve şimdilik bu da yeterliydi.

"Annen ne zaman geliyor?" diye sordum.

Julian'ın tekrar gülümsediğini hissettim. "Birazdan. Gitmem gerekiyor. Ama, Sally -bu arada bunu tüm yaşadıklarına saygı duyarak söylüyorum- sanırım bu dolaptan çıkma zamanın geldi. Sonsuza kadar."

Dinledim.

"Sana küçüklüğünden beri kendini güvende hissettirdiğini biliyorum Sal, fakat sen dış dünyada da güvendesin. Ve bence bunu sen de fark etmeye başladın."

Gergin bir şekilde omuz silktim.

"Hayır, omuz silkme. Ben ciddiym. Hayatında yeni bir sayfa açılıyor. Fiona'nın, dolapların veya herhangi bir saklanma şeklinin olmadığı bir sayfa."

"Fiona benim hayatımda daima olacak."

"Elbette. Ama yine de gitmesine izin vermelisin."

"Ama tüm bunlar onun için! Bu şarkı söyleme işi, okul... diğer şeyler..."

Julian başını iki yana salladı. "Bu, onun içindi. Ve o her ne kadar bir dansçı olarak devam edememiş olsa da senin şarkıcı olacak olman harika. Ama artık bunu kendin için yapmalısın. Fiona'nın gitmesine izin ver. Bırak huzur içinde uyusun. Ve sen Sally Howlett olarak yeniden başla. Çünkü o hâlâ yaşıyor, o cesur ve muhteşem ve en önemlisi de çok değerli. O herkesin görebildiği bir yerde olmayı hak ediyor."

Dudaklarımın bir çocuğunkiler gibi titrediğini hissettim. "Ama ben buna hazır değilim..." diye fısıldadım. O benim yaşam koçum gibiydi. Arkadaşımdı. Yol göstericimdi."

Julian başparmağıyla kolumu okşadı. "Sen düşündüğünden daha güçlüsün."

Yan yan ilerleyerek dikkatle dolaptan çıktı.

Çıkar çıkmaz yere çömelip elimi tuttu. "Nasıl hissettiğini biliyorum," dedi. "Ama gitmelerine izin verdiğinde daha kolaylaşıyor."

"Korkuyorum."

Julian gülümsedi. "Bak, burada korkacak bir şey yok," dedi. "Bunu yapabilirsin, Sal. Ben sana güveniyorum."

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan bacaklarımı düzleştirip –yavaş ama çok yavaşça– bunu son kez yaptığımı bilerek dolaptan dışarı çıktım.

Yirmi Üçüncü Sahne

Bugün sakın geçecek, diye düşündüm ertesi gün okula giderken. Ortalamalar Yasası böyle diyor. Son yirmi dört saat içinde bana hayatım boyunca yetecek kadar dram yaşamıştım; bugün dingin geçecekti.

Öyle olmadı.

"Otur," dedi Brian hoş bir şekilde, şan dersine gelmişim. "Sana çay getirdim. Bir de ikimiz için Twix. Ah, olamaz." Cebinden, ısınmış ve şekli bozulmuş bir Twix çıkardı ve üzgün bir şekilde ona baktı. "Mahvolmuş."

"Mahvolmamıştır!" diye cevap verdim neşeli bir şekilde. "Hemen aç! Sonra da bana neler olduğunu anlat."

"Hı?"

"Yemezler, Brian. Ders yapmak yerine beni beslediğine göre bir şeyler dönüyor olmalı."

"Ah," dedi. "Ah, evet."

Brian'ı öyle çok seviyordum ki.

Piyanonun başına oturup içi bisküvili çikolatalarımızı çaya batırdık ve ben onun haberi vermesini bekledim. Bu arada hiç de

gergin olmadığımı fark edip şaşırdım. Dün akşam Julian evden çıktığı andan beri umutla doluydum, yeni ve hassas bir umuttu bu; belki suç ve korkudan bağımsız yaşamaya başlamanın mümkün olabileceğine dair bir histi. Çillim'i hiç unutmadan bu okula kendim için devam edebilirdim.

"Şimdi, Sally Howlett, seninle konuşmak istediğim iki şey var. İlki şu: Peter Ingle, Stourbridge'de yaptıklarıyla ilgili harika şeyler duymuş. Belli ki onu gerçekten etkilemişsiniz, genç bayan."

"Sempatikliğimle mi?"

"Aynen," diye doğruladı Brian en güzel Huddersfield aksanıyla. "Bizim kaba milleti seviyor. Neyse, seni Mayfair'deki bir partide şarkı söylemeye davet ediyor."

"Ah."

Brian parmaklarını birbirine kenetleyip beni süzdü. "Ve sana beş bin pound ödeyecek."

Ağzımdaki çikolatayı az daha geri püskürtecektim. "NE?"

Brian gülmeye koyuldu. "Sanırım, sana bir şekilde ekstra destek vermeye çalışıyor. Normal ücretten biraz fazla, bunu takdir edeceğinden eminim."

"Bu kadar parayı kabul edemem!"

Brian sırtıttı. "Kesinlikle edebilirsin, canım," diye kestirip attı. "Peter'ı sivilceli günlerimizden beri tanırım ve bildiğim bir şey varsa, o da senin bu parayı almanı istediği. Muhteşem olduğunu düşünüyor."

"Brian, ben Stourbridge'liyim! Karnı aç bir çiftçi değilim! Bunu yapamaz!"

"Sally, sakın ol," diyerek gülümsedi Brian. "Peter beş bin poundu oturduğu yerde, saniyede kazanıyor."

"Vay canına!" diye fısıldadım. "Emin misin?"

"Çok eminim. Jan da seninle birlikte şarkı söyleyecek. Belli ki, Peter o oğlanı da sevmiş..."

"Bu iyi. Çünkü Jan gerçekten muhteşemdi."

Brian'ın kaşları çatıldı. "Fakat bir şey daha var. Sahne kıyafeti giymen gerekecek. Ve sanırım bu senin sahip olduğun bir şey değil, hayatım."

Haklıydı. Okul arkadaşlarımdan aksine, opera sanatçılarındaki konserlerde giymekte ısrar ettikleri o uzun, genellikle saten kumaştan, ucube elbiselerden bende yoktu. Fakat içimde fokurdayan bu pozitif enerjinin etkisiyle bu duruma aldırmadım. Nasılsa beş bin poundum vardı!

"Gider bir tane satın alırım! Ben kostüm departmanındaydım, Brian, nasıl giyinmem gerektiğini öğrenmenin vakti geldi!"

Brian başını iki yana salladı. "Dönüşümün gerçekten fevkalade." Kollarını göğsünde kavuşturup beni süzdü. "Müzisyenlik derslerin de şaşırtıcı bir süratle ilerliyor. Artık gayet kendinden emin bir şekilde nota okuduğunu görüyorum... Dolabın dışında şarkı söyleyebiliyorsun ve kendine bir baksana! Konserlerde şarkı söyleme tekliflerini kabul ediyorsun! Bu gerçekten inanılmaz!"

Başını yana yatırdı. "Sence bu değişikliği yapan ne, Sally? Kabuğundan böyle güzel bir şekilde çıkmanı sağlayan nedir?"

Bunun kaynağının Fiona, Brian ve biraz da Julian olduğunu söylemek istedim. Fakat birisinin bu işte herkesten fazla parmağı olduğunu fark etmeye başlamıştım.

"Benim," dedim uzun bir sessizliğin ardından. "Ben kendimi değiştirdim."

Brian'ın gözleri hafifçe buğulanır gibi oldu. Beni neredeyse ağlatacak gururlu baba havalarında, anladığını belirtmek ister gibi başını salladı.

"Sana söylemek istediğim ikinci şey ise..." Gözlüklerini çıkarıp gömleğinin kenarıyla temizledi, "...gelecek dönemin prodüksiyonu *La Bohème*'de, Mimi rolünü sana vermek istiyoruz ama önce sana sormaya karar verdik, çünkü insanların karşısında şarkı söylemenin senin için ne kadar zor olduğunu biliyoruz. Sana çok erken ve çok fazla şey yüklemek istemiyoruz."

Ağzım açık, ona bakakaldım. Dünyada en sevdiğim operaydı bu. Julian'la birlikte söylediğim favori düet bir yana, çocukluğumdan beri rolünü üstlenmenin hayalini içten içe kurduğum karakterdi.

"Jan'ı da Rodolfo olarak seçmeyi planlıyoruz," diye devam etti Brian, "Hussein'i Marcello ve Helen'ı da Musetta olarak düşünüyoruz. Böylece arkadaşlarıyla birlikte olacaksın."

Yine bir şey söylemedim. Bu rolü çok istiyor olsam da acaba becerebilir miydim?

Sonra soluk alıp verişimin yavaşladığını ve istikrarlı bir hal aldığını fark ettim; avuç içlerim terlemiyor, ellerim kucağımda duruyordu ve -aynen dün akşam Julian'ın dediği gibi- farkında olduğumdan çok daha güçlü olduğumu biliyordum.

"Evet," diye karşılık verdim. "Mimi'yi oynamayı çok isterim. Teşekkür ederim, Brian."

Kantinde Helen'la birlikte, alışılmadık şekilde boş olan Şarkıcılar Masası'nda oturuyorduk. Ona *La Bohème*'de oynayacağımızı söyledim. Karşılıklı oturmuş halde sürekli, "Vay canına! Ah, Tanrım! Ooff! Kahretsin! Lanet olsun! Kahretsin!" deyip duruyorduk.

Bu, Helen İtalyanca dersine gitmeden önce aynı döngüyle, rahat on dakika devam etti.

Bir süre sonra Julian ve bir başka öğretmen, gelip masada yanıma oturdular; ben her ikisine de dikkat etmemiştim.

"Lanet olsun! Tanrım! Kahrolası! Oha yani! Kahretsin! Vay be!" diye mırıldanıyordum dikkatsizce. "Üstelik bir de elbise almam gerekiyor! Ben hâlâ nasıl giyinmesi gerektiğini bilmeyen bir kostüm müdürüyüm! İğrenç, parlak bir elbise bulmam gerekiyor! Kahretsin, kahretsin, kahretsin!"

"Bence de kahretsin," dedi Julian'ın sağında duran kadın. "Uçak sersemliği ve yaş pek de iyi bir ikili değiller."

Kadının çatlak ve Amerikalı sesi çok tanıdıkta.

"Ah, Tanrım! Stevie!" diye ılık attım onu nihayet tanıdığım da. "ok zgnm! Orada olduğunu fark etmedim!"

"Farkındayım hayatım," diye karşılık verdi Stevie Bell. "Nasıl olduğunu sormayacağım Sally, hayatım, çünkü cevabı çok belli. Julian az önce bana senin başarılarından söz ediyordu," diye ekledi. "Senin adına heyecanlıyım. Aptal elbiseleri düşünme bile."

Stevie Bell, Amerika'nın en muhteşem kadınıydı. Az önce onun yanında sayıp svmş, saygısızlık etmiştim ama onun kılı bile kıpırdamamıştı. Buna ilaveten, o kahredici üzüntünün ilk zamanlarında bana gönderdiği mektupları hiç açmadan geri göndermiştim. stne stlk, JFK Havalimanı'ndayken, oğlunun Fiona'ya yaptığını sandığım şey nedeniyle perişan bir halde, medeni biri gibi davranmayarak yüzüne telefonu kapamıştım. Bütün bunlardan sonra, hem şık hem de seksi duran kısa saçları, hoş lacivert süveteri, hiç de uçaktan sersemlemiş görünmeyen etkileyici gözlerini çevreleyen havalı gözlükleriyle karşımda duruyordu.

"Tek kelimeyle muhteşem görünüyorsun," dedim ona hiç çekingenlik hissetmeden. "Seni gördüğüme çok sevindim!" Ayağa kalkıp ona sarıldım. Julian'ın memnuniyeti neredeyse elle tutulur kıvamdaydı. "Bu arada, Stevie, ben..." Kızarmıştım. "Stevie, mektuplar ve diğer şeyler için çok zgnm, ben..."

"Ah, saçmalama hayatım," dedi yumuşak bir sesle. "Buna hiç gerek yok."

Onu tekrar kucakladım. Stevie'yi seviyordum, neredeyse şeyi sevdiğim kadar, şeyi...

Orada, tam orada durdum.

"Annem okula gelmekte ısrar etti," dedi Julian mutlu bir şekilde.

"Grnşmle ilgili beni azarlamayı da ihmal etmedi elbette."

“Önceleri çok şıktı!” dedim Stevie’ye. “Doğrusu, görsen onu tanıyamazdın!”

“Ah, o halini biliyorum,” diye karşılık verdi Stevie. “Ve açıkçası hoşuma da gitmiyor. Onun o menajeri yok mu. O adamı kovup kendimi Julian’ın menajeri ilan ettiğimi söyledi mi sana?”

“İ... hayır!”

Julian paltosunun cebinden bir paket cips çıkarıp arkasına yaslanarak başını iki yana salladı. “Tam yanınızda duruyorum, farkındasınız, değil mi?” dedi fakat biz ona aldırmadık.

“Bana, şarkı söylemeye geri döneceğini söylediğinde ipleri elime almaya karar verdim,” dedi Stevie. “Güzel oğlumu öyle parlatılmış ve tedirgin bir halde görmekten usandım. O, ayağında lastik çizmelerle büyüdü, Sally! Saçı daima saman dolu olurdu! İnsanları etkilemek için giyinip kuşanmak büyük bir zaman kaybı. Hayranları onun bir karton süt almaya giderken ne giydiğiyle ilgilenmiyorlar.”

Aniden aklıma, düzgün bir kostüm asistanı gibi görünebilmek için bütün maaşımı doğal elyaf kumaşlara yatırdığım yirmi bir yaşındaki halim geldi. Ve sonra, okula uyum sağlayabilmek için son moda kıyafetler satın almıştım. *Otuz yaşında*. “İ, bundan suçluluk duyuyorum,” diyerek kabullendim pişman bir ifadeyle.

“Ah, ben de tatlım, ben de. Julian’ın babasını etkilemek için kendime her türlü parafinli keten kumaştan edinmiştim. Hatta kendime kasket dahi satın almıştım. Tam kepazelik! Bir de ben dilbilimi profesörüydüm!”

Stevie kadar akıllı ve muhteşem biri bile böyle bir delilik yaptıysa, tahmin ettiğim kadar zayıf ve aptal sayılmazdım.

“Hepimizin delilikleri oldu,” dedi Stevie, aklımı okumuş gibi. “Hepimiz kendimize inanmak için çabalıyoruz.”

“Hım,” diye karşılık verdik Julian ve ben aynı anda. Hangimizin hangi konuda hımladığından emin değildim.

"Ama her şeyde bir orta yol bulunabilir," diyerek oğluna laf attı Stevie. "Mesela giysilerini ütölemek gibi, Julian..."

Julian onu duymamış gibi yaptı.

"Julian, kırışık gömleklerine ve buruşuk pantolonlarına sevgiyle bağlı," dedim. "Ben takım elbiselere inanan biri hiç olmadım." Aniden kızardım. Fazla tanıdık.

"Ah, Sally, seni görmek gerçekten büyük keyif," diyerek sırtı Stevie. "Okulu nasıl buldun, anlat bakalım."

"Eh, sizinle sohbet etmek gerçekten çok güzeldi," dedi Julian hırçın bir sesle. "Arayı kapatmamız iyi oldu. Ama şimdi benim eğitim vermem gereken bir öğrencim var." Sırıttı. "Hoşça kal, anne," dedi ve yavaşça yürüyerek uzaklaştı.

"Gömleğini içine sok!" diye seslendi Stevie onun ardından.

Julian'ın uzaklaşmasını izledik. "Umarım ona ne yapacağımı söylemekten bir gün vazgeçebilirim." Gülümsedi. "Biliyor musun, bir anne elinden gelenin en iyisini yapar ama çocuklarımız için en iyisi olduğunu düşündüğümüz şeyleri yaparak aslında hata üzerine hata yapmaktan öteye gidemeyiz. Bizler körleşmişiz, Sally! Ve bu da, hayatım, aşırı sevgiden kaynaklanıyor. Hayatta seni hiçbir şey çocuğun için hissedeceklerine hazırlayamıyor," dedi. "Kimse seni bu şiddetli ve çılgın sevgi konusunda uyarmıyor..."

Sarı yüzüğümle oynayarak annemin benimle ilgili bu tür şeyler hissedip hissetmediğini merak ettim. En azından çocukluğumda, şiddetli ve çılgın bir sevgiye maruz kaldığım pek söylenemezdi.

"Ya sen? Annen sürekli canını sıkar mıydı?" diye sordu Stevie. "Sürekli 'yardım etmeye' çalışıp başına dert olur muydu?"

"İ, şey... hayır. Biraz mesafeli dururdu."

Stevie başını yana yatırdı. "Gerçekten mi?"

Cevap vermedim. Annem ve babam konusunda kafam hâlâ çok karıştı. Tarafsız bir ifadeyle omuzlarımı silktim. "Sayılır."

Uzun bir sessizlik oldu. Pencereden dışarı, gri gökyüzüne baktım.

"Julian da ona aynı şekilde davrandığımı hissediyor olabilir mi, diye merak ediyorum sık sık," dedi Stevie nihayet.

"Sanmam. Senden hayranlıkla söz ediyor!"

"Güzel, ama yine de endişe ediyorum işte..."

"Ciddiyim! Endişe etmen gereken hiçbir şey olduğunu sanmıyorum!"

Stevie parmağını kalın gümüş bilekliğinde gezdirdi. Üzüntülü bir havaya bürünmüştü. "O daha sekiz yaşındayken artık babasıyla kalamayacağımı anladım. Kendince iyi bir adamdı ama iletişim kuramıyordu. Ne benimle ne de bir başkasıyla. Eh, fark etmişindir, bense konuşmayı pek severim."

İkimiz birden kıkırdadık.

"Devonshire'da, bir İngiliz çiftliğinde yaşama fikrine âşık olmuştum ben. Bütün o çay saatleri, vahşi bozkırlar ve inekler! En eğitilmiş Amerikalılar bile bütün bunlara tepkisiz kalmaz," dedi boğuk bir sesle. "Fakat her ne kadar çiftliğin tüm o griliğinin ve yalnızlığının getirdiği hayal kırıklığına, sonsuz çamuruna, kırık çitlerine katlansam da, benimle konuşmayan bir adamla yaşamadım. Ben Brooklyn'liyim. Evimi özlüyordum. Hayatımı, *konuşmayı* özlüyordum. Yalnızlıktan öleceğimi sandım. Erteleyip geçiştirdim, çünkü küçük oğlumun hayatını altüst etmeye dayanamazdım. Ama sonunda gitmek zorunda kaldım."

Julian bana Amerika'ya taşınmalarını, kendini ne kadar kayıp ve şaşkın ama aynı zamanda heyecanlı hissettiğini anlatmıştı. Bir yıl sonra, okulda kötü bir arkadaş grubuna meyledip şarkı söylemeyi bıraktığı için annesi onu Devon'a geri göndermişti. "Onun için en doğrusu olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım," dedi ümitsiz bir ifadeyle. "Onu terk ettiğimi ve onu sevmediğimi

düşünüp düşünmediğini merak ederek iki yıl boyunca her gece ağladım."

Uzun bir sessizlik oldu. "Doğru olanı mı yaptım, bilmiyorum, Sally," dedi parıldayan gözlerle. "Ama annesi olarak yapabileceğimin en iyisini yaptığımı biliyorum. O zaman için yapabileceğimin en iyisiydi."

Düşünceli bir şekilde, başımı onaylar gibi salladım.

"Sen bana aldırma," dedi gülümseyerek. "Dediğim gibi, bir anne endişelenmekten asla vazgeçmez!"

"Benim gitmem gerekiyor," dedim. "Seni görmek çok güzeldi ama benim... yapmam gereken şeyler var."

Jan Borsos kantine girip üzerime atlayarak yanağıma, burnuma ve çeneme birer öpücük kondurdu. "Benim tüylü Çinli pandam," dedi heyecan içinde ve yüksek sesle. "İyi günler!"

Stevie'ye döndü. "Ben Sally'nin erkek arkadaşıyım," diye ilan etti. "Nasılsınız?"

"Ben de Julian Jefferson'ın annesiyim," diye karşılık verdi Stevie gözlerini kırıştırarak. "Ve çok iyiyim, teşekkür ederim."

"Ben de tam çıkıyordum," dedim Jan'a. "Bu gece uğrayayım mı?"

"EVET! Eğlenceli zamanlar geçiririz, Sally!"

"Seni gördüğüme çok memnun oldum," dedim Stevie'ye. "Hem de çok memnun oldum. İyi yolculuklar diliyorum."

"Ben de senin mutlu olmana çok memnun oldum," dedi Stevie. Jan ve ben yanından ayrılırken gülümsemesinde hafif bir burukluk vardı. "Kendine iyi bak, Sally."

Yirmi Dördüncü Sahne

Düşüncelere dalmış bir halde, Kensington Bahçeleri'ne saptım. Sabah hava harikaydı; gökyüzü güneşli ve açıktı ama şu anda Londra kalın ve soğuk bir sis bulutunun altındaydı ve ruh halimle tam bir uyum içerisindeydi.

Popomun ıslanmasına aldırmadan nemli bir bankın üzerine oturdum. Düşünmem gerekiyordu.

Ailemin evine gittiğim günden beri katlanılmaz bir ikilemin içinde olduğumu hissediyordum. Çocukluğumda ya da bir yetişkin olarak onlarla olan ilişkiye dair hiçbir şey değişmemişti; gerçekler aynıydı. Yine de onları öyle zayıf ve yaşlı görmek canımı sıkıyordu. Gözüme, soğuk ve kayıtsızdan çok, kırılğan görünüşlerdi. Peki neden? Değişmiş olabilirler miydi? Yoksa ufaklığımdan beri eve ilk kez yanımda başka insanlarla geldiğim için, onları farklı bir mercekten gören ben miydim?

Her ne sebepten olursa olsun, keskin savunma mekânizmalarım körelmişti. Onlar için endişelenmeye başlamıştım. Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi söyleyerek onlara zarar vermiş olabileceğimi düşünüyordum.

Bir sincabın çöp tenekesini karıştırmasını izledim. "Neler oluyor?" diye sordum ona. Patilerinin arasında bir parça cips olduğu halde, kendini savunur gibi bana baktı. "Merak etme," dedim. "Senin cipsinde gözüm yok. Benim istediğim, bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak."

Sincap, *Sen, koca bir budalasın. Çekil git şuradan*, der gibi bana baktı. Sonra da gerisingeri çöp tenekesine daldı.

Gülümsedim. Ve daha ne olduğunu anlayamadan evin numarasını tuşladım.

Sırtımı pis ve soğuk bankın arkalığına yasladım, göğsüm ve karın kaslarım kompleks bir dans figürü yapmak üzereymiş gibi kasılıyorlardı. Ne söylemek üzere telefon ettiğimi bilmiyordum. Sincap haklıydı. Ben koca bir budalaydım. *Kapat telefonu! Kapat!*

Fakat ben bunu yapamadan annem telefona cevap verdi. "Alo?" Ufak bir ses kurşunu, fiber optik kablolardan geçerek gökyüzünde patladı ve telefonumun içine sızdı. Benim annem. Sally Howlett'in yaratıcısı.

Dost muydu? Yoksa düşman mı?

"Gurrkk."

"Alo?" Sesi endişeli geliyordu ve bu da anlaşılabilir bir şeydi.

Boğazımı temizledim. "Pardon, anne, benim. Boğazıma bir şey takıldı da..."

Fiber optik hatlarda bu kez şok edici bir sessizlik uğuldadı. Sonra annemin sesi tekrar duyuldu. "Sally?"

"Evet." Sesim kasvetli havanın içinde sanki kaybolup gitmişti. Ben ve sincap koskoca dünyada yapayalnız gibiydik.

"Ah," dedi annem soğuk bir sesle. Ensemdeki tüyler dik dik oldu ve ardından sakinleştiğimi fark ederek şaşırdım. *Her zaman ki hali*, dedi beynimin içinden beklenmedik bir ses. *O, yapabileceğinin en iyisini yapıyor.*

"İ, şey için aramıştım... özür dilemek için," dedim.

Gerçekten mi? Demek ki öyleydi.

Gergin bir sessizlik oldu. "Fi için beni suçladığınızı söylemem gerekirdi," diye geveledim.

Bir sessizlik daha oldu.

"Alo?"

"Ah, pardon, Sally, Ben sadece..." Sesi kısıldı. Sonra boğazını temizledi. "Fiona için seni suçladığınızı hiç düşünmemen gerekirdi," dedi aniden. Dediklerine kendisinin de şaşırdığını anlayabiliyordum. "Elbette seni suçlamıyoruz. Bunu da nereden çıkardın?"

"Ah, ne bileyim. Oralarda ona göz kulak olmam gerektiğini öyle tehditkâr bir tavırla söylemişsiniz ki... Sonra da döndüğüm-den beri benimle konuşmadınız."

Sanki benim yerime başkası konuşuyor gibiydi. Sincap, boncuk gözlerini bana dikmiş, şimdi de bir çikolata parçasını kemiriyordu. Doğal olarak, aklımı yitirmiş olduğumu düşünüyor olmalıydı. Özür dilemek için mi yoksa kavga çıkarmak için mi aramıştım? Doğrusu, bundan emin değildim..

"Anlıyorum," dedi annem. Bir hışırtı oldu ve annem tekrar konuşmaya başladı. "Bence babanla konuşmalısın," dedi.

İç geçirdim. Bu zaman kayıydı. Hâlâ benimle konuşmak istemiyordu. Ya da benimle konuşmıyordu. Ya da her ne ise. Pek de umurumda olduğunu söyleyemezdim.

Telefon eline tutuşturulduğunda babamın dehşete düştüğünden emindim.

"Selam, Sal," dedi babam kararsız bir tonda.

"Selam, baba." Sesim bezgin çıkıyordu. "Gerginlik yarattığım için özür dilemek için aramıştım. İkinizi birden rahatsız etmek istemedim. Kapatıyorum."

“Ah,” dedi babam. “Ah.”

İç geçirdim.

Sonra babam sıra dışı bir şey söyledi. “Aramana sevindim, Sal. İkimiz de sevindik. Teşekkürler.”

Konuşma aşağı yukarı bu kadardı. İpe sapa gelmez veda sözcüklerinin ardından telefonu kapattık.

Sincap hevesle beni süzdü. “Hiçbir fikrim yok,” dedim ona bakarak. “Ne olduğunu gerçekten hiç anlamadım.”

Sincap kafasını yana eğdi ve ben gülümsedim. İçimde bir şeyler hafiflemişti. “Ama bunu yaptığımıza memnunum, sincap kardeş.”

Yirmi Beşinci Sahne

Altı hafta sonra

Noel zamanının yaklaştığı günlerden birindeydik ve ben dehşet içinde aynada kendimi seyrediyordum. Ağlasam mı gülssem mi karar veremiyordum. Koridorun sonunda birkaç müzik öğrencisi, bir yardım balosu için Noel ilahileri söyleyerek prova yapıyorlardı ve soyunma odamız, küçük süs ışıkları ve Hyde Park'tan çalınmış çobanpüskülleriyle süslenmişti. Kendimi neşeli hissetmek için her türlü neden mevcuttu.

Ama ben neşeli değildim. Akıl almaz bir görüntüm vardı. Sapsarı parlak bir muz gibi görünüyordum ama üzerimde, mizelerde olmayan kocaman delikli parçalar vardı. Üstelik normal şartlarda olağanüstü görünebilecek saten elbisenin kumaşı cömert kalçalarımda birikiyor, yarattığı buruşukluk bütün görüntüyü bozuyordu.

"Çok hoş," dedi Violet, uzun kaşmir bir atkıyı boynuna dolarken. Hâlâ eylül ayında üzerinde olan deri ceketini giyiyordu. Sıska ve havalı kızlar hiç üşümezler miydi?

Violet'in tebessümü, yanlış nedenlerden de olsa ilk kez samimiydi. Üzerine korkunç bir elbise geçirilmiş şişman bir su damlası gibi görünüyordum ve o da bunun farkındaydı. "Mükemmel görünüyorsun, hayatım. Herkesin üzerinde şok etkisi yaratacaksın!"

Elini bana doğru sallayarak kapıdan dışarı seğırtti. "İyi geceler!"

"İyi geceler," dedim boş kalan odaya doğru. Geri dönüp çaresizlik içinde tekrar aynaya baktım. Bir oda dolusu insanın karşısında şarkı söylemeyi kabul edebiliyor, Macar sevgilimle baş döndürücü bir cinsel birliktelik kurup yarı Amerikalı eski sevgilimle arkadaşlık ilişkimi sürdürebiliyorken neden Violet Elphinstone'la bir alışveriş turuna hayır demeyi beceremiyordum? Bu şekilde sonuçlanacağını bildiğim halde...

İç geçirip kalçalarındaki gerilmiş kısımları aşağı doğru çekştirmeye çabaladım ama tek elde ettiğim, alt tarafımda bir deve toynağı görüntüsü oldu.

Lord Peter Ingle'in konseri ertesi gündü. Jan ve ben son birkaç gündür prova yapıyorduk –elbise hariç– ve hazırdık. Bu, benim seyirciler karşısındaki ilk gösterim olacaktı. Son bir saattir sahnede, dalgalı saçlarım, makyajım ve içinde ben olmadan dik durabilen bir elbiseyle doğru düzgün bir opera sanatçısı gibi görünmeye çalışıyordum.

Ve sonuç buydu. Bir muzı andıran altın renkli, şişman bir elbise. Helen'a elbise almam gerektiğini söylediğimi duyan Violet, öğle tatilinde beni Knightsbridge'a sürüklemişti. Geçen hafta *Manon*'daki muazzam başarısından ve dünyaca ünlü tenor Julian Jefferson'm kız arkadaşı olmaktan dolayı hâlâ sarhoş gibiydi ve yerinde duramıyordu. Kol kola Old Brompton Road boyunca yürüdük ve Violet hiç durmadan Julian'dan bahsedip durdu.

Her ne kadar benim eski sevgilimle olan ilişkisinden söz ediyor olsa da, ondan daha az nefret ettiğimi fark ederek şaşırıdım:

Onunla zaman geçirdikçe benden bile daha kendine güvensiz biri olduğuna gitgide daha fazla emin olmaya başlamıştım.

“Çok gizemli biri,” dedi birkaç korkunç elbise seçip tezgâh-tardan onları hazırlamasını isterken. Beauchamp Place’te küçük bir butikteydik. Bu, içeri girmek için kapı zilini çalmanız gereken butiklerdendi. Ailemle aramda son birkaç hafta içerisinde gelişme gösteren ilişki tohumlarını (annem bana Tesco kuponları postalamış, babam Birmingham’daki bir opera şirketiyle ilgili bir makale göndermişti ve ben de kendimi zorlayarak onları aramış, bir başka rahatsız telefon görüşmesi gerçekleştirmiştım) yeşertmek istiyorsam, kapı zili çalınarak girilen bir mağazadan alışveriş yaptığımı öğrenmeyeceklerinden emin olmalıydım.

“O güzel kafasının içinde neler döndüğünü çözmeyi seviyorum. Bence çok hassas biri. Mesela salı günü okuldan sonra bana gelip, ‘Bana sarılabilir misin? Bir kucaklaşmaya ihtiyacım var,’ dedi.”

Kalbime keskin bir şey saplanır gibi oldu.

Julian’la temasım son birkaç haftadır daha samimi bir hal almıştı. Artık koridorda karşılaştığımızda gülümseyip sohbet ediyorduk ve bir-iki kereliğine de olsa –örneğin bir keresinde boğazına çikolata kaçmış ve ona ilkyardım uygulamam gerekmişti– eski şakalaşmalarımızı sürdürebilmiştik. Fakat bütün olay genellikle bir hüznün ve tuhafılık bulutuyla çevrelenmiş oluyordu.

Her ayrıntıyı tek tek anlattığım Helen’ın da bana pek yardımcı olduğu söylenemezdi. “Mükemmel bir aşk hikâyesine bir başrol karakteri yazsan, bu kesinlikle Julian olurdu,” demişti coşkuyla. “Eğer ona hâlâ deli gibi âşık değilsen tamamen delirmiş olduğunu düşüneceğim.”

Neşeli bir tavırla ona artık âşık olmadığımı söylemiştim.

Ne var ki, Violet onun hakkında konuşurken kalbimi rendeliyormuş gibi hissediyordum.

"Yani bir erkeğin, 'Bana sarılır mısın?' gibi şeyler söylediğini hiç duydun mu? Ah Tanrım, Sally, ben bunu duyunca resmen eridim."

Sorun etme, dedim kendi kendime. Bir zamanlar onu sevmiştim. Yeni biriyle beraber olduğunda böyle hissetmen normal.

Ben elbiseleri denerken Violet de kahvesini yudumlayıp –"Sadece kahve ve yağı azaltılmış süt köpüğü," diye talimat vermişti. "Böylece daha az kalori alıyorum!" – Julian'la olan ilişkisiyle ilgili gevezelik etmeye devam etti. Neyse ki, elbise bulmanın yarattığı gerilim anlattıklarına odaklanmamı engelliyordu.

Birkaç tane denedikten sonra düşük kollu ve diğerlerinden daha az parıltılı, koyu mavi bir elbisede –isteksizce– karar kıldım.

"Olmaz," dedi Violet yüzünü buruşturarak. "Kollarını şişman gösteriyor. Kendin göremiyor musun bunu, tatlım? Senin kostüm müdürü olduğunu sanıyordum."

Violet buna parmak basan ilk kişi değildi ve muhtemelen sonuncusu da olmayacaktı. Cevap doğru olduğu kadar acınasıydı: Aynada kendime bakmayı sevmiyordum ve kıyafet satın almaya çıktığımda biraz üşütük ve işe yaramaz biri olup çıkıyordum. Bildiğim her şey pencereden uçup gidiyordu ve bir şeyler alacak olsam bunlar muhakkak yanlış şeyler oluyordu. Operada çalıştığım günlerdeki bohem tarzda, şık keten kıyafetlerimi sevme nedenim de kısmen buydu. Tanrım, onları gerçekten özlüyordum.

Yardım istemekten çekinerek mavi elbisenin fermuarını indirmeye çalıştım fakat tezgâhtar bunu tek başıma yapmama engel olmak için savaşıyor gibi üzerime çullanıp duruma müdahale etti. "Hayır hayır!" diye haykırdı tiz bir sesle. "Müşteriler fermuarlarını kendi başlarına AÇAMAZLAR!" Yanakları al al olmuştu.

Violet'le bir olup en başta denediğim altın renkli elbiseyi almam gerektiğine karar verdiler ve ben Violet'in Julian hakkında konuşmasını bir saniye daha dinleyemeyeceğim için teslim oldum.

“YAŞASIN!” diye ciyakladı Violet, dev boyutlardaki kâğıt torba elimizde, mağazadan çıkarken. “İyi günler!”

“İyi günler,” dedim ben de zayıf bir sesle.

“Ben ve Julian hakkında bu kadar gevezelik yeter,” dedi canlı bir tavırla. “Jan’la durumlar nasıl?”

“İ, iyi, sanırım.”

Her şey yolunda gidiyordu. Jan hâlâ günde üç kere sevişmeye can atıyordu ve hâlâ gürültücü, kaotik ve bazı zamanlarda da oldukça kaçık ama aynı zamanda komik, etkileyici ve ateşliydi. Benim başka şeylerle ilgili endişe duymadığım zamanlarda aslında oldukça mutlu sayılırdık.

“Emin misin?” Violet zoraki bir endişeyle beni süzüyordu.

“Evet, iyi gidiyor. Pardon, aklım başka yerdeydi.”

“Jan’la bir problem yaşadığında bana anlatabilirsin.” Yapmacık bir şekilde gülümsedi. “Böyle şeylerle ilgili konuşmak önemli. Mesela Julian’la bir şeyler ters gitse ben mahvolurdum herhalde. Ona fena halde âşık olmaya başlıyorum.”

Utanç içinde gülümsedi ve Hermès eşarbına kadar kızardı. Ciddi olduğunu fark ettim.

“Violet, sen çok güzel bir kızsın,” dedim samimi bir şekilde. “Julian seni terk ederse delirdiğinden şüphe ederim.”

“Umarım haklısındır.” Dudağını ısırdı ve ben ona karşı haki ki bir sempati duydum.

Ona ve ilişkisine saygı göstermeye karar verdim. Bana bugüne dek çok da iyi davranmamıştı ama bu benim de ona aynı şekilde karşılık vermem gerektiği anlamına gelmiyordu.

Bununla birlikte, şu anda, soyunma odasında durmuş, Violet’in sivri topuklu bir ayakkabıyla bıçaklanması gereken bir pislik olduğunu düşünüyordum. Altın renkli, şişman muz elbise beni gerçekten dehşete düşürmüştü.

Kapı açıldı ve içeri bir kafa girdi. “Ah,” dedi Julian.

“Ah,” dedim fermuarımı henüz açmadığım için rahatlayarak.

Julian şaşkın şaşkın bana baktı. "Bu da ne böyle?"

"Bu da ne böyle derken?"

"Sal! Bu elbise nedir böyle? Bunu sana kim yaptı?" Bir kahkahaya patlatmaya tehlikeli şekilde yaklaşmıştı.

Yüzümü ifadesiz tutmak için çaba gösterdim. Çünkü durum gerçekten komikti. "Aslında bana bunu senin kız arkadaşın yaptı."

Julian'ın gözleri büyüdü. "Violet sana bir elbise mi verdi?"

"Hayır. Violet bu elbiseyi bana satın aldırttı."

Julian elini ağzına götürdü ama zamanında yetişemedi. Kahkahası çağlayarak parmaklarının arasında kayıp patladı. "Tek ke-limeyle korkunç!" diye haykırdı.

Kederli bir halde sırtarak omuz silktim. "Violet beni pek sevmiyor."

"Bunda haklı olabilirsin. Lord Ingle'ın konseri için mi bu?"

"Elbette."

"Dur da sana yardım edeyim," dedi Julian ve fermuarımı açmak için bir adım attı.

Eli boynuma değdiğinde nefesimi tuttum. "Hayır, ben yaparım, teşekkürler."

"Evet, pardon." Julian benden uzaklaştı. Hâlâ gülüyordu. "Ah, Sally."

"Hım," dedim, bir yerim gözükmekten elbiseden kurtulmaya çabaladım.

"Pekâlâ," dedi Julian kararlı bir sesle. "Haydi alışverişe çıkalım. Bu sorunu halledebiliriz."

Aynadan ona bakıp hem çekici hem de tehlikeli gibi duran pozisyonunu değerlendirdim. Julian kıyafet konusunda zevkliydi -New York'taki son gecemiz için satın aldığı elbise hâlâ dola-bımda duruyordu- yetkiyi ona verdiğim takdirde güzel bir şey bulabileceğimi biliyordum.

Aynı zamanda, onunla alışveriş yapma düşüncesiyle kalbimin küt küt attığını da biliyordum. Bu da, birlikte alışverişe çık-

manın kötü bir fikir olduğu anlamına geliyordu. Kısaca kendimden nefret ediyordum. Benim sorunum neydi?

"Teşekkürler ama ben hallederim," diye kestirip attım. Bu sözler sahip olduğum bütün gücü alıp götürmüştü.

"Ah, Sal, yapma ama." Yüzü yumuşadı ve ben ufak bir ihtiyaç belirtisi sezdim. "Seninle konuşmak istediğim bir şey vardı."

"BIRAK DA SANA YARDIM ETSİN!" diye bağırdı Helen aniden tuvaletten fırlayarak.

"İ, Helen?"

"Pardon. Kabızlık sorunum yüzünden bir süredir içeride kapalıyım," diye açıkladı. Julian güldü. "Julian haklı, Sally. Bu elbise tarif edilemeyecek kadar iğrenç. Bırak da seni alışverişe götürsün."

Julian'ın gözleri keyifle parladı.

"Ee?" Helen keyif kaçırıcı bir edayla beni süzüyordu.

"Müsaade et de sana yardımcı olayım," diye tekrarladı Julian.

Karşı koyacak gücüm kalmamıştı. "Peki."

Ben üzerimi değiştirirken Julian dışarı çıktı.

"Sen ne yapıyorsun?" diye tısladım zafer dolu bir edayla fermuarımı indiren Helen'a.

"Senin çıkarlarını gözetiyorum."

"Hiç de öyle yapmıyorsun. Ayrıca az önce Julian'a kabız olduğunu söyledin."

"Senin için fedakârlık ediyordum. *Yap şunu!*" diye emretti Helen. "Yap gitsin. Muhtemelen Jan minnettar kalacaktır. Sen bir budala gibi görünürken senin yanında şarkı söylemek istemeyeceğinden eminim."

Yirmi Altıncı Sahne

Bedeninizin uyumlu olduğu insanlar vardır. Birlikteyken, hiç çaba sarf etmeden rahat ve etkili hareket ettiğinizi düşün-
düğünüz; hava soğuk olduğu anda kendinizi yanındayken sıcak
hissettiğiniz; başka her yerde yanlış boyutlarda olduğunuzu dü-
şünürken onun yanında doğru boyutlarda olduğunuzu düşün-
düğünüz insanlar...

Rüzgâr yüzümü ısırdığı halde, Old Brompton Road'da
Julian'la birlikte yürürken, bedenimin onun yanında harika bir
uyum içinde olduğunu hatırladım. Yürürken bir taraftan da -ge-
lecek dönemki *La Bohème* gösterisi gibi güvenli konularda- ko-
nuşuyorduk ve ancak kaya gibi sert ve kabarık saçları olan bir
kadının sokakların doluluğundan şikâyet ettiğini duyduğumda,
yoğun insan kalabalığına farkına bile varmadan ve rahatça iler-
lediğimi fark ettim.

Knightsbridge'deki mağaza ve restoranlardan sızan ışıklar
sokağı aydınlatıyor, Julian'ın yüzündeki gülme çizgilerini vur-
guluyordu. Göz kenarlarındaki yumuşak ve narin tenine dokun-

mak için karşı konulmaz bir istek duydum. Bunun düşüncesi bile midemi altüst ediyordu.

O seni mutlu edemez, diye hatırlattım ümitsizce kendime. *Çok fazla şey yaşadınız.* Fakat hislerim yok olmadı.

Bu bir kez daha tekrar etmemeli, diye düşündüm. Asla. Alış-verişe gidecektik, arkasından önemli bir haber aldığımı söyleyip eve yollanacaktım. Kendimi umursamasam da bunu Jan'a borç-luydum. Violet'e de. Julian'ın gülme çizgileri ona aitti.

Birkaç dakika sonra Harrods'm önünde duruyorduk.

"Harrods mı?"

Julian gülümseyerek kapıyı bana açtı. "Evet, Harrods."

"Ama Harrods'tan elbise almaya param yetmez ki! Zaten muza bir sürü para harcadım!"

"Güven bana, Sal."

"Ama..."

"Güven bana, dedim."

Onu takip ettim.

Bu gizli görevin yarattığı heyecan kıvılcımları sönmüştü ve bu da iyi bir şeydi. Harrods'ta pahalı ve orta yaş kadınlar için yapılmış elbiselerden başka ne bulacaktım ki? Belki de Julian bu işlerde tahmin ettiğim kadar uzman değildi.

Üçüncü kata vardığımızda Julian, belli bir konu olmaksızın rahat bir şekilde sohbet ederek giysilerin arasında ustalıkla gezinmeye başladı. Ne yaptığını bildiği ortadaydı. Benim bilemediğim ise bir o kadar aşikârdı. Fakat yanlış katta olduğumuzdan emindim. Buradaki her şey aşırı derecede pahalı görünüyordu.

"Aha! İşte buldum."

Önümüzde duran yazıya baktım. *Hannah Coffin.*

"Annemin dergilerinden birinde onunla ilgili bir şeyler okumuştum," diye açıkladı. "Onun muhteşem bir tasarımcı olduğunu ve elbiselerinden birinin içinde harika görüneceğini düşündüm.

Sen aptal bir elbise giymemelisin Sally, kırmızı haliya uygun bir şeyler giymelisin. Mesela, bilemiyorum, *bunun gibi*."

Yere kadar uzun, tebeşir rengi ve baştan ayağa kadar zarif boncuklarla süslenmiş nefis bir elbiseyi işaret ediyordu. Elbisenin her bir ayrıntısını büyük bir keyifle inceledim ve hafif bir coşku hissettim. Gerçekten çok güzeldi, hatta büyüleyiciydi. Ayrıca onu üzerimde hayal edebildiğimi fark edip şaşırdım. "Aman Tanrım! Bu rüya gibi bir şey! Buna param asla yetmez!"

"En azından bir dene. Ayrıca, Sally, herkesten çok senin bunu bilmen gerekir: Elbise diye buna denir. Hatta buna elbise değil, tuvalet denir."

Arzuyla bu "tuvalet" baktım. Belki de yarın sahnede muhteşem görünebilirdim. Belki de şişman bir muz gibi görünmek zorunda değildim. "Ama bir dakika." Kendimi zorlayarak gerçeğe döndüm. "Saten bir elbise giymem gerekmez mi?"

Julian elbiseyi gözleriyle taramayı bıraktı. "Sally. Şan derslerine altı yaşında başlaman *gerekirdi* ve annenin de seni bütün şarkı yarışmalarına götürmesi *gerekirdi*. Opera okuluna gidip herkese ne kadar harika olduğunu göstermen, kimlerle şarkı söylediğini anlatman ve bir sonraki adım olarak ne yapacağını açıklamaman *gerekirdi*. Sen bunlardan herhangi birisini yaptın mı?"

Omuzlarımı silktim.

"Hayır, yapmadın. On altılık notanın bile ne olduğunu bilmeden işin içine bodoslama daldın. Tanıdık birinin ismini kullanmadın, birisi sana dikkatle bakacak olsa bile dağılıveriyordun. Neden şimdi birden herkesin yapması gerekeni yapmaya başladın ki?"

Endişe içinde tırnağımı kemirdim. Opera okulunun amacı da bu değil miydi – nasıl uyum sağlanacağını öğrenmek değil miy-

di? İlk günden itibaren sadece dünyanın en iyi şarkıcıları olmak için değil, aynı zamanda oldukça rekabetçi olan sektörümüzü çok iyi tanımak üzere eğitildiğimiz kafamıza sokulmuştu. En kusursuz özgeçmişleri, en profesyonel eleme tekniklerini, en kapsamlı repertuarı geliştirmemiz gerekiyordu. Elbette giysi dolaplarımızı da en uygun şekilde hazırlamalıydık.

“Tırnaklarını yemeyi bırak,” dedi Julian kibar bir şekilde. “Bununla ilgili özel bir kural yok. Rahat hissettiğin neyse onu yapmalısın. Öyle olsa anlamı olur mu? Harika şarkı söyle ama korkunç görün.”

Böylece, o gün ikinci kez teslim oldum. Saat akşam yedi buçuktu ve çok fazla vaktimiz kalmamıştı, ayrıca Julian’ın bana söyleceklerini de duymak istiyordum. “Peki. Korkunç görünmeyeceğim bir elbise bul bana.”

Julian beni soyunma kabinlerine göndermeden önce elbiseleri seçti. Onlara bakmaya bile cesaret edemiyordum, hepsi çok güzeldi. Üzerlerinde o kadar çok boncuk ve işleme vardı ki ağırlıkları neredeyse benim ağırlığım kadardı, ama bu kadar büyüleyici bir şey giyersen şarkı söylemek konusunda da sorun yaşamayacağımı biliyordum. Şimdiden kendimi kraliyete mensup biri gibi hissediyordum.

Arkasından satış görevlisi bana elbiselerle birlikte denemem için topuklu Louboutin ayakkabılar ve giysiler berbat makyajımdan lekelenmesin diye bir de şal getirdi; arkasından da içine rahat girebilmem için elbiselerden birini yere serip yuvarlak bir şekilde açtı; eteklerin Harrods’ın terzisi tarafından bir gecede bastırılabilirceğinden bahsetti ve ben çıldıracak gibi oldum. Bu, ancak Hollywood’ta olabilecek bir şey gibiydi.

“Ben bir zamanlar kostüm müdürüydüm,” dedim şaşkın bir halde, görevli etrafımda dolanıp üzerimdeki elbiseyi çekiştirip düzeltmeye koyuldu. “Bunu kendim becerebilirim. Ama ben...”

Söyleyecek söz bulamıyordum.

Parlak pembe bir *trompe l'oeil* tuvalet olan ilk elbise (Julian, Emilia Fox'un kırmızı halıda aynısını giydiğini söylemişti) gerçekten inanılmazdı. Satış görevlisi bana elbiseyi giydirirken nefesimi tuttum ve muz elbisenin gösterdiği gibi şişman ve çirkin olmadığımı, sadece biraz yuvarlak hatlı ve hatta biraz da güzel olduğumu fark ettim. "Büyüleyici," diyerek sırttı görevli.

İkincisi ve tebeşir renkli elbisenin siyah versiyonu olan uzun tuvalet de çok çekiciydi ama sahnede siyah giymek konusunda pek emin değildim. Julian da benimle aynı fikirdeydi. Ama özel satış elemanım etrafımda dört dönüp daha da olağanüstü görünebilmem için akıllıca şeyler yaparken, o güzel ve pahalı topuklularla bu elbiseyi üzerime giymek bile, tecrübe ettiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

"İçeride neler oluyor?" diye seslendi Julian.

Satış görevlisi bana üçüncü elbiseyi –tebeşir renkli olanı– giydiriyordu ve aynada kendime baktığımda ağlayacak gibi oldum.

"Julian!" diye haykırdım dehşete düşmüş bir halde. Satış elemanı onu içeri aldı ve sonra gözden kayboldu. Julian' arkamda durup aynadaki görüntümü inceledi. Tatlı ve utangaç bir tebessümle gülümsediğinde gördüğü şeyi kusursuz bulduğunu anladım. Bakışları tekrar yukarı çıktığında başımı çevirmem gerektiğini biliyordum ama yapamadım. Zaman geçti, hatıralar canlandı ve ben şimdiki zamanı unuttum. Şu an için nefes alan sadece iki kişi vardı: biri tatlı ve yakışıklı Julian Bell ve güzel olduğunu hatırlamasına yardımcı olduğu ben Sally Howlett.

"Mükemmel görünüyorsun," dedi. Gözlerinde anlam veremediğim bir acı vardı.

"Julian..."

"Mükemmel oldun," diye tekrar etti. "Ve bilmeni istiyorum ki, her ne olursa olsun ben seni asla unutmayacağım. Bizi hiç unutmayacağım."

"Julian?" Kafam karışmış bir halde arkamı dönüp ona baktım. "Neden bunu söylüyorsun? Ne demek istiyorsun sen?"

Birkaç saniye, kafasının içinde dönüp duran bir çelişki yaşıyormuş gibi bana baktı, sonra hafifçe gülümseyerek başını iki yana salladı. *Sen bana aldırma*, der gibi.

Bunu yapamadım. Daha fazla numara da yapamayacaktım: O gece giysi dolabının içinde sınırı aşmıştık. Silinemeyecek ya da unutulamayacak bir sınırdı bu.

"Julian..." diye söze başladım yumuşak bir tonda.

"Hayır." Bir adım geriledi. "Sally. Geçmiş bırakmakla ilgili dediklerimizi hatırla."

Nefesim kesildi. "Bunu yaptım. Fiona'yı bıraktım. Ama şeyi bırakabileceğimi sanmıyorum... şeyi..."

Yaşlar göz pınarlarında birikmişti. "Hayır," diye fısıldadı. "Bunu kendine yapma, Sally. İkimizin de hayatımıza devam etmesi gerekiyor."

Ben daha ne olduğunu anlayamadan beni kendisine doğru çekti. Bana öyle sıkı sarıldı ki nefesimin kesildiğini hissettim, fakat ben daha kucaklaşmanın tadını çıkaramadan geri çekildi. "Dışarıda beklesem iyi olur," diye mırıldandı. "Muhteşem görünüyorsun."

Beş dakika sonra kabinlerden çıktığımda Julian ortalarda yoktu.

"Gitmesi gerektiğini size söylememi istedi," dedi satış görevlisi. "Ama iyi haber şu ki elbiseyi sizin için satın aldı!" Kasanın üzerinden bana katlanmış bir not kâğıdıyla birlikte kocaman ve güzel bir poşet uzattı.

Bu not benden değil, annemden. Seni okulda gördükten sonra bana biraz para verdi ve senin için güzel bir kıyafet almamı istedi. Ayrıca sana, "Bu konuyu uzatma lütfen, Prenses – bu elbise senin. Sevgiler, Stevie" diye mesaj iletmemi istedi.

Julian

"Erkek arkadaşınız gerçekten muhteşem," diyerek gülümse-di satış görevlisi. "ok da yakışıklı! Üstelik cömert biri! Ona deli gibi âşık olmalısınız!"

Poşeti alıp cesurca gülümsedim. "Evet," dedim. "yleyim Mesele de bu."

Yirmi Yedinci Sahne

Ertesi gün

Bir başka not daha geldi. Julian'ın elyazısıyla yazılmış bir başka mektup. Ancak ben daha açmadan bu seferkinin kötü haberler içerdiğini biliyordum. Okul duyurularının asılı olduğu duvara yığılr gibi yaslanıp gri gökyüzüne baktım ve bunların olmasına nasıl olup da izin verdiğimi düşündüm.

Çok sevgili Sally,

Sen bunu okurken ben New York'a giden uçakta olacağım.

Neredeyse burada çalışmaya başlar başlamaz, varlığımın sana sıkıntı yarattığını fark ederek istifamı vermiştim. Her beş dakikada bir geçmişî hatırlamak zorunda kalmadan büyüyip gelişmeni istedim.

Bir sömestri tamamlayacağıma dair Hugo'ya söz vermiştim fakat dün gece istifa süremin bitmesini beklemenin bile işleri senin için daha da zorlaştırmak anlamına geleceğini fark ettim. O elbisenin içinde sana şöyle bir baktım ve seni her

zamankinden çok daha fazla sevdiğimi düşündüm. Ancak senin de aynı şeyi hissedip hissetmediğini anlamaya çalıştığını gördüm ve dönemin son gününü kaçırmak pahasına da olsa gitmem gerektiğini anladım.

Daha fazla kafa karışıklığına yol açmak istemiyorum. Jan Borsos'la olan ilişkini bozmak istemiyorum. Muhteşem olacağına dair hiç şüphe duymadığım şarkıcılık kariyerinde yoluna çıkmak istemiyorum. Sadece mutlu olmanı ve hayatın tadını çıkarmanı istiyorum. Ben, senin arkanda bırakman gereken geçmişinin bir parçasıyım.

Bunu biliyorum, çünkü ben de, senin gibi, sevdiğim birini kaybettim. Hayata devam edebilmek için ne yapılması gerektiğini biliyorum.

Geçtiğimiz on iki hafta boyunca senin bir çiçek gibi to-murcuklanışını ve daima olman gereken insana dönüşmeni izledim. Sen birçok şeyin üstesinden geldin, Sal ve bunu haysiyetli ve cesur bir şekilde yaptın; bu beni gerçekten çok etkiledi. Bu gece o elbisenin içinde şarkı söylediğini hayal edeceğim ve bütün o alkış kıyameti duyup gülümseyeceğim. Kendimi şimdikinden bile daha gururlu hissedeceğim.

Arkadaş olarak kalmamamızın en iyisi olacağı konusunda benimle aynı görüşü paylaşacak cesareti göstereceğini umuyorum. Temasta kalmamızın kafa karıştırıcı olabileceğini düşünüyorum.

Sen ve ben birlikte muhteşem olabilirdik ama hayat bizimle aynı fikirde değil. O nedenle yeni hayatlarımıza devam edelim. Kendimizin ve birbirimize öğrettiklerimizin değerini bilelim.

Yeni bir sayfa açalım. Yeni bir perde!
En içten sevgilerimle,
Öpüyorum,
Julian

"Sally."

Seslenen Helen'di.

"Hey?"

Pencereden dışarı bakıp Julian'ın bu kadar güzel bir mektup kâğıdını nereden bulduğunu merak ettim.

"Heey!" Helen endişeli görünmeye başlamıştı. "İyi misin?"

Mektubu ona uzattım. Helen mektuba şöyle bir baktı. "Ah, olamaz," dedi usulca. Elimi tutup okumaya başladı. Bitirdiğinde beni uzun süre kucakladı. "Fakat neler olduğunu anlıyorsun, değil mi?" dedi.

Anlamıyordum. Artık hiçbir konuda hiçbir fikrim yoktu.

"*La Bohème*," dedi Helen ama bu bana bir şey ifade etmedi.

"Ha?"

"*La Bohème*," diye tekrar etti. "Siz Rodolfo ve Mimi'siniz. Çatı katı bir dairede tanıştınız. Oracıkta birbirinize âşık oldunuz. Saçma bir bara gidip birbirinize daha da âşık oldunuz. Bir ilişkiye başladınız ama o senin sağlığın için kötü olduğunu düşünerek seni terk etti. Yani, anlamıyor musun?"

Bunu biraz düşündükten sonra anladım –her zamanki gibi– Helen Quinn tam anlamıyla haklıydı. "Vay canına! Bu çok çılgınca."

Helen başıyla onayladı.

"Ama sonra ne olacak peki?" diye sordum güçsüz bir şekilde. "Mimi bir kez daha denemek için Rodolfo'nun arkasından gidip ölmüyor muydu?"

"Şey, evet."

"Demek ki yazdıklarında samimi," dedim üzgün bir şekilde. "Beni gerçekten özgür bırakmak istiyor."

"Sanırım öyle. Ama, ah Tanrım, Sally, bu *korkunç*. O ve senin birlikte olmanız gerekiyor."

"Öyle değilmiş demek ki." Mektubu dikkatle çantama yerleştirdim.

Jan merdivenlerden kayarak hızla koridordan geçip yanımıza geldi. "SELAM, selam," dedi melodili bir şekilde, popoma hafifçe vurduktan sonra Helen'a kocaman gülümsedi. Enerjik ve güler yüzlü bir ifadeyle hızla kantine yöneldi.

Arkasından bakıp kendime çekidüzen vermeye çalıştım. Son üç aydır bu koridorlarda yeterince gözyaşı dökmüştüm. "Pekâlâ o halde," dedim, uzun ve titrek bir nefes aldım. "Sanırım ben de yeni hayatıma devam etsem iyi olacak."

"Jan'la mı?"

"Jan'la. Ona bir şans vermeliyim, Helen. Her şeye rağmen ondan gerçekten hoşlanıyorum. Kimse başaramazken o beni güldürüyordu."

Helen düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Ayrıca Julian da böyle yapmam gerektiğini düşünüyor. Jan'la olmamı, gülmemi."

"Şey, ben onun tam olarak bunu kastettiğinden emin değilim."

"Ben Jan'la işlerin yürümesi için çaba sarf edeceğim," dedim kararlı bir tavırla. "Ve bu gece Lord Ingle'm konserinde çılgınca şarkı söyleyeceğim. Sonra ocak ayı geldiğinde olabileceğim en iyi Mimi olmak için çaba harcayacak, İngiliz Gençlik Operası için sınava gireceğim. Yeni hayatım buna benzer bir şey olacak."

"Haklısın," dedi Helen uzun bir sessizliğin ardından. Koluma girdi ve koridorda yürümeye başladık. Bu kez, Julian'la olan hikâyenin sonu gerçekten gelmişti.

Yirmi Sekizinci Sahne

"Mutlu Noeller, sevgili ahmaklar!" Helen bir parti düdüğü öttürüp ardından da bir sevinç çığlığı attı. Nişanlısı Phil bana ve Jan'a şampanya dolu birer kadeh uzattı.

"Sana da Mutlu Noeller," dedim Helen'a sarılarak.

"Arkama şampanya damlatıyorsun, sakar şey! Para içinde yüzdüğümüzü mü sanıyorsun?"

O gün Helen Quinn'e beni davet ettiği için minnettardım. Her ne kadar annem ve ben birkaç hafta içinde birden fazla kez telefonda görüşmüş olsak da -görüşmeler gergin ve rahatsızdı ama sonuçta telefonlaşmıştık- Noel'de onlara katılmam için beni davet etmemişlerdi. Jan ve ben Noel mültecileri gibiydik.

"Bizi davet ettiğin için çok teşekkürler," dedim Helen'ın sıcaık ve güzel mutfağını incelerken. Her yerde küçük süs ışıkları vardı; son moda beyaz ampullerden değillerdi, duvarlara gelişigüzel çakılmış çivilerden sarkan karmakarışık ve rengarenk ip-lerle asılmışlardı. Yarısı kesilmiş sebze parçaları her yere saçılmış, paket paket cipsler, yarısı içilmiş şarap şişeleri ve fazla büyümüş bitki saksılarıyla yer kapmaca oynuyorlardı. "Burada sıcak şarap

var!" dedi Helen neşeyle ve bir fincanı şarabın olduğu tencereye daldırdı. "Brendi ya da başka bir şey falan ister misin?"

"Sakin ol, H," dedi Phil uysal bir ses tonuyla. "Zavallı kız daha şampanyasını içmedi."

"Ah, doğru." Helen, elindeki fincanın içine doldurduğu şarabı tencereye geri boşalttı, ardından Jan, şampanyayla birlikte biraz sıcak şarap içmenin kendisi için sorun olmadığını beyan ettiğinde fincanı gerisingeri tencereye daldırıp tekrar sıcak şarapla doldurdu. "Sanırım seni sarhoş etmeye çalışıyorum Sally," dedi Helen, erkekler Phil'in yeni Canon marka, dev fotoğraf makinesine bakmaya gittiklerinde. "İyi misin?"

"Bu ses tonuyla *iyi misin* derken ne demek istiyorsun?" Sırtıtım.

"Yani ailen hâlâ uyuzluk ediyor ve hayatının aşkı Amerika'ya geri döndü, demek istiyorum."

"Helen, kapa çeneni."

"Pekâlâ. Ama sadece Noel olduğu için ve yakın arkadaş olduğumuz için. Bana bir damlalık uzattı. "Bununla ne yapacağım konusunda bir fikrin var mı?"

Kıkırdadım. "Evet. Onu kocaman bir pipet gibi kullanıp hindinin altındaki yağı çekecek ve içindekileri hindinin üzerine boşaltacaksın, böylece her yerinin gevrek olmasını sağlayacaksın."

Ben on yaşındayken annemin Noel hindisi için aynı şeyi bana öğrettiği anı hatırladım. Fiona, hediyelerle ilgili bir şeyler yüzünden merdivenlerin altındaki ufak odasına kapanmış, surat asıyordu; bense diğer herkesle birlikte mutfakta olduğum için suçluluktan acı çekiyordum. "Aldırma ona," diye nasihat etmişti annem.

Kes şunu! dedim kendi kendime, eski kızgınlığın gümbürdeyerek geri geldiğini fark ettiğimde. *Bırak, unut gitsin.* Ve aniden sakinleştim.

“Ah, hayatım,” dedi Helen dikkatle bana bakarak. “Kızgın ya da üzgün müsün? Ya da sarhoş?”

“Üzgünüm sanırım. Burada olduğum için çok mutluyum ama... bilemiyorum. Beni neden çağırmadılar ki?”

“Ailelerin hepsi üşütük,” dedi Helen, soymam için bana bir havuç uzattı. “Ama seninkilerin durumu biraz daha özel. Ama şunu sormak istiyorum: Peki, Noel’den *sen* hiç söz açtın mı?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Gelebilir miyim, diye *sen* sordun mu yani? Ya da onların seni davet etmemelerini beklemekle mi yetindin, seni umursamadıklarını kendine kanıtlamak için?”

Yüzüne baktım.

“Ne?”

Helen endişeli görünüyordu. “Salak,” dedi elini alnına vurarak. “Kusura bakma, böyle bir şey sormamalıydım. Bu tip şeyler düşünmek gibi bir alışkanlığım var da. Beni sevmediklerini kanıtlamalarını bekleyerek insanları test ediyorum. Bunu terapide keşfettim. Eşelememiş olmayı dilediğim bir sürü başka sıkıntının yanında bir de bunu. Sen bana bakma.” Havucu sormaya devam ettim ama sonra dediklerini duyamaz olmuştum. Tek düşünebildiğim, sorduğu şeydi, çünkü gerçekten iyi bir soruydu.

Müthiş Noel yemeğinin ardından hava kararmadan paltolarımıza koşup Brockwell Park’ta yürüyüşe çıktık. Arkamızda yükselen kule gibi binaları saymazsak, kendimizi buz tutmuş kırık alanlarda farz edebilirdik. Parkın karşısındaki vadide, ağaçların arasından küçük bir kilise görünüyordu, kırsal alandaki bir köy-köylerle olan bağlantısı birkaç kulübenin varlığından ibaret olan Helen, Tulse Hill olduğunu söylemişti- manzarasını andırıyordu ve altımızdaki gümüş başlı çimenler, üzerlerinde yürüdükçe mısırsı gevreğine benzer sesler çıkarıyordu.

Phil ve Jan önden yürüyorlardı; Phil, Jan'm anlattıklarına gülüyordu. Küçük *cep Herkül'ü* Borsos'uma baktığımda içimin ısındığını hissederek gülümsedim. Beni, bir yıl öncesi için hayal edilemeyecek derecede gülümsetmeden ya da güldürmeden ya da salakça bir şeyler yapmadan geçirdiği tek bir gün bile olmamıştı.

Helen beni süzüyordu. "Jan'a mı gülümsüyorsun?"

Tepeden aşağı, Brixton City Farm'a doğru yürüyorduk ve güneşin solmakta olan ışıkları Helen'ı sepya renklere boyuyordu.

"Evet: O çok tatlı."

"Öyle mi?"

"Kes şunu."

"Neyi keseyim?"

Yürümeyi bırakıp durdum. "Jan'm sanki asıl olaya hazırlanmak üzere bir provadan ibaret olduğunu düşünmeyi. O benim erkek arkadaşım. Bir prova değil."

"Hım."

"Helen!"

"Dinle, Sally, ben de senin erkek arkadaşına bayılıyorum. Jan Borsos tanıdığım en harika insanlardan biri. Ama benim onu sevdiğimi kanıtlamak için günde on kez -ya da her ne kadar sevişmenizi bekliyorsa- onunla sevişmem gerekmiyor. Tanrı aşkına, o daha yirmi üç yaşında!"

"Ve Phil de kırk bir yaşında. Yaş farklarının mahsuru yok, demek ki."

"Yaş farkı tam tersi olunca var," dedi Helen net bir tavırla. "Kendi yaşında biriyle gönlünü eğlendirmesi için onu bırakmalısın."

"Ooff, çok sinir bozucusun. Biraz eğlenmenin ne mahsuru var ki?"

"Bir gün onunla evlenmeyi planlıyor musun?" diye sordu.

"Ne? Tanrım, Helen, bilmiyorum. Bu kimin umurunda ki?"

"Julian'la birlikte olduğun zamanlarda biri sana onunla evlenip evlenmeyeceğini sorsaydı ona ne söylerdin?"

İç geçirdim. Keşke bundan bahsetmeseydi. "Bilmiyorum."

"Saçma! 'EVET, ELBETTE JULIAN'LA EVLENECEĞİM. O DÜNYANIN EN MUHTEŞEM ERKEĞİ!' derdin."

"Kes şunu." Ellerimi ceplerime soktum. "Julian New York'ta, oysa ben buradayım. Ve biz yeni hayatlarımıza başladık."

"Pöh!"

"Yapma bunu, Helen. Bu yeni hayat olayı bana yarıyor. Gerçekten mutluyum."

Helen kolumu sıktı. "Kusura bakma. Bunu görüyorum. Gerçekten görüyorum. Ve bunu yapmayacağıma dair kendime söz vermiştim. Ben sadece... ben sadece her şeyin farklı olmasını dilerdim. Julian o kadar muhteşem ki, adeta bir kamera şakası gibi. Yine de o kadar mütevazı, hoş ve tatlı ki. Belki de ona ben âşığımdır. Phil? Phil, hayatım, buraya gelip beni öpücüklere boğar mısın?"

"Hayır," diye seslendi Phil. "Jan ve ben köstebek arıyoruz."

Helen kıkırdadı. "Hayır, ben Julian'ı değil Phil'i seviyorum. Sadece onunla tekrar birlikte olmanı çok arzu ederdim."

"Eh, bunu yapamam. Her şey bir yana, Violet beni öldürür!"

Helen kısaca gülümsedi. "Evet, Violet. Haberleri pek iyi karşılamadı, değil mi?"

"Hayır. Ve bu yüzden kendimi çok ama çok suçlu hissediyorum. En ufak bir fikri yok." Violet son gün okula gelmemiştı ve ekürileri Sophie ve Summer, onun perişan halde olduğunu haber vermişlerdi. Ne yapacağını bilemeden ona yavan bir telefon mesajı göndermiş ve cevap olarak, TAM MANASIYLA İYİ olduğuna dair uzun-metraj bir karşılık almıştım.

"Kendini suçlamaktan vazgeç," diye salık verdi Helen. "Sen örnek olacak şekilde davrandın ve onun kırık kalbi senin prob-

lemin değil. Ayrıca o, Violet Elphinstone. Bahar dönemine kadar muhtemelen David Cameron'ı falan tavlamiş olur. Tam olarak onu olmasa da etkili birilerini işte."

Helen, sonunda Phil'i kendisini öpücöklere boğmaya ikna etmeyi başarmıştı ve Jan da bunun üzerine beni omzuna atıp onun yüzünü tersten öpmeye zorladı. Özellikle de beni kafa üstü yere düşürdüğünde gözümünden yaş gelene kadar güldüm; ardından da bir erkeği tamamen unutamazken bir başkasıyla nasıl bu kadar mutlu olabildiğimi merak ettim.

Grup, Lido'ya ve Helen'in evine doğru tepeden aşığı inerken, ben biraz arkada kaldım. Saat dört olmuştu ve yüzlerce pence-
renin ışıkları yanmıştı. O evlerin içinde oynanan oyunları, içkili eğlencelerin ardından gelen pineklemeleri, kavgacı, huysuz çocukları ve yarı sarhoş söylenen "Wham!" şarkılarını hayal ettim ve onları düşünmeyeceğime dair aldığıım karara rağmen, anne ve babamın evindeki sahneyi gözümün önüne getirdim. Babam, piposu kolçağın üzerinde, derli toplu bir halde, sessizce uyuyakalmıştı ve annem mutfağı toparlıyordu, çünkü neredeyse asla oturmazdı. Lisa ve Dennis, çocukların kavgasını ayırmaya çalışıyor, bir yandan da çikolata yiyip sigara içiyorlardı ve annemin antika halası Gloria, sıçana benzeyen köpeğiyle birlikte *EastEnders*'ı seyreliyordu. Bu görüntü öyle berrak, kokusu öyle keskin, fazlasıyla ısıtılmış bu ortam öyle tanıdıktı ki, göğsümde büyüyen bir sızı hissettim. *Orada olmalıydım*, diye düşündüm hüznölü bir şekilde. *Bunun bir parçası olabilmeliydim*.

Gerçeğin ne olduğuna dair artık en ufak bir fikrim yoktu. Ailem beni suçluyor muydu, benden nefret mi ediyordu ya da bana karşı herhangi türden bir duygu besliyorlar mıydı, bilmiyordum. Stourbridge'e yaptığıım ziyaretten sonraki telefon görüşmelerinde çok az şey konuşulmuştu; son görüşmede annem, Noel planlarımın ne olduğunu sormadığında etkili bir sessizliğin olması da konuyla ilgili çok şey söylüyordu.

Helen'la daha önce yaptığımız konuşmadan beri küçük bir şüphe tohumu içimi kemirmeye başlamıştı: *Yanılıyor olabilir miydim?*

Annem, hakiki bir şaşkınlık ve endişe içinde, Fiona'nın ölümlüyle ilgili beni suçlamadığını söylediğinden beri kafam iyiden iyiye karışmıştı, sonra o gece bizi geçirirken delicesine el sallayışı, üzgün ve kambur bedeniyle öyle bir çelişki oluştuyordu ki, bu bir kod, dile getirilmemiş bir iletişim şekli, annemin aslında beni umursadığına ama nasıl dile getireceğini bilemediğine dair bir işaret olabilir miydi?

Ben yanılıyor olabilir miydim? Annem, piposunun ve *Sun* gazetesinin ardına gizlenmiş olan babam aslında beni umursuyor olabilirler miydi?

Sonra bir de kantinde Stevie'yle yapışım konuşma vardı: Bana Julian'ı uzaklara gönderdiğini, çünkü onun için korktuğunu ve başka ne yapacağını bilemediğini söylemişti. Stevie, Julian'ı umursamamış mıydı? Elbette bu mümkün değildi. Bunun için her gün ağlamıştı ve yirmi yılın ardından hâlâ kendini suçluyordu.

Fiona'yı bale okuluna göndererek annemin yaptığı da bu muydu acaba? Küçük yeğeninin geldiği durumla ilgili korktuğu ve onunla ne yapacağını bilemediği için mantıksızca kararlar almış olabilir miydi?

Fiona'dan kurtulmaya çalıştığı ihtimali, daima gözüme çok daha büyük görünmüştü, çünkü beni sürekli ondan uzaklaştırmaya çalışmıştı ama belki bu da olayın bir parçasıydı. Belki de beni korumaya çalışıyordu. Belki de tarihin tekrar ettiğini düşünüyordu ve onun Mandy teyzeyle yaşadığı tecrübeleri yaşamamı istemiyordu.

Barry'yi aradım. "Mutlu Noeller Tavuk!" diye haykırdı. "Bir kriz durumu mu var?"

"Ha ha! Sana da Mutlu Noeller. Kriz durumu yok ama bir merhaba demek için ailemi arasam mı diye düşünüyordum... ve karar veremedim... Helen'a soracaktım ama çıplak bir şekilde yüzmek istediği için Lido'ya gizlice girmeye çalışan Jan'la meşgul."

"Aman Tanrım!" diyerek iç geçirdi Barry. "Onları elbette aramalısın, Tavuk. Biraz kaçık olduklarını biliyorum ama onları seviyorsun, öyle değil mi?"

"Evet," dedim şaşırarak.

Böylece karar verilmişti. Helen, Jan'ı içeri iteledi ve ben Prince Regent'in dışında, buz tutmuş bir masaya yaslanıp evi aradım. Her ne kadar birbirimize yalnızca, "Mutlu Noeller" ve "Neler yedin?" ve "Hava çok soğuk, değil mi?" gibi laflar etmiş olsak da, telefonu kaparken coşkulu olduğumu hissediyordum. "Kendine iyi bak," diye mırıldandı babam. "İyi günler." Yalnızca "İyi günler" lafını dikkate alıp babamın benimle uzak bir iş arkadaşı gibi konuştuğunu düşünerek üzülüp kızmaktansa, "Kendine iyi bak," sözlerini duydum.

Gidecek daha çok yol ve affedemeyeceğimi düşündüğüm çok şey vardı. Ama denemek konusunda istekliydim.

Yirmi Dokuzuncu Sahne

"Neden ama? Sally, bu komik bir aşk oyunu!"

Jan Borsos, erotik bir çember oyunu edasıyla memelerime halka çöreklerden atmasına müsaade etmem için beni razı etmeye çalışıyordu.

"Memelerimi dışarı çıkaramam, üşüyorum!"

Jan homurdanarak çörekleri bir tarafa bıraktı. "Ama soğuk havada meme uçların da büyüyecekti ne güzel," diye isyan etti.

Kıkırdayarak Jan'ın dantelli yorganını üzerime çektim. Surrey Tepesi'nde kızığa binerek geçirdiğimiz uzun ve güzel bir günün ardından, onun yatakhanedeki tek kişilik yatağmdaydık. Güneydoğu tarafı on beş santimetrelik karın altındaydı ve elbette Jan, kırlara yapılacak bir gezi için bugünü seçmişti. Ertesi gün okul başlıyordu, daha uzun bir uyku ve Güney Kensington'a daha kısa bir yolculuk umuduyla Jan'ın yatakhanesinde kalmaya gelmiştim.

İngiltere'nin aptal ve uzun kışından bıktığına dair bir şeyler homurdanarak tuvalete gitti. Söylenmesinin sebebi, kış aylarında uzun ve yünlü pijamalarımı giymem ve bu nedenle vücuduma dokunma özgürlüğünün fazla olmamasıydı.

Tembel tembel yüzüğümle oynayarak yeni dönemin neler getireceğini düşündüm.

Acaba okul Julian'sız nasıl olacaktı? *İyi olacak. Böylece eğitime ve La Bohème'e gerçek anlamda odaklanabileceğim. Julian bana büyük bir iyilik yaptı!*

Yüzük, belki bininci kez eklem kemiğime sıkışınca onu çıkarıp atmayı düşündüm. Devasa boyutlarda ve çirkin bir şeydi, üstelik sürekli giysilerime takılıp duruyordu. Ama yapamadım. Henüz yapamazdım. Artık Fiona'yla konuşmuyor olmak doğru bir seçimdi ama yüzüğü fırlatıp atmaya razı olamazdım. Sanki ondan kalan son parça, New York'ta birlikte geçirdiğimiz zamanlardan kalan tek hatıraydı.

Yüzük kalacaktı.

Jan banyo kapısında görüldü. Yılan gibi kıvırdığı kalça hareketiyle havluyu üzerinden attı ve yatağa zıpladı. "Cinsel ilişkiye girecek miyiz?" diye sordu bana tatlı bir tavırla.

Geçmişimde debelenebilir ya da şimdiki zamanın tadını çıkarabilirdim. Hangisini seçmeliydim?

"Evet," dedim net bir şekilde. "Evet, gireceğiz."

Yeni dönem, prova zamanlama listeleri, enstrümanlı müzik öğrencileri ve buz gibi esen rüzgârla birlikte başladı.

Provalar dönemin ikinci haftasına denk gelmiş ve kısa ama ıstırap verici bir bekleyiş olmuştu. Ancak ayakta kalmayı başardım. Korkuya yenik düşmedim. Peter Ingle'ın Noel konserinde oldukça iyiydim ve yükselen bir çizgide kalmaya kararlıyım.

Şarkı söyleme korkum o kadar da azalmamıştı, sadece onunla mücadele etme yollarını öğrenmiştim. Mimi'nin bölümünü söyleyecek olma düşüncesiyle paniğe kapıldığım anlarda, Brian'ın bana öğrettiği yöntemlerden birini hatırlıyor veya Julian'ın beni

sonsuz dek giysi dolabından çıkardığı ânı tekrar yaşıyordum. Ve o dingin güç duygusu tekrar içimi dolduruyordu.

La Bohème'i dinlediğim zamanlarda, o satırları birkaç yüz insandan oluşan bir seyirci kalabalığının karşısında söyleyeceğime inanmakta güçlük çekiyordum. Bu gerçekten çok acayipti. Sonuçta, giysi dolabımdan çıkmalı yalnızca üç ay olmuştu!

Sen şarkı söylemene bak, demişti Brian, yeni yılın ilk şan dersinde. Ve, "Ben her an senin yanında olacağım," diye eklemişti.

Birkaç saniye sonra, "Büyük bir *puufff*," diye haykırmıştı piyanodan. "İç içe geçirmeni istiyorum!" Gülümsedim, çünkü artık dediklerinin ne anlama geldiğini tam olarak biliyordum. Bedenimde kalmam veya düğümlerimi açmam gerektiğini söylediğinde ne kastettiğini biliyordum. Fazla zorlanmadan tiz bir do diyez çıkarabiliyor ve tiz bir mi sesinin hakkını verebiliyordum. İtalyanca müzik terimlerini kullanarak espri bile yapabiliyordum.

"Hepsi zaten içindeydi," dedi Brian neşeyle, bana *Eugene Onegin*'den Tatyana aryasını uzattı. "Video kayıtlarında harika bir iş çıkardın Sally, sadece basit ayrıntıları öğrenmen yeterli oldu. Artık motorun üzerinde çalışıyoruz, ince ayar yapıyoruz."

"Bu hoşuma gidiyor," dedim. "Gerçekten."

"Gitmeli de zaten, hayatım! Gayet iyisin. Ve şunu da bilmelisin ki, biz şan hocaları asla böyle şeyler söylemeyiz. Çetin cevizdir."

Gülümsedim. "Senin mükemmel öğretmenliğin sayesinde."

Brian başını iki yana salladı. "Hayır, tatlım. Hepsini sen başardın. Seninle gurur duyuyorum. Kelimelerle ifade edebileceğimden bile fazla."

Bunun üzerine elbette ağlamaya başladım, Brian'ın gözleri de bir parça nemlenmişti ve birer bardak su eşliğinde küçük bir kucaklaşma için ara vermek zorunda kaldık. "Diğer öğrencile-

rime karşı bayağı geçimsizim," diye iddia etti Brian. "Bu böyle devam edemez!"

Kantinde daha sosyal biri haline geldiğimi fark ettim ve kendimi üçüncü bir kişi olarak gözlemlediğimde, Şarkıcılar Masası'na gelip giden şarkıcı ailesinin bütünleyici bir üyesi olduğumu fark ederek şaşırdım.

Violet'i dert etmeme gerek kalmamıştı. İlk haftalarda olduğundan çok daha sakindi, ama tabii o hâlâ Violet Elphinstone'du, benden nefret ettiği halde arkadaşımış gibi davranmaya devam ediyordu ve hâlâ İngiltere'nin en çekici kadınıydı. Ortalıkta, olimpiyatlarda gümüş madalya kazanmış bir kürekçiyle olan arkadaşlığıyla ilgili (onun teşvikiyle) söylentiler dolaşıyordu.

İkinci hafta orkestra şefi Colin'le birlikte *La Bohème* için müzik sıralamaları başladı.

İlk günümüzde, kalp krizi geçirmeden işin bu kısmını atlattığım için ümitsizce kendimle gurur duyarak prova odasına girdim ve Jan'ı, gözleri kocaman açılmış, odanın ortasında ayakta dururken buldum. Kuzguni siyah saçları ve kan kırmızısı boyanmış dudaklarıyla oldukça ihtiraslı görünen *répétiteur*'a bakıyordu. Kız da cilveli bir şekilde ona tebessüm ediyordu. "Selam, bebek," dedi kız Rus aksanıyla.

Jan, bir kalp krizinin eşiğindeymiş gibi görünüyordu, bu nedenle oturması için bir sandalye çektim. "Jan?"

Jan ise piyanoda oturan kıza bakmaya devam etti.

Önce kıza sonra da dönüp Jan'a baktım: Aralarında gidip gelen ağır elektrik hissedilmeyecek gibi değildi.

"Dima?" dedi Jan boğuk bir sesle. "Bu sen misin?"

Jan'ın sandalyesini alıp kendim oturdum. Jan'm eski karısı bizim yeni *répétiteur*'dı.

Harika.

Benden bir-iki dakika sonra içeri girmiş olan Helen, durumu beş saniyeden kısa bir zamanda çözdü. Bunu biliyordum, çünkü delici bakışlarla bana bakıp Jan ve Dima'nın görebileceği şekilde dudaklarını oynatarak, "İYİ MİSİN?" diye sordu. Bunun bir mahsuru yoktu, çünkü o ikisi hâlâ birbirlerine bakıyorlardı.

"Selam," dedi Helen yaramaz bir ses tonuyla ve piyanoya doğru yürüyerek. "Ben Helen. Musetta'yı oynuyorum," diye ekledi.

"Biliyorum," dedi Dima, birkaç saniyeliğine de olsa gözlerini Jan'dan ayırarak. Aksanı, Rusya'yla ilgili bildiğim yegâne şeyler olan ilginç tren yolculuklarını ve votkayı çağırıyordu. "Sizinle tanışmak ve *La Bohème*'de çalışacak olmak çok güzel. Bu operayı on yaşımdan beri severim," dedi mırıl mırıl bir sesle. *Bu herhalde sadece birkaç yıl önceydi,* diye düşündüm onu inceleyerek. Uzun boyluydu, Jan'dan çok daha uzundu; ince kol ve bacakları ve benim uzun zaman önce unuttuğum esnekliğe ve sıkılığa sahip kremsi bir teni vardı.

Jan Borsos, Helen'ın ve benim gözümüzün önünde eski karısıyla beklenmedik bir kavuşmanın pek yerinde olmayacağını fark ederek biraz olsun toparlandı. "Biz..." dedi titreyen bir sesle. "Acaba biz... birkaç dakika alabilir miyiz, arkadaşlarımız? Biz daha önce evliliklik."

Helen gülümseyip başını evet anlamında salladı. "Rahat olun."

Jan beni tekrar fark etti. "Sally," dedi özür diler gibi elimi tutarak. "Geçmiş karımla tanışmanı istiyorum. Burada olacağını bilemiyordum. Şaşırdım. Mutluyum da," diye ekledi Dima'nın bakışlarındaki tehlikeli parlamayı yakalayarak. Jan Borsos'un eski karısıyla yapacağım bir çekişmede fazla bir şansım olmazdı.

"Ah, bu senin kız arkadaşın," dedi Dima rahat bir şekilde. "Seninle tanıştığımıza memnun oldum." Elini uzattı ve ben elini

sıkamak için piyanoya doğru yürüdüm. "Endişelenme," dedi gülümseyerek. "Jan'ı geri almaya çalışmıyorum!"

Aynen öyle yapmak için burada olduğu çok belli olsa da, sevinmiş gibi bir hareket yaparak, "Yok canım," tarzında bir şeyler geveledim. Onu kaybettiğimi bilerek Jan Borsos'a neredeyse nezaketle gülümseyip dışarı çıktım. Büyülenmiş gibiydi.

En üzücü olan tarafı da bunun benim umurumda olmamasıydı. Korku ve heyecandan alev alev yanan küçük suratına baktığımda bu kadının onun gerçek aşkı olduğunu anlamam zor olmadı.

Helen'la birlikte koridora çıktık ve Helen kapıyı arkamızdan kapadı.

"Vay canına!" dedim.

"Vay canına!" diye doğruladı Helen. "Bu, ilişkiniz için büyük bir mesele galiba, ne dersin?"

"Ah, Helen, başlama yine!"

"Bir şey demedim ki!"

"Ne demeye çalıştığını biliyorum."

"Benim demek istediğim," diye itiraz etti Helen, "hâlâ Jan'a karşı istekli görüldüğü. Sence de öyle değil mi?"

"Elbette öyle. Bahsettiğimiz kişi Jan Borsos sonuçta! Evlenmiş, boşanmış, yetim kalmış; hepsi de yirmi üç yaşına kadar olmuş. Sonra da tek bir ayakkabıyla yürüyerek Avrupa'yı aşmış. Sevilecek çok yanı var." Sanki Jan'm bir dakikadan az bir zaman içinde eski karısına yeniden sıırıslıkam âşık olmasına tanık olmamız eğlenceli bir şeymiş gibi neşe içinde konuşuyordum.

Gözümünden bir damla yaşın ve sonra bir diğerinin akmasıyla utanıp öfkelen dim. Helen kolumu sıvazladı. "Ah, Sally, belki de onlar..."

"Hayır, sorun değil!" Güçl ükle soluyarak elbisemin koluyla yüzümü sildim. Helen cebinden bir mendil çıkarıp bana uzattı

ama o da akışı durdurmak konusunda pek işe yaramadı. "Ben iyiyim. Gayet iyiyim," dedim ona.

Mesele de buydu. *Gerçekten* iyiydim ve hiç sorun değildi. Bu sabah yatağında Jan'la birlikte uyanmış, onunla çılgınca sevişmiş, mutfağında birlikte tost yemiş, Güney Kensington'a kadar Piccadilly metro hattında onunla gülüşerek gelmişim. Okula onunla el ele girmiştim. Ardından bir prova odasına girmiş ve onu oracıkta kaybetmişim.

Üzgün bir durum olmasına karşın, neredeyse hiç sorun değildi.

"Hayatımın çok zor bir döneminde yanımda oldu," dedim burnumu çekerek. "Ama onu kullanmış falan değilim. Kullanmıyordum, ben ona bayılıyordum. Benim için çok değerli."

Helen bana bir mendil daha uzattı ve kollarını boynuma doladı. "Biliyorum, Sal. Yanında olduğu için mutluyum. Seni kızdırdığım için de özür dilerim. Jan Borsos kesinlikle değerli biri ve bu da hüznü bir an."

Fakat kendimi toparlamaya başlar başlamaz ekledi, "Gerçi belki Julian'a kısa bir not geçebilirsin. Olmaz mı?"

Otuzuncu Sahne

“Öhö. Ehem. Ooff. Konuşmamız gerek,” dedi Jan. Oturma odasının zemininde oturmuş, Barry’nin bale ayakkabılarından birini inceliyordu. Barry, az önce Jan Borsos’a bale dersi vererek beni şaşırmıştı. Bir köşeye oturup her ikisi de benim için çok değerli olan bu iki dünya komiği adamı ben de izlemiş ve bu komik akşamlarımızın çok yakında sona ereceğini düşünerek duygulanmıştım.

Dima’nın geldiği geçen haftadan itibaren her şey, en hafif tabiriyle, tuhaf gidiyordu.

Jan sürekli beni bir köşeye kıştırıp bizim aramızda bir problem olmadığını söyleyip duruyordu. Dima’nın ortaya çıkışının, okuldakilerin konuştukları gibi, dikkatle planlanmış ve ustalıkla sahnelenmiş bir oyun değil, büyük bir tesadüften ibaret olduğunu da söylüyordu. Anlaşıldığı kadarıyla Dima, hâlâ eski kocasına, yani Jan Borsos’a âşık olduğunu fark ederek varlıklı, beyaz Rus kocasından ayrılmıştı. Onu bulmak için Budapeşte’ye gitmiş –Facebook’tan basitçe bir mesaj atmak yerine– ve onun Londra’ya geldiğini öğrenmişti. Hemen uçakla İngiltere’ye gelmiş, biraz

sürpriz bir şekilde vize almayı başarak eyl lden itibaren Royal Müzik Okulu'ndaki *r p titeur* i lerine başvurmaya ba lamı tı.

"SALLY!" dedi Jan. Kanepenin önünde diz   km  tı. "Konu malıyız!"

"Ah, Jan," dedim  zg n bir şekilde. "Söylenecek bir şey yok."

"Ne demek istiyorsun? Ben seni seviyorum!" dedi öfkeyle. "Bu doğru! Seni severim!" Benim önümde diz   kt   nde bu zavallı adamın   u anda g r nd    haliyle bu zavallı  ocu un b sb t n perişan halde olduğunu anladım. Yüzü gri renkteydi ve teni yarı saydam bir hal almıştı.

"    ," dedim onun sözünü keserek.

Jan     n bir şekilde gözlerini kırpı tırdı. "Kızgınlıkla beni kesme," diye fısıldadı. "Sana seninle ben iyiyiz diyorum, Sally."

Parma ımı dudaklarına götürdüm. "Jan." Gülümsedim. "Benim tatlı, komik, yakışıklı ve sevgili Jan'ım. Seninle birlikte geçirdiğimiz zamanın her saniyesini sevdim ben."

Jan   meldi i yerde geriledi ve ilk kez sessizce beni dinledi.

"Fakat sevgili Jan Borsos, sen Dima'yı seviyorsun ve benden ne kadar ho landı ını biliyor olsam da onunla ya adı ın şeyle kıyaslandığında yanında hiç kalıyor."

"Hayır!"

"Evet. Jan, kendine aynada bir bak. Korkunç görünüyorsun. Ben sevdalı bir köpek yavrusu gördüğümde anlarım."

Jan birkaç saniye daha itiraz etmeye çalıştı, sonra mağlup bir ifadeyle ba ını  ne e di. "Belki de doğru olabilir."

"Kesinlikle  yle, Jan. Ben de o odadaydım. İkinizin arasındaki duygu yükünü görebiliyordum."

"Sanırım haklısın, Sally.  zg n m," diye mırıldandı. " ok  zg n m."

" z lme! Seni ve Dima'yı görmek bana a  n ne olduğunu hatırlattı," dedim.

"Sen güçlü aşkı yaşadın mı önceden? Bir dağı eritebilecek bir aşkı?"

Yaptığı benzetmeye gülmemeye gayret ettim. "Evet. Bir dağı eritebilecek aşkı yaşadım."

Jan topuklarının üzerine oturup kurnazca bana baktı. "Sanırım bu aşkı Julian Jefferson'la yaşadın," dedi.

"Ne?"

Jan gülümsedi ve ellerimi tuttu. "Benim aptal olduğumu mu sanıyorsun?" diye sordu kibar bir şekilde. "Sen Dima ve Jan'da aşkı gördün. Ben Sally ve Julian'da aşkı gördüm."

Ona baktım.

"Stourbridge'de olduğumuz zaman... nasıl denir... çok *delicely-di*," dedi Jan tek gözünü kırparak. "Ama ben seksî Sally'mle çok eğleniyordum, önemsemedim." Başını yana yatırdı. "Neden bana Julian'dan bahsetmedin?" diye sordu.

Gözlerimi kapadım. "O, hayatımın unutmaya çalıştığım bir dönemine ait. O... o, Fiona'nın öldüğü gece oradaydı. Aslına bakarsan uzun süre bunun onun suçu olduğunu düşündüm."

Jan başını salladı. "Anlamalı var," dedi.

Gözlerimi tekrar açtığımda gülümsüyordu. "Ben *gerçek* bir deliyim," dedi. "Ama sana söylediğim gibi, aptal değilim. Gidip Julian Jefferson'ı bulmalısın!"

"Yapamam." Başımı eğip sesimin hüzünlü çıkmamasına gayret ederek ekledim. "O bana bu işi bitirmemiz gerektiğini söyledi. Köprünün altından çok sular aktı."

"Hayır!"

"Evet. Onun karısı öldü, benim kuzenim öldü, ikimiz birden bir şekilde kendimizi Royal Müzik Okulu'nda bulduk ve hepsi bir felaketti. O benim burada kalıp mutlu olmamı istiyor. Şarkıcılığa geri dönecek. Ve bu gayet mantıklı. Ama çok da boktan."

Jan üzgün görünüyordu. "Büyük aşkını yaşamayı istiyorum," dedi çocuksu bir tavırla. "Bitmiş olması hoşuma gitmiyor."

Omuzlarımı silktim. "Sanırım, benim büyük aşkım *La Bohème* olacak."

Jan kederli bir şekilde iç geçirdi. "Pöh."

Öne eğilip yüzünü ellerimin arasına aldım. "Sen tanıdığım en tatlı insansın," dedim. Güzel, hiddetli ve sersem Jan tebessümüyle gülümsedi. Dudaklarından öptüm, o da benim saçımı okşadı ve ardından sanki saatler kadar uzun gelen bir süre kucaklaştık. Hayal edebileceğim en tatlı vedalaşmaydı.

"Cesur ol," diye fısıldadı sarıldığımız sırada. "Onun için mücadele et. Veya ona bir elektronik posta gönder. Bunu yapacak kadar cesur olduğumu biliyorum."

Jan gittikten sonra biraz daha ağlayıp masama oturdum. Elbette Julian'a yazmayı düşündüm. Bunu zaten sık sık düşünüyordum, ama bunu yapmayacağımı da biliyordum. Julian artık benim hayatımın bir parçası değildi.

Onun yerine aileme yazdım. Opera izlemek için Londra'ya gelme ihtimallerinin zayıf olduğunu biliyordum ama denemeye hazırdım.

Otuz Birinci Sahne

Nisan 2013, üç ay sonra

“Bebeğim, bebeğiiiiim,” diyerek bir melodi tutturdu Dima, kötü sesli bir pop yıldızı gibi. Jan, teslim olduğundan beri her gün yaptığı gibi onu bir duvara yaslamış şiddetle öpüyordu.

“Evet, evet,” diye mırıldandı Jan, obur bir tavırla. Onun kölesi-ydi ve bundan hiç şikâyetçi değildi.

Yürümeye devam ettim. Lanet olası herkes büyük aşk yaşıyordu. Helen ve Phil, paskalya sırasında evlenmişlerdi; Jan ve Dima, kimseye aldırış etmeden, koridorlarda canlı seks gösterileri –ya da seks gösterilerine yakın şeyler– düzenliyorlardı ve Barry, Teddy adında Kanadalı bir fotoğrafçıya iyice abayı yakmıştı. Bütün gün tam bir manyak gibi davranıyordu, birlikte olmadıkları ender anlarda da, Camden Pasajı’ndan aldığı sahte utla, odamda oturup çığlık çığlığa Tudor dönemine ait aşk şarkıları söylüyordu. Affettirici bir bahane olmasa da, şu aralar Tudorlarla ilgili bir balede rol alıyordu.

Ben kimseye âşık değildim. En azından sahip olabileceğim birine âşık değildim. Bunu bir şans sayıyordum, çünkü sürekli

La Bohème provalarına gidiyor ve bir yandan da okuldaki çalışmaları idare etmeye çalışıyordum; üstüne üstlük aniden delirmiş olan ev arkadaşımınla uğraşıyor ve ailemle bir ilişki kurmaya çalışıyordum.

Yavan telefon görüşmelerimize haftalık olarak devam ediyorduk ama ilerleme –olsa bile– çok yavaştı; ayrıca yaklaşmakta olan *La Bohème* gösterisinden hiç söz etmiyorlardı.

Onlarla ilgili elimden gelenin en iyisini yapıyordum ama canım yanıyordu. Belki yine hata yapıyordum.

“Muhtemelen böylesi daha iyi,” dedi Helen açılış gecemizde. İlk çıkacakların çağrısına bir saat vardı ve ben ısınmamın tam ortasıydım. “Yani öyle gerginsin ki rengin neredeyse saydamlaştı, Sally. Anne ve babanın seni yine altına ederken izlemesini istemezsin. Ah, kusura bakma. Fazla mı dürüstçe oldu?”

“HA HA HA HA HA HA!” diye haykırdım isterik bir şekilde. “ÇOK KOMİK! BENİ GERÇEKTEN GÜLDÜRDÜN. ARTIK KENDİMİ O KADAR DA GERGİN HİSSETMİYORUM. TEŞEKKÜRLER, AŞKIM!”

Helen bana bakıp düşünceli bir şekilde başını salladı. Anlaşılan kaskatı kesilmiş olduğumun farkında değildi.

“Sally,” dedi yavaşça “Sana bir hap falan bulsak mı? Yani yasal olanlardan. Sanırım, psikotik bir patlamanın eşiğindesin sen.”

“EvetHayırEvetHayırEvetHayır – OOFFF!”

“Anladım.”

Önce düşündü, sonra ne yapacağını bilemediğini fark etti. “İ, senin durumunu halletmeliyiz Sally, hayatım. Herhangi bir fikrin var mı?”

Donakalmış bir halde düşünmeye çalıştım. Haklıydı. Bu şekilde şarkı söyleyebilmemin hiçbir yolu yoktu. Cesaret namına öğrendiğim her şey buharlaşıp uçmuştu ve iç organlarım hızla akıp köpüren sular gibiydi. “Tanrım!” diye haykırdı Helen, korkuyla ekşiyen midemden dolayı çıkardığım gazı fark etmişti.

"SALLY! Bir şeyler yapmalıyız! Bunlardan sahnede de yapacak olursan Jan'ı öldürürsün!"

Haydi, bir şeyler düşün! diye yakardım zonklayan beynime.

"Kendime gelmeliyim," diye mırıldandım kısa bir sessizliğin ardından.

Üç dakika sonra tekrar nefes almaya başlamıştım. Her yer zifiri karanlıktı ve etrafım dört tahta duvarla çevriliydi. Hiçbir şey kıpırdamıyordu.

Nabzım yavaşladığında gözlerimi kapadım. "Fiona?" diye sordum karanlığa doğru. "Çilli? Bana yardım edebilir misin, hayatım? İyice delirdim. Titriyorum ve hatta gaz çıkarmaya başladım, korkudan olduğum yere mihlanıp kaldım."

Julian, Fiona'yı bırakmamı söylediğinden beri onunla konuşmuyordum. Ama şimdi soğuk terler döküyordum ve onun varlığına ihtiyacım vardı; dahası onun varlığını her zamankinden daha güçlü şekilde hissediyordum. Burada, sahne aksesuvarlarının olduğu depodaki şemsiye dolabında, sanki soluk küçük eli benimkini tutuyordu.

"Çilli?" dedim havaya doğru. (Dolabın içine ne ara gizlenmiştim?) "Çilli? Buradasın, değil mi?"

Sessizlik. Sıcak bir sessizlik; tatlı ve yumuşak bir sessizlik.

"Şey, ben herhangi bir öneriye açığım." Gergin bir şekilde güldüm. "Şu anda kendimi biraz yalnız hissediyorum da. Senin cennetteki ya da her neredeyse oradaki gezintilerin nasıl gidiyor? Bu arada ailem hâlâ beni görmezden geliyor."

Sanki kaçıp gideceklermiş gibi, oturduğum yerde ayak bileklerimi tuttum. "Evet, bir de Julian meselesi var," diye kabullendim. "Her şey biraz boktan gidiyor. Şu yeni hayat mevzusu işte."

Fiona'nın kaşlarının çatıldığını hayal ettim.

"Ama deniyorum, Çilli... Tanrım, gerçekten deniyorum! Bak-sana, ne kadar da cesurum, bu iş için provalara katıldım! Annem

ve babama da aldırmamaya çalışıyorum. Fena gitmiyorum, değil mi?"

Sessizlik sanki benimle hemfikirmiş gibi iki yana sallandı.

"Başardım, Fi, ben şarkıcı oldum!"

Sessizliğe doğru gülümsedim.

"Bayağı da iyi sayılırım," diye ekledim gururla.

Fiona'nın tasdikler gibi başını salladığını hissedebiliyordum. Ya da belki alışıldık şekilde söverek havayı yumrukluyor da olabiliirdi.

"İl, ama hâlâ senden yardım bekliyorum," dedim. "Beni tekrar cesur yapabilir misin diye merak ediyordum. Bugün biraz kendimi kaybettim de."

Kısa bir süre hiçbir şey olmadı. Sonra o kadar güçlü bir şey oldu ki sanki bir ses duyuldu.

Sen cesursun.

Sen çok ama çok cesursun.

Kendine bir bak. Geldiğin yere ve atlattığın şeylere bir bak. Yaptıklarına bir bak! Dokunduğun, yardım ettiğin kişilere bir bak. Bütün bunlar olurken nasıl da mütevazı kalabildiğine bak. Sen olağanüstüsün, Sally Howlett. Sen gerçekten mükemmel derecede değerlisin.

Seni kimin sevdiği önemli değil. Şimdi sen kendini sevmelisin ve bu da sana yeter.

Başarabilirsin!

Bir anlığına tamamen hareketsiz kalıp söylediklerini içime sindirdim. Julian'ın giysi dolabımdan çıkmama yardım edişinin görüntüsü gözümün önüne geldi. Tek başıma başarabileceğime, saklanmak ya da Fiona'yla konuşmak gibi bir gereksinimim olmadığına dair ısrarını anımsadım.

Bir sonraki düşünce hayatım boyunca hissettiklerim içinde en sıra dışı olanıydı.

Konuşan Fiona değildi. Konuşan bendim.

Her zaman da ben olmuştum.

O, cesaretin ve kendine inanmanın sesiydi ve *bana aitti!*

Şaşkınlıktan sersemlemiş bir halde arkama yaslandım.

Benim sesim! Benim gücüm! Kendimi o sesin Fiona'mn sesi olduğuna inandırmıştım, çünkü o kadar büyük veya güçlü olabileceğime ihtimal vermemiştim!

Ama yeterince güçlüydüm. İçeride bir yerlerde minik bir cesaret merkezi vardı. Cesaret, haysiyet ve azimle dolu bir küp gibi. Ve bunun kaynağı Fiona, Julian, Havuç ya da giysi dolabım değildi. Kaynağı bendim!

Mimi'yi harika bir şekilde söyleyebilirsin, dedi ses. Çık ve yap şunu!

Dolaptan dışarı çıktım. Bu gösterinin hakkından gelecektim.

Ve geldim de. İlk satırları söylerken sesim korkuyla titredi ama bu pek sorun olmadı, çünkü o sırada, zifiri karanlık bir binada soğuktan donmuş rolü yapıyordum. O güç merkezine daldım ve sesim her zamankinden daha güçlü bir şekilde geri geldi. Rodolfo'ya dönüşmüş olan Jan gururla gülümseyerek kapıyı benim için, neredeyse gerçek olamayacak Mimi için açtı.

Gösteri neredeyse baştan sona bulanıktı. Daha ben ne olduğunu anlamadan bitmişti ve seyircinin karşısında eğiliyordum, alkış kopuyordu ve benim yüreğim ağzımdaydı. Sarhoşluk, neşe, gurur ve rahatlamadan dolayı zorlukla nefes alıyordum. "Yaptın işte! BAŞARDIK işte!" diye haykırdı Helen kulağıma. "YİHUU!"

Biz perdelerin son kez kapanması için geri geri giderken fakülte müdürü Hugo sahneye geldi. Sevinçle karışık bir rahatsızlık hissettim: Hoplayıp zıplamak, çığlık çığlığa birbirimizin üzerine atlayıp kucaklaşmak için perdelerin tam olarak kapanmasını iple çekiyordum.

Hugo birkaç dakika ortalıkta dolaştıktan sonra seyircinin tekrar tezahürata başladığını duydum; bu arada oyuncular soluk soluğa kucaklaşmaya başladılar. "VAY CANINA!" diye haykırıyordu Helen. "VAY CANINA!"

"Ha?"

"Tanrı aşkına!" dedi perde son kez kapandığında. "Duymadın mı?"

"Hayır. Neyi?"

"Yaz ayında Juilliard'la yer değiştireceğiz!" dedi. Anlamayarak ona bön bön baktım, Jan'ın yüzü heyecandan patlayacak gibi oldu. "NEW YORK'ta gösteri yapacağız!" diye haykırdı.

"METROPOLITAN OPERASI'NDA!" diye haykırdı Helen. "AH, AMAN TANRIM! MET'TE GÖSTERİ YAPACAĞIZ! METROPOLITAN OPERASI'NDA!"

Onlara bakakaldım. Göz ucuyla kabarık zencefil saçlı Hector'ın bayılmak üzere olduğunu gördüm; ardından Noon, Summer'ı yakalayıp onu şiddetle öptü.

"NE?"

"Juilliard dünyanın en prestijli gösteri sanatları okulu, SALAK Sally ve yerleri de Lincoln Center'da, MET'İN OLDUĞU YERDE. ONLARLA YER DEĞİŞTİRECEĞİZ. ONLAR KENDİ GÖSTERİLERİNİ ALBERT HALL'DA YAPACAKLAR ve BİZ DE BİZİMKİNİ MET'TE YAPACAĞIZ. LANET OLASI MET'TEEE!"

Durup çıldırmış bir şekilde bana baktı.

Ben de çıldırmış bir halde ona baktım.

"Yani, ben..."

"EVET! YANİ, SEN GİDİP METROPOLITAN OPERA BİNASI'NDA *LA BOHÈME* OPERASINDA MİMİ'Yİ CANLANDIRACAKSIN!"

"Aman Tanrım!" diye ciyakladım.

Helen güldü, ardından da ağlamaya başladı. "MET'te gösteri yapacağız. Met'te gösteri yapacağız. Biz... ah, Tanrım..."

Bol haykırış ve bolca şampanyanın ardından, tuhaf bir şekilde hüzünlü bir halde okul binasından çıktım. Bu, muhtemelen hayatımın en mutlu günüydü ama yine de eksik olan bir şeyler vardı. Dürüst olmak gerekirse, eksik olan şey ailemdi. Operaya gelmelerini hatta mektubu aldıklarını bildirmelerini beklemediğim ama şimdi herkesin, gurur dolu görünen aileleriyle birlikte yemeğe çıkmak üzere olduğunu görmek biraz canını acıttıyordu.

Barry ve Teddy birkaç gün sonraki gösteriyi izlemeye geleceklerdi; ben de onlarla yemeğe çıkacaktım.

Kapının orada toplanmış, yetenekli çocuklarının çıkmasını bekleyen ailelerden birine kibarca gülümsedim. Ailenin babası boynuna bir Aston Villa atkısı dolamıştı; bu görüntü, kendimi daha da üzgün hissetmeme neden oldu. Benim babam neden burada değildi?

"İşte orada!" dedi baba. Beni işaret ediyordu.

"Selam, kardeşim!" diye bağırdı kilolu bir adam, onun da boynunda Aston Villa atkısı vardı. "Sürpriiizz!"

Onlara baktım. Bu tuhaf insanlar da kimdi? Noon'un ailesiydi muhtemelen. Çocuklarına Noon gibi bir isim veren aileye güvenilmezdi.

"Sürpriiizz, Sally, ha ha!" diye haykırdı kadın. Sonra da sesinin çok yüksek çıkmış olmasından çekinerek elini ağzına götürdü.

Kocaman gözlerle onlara bakakaldım ve onlar da bana bakıyordu. Ailem. Ailem, hayatımda ilk kez buradaydı. Annem babama sanki kendisi bir fidan ve babam da bir meşe ağacıymış gibi yapışmıştı. Babam meşe rolünü üstlenmeye çalışıyordu ama bunun için fazlasıyla heyecanlıydı. "MUHTEŞEMDİN, gerçekten!" diye haykırdı. "Harikaydı!"

Gözlerim yaşlarla doldu. "Bahse girerim bizi beklemiyor-dun!" diye sevinçle atıldı Dennis'in karısı Lisa. Lisa'yı yıllardır ta-nıyordum ve üzerinde kot pantolon ve sahte UGG botlardan baş-ka bir şey görmemiştim. Bu geceyse bir elbise giymişti. Ayağında da topuklu ayakkabılar vardı! Orta boy topuklu ayakkabılar!

"Güzel bacaklar," dedim merakla onlara bakarak. Ailem bu-radaydı!

"Harikaydın," dedi annem gergin bir şekilde. Yanıma gelip ne yaptığını bilen bir tavırla kolumu sıvazladı. "Çok gurur duy-duk, hikâyenin takibi de bizim için kolaydı... Gerçi şu 'Nessun dorma'yı söylemediğin için biraz hayal kırıklığına uğradım. Paul Potts, o parçayı *Britain's Got Talent*'ta söylemişti, hatırladın mı? Yine de çok güzeldi ve şimdi de aynı opera için New York'a gidi-yormuşsunuz!"

Hatırlayabildiğim kadarıyla bu, annemin tek seferde bana bunca şey söylediği ilk seferdi. Ona bakıp "Nessun dorma"nın başka bir operaya ait olduğunu ve erkek bir tenor için yazıldığını açıklama zorunluluğu duymadan ağlamaklı bir şekilde gülüm-sedim. Annem ve babam arabaya atlayıp Londra'ya gelmişlerdi. Dennis ve Lisa için değil, benim için gelmişlerdi. Benim için!

Onları kucaklamadım, çünkü bunun fazla geleceğini biliyor-dum. Fakat annemin kolumun üzerine yerleştirdiği eline dokun-dum ve babamı da omzundan hafifçe yumruklar gibi yaptım ve gözlerinde o bakışı gördüm: sevgi bakışını. *Gerçek sevgi*. Konfor alanından çıkmış olan sevgi, ama yine de tartışma götürmeyecek kadar gerçek bir sevgi, gurur ve saygıyla sarmalanmış bir sevgi.

"Burada olduğunuza inanamıyorum." Burnumu çektim. "Çok teşekkür ederim!"

"Bunu hayatta kaçırmazdık, öyle değil mi?" dedi babam ür-kek bir tavırla. "Sal sahnede! Ve gelecek durağı da New York!"

"Siz... siz bir şeyler yemek ister misiniz? Ya da içmek?" diye sordum çekinerek. "Açlıktan ölüyorum ben." Ardından da onlara hayır diyebilecekleri fırsatı bırakmak için sustum.

Annem, "Ne dersin, Pat?" diyerek babama döndü. Kaygılı olsa da istekli görünüyordu.

Lisa araya girdi. "Bizim bakıcı yüzünden geri dönmemiz gerekiyor," dedi. "Ama metro gece yarısına kadar çalışıyor. Rahat olur. Dönüş yolunu bulursunuz, değil mi?"

"Evet," dedi babam.

"Evet," dedi annem şaşkın bir ifadeyle. "Sanırım hızlıca bir şeyler atıştırabiliriz," dedi. "Ama Sally, saat onu geçti, bu saatte açık yer var mıdır?"

Gülümsedim. "Londra'da her yer hep açıktır."

"Onu bayağı şaşırttık," dedi Dennis gülererek ve Lisa'yla birlikte metro istasyonuna doğru yola çıktılar. Buna hâlâ inanamıyordum.

Byron Burger'e gittik ve annem, jambon, yumurta ve patates kızartmaları olup olmadığını sordu. Ara ara dönüp etrafındaki muflon ceket ve kırmızı pantolon giymiş genç ve zengin Kensington'lılara büyülenmiş gibi bakıyordu. "Bu kızlar televizyon reklamından fırlamış gibi," diye mırıldandı bir ara. "Neden bu kadar sık giyinmişler, Sally? Salı gecesindeyiz."

Bu bölgedeki insanları henüz çözemediğimi söyledim ve hep birlikte gülüştük. Umumi bir yerde olduğumuz için kahkahaları uzun sürmedi ama bu kadarı bile bir mucize gibiydi.

"Ee, Jan'la nasıl gidiyor?" diye sordu babam cesur bir şekilde. "Enerjik bir genç adam!"

Gülümsedim. "Biz ayrıldık. Eski karısına geri döndü. Ama sorun değil." Yüzlerindeki panik olmuş ifadeyi görünce telaş içinde ekledim. "Biz daha çok yakın iki arkadaş gibiydik aslın-

da." Annem ve babam anladıklarını belirtir gibi başlarını salladılar. Her ikisi de son derece muhafazakâr değerlere sahiptiler ama genç insanların boşanmak ve dört yıllık bir zaman zarfında fikirlerini değiştirmek gibi çılgınca şeyleri *gerçekten* yapabildiklerini kabul edecek kadar televizyon dizisi izliyorlardı.

"Ya diğeri? Komik aksanı olan?" diye sordu annem. Hafifçe kızardı. "O bayağı iyi biri gibi görünüyordu."

"Her ikisi de öyleler," dedim net bir tonda. O gece Jan'a karşı gösterdikleri tutumu hâlâ kabullenmiş değildim.

"Ah, evet evet! Jan da iyiydi. Umarım şeyle ilgili kötü düşünmemiştir... Umarım..." dedi annem sözü devralması için kaygıyla babama bakarak. Babamsa bir kez olsun bunu yaptı. Londra gezisinin onu yüreklendirdiği belliydi.

"Annenin demek istediği şu: Umuyoruz ki, Çinlilerle ilgili konuştuklarımızdan dolayı gücenmemiştir. Ya da... ıı... Doğu Avrupalılar için söylediklerimizden dolayı," diye mırıldandı. "Kötü bir niyetimiz yoktu Sal, öylesine söylemiştik."

Derin bir nefes aldım. Bu da bir başka yol ayrımıydı. Sola dönebilir, söyledikleri şeyi kabul edip hayata devam edebilirdim, ya da sağa dönüp kızgınlık içinde debelenmeyi sürdürebilirdim. "Önemi yok," dedim sol tarafı tercih ederek ve bunun için de kendimle gurur duyarak. "Jan gücenmedi. Onun yerine bu işi üstlenen bendim. Ve bunu yapmama gerek yoktu."

Garson burgerimi getirip önüme koyarken durdum. "Bazen diğer insanların düşündüğünü sandığım şeylere karar verirken kızabiliyorum," diye ekledim usulca.

Uzun bir sessizlik oldu. O konulara girmeli miydim?

Evet, girmeliydim. Buna ihtiyacım vardı. Yüzleşmekle –aslında herhangi türden bir sohbet şekliyle– ilgili tüm korkularına rağmen anne ve babamın şu anda konuşmaya açık olduklarını fark ettim.

"Mesela... sizin Fiona için beni suçladığınıza karar vermiş olmam," diyerek söze başladım. "Artık buna inanmıyorum. Aslında, Fi'nin ölümüyle ilgili beni suçlayan tek kişinin kendim olduğunu düşünüyorum." Annemin gözleri endişeli bir sıkıntıyla parladı ama o da benim gibi bu konuyu kapamak istemiyordu. Belki de hepimiz, aramızdaki mesafenin fazla açıldığının ve bir köprü kurma zamanının geldiğinin farkındaydık.

"Sizin hakkınızda düşündüğüm başka şeylerin de doğru olup olmadıklarını merak etmeye başladım." Gergin bir şekilde öksürdüm; babam da aynısını yaptı. Bir süre durup saçma sapan şekilde öksürdük.

"Eminim halledilecek şeylerdir," diyerek söze başladı annem yatıştırıcı olduğunu düşündüğü (hiç de değildi) bir ses tonuyla. "Bunları arkamızda bırakabiliriz."

"Hayır... ıı... ben söyleyeceklerimi henüz bitirmedim."

Babam biraz daha öksürdü.

Herkesin dehşet dolu bakışları arasında ağlamaya başladım. Ve ağlamaya devam ettim. En sonunda, kendime engel olmaya çalışmaktan bile vazgeçtim. Yıllarca süren üzüntü, öfke ve hayal kırıklığı sabun gibi köpürüp taşmaya başlamıştı. Anne ve babamın beni sevdiğini biliyordum ama yine de... ama yine de...

"Beni neden aramadınız?" diye hıçkırdım. "New York'tan sonra beni neden aramadınız? Neden Fi öldükten sonra hiçbir şey yapmadınız?" Şiddetli hıçkırıklarla sarsılıyordum. "Öleceğimi zannettim. Bazen nefes dahi alamıyordum. Anne, baba... neden beni aramadınız?"

Annem ve babam sırayla önce tabaklarmı, sonra bana baktılar. Her ikisi de kederliydi ama ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

Hıçkırıklarım sonunda hız kesmişti.

Sonra, "Çok üzgünüm," diye fısıldadı annem. "Çok üzgünüm, Sal." Bir damla gözyaşı yanağından süzülüp yeni aldığı

pantolona damladı. "Ben... biz..." Ellerini ovuşturdu. "Ne diyeceğimi bilemedim. Kelimelerle aram pek iyi değil, babanın nasıl olduğunu ise sen de ben de biliyoruz."

Babam suçlu bir şekilde başını sallayarak onayladı. "Niye-timiz sana zarar vermek değildi," diye mırıldandı. "Senin için endişelendik, Sal, ama sen de bizi aramadın ve biz..." Bitkin bir halde şakağını kaşdı. "Burada bir hayat kurmuşsun gibi görünü-yordu." Neredeyse fısıldayarak konuşuyordu. Sosyetik tiplerin gürültüsü arasında onu duyabilmek için öne eğilmek zorunda kaldım. "Eve gelmek ya da bizlerle konuşmak istemiyor gibiydin, o yüzden biz de düşündük ki..." Sustu. "Üzgünüz, Sally."

Sinirlenip benimle ilgili ne *düşündüklerinin* bir önemi olmadığını, "kelimelerle aralarının iyi olmamaması"nın bir önemi olmadığını haykırmak istedim. Ben onların çocuğuydum! Bana kardeşim kadar yakın olan birini kaybetmiştim!

"O yüzden buraya gelmeye karar verdik," dedi annem titreyen bir sesle. "Senin çaba gösterip kendini onardığını düşündük..."

"Beni hiçbir zaman tasvip etmiyormuşsunuz gibi hissediyorum kendimi," diye üsteledim sefil bir halde. "İşimi, burada yaşama kararımı, New York'a gidişimi, okula başlamamı. Hepsini sorgulayıp durdunuz. Sanki benim için mutlu olmuyor gibiydiniz."

"Bu doğru değil," diyerek karşı çıktı annem. "Senin için endişe ediyorduk, yavrum. Sana da... başka insanlar gibi sana da zarar gelmesini istemedik." Dudakları titriyordu. Bu, annemi göz yaşları içinde ikinci görüşümdü ve tuhaf bir şekilde yaralayıcıydı.

Kulağa ne kadar çılgınca gelse de doğru söylediğini kabul ederek içimi çektim.

"Peki." Derin bir nefes aldım. "Ama... peki ya Fiona? Onu hiç önemsediniz mi?" Anne ve babamın karşısında onun adını söylemek bile tekrar ağlamaya başlamam için yeterli olmuştu.

"Aynı kendi kızımız gibi önemsedik hem de," dedi annem hemen. "Mandy'ye o kadar çok benziyordu ki. Elbette bizim için önemliydi."

"O halde neden? Neden onunla arkadaş olmamı istemediniz? Onu neden Londra'ya gönderdiniz? Onu neden sürekli payladınız?"

Annem iyiden iyiye ağlamaya başlamıştı. Ellerini yüzüne kapatıp ağladı ve gömlek kolundan eski bir mendil çıkardı. Babam kolunu annemin omzuna doladı ve bu da ağlamamın şiddetlenmesine neden oldu, çünkü bunu yaptığını daha önce hiç görmemiştim.

Biz öyle ağlarken kendimi koyuverdiğimi hissettim. Mücadele etmeyi bırakmıştım. Çünkü ailemin tüm gerçeği orada, gözümün önündeydi. Neden böyle olduklarına dair sebepler tam karşımda duruyordu. Artık aranıp durmama gerek yoktu.

O anda, aslında Fiona'yla ilgili ne yapacaklarını bilemediklerini, onun kontrolü kaybedeceğinden korktuklarını, değişeceğini ümit ederek çaresizce onu cezalandırmaktan fazlasını yapamadıklarını biliyordum ya da belki bunu her zaman biliyordum. Onu Londra'ya göndermişlerdi, çünkü çareleri kalmamıştı; benim ona fazla yakın olmamı engellemeye çalışmışlardı, çünkü en kötüsünden korkmuşlardı. Ve elbette, en kötüsü yine de gerçekleşmişti, engel olmaya verimsizce çabaladıkları ıstırapı yine de deneyimlemiştim.

Bu, acıyı azaltmıyor ama en azından her şeyi daha anlamlı kılıyordu.

Annem ağladı, babam onu rahatlatmaya çalıştı ve ben de ağladım. Babam uzanıp elimi tuttu. İkisi de, herkesin içinde duygusallaştıklarını umursamıyor gibiydiler.

“Tamam. Açıklamanıza gerek yok,” dedim nihayet. Sesim daha sakin, daha uysal çıkıyordu. “Sanırım anlıyorum.”

Annem sonunda ağlamayı bıraktı ve babam muhtemelen rahatlayıp kolunu onun omzundan çekti. Gürültülü restorana intikalimiz biraz rahatsız edici oldu. Annemin bir gün gelip kendi korkunç kaybindan da söz etmeye hazır olup olmayacağını merak ettim ama küçük adımlar atmakta fayda vardı. Şimdi zamanı değildi.

“Eh, bu bayağı dramatik oldu,” dedi annem güçsüz bir halde. Babam burgeriyle oynamaya koyuldu. Vücut dilleri, *Lütfen bizi bu konuda konuşmaya daha fazla zorlama*, diye yakarıyordu.

Bitkin bir şekilde gülümsedim. Bitmiş, tükenmişim. Adrenalin akışı durmuştu ve beni çok sevdikleri belli olan ama muhtemelen bunu göstermeyi asla beceremeyecek olan anne ve babamla kalakalmıştım. Ama çok önemli değildi, bunu kabullenmenin bir yolunu bulacaktım. Yolu zaten yarılamıştım. Bu kadar kızgınlık ve üzüntü yeterdi.

Metropolitan hattına binebilmeleri için onları Baker Caddesi'ne kadar götürdüm, babam yolda iki kez uyuyakaldı. Annem konudan konuya atlayarak bu geceki operadan, Paul Potts'un *Britain's Got Talent*'taki halinden bahsedip yüksek sesle reklam panolarını okudu.

Vedalaşma kısmı gelip çatığında elini koluma koydu. “Şu Julian var ya,” dedi rahatsız bir şekilde.

“Evet?” dedim masum bir tavırla.

“New York'tayken... ıı... çıktığın o muydu?”

“İl... evet. Nasıl bildin?”

Annem utangaç bir şekilde gülümsedi. “Fiona bize bir kartpostal göndermişti. Bize yarı Devon-yarı Amerikan aksanlı Julian adında biriyle çıktığını söylemişti.”

Şaşırmıştım. Fiona'nım bir kartpostal satın alıp postalamayı becerebileceğini tahmin bile edemezdim. Onlara benden bahsetmiş olması da etkileyiciydi. "İl... şey... evet, bahsettiği kişi oydu."

Annem memnun görünüyordu. "Sonradan öğretmenlerinden biri olması ne komik!" Gözlerini kıstı. "Çok yakışıklı," dedi. "Aca-ba, diyorum, sen ve o... yani sen şu anda kimseyle beraber olmadığına göre..."

"New York'a döndü," dedim canlı bir sesle. "Noel'de döndü. Tekrar şarkıcılık yapacak."

Annem başını salladı. "Ah."

Onlar Metropolitan hattındaki trene binerken rahatsız anlar yaşandı –kucaklaşmalı mıydık?– el ele tutuşur gibi yaptık ve sonra annem tekrar bana döndü. "Ondan hâlâ hoşlanıyorsun, değil mi?" dedi çekimser bir tavırla. "Biz onu çok beğendik. Onu bırakma, Sal! Ona bir e-posta gönder!"

Belki ailemi görmenin heyecanına kapılmıştım, belki de onunla iletişim kurmadan geçen tek bir dakikaya daha katlanamayacaktım. Fakat hangisi olursa olsun, içgüdülerime, Julian'ın benden istediği her şeye karşı gelerek ona bir e-posta yazdım

Otuz İkinci Sahne

Kimden: Sally Howlett [howler_78@gmail.com)

Kime: Julian Bell [JulianBellSmells@hotmail.com)

Tarih: 16 Nisan 2013, Salı, 23.59.55 GMT

Selam,

Umarım sana yazmamın sakıncası yoktur ve umarım iyisindir.

Bu gece Mimi'yi oynadım, muhteşemdi ve hâlâ hayattayım. Annem, babam, Dennis ve Lisa da oradaydılar. Bazı şeyleri çözdük denebilir ve sanırım daha da iyi olacağız. Buna hâlâ inanamıyorum.

Belki niyetin bu değildi ama ailemle bu noktaya gelmemi sen sağladın ve ben de sana teşekkür etmek istedim.

Bir keresinde bana karını Viyana'daki seçmelere gönderdiğini, çünkü iyileşmesine yardımcı olacağını düşündüğünü söylemiştin. İşe yaradı mı? Hayır. Ama o sırada aklına gelen en iyi çözüm buydu. Bana, Catherine öldüğünde annenin yanına taşınman için ısrar ettiğini,

Çünkü sana başka nasıl yardım edeceğini bilemediğini de söylemiştin. Bunun senden çok, annene yardımcı olduğunu da belirtmiştin.

Bu, beni, sevdiklerimizi korumak için yaptıklarımızı dşnmeye zorladı. Hepimiz iyi olduğunu dşndğmz şeyi yapıyoruz ama aslında hiçbir fikrimiz yok! Hatta bazen her şeyi daha kötü hale getirebiliyoruz. Benim yıllarca Fiona'yı kendisinden koruyabilmek için ona nasıl da anne rolü oynadığımı hatırlasana. İşe yaradı mı? Hayır! Ama ona olan sevgimden dolayı onun için en iyi olduğunu dşndğm şeyi yaptım.

Nihayet, ailemin canavar olmadığını anlamaya başladım. Onlar yalnızca biraz abes ve duygusal olarak da fazlasıyla kabız olabilen insanlar ama benim affedemediğim şeyleri çoğunlukla beni ve Fiona'yı sevdikleri için yaptılar.

O nedenle, tekrar etmek gerekirse, bunları görmemi sağladığın için teşekkür ederim. Biraz zamanımı aldı ama sonunda anladım ve bir aile olarak sıfırdan başlayabileceğimizi dşnyorum; bu da muhteşem bir şey.

Seni zledim. Keşke bunların bir parçası olabilseydin. Yolumuza devam edebilmemiz ve yeni hayatlarımızı sürdürebilmemiz için iletişimde kalmamamız gerektiğini biliyorum fakat... ne bileyim işte, seni zlyorum.

Eğer senden bir haber almazsam, söz veriyorum bir daha sana yazmayacağım.

Sevgiler,
Sally

Ondan bir haber 'almadım. zgn olmama rağmen doğru olanın bu olduğunu biliyordum. Julian'ı kaybetmiştim ama ailemi kazanmıştım ve hayatım yeniden başlıyordu.

Dördüncü Perde tamamlanmıştı. Beşinci Perde'nin başlamasına hazırdım.

BEŞİNCİ PERDE

Birinci Sahne

Mayıs 2013, bir ay sonra

Beşinci Perde iyi başlamıştı.

Ama sonra korkunç bir şey oldu.

İlkbahar yavaş gelmişti ama çok güzeldi. "Sanırım, New York kaymyordur," dedi Helen, bir kaşık dolusu tatlı yulaf lapasını ağzına atarken. Yeni alyansı, yan tarafımızdaki cam pencereden içeri akan güneş ışığında parlıyordu ve ben daha Mayıs ayında olmamıza rağmen Beşinci Terminal'deki yaz havasının tadını çıkarıyordum.

Havalimanı kontuarlarının yanındaki bir kafede oturuyorduk, heyecanımıza yenik düşüp limana beş saat önceden gelmiştik. Jan da deliriyordu ve bu yüzden tuvalete gitmişti, uzun bir süredir de geri dönmemişti.

"Henüz o kadar sıcak olacağını sanmıyorum, Helen..."

“Saçma. New York her zaman kaynar, öyle değil mi?” Neredeyse iki yıl önce, orada geçirdiğim sıcak yazı düşünüp hüznümlendim. Helen başını yana yatırdı. “Onu hâlâ seviyor musun?” diye sordu laf arasında.

Onu duymazdan gelmeyi tercih ettim.

“Hey!” dedi kaburgalarımı dürterek.

“Yok ol.”

“Hayır. Soruma cevap ver.”

İç geçirdim. Julian’ı hâlâ seviyordum, ondan haber almayalı beş ay olmuştu ve henüz değişen bir şey yoktu. Onu bütün benliğimle seviyordum. Bütün iç organlarımla... Ciğerlerimle, böbreklerimle, kaval kemiğimle, mesanemle. *Mesanem bile Julian Bell’i hâlâ seviyordu.*

Delirip delirmediğimi merak ederek güldüm.

“Ne?”

“Mesanemle ilgili tuhaf bir şey düşünüyordum da.”

“İyi de, bence, düşünmeyi bırakıp soruma cevap ver.”

Yediğim şeyi bırakıp ona baktım. “Evet,” dedim. “Evet, seviyorum. Sanırım, onu sevmekten vazgeçmem uzun zaman alacak.” Yüzü aydınlandı. “Ve hayır. New York’ta onu aramaya niyetim yok.”

Helen’in bir kedininkini andıran gözleri kısıldı. “Sen delisin,” dedi.

“Değilim,” dedim gülerek. “Sadece ona saygı gösteriyorum. Onunla iletişim kurmamamı istemişti, oysa ben onu dinlemedim. O da benim yazdığım’o aptal e-postaya cevap vermedi, vermeme-lydi de zaten. Tamamen bitti.”

“Hah. Peki.” Helen tabağımdaki kuru üzümlere uzandı. “Ama ben senin ukalanın teki olduğunu düşünüyorum,” diye ekledi asık bir suratla. “Bu arada Jan nerede? Tuvaletteki işini hâlâ bitirmemiş olamaz, değil mi?”

Jan oldukça kötü durumdaydı ve bu da tanıklık edilmesi tuhaf bir durumdu. *La Bohème* için piyano provalarımız bitmişti ve Dima işsiz kalmıştı (okul personeli canlı seks gösterilerinden usanmıştı), Jan'dan kendisiyle birlikte Minsk'e geri dönmesini istemişti ama Jan bunu reddettiğinde oldukça dramatik sahneler yaşanmıştı. Dima ülkeden ayrılmış, Jan ise okulunu bitirmek ve aşkının peşinden gitmek arasında bocalayarak günlerce ıstırap içinde inlemişti.

Bir önceki gün ona olan biteni sorduğumda yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Ah, Dima. Bir sürü mektup yazışıyoruz."

"Ve?"

Jan'ın yüzü daha da kızardı ve hiddetle sırtıttı. "Belki bir uzlaşma olabilir."

"'Uzlaşma', Jan."

"Evet, evet, uzlaşma. Şimdi bana bir mektup yazıyor. Sanırım ne yapacağımıza karar vermek için hazır!"

Hafifçe yanağına dokundum. "Bu çok iyi. Sen mutlu olmayı hak ediyorsun."

Coşku içinde başını salladı. "Dima'dan çok korkuyorum," diyerek kabullendi neşeyle. "Ama beni hayatına geri alacağını söylerse, ÇOK NEŞELİ olurum."

Alanı gözlerimle taradım. Ondandır hiçbir iz yoktu. "Buralarda bir yerlerde olmalı," dedim. "Muhtemelen ülkeler arası bir telefon görüşmesi yapıyordur. Umarım, Dima onun canını sıkmaz. Bu hafta kendinde olması gerekiyor!"

Fakat Jan kontuardan biletini almamıştı ve uçağa da binmedi. Kabin kapısı kapandığında Helen, ben ve diğer oyuncular, hepimizin midesi altüst olmuş, rengimiz atmış haldeydik. Jan'ın yapabileceği çılgınlıkların boyutunu hepimiz biliyorduk.

Fakat herhalde öylece çekip gitmezdi.

Gitmişti. JFK'ya vardığımızda umutla Delta Havayolları'nın merkez ofisine koştuk. Fakat bir sonraki uçuşa ya da ondan sonrakilerden birine de yer ayırtmamıştı. Delta, havalimanından biletini almadığını da söyledi; cep telefonunu aradık fakat kapalıydı.

Jan kaçmıştı. Ve nerede olduğunu tahmin etmek güç değildi. Geri geleceğine dair umut beslemek de anlamsızdı. İşimiz bitmişti. *La Bohème* tam bir felaket olacaktı.

Murray Hill'deki otelimize vardığımızda bizim adımıza, kargacık burgacık bir elyazısıyla, alelacele yazılmış bir faks gelmişti. Bir gün gelip buna gülecektim ama bunun yakın bir zamanda olmayacağı kesindi.

Sally ve herkes,

Çok üzgünüm ama benim Minsk'te bir işim var. Bir düğüne gitmem gerekiyor ve bu benim kendi düğünüm. Aşkım Dima'yla evlilik yapıyorum. Bunun çok akıllıca olmadığını biliyorum. Üzgünüm. Gelinim bana başka bir seçim şansı bırakmadı. Kendisi Cadı Gelin oldu! Hector benim yedeğim ve mükemmel olduğunu biliyoruz. Onun rolü üstlenmekten çok mutlu olacağından eminim ve muhtemelen Sally de mutlu olacak, çünkü benim şu anda pek mükemmel bir Rodolfo olduğumu düşünmüyorum. Hepinizi seviyorum ve çok üzgünüm! Hepinizin anlayacağını biliyorum! İyi dileklerim ve sevgilerimle!!
JAN BORSOS!!!!!!

İkinci Sahne

Aslında ilk prova günümüz olması gerekirken oditoryumda acil bir toplantıya çağırılmıştık. Eskiden olsa, oditoryumun büyük mücevher kutularını andıran bu localarında oturmaktan keyif alırdım ama bugün öfkeyle çaresizlik arasında gidip geliyordum. Kendimi, uçuş sersemliği ve hayal kırıklığından boğulmak üzereymiş gibi hissediyordum. İlk kez Jan'dan nefret ediyordum.

Bu sabah Hector'ı hemen provalara başlatmamız gerekiyordu, ne var ki uçakta soğuk aldığından Rodolfo'nun bölümlerini söyleyecek durumda olmayan Hector tam bir yıkım yaşıyordu.

Oditoryumda oturmuş, ağlamamaya çalışıyordu. "Tek şansındı," dedi boğuk bir sesle. "Lanet olası tek şansındı!" Herkes ona sempatik bakışlar atıyor ama aynı zamanda ondan uzak duruyordu.

İkinci yedek olan Noon, New York'a bizimle gelmemiştii, çünkü büyük bir sınava hazırlanıyordu; zaten ikinci yedeklerin genellikle oyunu oynamak için pek şansları olmazdı. Kendileri de hasta gibi görünen yönetmen Zachary ve orkestra şefi Colin, operanın yöneticilerini de toplantıya çağırmışlardı.

“Peki, kimi alacağız?” dedi MET’in kreatif direktörü Carol; yüzü (ve büyük poposu) saygı ve dehşet uyandıran bir kadındı. Ufak tefek insanlardan oluşan grubuna baktı.

“Luigi Donato buralarda,” diye öneride bulundu biri. “Claude-Pierre Pascale da öyle. Onların programını bilen var mı?”

Şaşkın şaşkın baktım. Bu ikisi dünyanın en iyi opera sanatçılarından. Gerçekten de dünyanın en büyüklerinden. Gerçekten de dünyanın en büyüklerinden.

“Olmaz,” dedi Carol ters bir sesle. “Claude, cuma günleri *Faust*’u oynuyor. Bir de *La Bohème*’de yer alamaz. Ve Luigi de dramatik tenor.”

Luigi Donato’nun dramatik değil, tam bir lirik tenor olduğuna dair küçük bir tartışma patlak verdi.

Bunlar bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu; bu terimlerle ilgili hâlâ kendimce savaş veriyordum. Ayrıca gerçekten pek de umrumda değildi. Şansım avuçlarımın içinden kayıp gitmek üzereydi ve buna dayanamıyordum.

“Julian Jefferson tekrar şarkı söylemeye başladı,” diyordu biri. “Geçen ay Civic Chicago’da Lensky’yi oynarken opera binasında yer yerinden oynamış.”

Yanımda oturan Helen’in delici bakışlarını aniden üzerimde hissettim.

Carol, arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “İşte bu iyi fikir,” dedi düşünceli bir ifadeyle. “Onunla gelecek dönem için konuşuyorduk... Hayranları için de iyi bir ön hazırlık olur...”

“Aynı fikirdeyim. Onu alabilirsek mükemmel olur,” diyerek söze karıştı Zachary. “Ayrıca doksanlarda Royal Müzik Okulu’nda okudu. Onu Rodolfo olarak almak kendi içinde küçük bir hikâye de yaratır. Yıldız öğrenci okuduğu okulu zor durumdan kurtardı.”

Heyecandan morarmış olan Helen'a dönüp, *Hayır*, dedim bitkin bir şekilde ağzımı oynatarak. *Hayır! Hayır! Hayır!*

Evet! Evet! Evet! diye ağzını oynattı karşılığında.

"Sally?" Zachary bana bakıyordu. "Okuldayken Julian Jefferson'la nasıldınız? Onunla birlikte söyleyebilir misin sence?"

"Eh," dedim zayıf bir sesle.

"Pardon? Carol kararsızlık havasında değildi.

"Sanırım," demeyi denedim. Sesim bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Carol birden telefonunu çıkarıp odadan çıkmak üzere ayağa kalktı. "Ben şimdi ona ulaşırım!" diye bağırdı.

Üçüncü Sahne

Anlamsız bir dilek olsa da, Julian'ın penguen kolonisine katılmak üzere aniden Antarktika'ya gitmiş olması ya da basitçe teklifi reddetmesi için dua ettim. Sonuçta hayatlarımıza devam etmek konusunda ısrarcı olan oydu.

Her ikisi de olmadı. İki saat sonra kendimi, kırmızı pelüş halı kaplı soyunma odamda bir top halinde büzülmüş olarak buldum; hem korkunç hem de harika haberin anons edildiği hoparlörlerin sesini duymazdan gelmeye çalışıyordum: "Bay Jefferson ısınma için sahneye lütfen, Bay Jefferson ısınma için sahnede bekleniyorsunuz. Teşekkürler."

Her yanıma dehşetli bir korku sarmıştı. Ona ne diyecektim?

"Bayan Howlett ısınma için sahneye lütfen, Bayan Howlett ısınmaya lütfen."

Tuhaf bir rüyadaymış gibi sahneye vardığımda Julian, düşüncelere dalmış esneme hareketleri yapıyordu.

İşte, gerçekten *oradaydı*. Bir metre seksen santimlik endamı, maymun motifli tişörtü, kot pantolonu ve Londra'da gördüğüm yorgun ve endişeli adamdan çok daha genç görünen haliyle bir-

kaç metre ötemde duruyordu. Yüzü konsantre olmaktan kırışmıştı ama halinde son iki sendir görmediğim bir hafiflik vardı. Ne olduğunu tam olarak tanımlayamıyordum, sadece... bir özgürlük hissi gibiydi. Benim uzun zaman önce unuttuğum bir mutluluk duygusuydu belki de.

Biriyle tanışmış! diye karar verdim aniden. Her şey bir yana, saçına jöle sürmüştü. Kabarıklık yoktu. Gözlükleri de yeniydi. *Aşk emareleri*, diye mırıldandım kendi kendime delirmiş gibi. *Kahrolası aşk emareleri*.

Kulisin orada kalmaya çalıştım ama Helen elimden tutup beni sahneye çıkardı. "SELAM, JULIAN!" diye bağırdı. Julian doğruldu.

Beni gördüğünde yüzü o güzel tebessümüyle aydınlandı ve ben o anda çıkış yolum olmadığını biliyordum.

İnsanlar dizlerinin boşalmasından bahsettiklerinde ne demek istediklerini artık anlıyordum. "Hey, tatlı kızlar!" ve "Çok komik değil mi?" gibi şeyler söyleyerek bize doğru yürüdü ve o anda ben Helen'in eline öyle sımsıkı yapıştım ki neredeyse elini koparacaktım.

Onu her zamankinden de daha çok sevdiğimi hissettim. Göğsüme yerleşen kocaman bir top, iç organlarıma baskı yapıyordu.

Julian önce Helen'a sarıldı. "Seni tekrar görmek çok güzel, Helen," dedi rahat bir tavırla. "Üstelik MET'in sahnesinde görmek daha da güzel! Sizin böyle bir şans elde etmiş olmanıza çok sevindim."

Helen dalgın dalgın ona baktı. "Tanrım, o kadar iyi görünüyorsun ki galiba dayanamayacağım," dedi. "Gidip başka bir köşede ınsam mahsuru olur mu?"

Julian bir kakhaha patlatıp bana döndü. Midemde kelebekler uçuşmuyordu ama en azından dev boyutlarda yirmi kadar kuş öpüşüyordu.

"Selam," diye mırıldandım.

"Selam," dedi Julian. Baş döndürücü mega star tebessümünü tekrarlayarak kısa ve üstünkörü bir şekilde benimle kucaklaştı. "Seni görmek çok güzel, eski dostum," dedi neşeyle.

Eski dostum mu? ESKİ DOSTUM MU?

Uluyarak ağlamaya başlama endişesiyle –ya da yere düşüp bayılma endişesiyle– ondan bir adım uzaklaştım. Onun varlığı, çamaşır yumuşatıcısının kokusu, teninin kokusu, hepsi çok fazlaydı. "Kokun değişmemiş," dedi bir münasebetsiz.

O anda geç de olsa anladım. Bunu gerçekten söylemiş miydim?

Ah, lanet olsun! Bunu gerçekten söylemiştim.

"Şu anda kendimden nefret ediyorum. Sen bana aldırma," dedim ona.

Julian sırtıttı. "Sonra hep birlikte bir şeyler içmeye gidelim," dedi rahat bir edayla. *Hep birlikte*, sözlerini kaydetti beynim.

Biriyle tanışmış olmalıydı. Yani şarkı söylemeye tekrar başladığını söylemişlerdi. Demek ki "hayatını yoluna sokma" işini halletmişti. Ve eğer hayatını yoluna soktuysa, elbette birileriyle *flört etmeye* de başlamış olmalıydı. Lanet olası Amerikalılar! Birileriyle flört etmek zorunda mıydılar? Neden biz İngilizler gibi, vakitlerini birbirlerini görmezden gelerek geçiriyorlardı ki? Londra'da kalmış olsaydı, asla kimseyle tanışamazdı. Benim gibi, yalnız ve mutsuz olurdu, ama en azından biriyle FLÖRT EDİYOR olmayacaktı.

Yeni kız arkadaşı kesin küçük popoludur, diye karar verdim aniden. Ve en az onun kadar rahat, hoş ve muhteşemdir. Muhtemelen *vintage* kıyafetler giyiyordur ve yüzü güzel bir perininkini andırıyordur ve bir de...

"Hey?" Julian o lanet gülümsemesiyle beni süzüyordu. "Sen iyi misin? Delirmiş gibi görünüyorsun, Sal."

“Ah, sadece biraz gerginim,” diye kekeledim. “Bu Jan meselesi biraz şok etkisi yarattı.”

Julian gülerek bacağının arkasındaki kasları esnetmek için öne eğildi. “Jan Borsos mu? Hiç renk vermeden Beyaz Rusya’ya kaçması mı şok etkisi yarattı? Haydi ama!” dedi dizlerinin arasında bir yerden. “Gerçek aşkı tekrar bulduğuna memnun oldum ben.”

Ağırlığımı gergin bir şekilde bir ayağımdan diğerine geçirdim “Evet. Gerçek aşkı bulması güzel,” dedim.

Sonra da yanından uzaklaştım. Julian’la konuşmamam gerektiği kesindi. Tam bir moron gibi davranıyordum ve zaten o da muhtemelen bir başkasıyla tanışmıştı. *TANIŞMAMIŞ OLSA DA*, diyerek araya girdi beynim isterik bir şekilde, *SANA HER ŞEYİN BİTTİĞİNİ SÖYLEMİŞTİ. AYRICA O, HAYATINA DEVAM ETMEYE ÇALIŞIYOR VE SEN DE AYNISINI YAPMALISIN; ÜSTELİK – OOFFF!*

Bizi bekleyen provaya odaklanmaya çalıştım. Akşam altıda teknik prova olacaktı, sadece üç saat kalmıştı ve Julian ve ben o zamana kadar sahnenin *tam olarak* neresinde durmamız gerektiğini anlamak zorundaydık.

Dakikalar geçtikçe Julian’ın yeryüzünün en iyi adamı olduğuna dair inancım artıyordu. Dehşet verici derecede yakışıklı, komik ve kibar olmasının yanı sıra, bir de *La Bohème*’i tam anlamıyla çözmüştü. Jan ve benim, oyunu kavramamız haftalar almıştı. Ancak görünüşe bakılırsa Julian, daha başlamadan olayı kapmıştı.

“Vay canına, adam çok iyi,” diye fısıldadı Helen, kuliste durmuş sularımızı yudumlarken. Julian sahnede, Hussein’le birlikte sanki en yakın arkadaşlarmış gibi gülüşüyordu. Marcello ve Rodolfo olarak aralarındaki şakalaşmaları dinlemek, *Friends* di-

zisini doksanlarda ilk kez izlemek gibiydi. Gülmekten ölüyor ve sonunda kendinizi mutlu hissediyordunuz.

Suratsız bir şekilde, Julian'ın jöleden kurtulmuş kabaran saç tutamlarına baktım, yumuşacık ve çekici görünüyorlardı.

"Bence üzerine atlamalısın," dedi Helen bana dönerek. "Herif Tanrı gibi. Bunu sen yapmazsan ben yapacağım, Sally. Phil'in buna bir seferliğine izin vereceğinden eminim."

"Konuşmayı keser misin lütfen," dedim güçsüz bir halde. "Bunu yapabilir misin acaba?"

Helen kıkırdadı. "Hiç şansın yok! Öpüşme seansına hazırlan!"

Dördüncü Sahne

Üç gün sonra sahnenin altlarında bir koridorda yürüyor, Metropolitan Operası'ndaki ilk –ve şüphesiz sonuncu– gösterim için sesimi ısıtıyordum.

Müzik basınının öngördüğü kadarıyla –Julian Jefferson'm MET'e geri döndüğünü duyurmuşlardı– bu gecenin muhteşem bir başarı olacağı aşikârdı.

Ben dahil herkesin şarkı söyleyişi kusursuzdu fakat işin oyunculuk kısmı berbattı. Mimi ve Rodolfo'nun kimyaları son derece uyumsuzdu ve hata bendeydi. Çileden çıkmış ümitsiz yönetmenimiz Zachary, o öğleden sonra bana saatlerce destek ve geri bildirim vermiş ama sonunda çareyi böyle berbat oynamaya devam etmememi bana yalvarmakta bulmuştu.

Şaşırtıcı olsa da, tüm bunların sebebi, böyle simgesel bir yerde şarkı söyleyecek olmam değildi. Anne ve babamın sırf BENİ İZLEMEK İÇİN NEW YORK'A GELMİŞ OLMALARI da değildi.

Sebep, kırık kalbimdi. Julian'm yakınlarında dahi durmaya dayanamayan, kalbi yarılıp ikiye açılmış bir kız çocuğuydum. Onun o gür sesi, kendine has kokusu ve sersem saçları ve bulaşıcı

kahkahaları ve eline yazığı notları ve tatlı sersemlikleri ve sessiz zekâsı ve harika mizah anlayışı ve...

Hiçbirine dayanamıyordum.

Julian'ın sahnede son derece tutkulu ve azimli şekilde tarafsız oluşunun da yardımı olmuyordu. Rodolfo rolündeyken Fransız usulü bohem bir aşkla gözlerimin içine bakıyordu, sahne bittiğinde suratıma bile bakmadan kulise gidip yardımcı sahne amirlerinden biriyle pişti oynuyordu.

Dün gece ise bardağı taşıran son damlaydı. Hep birlikte MET'in karşısındaki kafeye gitmiştik ve ben biberi ya da ahtapotu sevmememe rağmen, nedense biberli ahtapot siparişi etmiştim ve üstüne üstlük Julian da çok seksi görünüyordu. O ve Hussein, geçmiş olsun dileklerini iletmek için Hector'ı aramış, ama tele-sekreter mesajı çıkınca bir şekilde mesaj kayıt sistemine "Eye Of The Tiger"ı söylemeye başlamışlardı. Bu bizim şarkımızdı. Ve dönüş yüzüme bile bakmadı.

Daha sonra gelip yanıma oturdu. "Seni görmek gerçekten güzel," dedi arkadaşça bir tavırla. Kendimi rahat bırakıp akışa göre hareket etmeye çalıştım.

"Seni görmek de öyle. Özlemişim." İrkildim. Ne?

"Ah, ben de seni özlemişim," dedi neşeyle. "Ama yapılacak en doğru şeydi, değil mi?"

"Evet, elbette," diye yalan söyledim. *Kalbim kırık falan değil. Her şey gayet YOLUNDA!*

"Güzel," dedi. Küçük yaşta bir kız çocuğuymuşum gibi saçlarımı karıştırdı. "Anne ve babanın geldiğini duydum!"

"Evet." Az da olsa sakinleşmiştim. "Annem buradaki şenlik havasıyla başa çıkamıyor. Babamsa şaşkın gözlerle bakan bir uzaylı gibi dolanıyor."

"Barry nasıl?" diye sordu hoş bir tavırla. "Hâlâ bale çamaşırlarıyla başı dertte mi?"

“Barry biriyle tanıştı! Adı Teddy. Barry ve Teddy. İstesen bu kadar uymaz. İki köpek yavrusu gibiler ama sürekli çiftleşiyorlar.”

Julian duyduklarından memnun görünüyordu. “Şahane! Barry’yi severdim. Ve iyi bir eşe ihtiyacı vardı. Ya okul nasıl gidiyor?”

Neden bu kadar rahattı? “İyi, sanırım,” dedim çekimser bir tavırla. “Bu yaz *Rusalka*’yı sahneliyoruz, gerçi benim büyük bir rolüm yok. Ah, Tanrım, bir de İngiliz Gençlik Operası’ndan, *Eugene Onegin*’deki Tatyana rolü için teklif aldım! Başroldeyim! Buna inanabiliyor musun?!”

“Evet,” dedi Julian. “Elbette, inanabiliyorum. Sen benim duyduklarım arasında yaşının en iyi lirik sopranosusun.”

“Kes şunu.” Yüzümün kızarmaya başladığını hissedebiliyordum.

“Ah, Tanrı aşkına,” dedi Julian gülümseyerek. “Ne zaman teşekkür ederim demeyi öğreneceksin?”

“Bu tür iltifatlara inanmaya başladığım zaman,” diye mırıldandım.

“İnan, budala,” dedi.

Daha da kızardım. “Hım.”

“Sen çok iyisisin,” dedi. “Hem de en iyisi. Bu rolü de o yüzden aldın. Kahretsin, benim gitmem lazım. Görüşürüz!”

Ve ben daha ona hoşça kal deme fırsatı bulamadan, masanın üzerine birkaç banknot bırakarak çekip gitti. Gözlerini bütün gece bizden ayırmamış olan Helen, beni rahatlatmak için hemen yanıma geldi.

Rahatlayabilecek durumda değildim.

“İyi bir uykuya ihtiyacın var,” demeyi denedi.

“Benim ihtiyacım olan, Julian’ın beni sevdiğine inanmak, Helen. Azıcık da olsa. Çünkü aksi takdirde bu geçmişimizle, onun Rodolfo versiyonuyla Mimi’yi oynayabileceğimi zannetmiyorum.”

Helen kolumu sıktı. "Eminim biraz seviyordur hâlâ."

"Hayır, bundan emin olamazsın."

"Şey... fazla umut verici görünmüyor ama... belki bir tür oyun oynuyordur."

"Julian mı? O görüldüğü gibidir! Benimle tanıştıktan kırk beş dakika sonra beni dudaklarımdan öpmüş biri o! Gerçekten BİTTİ! Ah, Tanrım, kafamı kesmek falan istiyorum."

Helen ilham verici bir şeyler arandı. "Lanet olsun," diye mırıldandı nihayet mağlup bir şekilde. "Keşke seni sarhoş edebilsem."

Şimdi sahnenin altındaki koridorda şarkı söylemeye çalışıyordum. "Ba-ba-ba-ba-ba," dedim boğuk bir sesle. Sesim bayatlamış salata gibi sönük çıkıyordu.

Saatime baktım. Perdelerin açılmasına seksen dakika vardı ve durum ümitsizdi.

"Gözlerin çukurda ve güzeller," diye mırıldandı makyöz Kendra.

"İı, teşekkürler."

Derin nefesler almaya yoğunlaştım.

"Ee, ailen burada mı?" diye sordu. "Aşağı bak, lütfen."

"Evet," dedim. "Üstelik bu normalden daha şaşırtıcı bir şey."

Kendra eserini incelemek için dikleşti. "Öyle mi? Ya erkek arkadaşın veya arkadaşların?"

"Erkek arkadaşım yok," dedim zayıf bir sesle. "Arkadaşılarımdan beni izlemek için buraya kadar gelmelerini istemek de biraz fazla olurdu, sanırım!"

"Sanırım! Ama belki *en yakın* arkadaşın gelebilirdi..."

"En yakın arkadaşım yaklaşık iki sene önce öldü."

Kendra göz makyajını bırakıp yüzünde acılı bir ifadeyle doğrularak geri çekildi. "Ah, bunu duyduğuma çok üzüldüm," diye fısıldadı.

“Diğer yakın arkadaşımса burada ama durum biraz boktan, çünkü ona âşığım ve o bana âşık değil.”

“Ah, tatlım, bu gerçekten duyduğum en berbat durumlardan biri! Şey, tabii en yakın arkadaşının ölmesi dışında,” diye ekledi yanakları al al. “Ah, gerçekten üzüldüm, Sally.”

“Teşekkürler. İkisi de berbat durumlar aslında. Ve bunu söylediğim için kendimi çok suçlu hissediyorum ama, tam şu anda Julian’a karşılıksız âşık olmam diğer durumdan daha berbat. Ah Tanrım, Kendra, cehenneme gider miyim acaba bunun için?”

Kendisiyle konuşurken “Tanrı” veya “Cehennem” gibi kelimeler kullanmamak (özellikle de aynı cümle içinde) gerektiği belli olan Kendra, yutkunmakla yetindi.

“Kusura bakma,” diye mırıldandım faydasız yere. “Ağzımı bozdum galiba.”

“Sen Julian Jefferson’a mı âşıksın yoksa?” diye haykırdı.

İrkildim. “Ah... ıı... hayır, başka bir Julian...”

Düşündüğümden daha haddini bilmez olduğu anlaşılan Kendra kaşlarını çatı. “Tatlım, Julian Jefferson’a herkes âşık!”

“Gerçekten mi?”

“Şaka mı yapıyorsun, elbette! Yemin ederim, Julian yarın kapıma gelsin, benim Joe’yu anında bırakırım!”

Kendra’ya bakıp sırttım. Kırsal kesimin cazibesini bu çılgın şehre taşıyan bulunmaz bir vaha gibiydi.

Ardından, durumumun bu binadaki kadınlardan daha iyi olmadığını eklediğinde sırtmayı bıraktım.

Her şey gözüme tekrar ümitsiz görünmeye başlamıştı.

Kendra benimle işini bitirdikten birkaç dakika sonra (“Son bir kat geçeceğim!” demişti tiz bir sesle) telefonumun bip sesi, gelen bir mesajı haber verdi. Mesaj... *babamdandı!* Mesajda yazanlar inanılmazdı.

Toi toi, () Sal!* diye yazmıştı sadece. Hayatında hiç telefon mesajı göndermemiş olan babam, bir şekilde opera sanatçılarının birbirlerine nasıl "iyi şanslar" dediklerini öğrenmiş ve yazıp bana göndermişti. *Toi toi, Sal.* Stourbridge aksanıyla bu kelimeleri söyleyişini hayal ettim. *Toi toi.* Mesaja baktım ve benim için sembolize ettiği şeyleri düşündüğümde gözlerim yaşardı.

Sahneye çıkıp Julian'ın Rodolfo'suna Mimi olmak ne kadar acı verici ve ümitsiz gelse de inkâr etmenin bir anlamı yoktu: *Hayatım tanımlanamayacak şekilde değişmişti.* Eğitimli bir opera sanatçısı olarak buradaydım ve binden fazla kişinin önünde sanatımı icra etmek üzereydim. Üstelik de New York'ta! Ve ailem beni izlemeye gelmişti!

Tüm bunların, Bea'nın operadaki çamaşır odasına girip Royal Balesi ile birlikte turneye çıktığımı ve benimki plastik olduğundan bana yeni bir valiz aldığını söylemesinin ardından gerçekleştiğini düşündüm. Onca şey yaşamıştım: bolca sevgi ve kayıp; büyümek ve acı. Gerçek anlamda güçlü bir kadına dönüşmüştüm. Yetenekli, güçlü, cesur bir kadın olmuştum. Böyle olacağını kim tahmin edebilirdi ki?

Sen muhteşemsin, dedim sessizce aynada bana bakan kıza. *Sen lanet olası muhteşemsin, Sally Howlett!*

Ve bu kadarı yetmişti. Kendra'ya bir açıklama yapmadan ve müsaade isteme gereği bile duymadan kalkıp koşmaya başladım. Koridordan ilerleyip gergin Hussein ve ağlamaklı Hector'ı, elbette tam ben oradan geçecekken bir şekilde soyunma odasının önünde duran Helen'ı geçip kapısında "Julian Jefferson" yazan odaya daldım.

"Gir oyuna, oğlum!" diye haykırdı Helen bir futbol taraftarı edasıyla. "GİR OYUNA!"

(*) Operada, sanatçıya iyi şanslar dilemek için kullanılan bir deyim. -çn.

Beşinci Sahne

Julian'ın odası boştu. Peruğu, o tatlı kabarık saçlarına tutturulmak üzere, kafa şeklindeki bloğun üzerinde bekliyordu, kolumu ise kapıdaki askılıkta asılı duruyordu. Her yere makyaj bulmuştu, televizyonda kutup ayılarıyla ilgili bir belgesel açıktı. Bir de masanın üzerinde koca bir şişe su duruyordu ama Julian'dan eser yoktu.

Masada duran İngiliz usulü hazır kek paketlerine bakıp gü-lümsedim ve onu beklerken birkaç tanesini aşırırmaya karar verdim. Onunla konuşana kadar bu odadan ayrılmayacaktım.

"Hey! Keklerimden kim aşırıyor?" diyen bir ses geldi giysi dolabının içinden. Donakaldım.

"Orada olduğunu biliyorum," diye seslendi. "Kendini tanıt!"

"İl..." diye bocaladım dolabın kapısını açarak. "İl, benim."

Julian iç çamaşırıyla dolabın içinde oturuyordu. MET'teki büyük bir gösteri için bile, ilk çıplak kaldığımızda üzerinde olan eski, soluk iç çamaşırını giymişti. Gülmeye başladım ama sonra durdum: Ortada ciddi bir durum vardı.

"Orada ne yapıyorsun?" diye sordum. Sesim çok ciddi çıkmıştı ama niyetim bu değildi.

"Bu fikri senden çaldım," dedi rahat bir tavırla. "Seninki gibi bir sahne korkum yok ama kendimi toparlamaya ihtiyacım oluyor."

"Gergin değil misin?"

"Pek sayılmaz."

"İyi misin? Aklm başında mı? Sakin misin?"

"İı, şey, evet."

Eh, belli oluyor, diye düşündüm kızgın bir şekilde. Delirmiş, altüst olmuş ve kederli olan benim tabii; Julian ise gayet sakin, rahat ve problemsiz. BENİ KAFASINDA TAMAMEN BİTİRMİŞ.

Düşünceleri kovalamak ister gibi başımı iki yana salladım. Julian'm aynı şekilde hissetmiyor oluşunun bir önemi yoktu. Buraya yalnızca ona kendi hissettiklerimi söylemeye gelmiştim, çünkü bugünlerde yaptığım buydu. Bu adama onu sevdiğimi söyleyemeyecek kadar korkak davranarak sahnede aciz hale düşüp ölmeye niyetli değildim.

Derin bir nefes aldım. "Buraya seni hâlâ sevdiğimle ilgili bilgi vermeye geldim. Senin aynı şekilde hissetmediğini biliyorum..." Aksini söylemek için araya girmesine fırsat vermek üzere duraksadım. Bunu yapmadı, sadece suçlu suçlu bakmakla yetindi.

"Senin aynı şekilde hissetmediğini biliyorum," diye devam ettim yüreğim kan ağlayarak. "Odaklan. "Ama sana bunu söylemeden sahneye çıkamazdım. Böyle bir gecede bunu yapamazdım. Benim için fazla önemli. Ayrıca, bugünlerde düşündüğüm neyse onu söylemek benim prensibim."

Julian kibar bir şekilde başını salladı.

"Şu ana kadar böyle bir prensibim olduğumu bilmiyordum ama öyle."

Şakaklarında atan bir damar eşliğinde ayaklarına baktı. Bir an önce oradan çıkmamı istediği belliydi. "Umarım bu gece iyi bir gösteri olur," diye devam ettim resmi bir şekilde. "Ve sana güzel bir akşam dilerim. İyi geceler. Toi toi."

Topuklarımın üzerinde dönerek odadan çıkmak üzere hareketlendim. Fakat ben tam bunu yaparken konuşmaya başladı. "Ben de seni seviyorum," dedi usulca.

Durdum.

"Ben de seni seviyorum," diye tekrarladı.

"Hayır, sevmiyorsun."

"Sevmiyor muyum?"

Ona yüzümü döndüm. "Hayır. Eğer beni sevseydin Noel'de New York'a dönmezdin. Bana seninle iletişime geçmememi söylemezdin. Ve yazdığım e-postaya cevap verirdin. Korkarım, sen beni sevmiyorsun, Julian."

Sesimdeki kendinden emin ton beni şaşırtmıştı. İçimde kopan fırtınayı hiç ele vermiyordu. Aniden sallandığımı hissederek duvara yaslandım.

"Ama seviyorum," dedi inatla. "Sana şimdi söylüyorum işte. Seviyorum."

"Hayır, sevmiyorsun!"

"Evet, seviyorum!"

Onun yanma, dolabın önüne oturdum. Dünya abartılı bir yavaşlıkla hareket ediyordu. Beni seviyor muydu? Elbette ki bu doğru olamazdı.

Neden olmasın? diye sordum kendime öfke içinde. *Sen sevilmeğe değersin! Budalalığı bırak!*

Neler olabileceğini hayal etmeye dahi cesaret edemeyerek dönüp ona baktım. Julian samimi ve savunmasız bakışlarla bana baktı. Derin bakışlarında iyilik, onur ve neşe de vardı. Gözlerini seviyordum. Her şeyini seviyordum.

"Sally," dedi nihayet o tatlı ve çılgın aksanıyla. "Seni gerçekten seviyorum ve Amerika'ya geri döndüğüm için üzgünüm. Bu bir hataydı."

Milyonlarca şey söylemek istiyordum ama hiçbirini söyleyemedim. Sadece o tanıdık, o sevgili yüzüne bakmakla yetindim.

Julian parmaklarını, peruk takacağı için jöle sürmediği saçlarından geçirdi. Saçları bir kedinin uzun tüyleri gibi kabarıktı. Kibarca gülümsedi. "Sally, benim dengeli hareket eden ve yanlış yapmayan, olgun ve harika biri olduğumu düşünüyor olabilirsin. Ama aslında ben budalanın tekiyim. Mesele sadece saçlarım, gözlüklerim ya da kıyafetlerimdeki deliklerle bitmiyor, her şeyim sorunlu. Ben hatalar yapıyorum. Mesela, Violet! Yani, seksi falandı ama... olacak iş değildi!"

"Ah."

"Hayatım boyunca hatalar yaptım," dedi. "Fiona'nın ölümünden sonra acı içinde İngiltere'ye dönmene izin vermekle hata yaptım ve o geceyle ilgili gerçekleri sana söylemedim, çünkü... bilemiyorum, senin canını daha çok acıtacağını düşündüm."

Ellerimi kaval kemiğim boyunca gezdirdim. Tuhaf bir şekilde kendimi ortamın dışındaymış gibi hissediyordum, sanki iki yabancı arasında geçen bir diyalog izliyor gibiydim.

"Aramak, yazmak ya da kahrolası başka bir şey yapmak yerine, o post-it notuyla kapına gelmekle hata yaptım. Senin için arzu ettiğim gibi savaş vermek yerine Jan'la ilişkine devam etmene izin vermekle hata yaptım." Kendini zorlayarak güldü. "Kaybedeceğimi düşünmüştüm."

Sesli bir şekilde nefes verdim. Yeryüzünün en muhteşem adamları bile kendilerine güvenmekte zorlanabiliyorlardı demek ki.

"Ve son olarak Amerika'ya kaçmakla hata yaptım, bütün o, *Senin gitmene izin vermeliyim, bu en iyisi, seni özgür bırakmalıyım, saçmalıkları...* Gerçekten saçmaydı! Tam bir zırvaydı! Benle ya da bensiz nasılsa büyüyecek ve değişecektin! Yaralarını sarman için

hayatından çıkıp yok olmama gerek yoktu. Ve bunu gerçekten de yaptın! Çünkü sen muhteşemsin!”

Neden ağlamadığımı merak ediyordum. Hep böyle bir konuşmanın hayalini kurmuştum, fakat yine de tuhaf şekilde kendimi çok dingin hissediyordum.

“Bir kez daha ve yine yanlış yaptım. Çünkü ben de herkes kadar işe yaramaz, hatalı ve ayarsız olabiliyorum. Fakat neyse ki sen içeri dalıp kek aşırıdktan sonra beni sevdiğini söyleyebilecek kadar güçlü ve muhteşem bir kadma dönüştün. Özünde hiç değişmeden çok değiştin Sally. Ve seni beş dakika önce sevdiğimden de daha fazla seviyorum şu anda. Başka hiçbir şey umurumda değil ve budalalık ettiğim için üzgünüm. İkimiz de budalalık ettiğimiz için üzgünüm. Tek istediğim seninle olmak.”

Konuşmayı bırakıp derin bir nefes aldı. Elleri titriyordu. Elleri titrediği için saçları titriyordu.

“İlk çıkacaklar için otuz dakika anonsu,” dedi hoparlörlerdeki ses. “Orkestra ve oyuncular, bu ilk çıkacaklar için otuz dakika anonsudur. Teşekkürler.”

Beynimin az önce olanları yakalamaya çalıştığı tuhaf ve içi boş bir sessizliğin ardından içimde bir yerlerde bir tebessüm belirdi. Dingin ve muhteşem tebessüm dışarı doğru yayıldı ve her yanımla parlak bir güneş ışığıyla aydınlandı.

Elbette sakindim. Elbette! Artık dramatik bir durum yoktu. Bütün o patlamalar, öfkeler, ıstıraplar, hepsinin üstesinden gelmiştik. Tüm bunlardan geriye ikimiz kalmıştık ve sevgimiz kalmıştı.

“Hey,” dedim yanağına dokunarak. “Hey, seni budala şey.”

Julian dönüp parmaklarımı öptü, sonra kollarımı bana doladı. Yüzünü saçlarıma gömdü ve ben makyöz Kendra ya da kuafor Julie’nin dediklerini o an unuttum. Bütün vücudumu serbest

bırakarak sıcacık ve güvenli kuytuya doğru ilerlemesine izin verdim. "Seni seviyorum," dedim mutlu bir şekilde. "Sen benim için dünyada teksin."

Julian bana daha da yaklaştı, bacakları benimkilere değiyordu. "Aynen," dedi. "Sen de benim için dünyada teksin."

Hoparlörlerdeki ses bizimle ilgili bir şeyler söylüyordu ama aldırmadım.

Öne eğilip burnunu benimkine sürttü. O kadar mutluydum ki güçlükle nefes alıyordum. "Seni öpeceğim," dedi sırıtarak.

"Bekleyelim," diye atıldım. "Sahneye çıkana kadar bekleyelim! Çok büyülü olmaz mı?"

Julian geri çekilip düşündü. Sonra, "Olmaz!" dedi. "Hayatta olmaz! Bir saniye daha bekleyemem. Hemen öp beni, budala."

Beni öptü ve dünyadaki her şey güzelleşti. Öpüştük, öpüştük, sarıldık ve tekrar öpüştük. Ve güvenlik görevlisi Terrance çıkagelip Kendra'dan beni yakalayıp hemen soyunma odama geri götürmek konusunda talimat aldığını söyleyerek fiziksel olarak bizi ayırana kadar da öpüşmeyi bırakmadık.

"Haydi gidip biraz şarkı söyleyelim," dedi Julian beni son bir defa daha öperek. "Fiona için ve ikimiz için."

Sırıttım. "Sahnede görüşürüz, Bay Jefferson."

Julian eğildi. "Görüşürüz, Bayan Howlett."

Altıncı Sahne

Genç kızken, *Dirty Dancing* ve *Bridget Jones*'u tekrar tekrar seyrettiğim zamanlarda, aktörlerin birbirlerine gerçekten âşık olduklarına ve kameralar durduğunda da sürekli öpüşmeye devam ettiklerine inanırdım.

Soyunma odalarında öpüşüp sevişmeye ve birbirlerine aşk şarkıları söylemeye devam etmediklerini öğrenmek, korkunç bir şok olmuştu. Nasıl bu kadar ikna edici olabiliyorlardı? Gerçek anlamda büyüülü olabilmesi için başrolü paylaştığınız kişiyi gerçekten sevmeniz şarttı.

Opera sanatçısı olarak ilk büyük performansım, genç kızken inandıklarımı temize çıkaracak nitelikteydi. *New York Post*, Rodolfo ve Mimi için, "... *La Bohème* için yeni bir standart oluşturacak kadar büyüülü bir kimyanın coşkulu görüntüsünü sergilediler," diyordu. *Metro New York*'un yorumu ise, "Bu aşkı dokunaklı bir şekilde yansıtan Jefferson ve Howlett, birlikte muhteşemdiler," olmuştu.

Brooklyn Beaver gösteriye beş yıldız vermiş ve dergileri çok değerli bir editör kaybetmiş olsa da şehrin birinci sınıf bir sanat-

çıyı geri kazandığını yazmıştı. Ayrıca, "... şehir muhteşem Sally Howlett'la da genç ve gerçekten heyecan verici bir yeteneği keşfetti, bundan daha mutlu ve âşık bir başka Rodolfo ve Mimi bulmak zor," diye ekliyordu.

Aktörler hakkında bildiğim her şey gerçek olmuştu. Birlikte ilk düetimizin ardından sahneden ayrılıp öpüşmeye devam ettik ve sonunda kostümcüm üzerimi değiştirmem için beni Julian'ın ellerinden zorla çekiştirip almak zorunda kaldı. Bu arada, Dördüncü Perde'de trajik bir şekilde yatağında ölmem gereken sahnede, o kadar mutluydum ki Mimi'nin cansız bedeniyle neredeyse Rodolfo'ya yumulup öpecektim.

Alkışlar sağır ediciydi. Julian'm eline sımsıkı yapıştım, bir taraftan gülüp bir taraftan ağlıyordum. İnsanların ne düşüneceğine aldırmadan onu dudaklarından öptüm.

"Harikaydık!" diye bağırdı Julian. Yüzü heyecandan pembeleşmişti. Bana sımsıkı sarıldı ve bu seyircinin çok hoşuna gitti. "Seni seviyorum," dedi tekrar.

"EVEEEEEETTTTTT!" diye çığlık attı Helen. "SÜPER!"

Yedinci Sahne

Üç gün sonra

“Bunu yapmamalıydık,” dedi annem gergin bir şekilde. Milyonuncu kere omuzlarının üzerinden bakıp etrafı kolaçan ettikten sonra küçük küreğiyle toprağı kazmayı sürdürdü. Delirmiş bir köstebeğı andırıyordu.

“Anne, Williamsburg’dayız,” dedim gülerek. “Burada kimse buna aldırılmaz. Buradaki insanlar, sakallarını kırparak düzeltirmek ya da evlerinde ev yapımı bira yapmakla meşguldürler şimdi.”

Annem gülümsedi. “Modaya bu kadar meraklı insanları hiç anlayamıyorum,” dedi annem kazmaya devam ederek.

“Ben de, Bayan Howlett,” dedi Julian.

“Sen bayağı şık giyiniyorsun,” dedi babam, kafası karışmış bir şekilde Julian’ın (hiç kuşkusuz garip) tişörtüne bakıp gülümsedi. İçimde filizlenen gurur ve sevgi patlamaları eşliğinde, erkeğime baktım; Julian, küçük ağacı, East River Eyalet Parkı’nın

toprağını eşelerken yakalanma korkusuyla bir define sandığı gömebilecek derinlikte bir çukur açmış olan anneme uzattı.

Annem, ağacı saksısından özenle çıkarırken tepemizdeki bulutlar hızla hareket ediyorlardı. "Birlikte içine yerleştirelim," dedi şimdi daha sakın bir sesle. Annem, babam ve ben yemyeşil çimenlerin üzerine diz çöktüğümüzde Julian başını sallayarak saygılı bir şekilde bir adım geriledi. "Bizi yasadışı bir ağaç dikerken görseydi," dedim, "bu işe bayılırdı. Hem de bunu Howlett ailesi, üstelik Brooklyn'de yapıyor!"

Annem cesurca gülümsedi. Bugünlerde her zamankinden daha sık gülümsüyordu. "Bizim yaramaz küçük Fiona'mız," dedi gülerek. Artık annemin, "Ben bu kızı seviyordum," demeye en fazla bu kadar yaklaşabileceğini biliyordum. Bir elimi onun sırtına koydum ve bundan rahatsız olmuş gibi görünmedi.

Küçük ve diri fidanı çukuruna indirip etrafını toprakla destekledik. Kimse konuşmuyordu.

Babam gerileyip topuklarına oturdu ve eserimizi inceledi.

"Bir şeyler söylesek mi?" diye sordu.

Annem aniden endişeli göründü. "Ah, ben bundan pek emin değilim," diye atıldı.

Doğruludum. "Hepimiz kısa bir süre sessiz kalalım. Veda etmek için."

Fiona'nın ağacı, esintinin etkisiyle ürkekçe sağa sola sallanırken etrafına yerleşip acı-tatlı anılara daldık. Yoğun ve iç burkan üzüntüyü hissedebiliyordum ama yine de olabileceğinin en fazlası ölçülerde değildi. Tek başımıza taşıdığımızda acı hepimize ağır gelmişti; birlik olduğumuzdaysa daha hafiflemişti.

Sessizliği bozanın annem olması beni şaşırttı. "Aslında sanırım, ben bir şeyler söylemek istiyorum," dedi. Yüzünde gergin ama kararlı bir ifade vardı. Babamın elini tuttu ve babam da ay-

nısını bana yaptı. Bir süre, muhtemelen ilk defa ailecek el ele oturduk.

Yakınlarda bir müzik grubu bir şeyler çalıyordu, Williamsburg feribotunun limandan gelen sesi duyuluyordu. Fakat yine de içimizde, muhteşem bir huzur filizlenmişti.

"Fiona," diye söze başladı annem. Sesi titriyordu ve babamın onun elini sıktığını fark edebiliyordum. "Fiona, üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Sana seni sevdiğimi hiç söylemedim sanırım. Ama seviyorum, seni küçük çılgın şey. Seni seviyorum, tamam mı?"

"Ben de," diye mırıldandı babam. "Ben de, Fi. Huzur içinde uyu, kızım."

Gözlerini silerek burnunu çekti. Annem, acının içinden çıkmasına izin verir gibi dışarı doğru nefes verdi ve yüzünden hüznü bir tebessüm gelip geçti.

"Ben de, Çilli," diye fısıldadım. "Umarım her neredeyse orada bir haltlar karıştırıyorsundur."

Görüş alanım bulanıklaşıp yaşlar katile halinde yanaklarımdan süzülene kadar ağaca baktım. Howlett ailesi bir süre el ele tutuşup ağladı. Kimse utanmadı.

Bulutların, çimlerin üzerindeki gölgeleri hızlandı ve arkamızdaki nehir tembelce kıyıyı yaladı. Fiona'nın ağacı, rüzgârda bu kez kendinden emin bir edayla sallandı ve üzerine bir uğurböceği tırmanmaya başladı.

Annem ve babam daha sonra, öğle yemeği için annemin karnının ısındığı "o ufacak yerlerden birine" gittiklerinde, Julian ve ben nehrin yanında bir kütüğün üzerine oturduk. Julian ilerleyen saatlerde babamı Coney Adası'na götürüleceğine söz vermişti (babam, merak içinde bir New York gezi rehberi edinmiş ve altmış üç yıl kış uykusunda olan maceraperest ruhunu keşfetmişti) ama

şimdilik benimdi. Her geçen saniyeyle birlikte Julian Bell'e olan sevgim artıyordu.

Ona bakıp gülümsedim ve onu kendime doğru çektim. "Hey."

"Sana da hey. İyi misin?"

Nehre bakarak başımı evet anlamında salladım. "Hiçbir zaman tam anlamıyla iyi olabileceğimi sanmıyorum ama fena sayılmam." Julian anlayışla başını salladı.

"Ama minnettar olduğumu söyleyebilirim," dedim. "Şarkı söyleme kısmı olmasa ve bir de... yani tüm bunlar olmasa, acı içinde hapsolup kalırdım. Değişen hiçbir şey olmazdı. Delirmiş, korku dolu ve ümitsiz bir halde olurdu."

Julian, tişörtünün altından alçak sesli, yaramaz bir gurultuyla kıkırdadı. "Sen asla ümitsiz bir halde değildin. Ama biraz delirmiş olduğun doğru."

Kollarını bana doladı ve nehrin ilerisinde, New York'un muhteşem ve dev silüetine bakarak yan yana oturduk.

"İngiliz Gençlik Operası için yakında provalara başlayacaksınız," dedi. "Bu çok heyecan verici!"

"Aynen! Buna inanamıyorum! Ve o menajerin beni aradığına da! Neler oluyor?"

Beni kollarının arasında sıktı. "Dünya beni anladı, olan bu! Senin ne kadar muhteşem olduğunu keşfettiler."

Boynumu dikleştirip ona baktım. Julian, gözlerinin etrafındaki o güzel gülme çizgilerini buruşturarak gururla gülümsüyordu. "Gerçi senin ne kadar sinir bir tip olduğunu bilen sadece benim."

"Doğru. Yine de anlayamıyorum," dedim usulca. "Ben kasvetli sosyal konutlardan çıkma basit bir kızım. Bu olanlar... çok delice geliyor."

Julian beni kendisine doğru çekip öptü; uzun ve mutlu öpücük, bana geri kalan her şeyi unutturdu. Sonunda durup birbirimize baktık, gözlerimiz o kadar yakındı ki neredeyse birbirine değecekti. “Ne kadar küçükten başladığın önemli değildir,” dedi. “Yine de hayallerinin büyük olması gerekir. Hayatının da verimli ve mutlu olması.”

Yakınımızda bir yerlere, aynı Fiona’nın partisinin olduğu gündekine benzeyen bir martı kondu. Sinirli bir şekilde bize bakıp sonra havalanarak mağrur bir edayla dışkısını bıraktı.

“Yani, şuna bir baksana,” dedi Julian gülerek. “Benim sadece onda birim kadar ama kendini dünyanın kralı sanıyor.”

Gülümsedim. “Ben henüz insanların üzerine kakamı yapmak niyetinde değilim. Ama demek istediğini anladım!”

“Doğum tarihin umurumda değil, Sally Howlett. Tek bildiğim senin takımında olmak istediğim.”

Deli gibi gülmeye başladım. “Ben de seninkinde olmak istiyorum,” dedim.

Julian bir an düşünceli göründü, sonra sağ elimi ellerinin arasına aldı. Hâlâ parmağımda olan büyük taşlı, çirkin yüzükle oynadı. Yüzüğün yüzeyinden yüzümüze minik, tatlı ve sarı ışıklar yansıdı ve ben parktaki salıncaklarda oturmuş, Fi’nin burnunu sarı düğün çiçekleriyle gıdıklamaya çalıştığım ânı hatırladım. “Bunu sana ben aldım,” dedi yüzüğü çevirerek.

“Ha? Hayır, sen almadın, ben onu...” Hatırlamaya çalıştım. “Onu partiden almıştım. *Malum* partiden. Senin mahvettiğin partiden,” diye ekledim Fiona’nın ağacının olduğu tarafa bakarak.

“Biliyorum.” Julian yaramazca güldü. “Hepimizin birerediye getirmesi gerekiyordu, hatırladın mı? Sen seninkini unutmuştun. Post-it’in üzerine gülünç bir not yazmıştın.”

“Hım. Evet.”

Julian yüzüğü parmağımdan çıkardı.

"Hepimizin bir hediye alması gerekiyordu," diye devam etti.

"Ve ben de bunu getirmiştim. Senin için."

Kafam karışmıştı. "Ama onu seçeceğimi nereden bildin?"

"Çünkü geri kalan herkese yüzüğe dokunacak olurlarsa onları öldüreceğimi söyledim."

O an kafama dank etti.

Julian bir an, emin olamayarak düşünen halimi süzdü ve sonra beni tekrar öptü. Nazik bir şekilde ve dudaklarıma çok hafifçe dokunarak. "Sana evlenme teklif edecektim," dedi gayet rahat bir sesle. "Ama Fi bu planın içine etti." Fi'nin, burada olsa, bu şekilde konuşmamıza izin vereceğini düşünerek utangaç bir şekilde gülümsedik.

"O yüzden bu korkunç komedi yüzüğüyle kalakaldın. Oysa ben seni bir kuyumcuya götürecektim," diye ekledi. "Yani evet deseydin."

Yüzüğü kendi parmağına takmaya çalıştı ve sadece eklem yerine kadar getirmeyi başarabildi.

"Bunca zaman onu parmağından çıkarmamış olman hoşuma gidiyor," dedi Julian gülümseyerek. Yüzüğü avucunun içinde çevirdi ve yüzlerimiz küçük ışık benekleriyle doldu. "Belki içinde bir yerde ilişkimizin yürümesini istiyordun."

Hikâyemizdeki hiç umulmadık seyrini düşünüp şaşırarak ona baktım. "Vay canına!"

Julian gözlerini Manhattan'a dikti. "Sen beni kimsenin etmediği kadar mutlu ediyorsun," dedi. "Kurduğumuz bu takım hayatımdaki en önemli şey."

"Benim de!" Mutluluktan ışık saçıyordum. Üstelik ayağımın dibinde bir martı dışkı olduğu halde. O kadar mutluydum ki neredeyse canım acıyordu.

"O yüzden... evet. O yüzden, sanırım sana evlenme teklif edeceğim," diye karar verdi. "Ama dizlerimin üzerine çökmüyorum. Bu biraz sersemce olurdu. Ve ortalıkta çok fazla martı boku var."

Hararetli bir şekilde başımı yukarı aşağı salladım. "Sersemce. Martı boku."

"Ah, bir dakika." Rüzgârda sallanan fidana baktı. "Hayır, Fiona dizlerimin üzerine çökmem gerektiğini söylüyor." Komik bir şekilde oflayarak temiz bir yer bulmak için kumda döndü. Yerleştiğinde bana bakıp sırtarak yüzüğü sağa sola salladı. "Sen hayatımdaki en iyi, en komik ve en harika şeysin, Sally Howlett. Bunu resmileştirebilir miyiz?"

Ağaca döndüm. "Onaylıyor musun?" diye sordum ona. Fiona'nın cevabını gün kadar net bir şekilde duyup gülmeye başladım. O kadar çok güldüm ki sonunda ağladım, gerçek sevinç gözyaşları, iri damlalar halinde yanaklarımdan süzülüp Julian'ın yüzüne damladı.

"Fiona, 'Ah, Tanrı aşkına, Sally!' diyor."

Julian kıs kıs güldü. "Kesin öyle demiştir."

Tam gözlerinin içine baktım ve gülümsedim ve ağladım ve güldüm ve inek mölemesine benzer sevinç sesleri çıkardım. "Evet, Julian Bell! Takıma katılmayı ben de isterim."

Julian yüzüğü parmağıma taktı ve beni aşağı, kuma doğru çekti. Bir köpek gelip Julian'm spor ayakkabılarına işeyene kadar öpüşüp sarıldık. Sonra da sırtüstü uzanıp parlak güneş ışıklarıyla kaplanmış bulutların kayarak ilerleyişlerini seyrettik.

Teşekkürler

Araştırmamı yapıp bu kitabı yazmama yardım eden insan ordusu olmasaydı, muhtemelen kaçıp Penguin onlara bir kitap borçlu olduğumu unutana kadar ıssız bir adada saklanırdım. Neyse ki, bir sürü muhteşem insan müzik ve operayla ilgili kelime dağarcıklarını bana açarak hayatımı kurtardılar. Hepsine gönülden teşekkürler! Ama özellikle de...

Beni operaya başlatan Elizabeth Gottschalk'a ve Adam Music'e. *Magic Flute* provalarını izlememe izin veren Garsington Genç Sanatçılar Programı'na.

Muhteşem prodüksiyonları *The Bartered Bride*'ın provalarında hazır bulunmama izin veren muhteşem İngiliz Gençlik Operası'na teşekkür ederim. Herkes bana kucak açtı, kimse beni soyunma odasından kovmadı. Nihayet tamamlanmış prodüksiyonu gördüğümde operanın neden böylesine büyümlü ve muhteşem bir şey olduğunu anladım.

Son derece yetenekli ve büyüleyici soprano Katy Crompton'a özel olarak teşekkür ediyorum.

Özel şan hocam (!) haline gelen Frazer Scott'a teşekkürler.

Opera dünyasına katkıda bulunan ve benim merakımı ateşleyen büyük büyükanneme ve büyük büyükbabama da ayrıca teşekkür ederim.

New York eğitimi için Rachael Wright'a ve Lindsey Kelk'e ve Sandy Kasırgası sırasında bana barınak sağlayan Julian Ingle'a ve Asıl Adam'a teşekkürler. Gerçekten deliceydi.

Royal Opera'da muhteşem peruk ve makyaj departmanında gezinmeme izin veren Bridget Foster'a teşekkürler.

National Theatre'm büyüğü kostüm departmanına beni davet eden Lynette Mauro'ya...

Harika menajerim ("her sene Yılın Menajeri") Lizzy Kremer'a teşekkürler. O kadar muhteşem biri ki hâlâ benim olduğuna inanmıyorum. Ya da benim onun olduğuma. Ya da hangisiyse.

Neredeyse her şey için bana yardımcı olan Harriet Moore'a, beni Stateside'a götüren Laura West'e, ayrıca Tine Nielssen'a ve Stella Giatrakou'ya teşekkürler – size bol şans diliyorum.

Penguin takımı da, yazarlık hayatımda muhteşem bir yıl olan (umuyorum olmuştur) bu sene özellikle muhteşemdiler. Harika, akıllı ve diplomatik bir editör olan Celine Kelly'ye teşekkürler. Nefis tavsiyeleri için Mari Evans'a ve sonra da bu romanı kasıp kavuran Maxine Hitchcock'a da! Beni dünyayla buluşturan Liz Smith'e, Francesca Russell'a ve Joe Yule'a; güzel kitap kılıflarım için Lée Motley'ye. Başarılı bir şekilde satışımı yapan Anna Derkacz'a, Sophie Overment'a, Isabel Coburn'a, Roseanne Bantick'e ve Samantha Fanaken'a. Kitaplarımı toparlayıp güzel bir hale getiren Nick Lowndes'a ve özenli redaksiyonu için Hazel Orme'a teşekkürler! A takımım oldukları için Lyn, Brian ve Caroline Walsh'a teşekkür ediyorum. Hepinizi çok seviyorum. Dünyada başıma gelen en güzel

şey George'a bana göz kulak olduğu için teşekkürler. Dostlarım – hepinize beni sağlığıma kavuşturduğunuz için teşekkür ediyorum.

Ve bu sene bana hep destek veren kaçık, şahane ve sadık okuyucularıma teşekkürler. Sizler, bütün harika blog yazarları ve kitap eleştirmenleri... Bugün bir işe sahip olmamın nedeni sizsiniz, hepinize minnettarım.

Ve sanırım, son teşekkürüm de, aklımı başımdan alan, şimdiye ve eski zamanlara ait bütün besteciler, sanatçılar ve müzisyenlere gidiyor. Bazen yazı yazmam gereken zamanlarda, bunu yapmak yerine arylar dinleyerek ağladığımı itiraf etmeliyim.

Yazar Hakkında

Lucy Robinson yazarlıktan önce hayatını West End tiyatro prodüktörlüğü ve ardından da televizyonda BBC, ITV, Channel 4 ve Channel 5 gibi kanallar için hazırlanan belgesellerde çalışarak kazandı. Yazarlık kariyeri mariclarie.co.uk sitesi için internet çöpçatanlığı üzerine bir günlük yazmasıyla başladı. Burada okuyucularını içtenlikle paylaştığı internet çöpçatanlığıyla ilgili gülünç, başarısız girişim hikâyeleriyle eğlendirdi.

Lucy, bir sürü hayvanla çevrili Gloucestershire’da büyüdü. Yakın zamanda Güney Amerika’da bir orta yaş bunalımı geçirdi... Ve burada; çok yakışıklı olsa da, günlükündeki “buluşma deneyimleri” kısmını yaşamından çıkaran hayatının erkeği ile tanıştı. Lucy şimdi onunla birlikte Güney Londra’da yaşıyor. Çeşitli televizyon projeleri ve üniversiteye dönüş planlarının yanı sıra bir sonraki romanını yazıyor.

Tüm Zamanların En Büyük Aşk Hikâyesi (2013, Altın Kitaplar), Lucy Robinson’un ilk çıkış romanıdır. Yazarın *Aşkın Tuhaf Halleri* romanı da yaymevimizce yayınlanmıştır.

Sally, operaya âşık olağanüstü bir şarkıcıdır ama yalnızca kimsenin kendisini duymadığından emin olduğu giysi dolabında şarkı söylemektedir. İnsanların içinde şarkı söylemektense çıplaklar kampına gitmeyi bile tercih edebilir.

Ayaklarını yerden kesen bir yaz aşkı ve onu sonsuza dek değiştirecek olan ağır bir kaybın yaşandığı New York seyahatine kadar da bu böyle devam eder. Artık karanlıklarda gizlenemeyen Sally, verdiği sözü tutmak, sesini dış dünyayla paylaşmak için Londra'ya geri dönmeye mecburdur.

Fakat yeni hayatına yelken açmak üzereyken bir adam, yüzünde mahcup bir tebessümle kapısında belirir.

Bu adam onu nasıl bulmuştur? Neden buradadır? New York'ta olanlarla ilgili söyledikleri doğru mudur? Ve Sally onun tekrar ortaya çıkmasıyla sahne ışıklarına giden yoluna devam etme cesaretini gösterebilecek midir?

“Sıra dışı bir yeteneği olan sıradan bir kadının çarpıcı ve muhteşem hikâyesi. Bayıldım.”

—Milly Johnson

“Tuhaf, büyüleyici, bazen komik, bazen de yürek parçalayıcı; bu, Lucy Robinson'ın en kusursuz hali.”

—Huffington Post

ISBN 978-975-21-2276-5

9 789752 122765

